

Giới thiệu Lớp Học Tung Tung

Lớp Học Tung Tung là truyện teen chống chỉ định đối với THANH NIÊN NGHIỆM TỨC, các bạn trẻ tâm hồn trong sáng, sun không chịu bất kì trách nhiệm nào trong trường hợp các bạn gây răng, té ghế, sung mông hay bất kể tai nạn thương tích gì trong quá trình đọc truyện. Vì sự an toàn của tất cả các bạn, rất mong mọi người sẽ tìm nơi lí tưởng để đọc truyện.

Và sau đây là phần giới thiệu nhân vật.

Nơi cư trú của tất nhân vật: 10a12 thần thánh (trại tâm thần thần thánh =)))

Mai Ngọc Anh (nó) còn được gọi là Sún :lớp trưởng của 10a12 siêu quậy, có thể coi là bệnh nhân vip của viện tâm thần cũng được, nhưng chỉ là trong lớp. Còn bên ngoài bà này giữ thể diện kinh luôn í :). Bạn này nhìn xinh xắn và dễ thương, có ba mẹ là doanh nhân nổi tiếng, gia đình giàu có, đặc biệt học rất giỏi.

Châu Vũ Tín (hắn) thành viên gia nhập trại chưa được lâu, thường được gọi là thần gió với mức độ chém nước miếng thành nước ngọt í lộn chém gió thành bão, ngồi kế bên nó và là người duy nhất cãi lộn lại nó (bạn Tín vô cùng tự hào về điều này), gia đình cũng cực kì giàu có, mẹ là luật sư rất giỏi trong nghề.

Còn nhiều nhân vật lắm, cùng theo dõi nhé.

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Tung Tung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Giới Thiệu

Cảnh báo: chống chỉ định đối với THANH NIÊN NGHIỆM TỨC, các bạn trẻ tâm hồn “tông xáng”, sun ko chịu bất kì trách nhiệm nào trong trường hợp các bạn gây răng, té ghế, sung mông hay bất kể tai nạn thương tích gì trong quá trình đọc truyện. Vì sự an toàn của tất cả các bạn, rất mong mọi người sẽ tìm nơi lí tưởng để đọc truyện. chúng thành cảm ồm các bạn ^_ ^

Và sau đây là phần giới thiệu nv

Nơi cư trú của all nhân vật: 10a12 thần thánh (trại tâm thần thần thánh =)))

Mai Ngọc Anh (nó) còn đc gọi là Sún:lớp trưởng của 10a12 siêu quậy, có thể coi là bệnh nhân vip của viện tâm thần cũng đc ,nhưng chỉ là trong lớp .Còn bên ngoài bà này giữ thể diện kinh luôn í). Bạn này nhìn xinh xắn và dễ thương, có ba mẹ là doanh nhân nổi tiếng ,gia đình giàu có ,đặc biệt học rất giỏi

Châu Vũ Tín (hắn)thành viên gia nhập trại chưa đc lâu ,thường đc gọi là thần gió với mức độ chém nước miếng thành nước ngọt í lộn chém gió thành bão ,ngồi kế bên nó và là người duy nhất cãi lộn lại nó (bạn Tín vô cùng tự hào về điều này) ,gia đình cũng cực kì giàu có ,mẹ là luật sư rất giỏi trong nghề

Vũ Minh Trãnbiệt danh Mini ,siêu quậy ,siêu điên ,siêu chém ,siêu tà là của trại ,đặc biệt tự tin vô thời hạn và tự sướng vượt thời gian

Dương Thu Hạnh:biệt danh Sữa ,bà cụ non của lớp ,luôn đưa ra những ý kiến siêu điên rồ ,tuy vậy nhưng học cũng rất giỏi :]]]]]

Nguyễn Hoài Khang: (tò) lớp phó lao động ,có thể gọi là osin cao cấp của nó mỗi khi lười

Đình Ngọc Như: (heo) đệ tử iu dẫu của nó ,do quá báỉ phục kĩ năng chửi của nó mà tôn nó làm sư phụ .bà này là lớp phó học tập ,gia đình cũng khá giả ,học tập tốt nhưng k bằng nó

Lê Hoàng Duy: (hero) cây hài của trại ,có mẹ là người đầu tư xây dựng nhiều trường học kể cả trường mầm non ,thế nhưng tâm hồn lại k được trong sáng cho lắm ^_ ^

....

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Tung Tung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Cuộc Thi

-Ê ,nghe tin gì chưa bây _Mini la khắp lớp

-what đờ heo ,what đờ lợn ,what đờ hoi ?!???? _Cả lớp xúm vào

-Trường mình chuẩn bị tổ chức thi biểu diễn thời trang á ,

-Xì ,nhảm nhí như con chí trên trái bí _Hero bủ môi

-Con mother mày ,k tham gia thì im ,nói nữa tao đập giờ

-Mà tin này ở đâu ra mày ??? _Sữa hào hứng hỏi

-Giang hồ đồn =)))

-mày hay quá ,vậy giờ giang hồ chết đâu rồi ???

-Mới mượn máy bay của tao bay về rồi _Mini trả lời tỉnh bơ (Sun nghe có mùi đạn ở đâu đây:]]]])

-Di tản bà con ơi ,bom nổ dữ quá rồi _Sữa tí tí châm vào

-Xì ,ra đi .Đội con Sún về rùi biết à >_<

-ừm đội nó về ,mày nói tao k tin đc

Sún nhà ta đang lang thang dưới hành lang (nghe có vắn quá nhĩ ??? =)))) thì giật mình hất hơi vài cái ” Chắc ai đang khen mình ” – nó vô cùng tự hào với “nhân sắc ” của mình ,đầu đang bay tận cung trăng thì một tiếng gọi trong treo như kẹo dẻo kéo nó về thực tại

-Sún ki ki ,lại anh cho vài cục xương nè _là hấn gọi nó

-Xương cho tíá mày á ,bấm nút cho chị à _2 đứa này nói chuyện như người trên trời vậy à ^^

-hì ,đi đâu mới về á

-đi nghỉ mát vài vòng trái đất mới về nè ,còn mày ???

-tao cũng mới đáp từ Sao Hỏa xuống thui à

-ờ ,có mua quà cho tao k ? Tao đi tới Irắc thì nhớ mày cho nên lượn về cho mày vài cục xương chó nè

-Xì ,đồ bỏ .Lên lớp rồi tao cho mày vài cục đất dính dấu giày của tao trên sao Hỏa

-Đi bộ lên lớp lâu lắm (có 4 tầng lầu chứ nhiều =)))) để tao kêu trực thăng qua rước

-thui để tao kêu chừng 10 thang vệ sĩ xuống khiêng là đc rồi ,mày làm quá ,người ta ghét

.
.
.

Vừa lên lớp tụi nó vừa tranh thủ chém, và tình hình của tác giả đang theo dõi phía sau k đc ổn cho lắm ,có dấu hiệu nôn mửa do mùi đạn bay quá nồng nặc ~~~’

Vào đến lớp

-Hế lô ajinomoto các cung ,chị về rùi đây _nó cất giọng oanh vàng lên

-Cung cái đầu mày á ,đi đâu giờ mới về lớp _Mini là người đầu tiên cất giọng “chào mừng” nó

-Lớp trưởng vậy hả mày ,phải có trách nhiệm với cái “trại điên” này chứ _Sữa là người thứ 2 oanh tạc

- Còn đi chung với hốt boy Tín nữa chứ ,sur phụ định làm gì à ??? _ Vâng ,ngay cả bạn Heo -đệ tử ngây thơ vô số tội của nó cũng lên tiếng

- Ghê quá

.

.

.

Và cả chục cái miệng xúm vào chỉ sau câu nói ngây thơ của nó >_<

-Im hết cho tao coi ,ghê cái gì mà ghê ,tao quánh chết bây giờ .Im lặng cho tao thông báo coi 40 con vịt cái .chưa kịp nói cái gì hết là nhảy vô miệng tao à ,rãnh thì chui vô luôn đi ,đứng ngoài sữa sữa chi hoài .Nghĩ sao vậy ,nghĩ sau mà cái mặt tao vậy mà làm gì con cò hó Tín đó .Điền thì cũng chưa chỗ cho nhau chứ ,giành phần tao à @\$%&@\$%& ...

(Cho tác giả xen xô tí xúu ^^nói chung theo Sun phán xét thì công suất hoạt động của 40 cái miệng lớp nó cũng k bằng đc một mình nó ,á há há Sún của tui xô địch ,zô địch >_< /Sún:im à ,muốn tui chửi k con tác giả kia >”<)

- Chửi đủ chưa mày ??? _hắn “quan tâm” hỏi nó

-tạm tạm ,chỉ vậy

-chửi tiếp đi ,tao hỏi cho biết đề đi lánh nạn _*mặt ngây thơ”

-cút xéo ,biến ,đi ,bấm nút @\$%&*€¥£βμ°C

-thui được rồi ,thông báo đi má

-Ồ

-LỚP IM LẶNG NGHE TAO THÔNG BÁO COI _giọng hét oanh vàng cất lên dẹp bỏ sự ồn ào lúc nãy

-Trường mình tổ chức thi biểu diễn thời trang ,trang phục tự thiết kế ,lớp mình chọn ra người biểu diễn + người thiết kế nhanh _nó tiếp tục la làng ~~~’

-Thấy chưa ,tao nói mà k tin đâu _Mini cãi lại Sũ ,

-rùi rùi ,tin tin nè , mà giờ ai thi ??? _bạn Sũ đã bị khuất phục trước Mini =,=

-Vẫn như cũ ,cặp đôi hoàn cảnh của lớp mình nhá ^_^

-Heo với Tô á hả

-Ừm

-Vậy nha ,để tao nói con Sún ,SÚN ƠI !!! _Mini hét lớn gọi nó (ngồi trong lớp này riết chắc điếc luôn quá ,tội nghiệp tác giả ghê TvT)

-Gì mày _Sún nhà ta quay đầu xuống hỏi

-Tô +Heo thi biểu diễn á

-ok,ok tao đăng kí liền đê

Sau khi đi đăng kí trong thâm lặng ,nó quay trở về với nụ cười tươi như hoa khi đã hại đời được đệ tử của mình (T/g: ác dễ sợ ~~~’, đệ tử cũng ko tha)

-E hèm ,sau nhiều lần họp hội nghị bàn đảo í lộn bàn dài ,vì thương tâm cho những bạn trẻ lớp mình đã phải trần trọc bầu chọn cho cặp đôi dự thi đến nỗi đu cột điện (t/g:nói xạo quá sự thật >”<) tao đã quyết định bầu chọn Tô +Heo _cặp đôi hoàn cảnh xem hoàn hảo của trại điên 10a12 đại diện lớp biểu diễn kì thi thời trang sắp tới ,danh sách dự thi đã nộp nên k thể chỉnh sửa hay làm bất kì việc gì để “hại đời” quyết định này được .Thông báo đến đây là hết ,hé hé

Sau bài “thuyết trình” của nó là một tràng vỗ tay kéo dài trong sự đau khổ của 2 nhân vật chính:)))

Tối hôm đó

nó đang chat facebook với vài con bạn thì nhận được inbox từ hắn

Tín windy (nick face của hắn): ê kiki

Anh sún (nick face của nó): what đồ heo ,chó ?

Tín windy: mai đi thiết kế đồ mấy giờ ??

Anh sún: 8h ,mà mai mày rảnh k

Tín windy: ngoài việc bị mày bắt khổ sai thì ngày chủ nhật của tao k có gì là bận

Anh sún: tốt

Tín windy: mà chỉ á

Anh sún: qua chở tao đi vô trường ^ _ ^ ,ha ???

Tín windy: tội nghiệp quá >_<

Anh sún: tội nghiệp gì ???

Tín windy: cái bánh xe tao

Anh sún: mắc cái mớ gì mà tội nghiệp >:(

Tín windy: vậy mắc cái mớ gì tao phải chở mày ,toàn thiệt hại cho tao k à

Anh sún: kẻ thiệt hại ra thử coi

Tín windy: mòn bánh xe nè ,mòn yên xe nè ,tốn calories của tao nè ,tốn tiền gửi xe nè ,qua rước mày sớm mất thời gian ngủ của tao nè ,chở mày người ta tưởng tao có gấu rồi nên k dám cưa tao nè

Anh sún: nhằm com mẹ nấu nhí ,mai mày k qua rước tao là tao đăng ảnh hot của mày lên facebook á

Tín windy: rồi rồi ,em thua chuy rồi

Anh sún: cung biết vậy là ngoan ,pipi cung

Tín windy: mày lợi dụng được tao rồi bỏ đi à ,ăn hiếp kẻ yếu à

Anh sún: thứ nhất: mày kêu tao trước ,thứ 2.tao chỉ ăn mày thui chứ k có hiếp mày à (lưu ý xú: ăn mà nó nói là ăn bánh ,ăn kẹo của hần chứ k phải theo suy nghĩ “đen tối” của một số bạn à ,tui vậy chứ còn “tông xáng ” à nha ^^)

Tín windy: mày được lắm ,nhớ mặt tao á

Anh sún: mặt mày ngày nào k gặp , nhớ làm mother gì .Thui tao ngủ à .mai nhớ rước tao ,ngủ ngon gặp nhiều ác mộng nha:)))

Vừa gửi xong dòng tin nhắn thì 2 mắt nó cũng khép lại ngủ với nụ cười vô cùng đều trên môi:)))

Tác giả chui đầu vô chú thích xú nè

Đầu tiên là việc 2 đứa nó đi chung như ở trên là do nhà 2 đứa gần nhau ,chứ bạn Tín mới chuyển qua lớp nó chưa được lâu cho lắm

Còn chuyện tâm hình mà nó dọa đăng lên face chỉ là hình bạn Tín đáng thương đang nhai đùi gà thui chứ k có gì cả nhá .Bà con đừng nghĩ bậy tội nghiệp tác giả >_<

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Tung Tưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Chuẩn Bị Cho Cuộc Thi

Sáng hôm sau ,7h30 hần có mặt tại nhà nó .Nhìn hần hôm nay rất năng động với quần short jeans dài đến gối ,áo thun xanh bạc hà và đôi giày nike cùng màu

Đúng 20 phút sau nó xuất hiện với trang phục hơi bị giống của hần ,cũng quần short jeans và áo thun xanh bạc hà ,nhìn vào cử tương 2 đứa là couple vậy .Hơi ngỡ ngàng với trang phục của nó ,phần vì do mái tóc cột cao thường ngày nay được xõa ra có gắn thêm chiếc nơ xanh đáng iu nữa ,hần cố gắng giữ bình tĩnh mà chăm chọc nó:

-cưng định bắt chước anh à ,mặc bộ đồ y hệt anh vậy ,mê anh roài sao (t/giao tương sức mạnh hạng nặng ~~~')

-cưng nghĩ sao vậy nà ,đẹp gái như chị mà bắt chước cưng à .k phải là cưng gắn camera ở nhà chị theo dõi coi chị mặc gì rồi bắt chước à >”<

-mày đừng để tao làm ô nhiễm nhà mày nha ,kì lắm à

-mắc gì mà ô nhiễm

-mày nói làm tao muốn ói

-tội nghiệp ghê ,có thai bao nhiêu tháng roài em ,mẹ đứa bé là ai ????

-mother mày ,im à ,nói nữa tao khỏi chở đi à >_<

-thui thui ,xin lỗi mà

-giờ đi chưa ???

-đi đi

Nói rồi nó phóng lên xe hần và bắt đầu đi lang thang khắp các siêu thị ,nhà sách để tìm mua vật liệu may trang phục cho cuộc thi biểu diễn thời trang tự thiết kế sắp đến

-sao tụi nó k đi mua mà mày đi một mình vậy ??? _hần vừa thở vừa hỏi nó ,hình tượng hot boy đẹp trai lúc sáng đã tan tành mây khói khi 2 tay phải vừa xách đồ vừa lê la khắp nơi theo nó

-đi chơi với gấu hết roài ,còn mình tao độc thân zui tính nên mới phải vậy _nó cũng thở hỏn hển như hần ,cũng mai là đã mua xong chứ nếu k tí nữa về chắc ba mẹ nó cũng k nhận ra nữa

Đang miên mang trong dòng suy nghĩ thì chợt bàn tay nó bị hần nắm kéo đi ,mặt nó hơi ửng đỏ mà chạy theo hần .Chạy đến quán kem gần đó thì hần dừng lại ,gửi chông đồ linh kính trên tay cho chị nhân viên quán kem ,theo bình thường thì quán k chịu trách nhiệm giữ đồ đặc nhưng do hần là khách quen + về ngoài bảnh trai của hần mà chị nhân viên đã vui vẻ nhận giữ giúp cho tụi nó (“nhan sắc” đã được hần tút lại trước khi vào quán để thuận tiện cho việc nhò và:)))))

Tụi nó chọn ngồi ở một chỗ trống trong góc quán ở tầng 3,từ đây nhìn ra theo cửa sổ sẽ nhìn thấy được những khóm hoa hồng đỏ đang trổ hoa hòa quyện trong biển màu của những loài cỏ dại được trồng trên ban công quán ,tuy nó k thích hoa nhưng lại thích những loài cỏ dại này vì sức sống dẻo dai của chúng .Nó đang phiêu du ở nơi “bồng lai tiên cảnh ” nào đó thì tiếng kêu của hần kéo nó về thực tại

-ăn kem gì mày ??

-ai trả tiền ,nói trước rùi tao chọn _nó cười nham hiểm

-ờ thì tao trả _vừa nói hần vừa khóc đau khổ cho cái bóp tiền của mình

-được ,bạn này nay tốt á

-xí ,kêu lẹ cho người ta đem ra kia ,ở đó bày đặt khen tao ,xạo lòng à

-ok ok ,cho em 2 li kem bạc hà ,1 li chocolate ,3 li dâu ,2 li dưa gang .Nhiều đó trước đi anh _nó vừa nhìn menu vừa nói với tốc độ kinh hoàng cho anh phục vụ quán

-cho em li bạc hà thôi anh _hần ngán ngẩm nhìn nó ,lần nào đi ăn kem cũng vậy cả

-được rồi ,2 em đợi anh tí nhè _anh phục vụ tươi cười với tụi nó

-mà ê nè _nó đợi anh phục vụ đi vào rồi gọi hần

-gì ???

-mai đi k ??

-đi đâu chời ,mày nói rõ ràng ra ,người ta nghe người ta hiểu nhầm là chết tao a ^^

-xí ,đi qua nhà con Sữa may mấy cái đồ này nè

-chuẩn men như tao ai lại làm mấy cái đó

-mệt à ,đi k nói một tiếng .k đi biết tay tao nha

-đi thì đi ,có mỗi tấm hình mà hù hoài à >”<

-giỏi ,ăn kem đi ,kem tới rồi kìa ^^

-ùm

Tối đó tuy ai về nhà nấy nhưng tâm trạng cả 2 đều có vẻ rất vui với nụ cười đi theo giấc ngủ

Sáng hôm sau ,như thường lệ hần qua rước nó và cả 2 cùng nhau qua nhà Sữa để cùng may trang phục thi cho Tò và Heo

Tại nhà Sữa

-cái thằng điên này ,tao kêu mày làm cái này mà mày làm cái kia vậy à ??

-ai biết ,tao tưởng mày kêu tao làm cái này chứ

-àì ,ngu như con bò vậy à >”<

-nghĩ sao mà nói tao ngu như bò ,mày nói chơi hay nói giỡn vậy (hỏi huê vốn ghê)

-chứ gì nữa ,mày ăn com hay ăn cám vậy

-mày ăn gì là tao ăn cái đó á

-ăn nhiều mà chậm tiêu

-chứ ai như mày ,ăn nhiều ra hết bao nhiêu hà

-what đồ heo ? ,mày đứng lại cho tao

Vẫn là tiếng cãi nhau om sòm và những màn rượt đuổi nhau của hần và nó trước những cái lắc đầu ngán ngẩm của các thành viên 10a12 còn lại .Khi tụi nó vừa rượt nhau đến cửa toilet thì bạn Sữa nhà ta cũng vừa bước ra ,bằng vẻ mặt ngây thơ và lời nói hồn nhiên nhất có thể ,Sữa phun ra những câu nói làm nó và hần đứng hình tại chỗ

-2 đứa bây cần đi giải quyết gấp à ,giấy trong toilet có nhiều loại lắm á ,giấy cứng cũng có nè ,giấy mềm cũng có nè ,xài Puppy k ,mày có mục nhọt ở mông thì lấy giấy mềm cho dễ .Ngoài ra còn khăn giấy Milan tao để ở trên á nếu k thì Tissue,có muốn lau tay thì lấy .có muốn lau mặt thì lấy khăn giấy ướt tao để bên phải ,lau chân thì khăn giấy dóm thui ,nằm bên trái á ...tất cả là 17 loại khăn giấy ,đủ cho tụi bây lau từ đầu tới chân lun á

.

.Đứng hình 5s

-Sao vậy Sún ,mày tới tháng rồi à .Qua toilet phía bên phải đi ,có đủ loại băng hết á ,mày xài loại nào ?? . Ở trên có Kotex ,mày thích loại gì ,có cánh hay k cánh ,hương hoa cỏ hay hương trà xanh ?? . Nếu k thì xài đồ Diana phía tay trái cũng được ,thường hay siêu mỏng ,có loại 24cm và 35cm nữa nè .Còn k nữa thì sử dụng loại băng mới nhập về nha ,có đủ màu ,hình dạng ,kích thước luôn ...

.

.Tiếp tục đứng hình

-k lẽ tụi bây định làm chuyện gì khác nữa à ,sorry tụi mày nha ,nhà tao hết phòng roài .Nếu muốn thì ra khỏi cửa đi thẳng 50m rồi rẽ trái đi tiếp 30m ,tiếp đó rẽ trái đi đến cuối đường gặp tiệm tạp hóa rồi nhìn sang phải có một con hẻm ,khách sạn ở trong đó á ,đầy đủ tiện nghi ,phòng rộng rãi nên muốn làm gì cũng được .Trước đó thì nhìn sang bên phải khách sạn có một tiệm thuốc tây ,muốn mua gì trước khi vào thì mua luôn nha ^^

.

Đến lúc này thì 2 đứa nó đã k còn biết làm gì nữa ngoài việc nhìn nhau quyết tâm bắt cho bằng được cái con vừa nói ra những lời đó khi mà nạn nhân đã tìm đường trốn thoát trong khi 2 bạn trẻ này còn đang tiêu hóa những lời nói phía trên =]]]]

Chương 4: Cuộc Thi Bắt Đầu

Ngày thi thời trang

Sau bao nhiêu ngày vật lộn í nhảm bận rộn với mấy thứ vật liệu thì lớp nó cũng đã hoàn thành xong 2 tác phẩm của mình ...

trong không khí náo nhiệt của ngày thi ,khi lớp người khác đang bắt đầu trình diễn thì lớp nó phải đau đầu tìm kiếm 2 nhân vật chính là Tò và Heo ,nó và hân cũng tất bật đi tìm 2 con người đó

-mệt ghê á ,trốn đâu roài chời _hân lên tiếng khi 2 đứa vừa dừng lại nghỉ mệt

-bực rùi nha ,để tao tìm được là tao phanh thây ,chém đầu, cắt cổ ,bẻ tay ,chặt chân ,thẻo thịt ,móc mắt ,lột da ,cạo lông ,bẻ móng hết luôn cho coi _nó bực tức trả lời

-i lạy you ,tụi nó con người mà mày làm như con heo vậy ,tao nghĩ chỉ cần đem trưng nước sôi rồi cắt tiết là được (tác giả k biết nên nói gì vào lúc này ,2 đứa này k phải con người ~~~')

-ùm ,rồi sau đó đem chặt thành 100 miếng cho bé ki ki của tao cho đỡ tức

-TÌM THẤY 2 ĐÚA KIA RỒI NÈ BÀ CON -tiếng hét của Mini làm phá vỡ những suy nghĩ “đáng yêu” của tụi nó

nó và hân vừa đến nơi thì cũng là lúc Tò và Heo mặc xong trang phục của mình .Hôm nay trông Heo thật xinh xắn với mái tóc giả màu hồng cài băng đô cùng bộ trang phục dài màu đỏ có đính hoa văn ,còn Tò thì đội tóc giả xanh và bộ quần áo cũng xanh theo luôn (đó các bạn trang phục này của ai nè ,fan Naruto chắc biết roài ha ,tuy là tác giả miêu tả k đc giống cho lắm TvT)

Còn 5p nữa là đến giờ biểu diễn nên Tò và Heo phải chạy vào cánh gà của sân khấu cho kịp ,phần cũng vì chạy né đi ánh mắt giết người của nó nãy giờ

.5

.4

.3

.2

.1

Lớp nó ngồi nín thở đợi tiếng nhạc vang lên và cũng là lúc 2 nhân vật chính bước ra ,khi bước chân đầu tiên của Heo bước ra thì giọng nó đã vang lên khắp mọi nơi trong trường với bài thuyết trình cho bộ trang phục chỉ có ở 10a12

-Kính thưa quý vị thầy cô cùng các bạn học sinh yêu quý ,sau nhiều lần trăn trở ngày đêm k ngủ đến nỗi tóc rụng ,răng rớt ,nay lớp 10a12 chúng em xin được trình diễn 2bộ trang phục siêu siêu hấp dẫn được lấy từ nhân vật Sakura và Sasuke của bộ truyện tranh kinh điển Naruto .Đặc biệt qua phân trình diễn của cặp đôi hoàn hảo lớp em thì bộ trang phục ấy lại càng thêm thú vị hơn nữa với chiếc váy dài của bạn nữ có thể dùng làm nhiều công dụng như tránh mưa ,làm chăn đắp ... Còn với bạn nào muốn khoe đùi săn chắc hay đôi chân dài k có “hột xoàn” thì có thể thử với bộ trang phục của bạn nam .Phân trình diễn của chúng em đến đây là kết thúc ,xin cảm ơn tất cả mọi người đã chú ý xem ạ .Chúc các bạn yêu quai ý lộn yêu quý có một ngày làm việc nhiều chuyện xui ý lộn nhiều niềm vui ạ !!!

Phân trình diễn của lớp nó đã giành được rất nhiều sự ủng hộ của mọi người trong trường và bây giờ chỉ còn chờ kết quả từ BGK nữa thôi ,nó cũng khá hạnh phúc và vui vẻ khi đã hoàn thành xong màn trình diễn .Nhìn sơ qua thì có lẽ chỉ vài lớp có trang phục đẹp gần gần lớp nó thôi nên tụi nó cũng yên tâm về giải thưởng lần này ^_^

Nói qua nói lại thì nó sực nhớ ra vụ hồi sáng Tò và Heo bỏ trốn chưa giải quyết ,nó quyết tâm bắt cho bằng được 2 con người này để tra khảo và việc đầu tiên nó làm là ...đến toilet của trường đợi 2 người đó thay trang phục ra rùi xử lí

30s sau Tò xuất hiện từ cửa toilet ,nhận thấy dấu hiệu bất bình thường ,bạn Tò lù lại phía sau để nghe ngóng đông tĩnh thì bạn Heo nhà ta cũng vừa bước ra từ toilet nữ .Bất ngờ nhìn thấy Tò ,do phản ứng hơi bị mạnh nên Heo đẩy luôn cả Tò +cái cửa toilet đáng thương cùng một lúc văng ra ngay dưới chân chị Sún ác ma của tui .CHưa kịp định thần và suy nghĩ lí do tại sao mình nằm đây thì Tò đã nghe giọng nói sắc mùi âm khí của nó

-Sáng nay 2 người trốn đi đâu ??? Khai nhanh ?

-Đi ăn bún riêu ..._ cả 2 đồng thanh trả lời nhưng giọng nói vô cùng yếu ớt:)))

-ờ ờ ,giời lắm ,hay lắm ,được lắm ,ngoan lắm .BÂY GIỜ MUÔN SAO ĐÂY HẢ HAI NGƯỜI KIA ???_ bằng âm lượng có sức đại phá cả cái trường này ,nó hét lên khi 2 người kia vừa mới bịt tay lại mà chạy trốn

-ĐỪNG LẠI CHO TAO -vâng ,tiếng nói siêu thanh đó lại được phát ra một lần nữa và đem lại lợi nhuận khá lớn cho bệnh viện gần đó khi cả trăm học sinh đã đến khám tai trong ngày

Đang hăng máu rượt 2 người kia thì nó chợt vấp phải một thứ gì đó trên đường ,vậy là mất thăng bằng ,đến lúc nó nghĩ sắp phải lìa xa hàng tiền đạo yêu quý thì một cái gì đó đã ngã xuống trước và hiện tại thì nó đang nằm-phía-trên-cái-gì-đó ,và môi nó đã chạm phải cái-gì-đó ướt ướt mềm mềm lại có mùi cafe nữa chứ

-á á ,cái gì nè chời _cũng may là nó kịp thời nhận ra điều kì lạ và ngồi bật dậy

-á con khi ,tao thấy bà tao luôn nè ở đó mà la _cái-gì-đó cất tiếng

-ủa ,mày hả _và người đó k ai khác là hấn

-chứ mày nghĩ cái gì

-oaaaa ,k lẽ tao phải mất second kiss cho người như mày à _nó bất ngờ khóc rống lên

-ù uôi ,second kiss rùi à ,first kiss là cho ai vậy ???

-cái tivi nhà tao ,sáng nay dậy lỗ đập mặt vô hún nó luôn

-tao tưởng thằng nào xấu số chứ

-mày nghĩ sao vậy hả ,chết đi con

Vừa nói nó vừa đứng bật dậy đuổi theo hấn như chưa từng có chuyện gì xảy ra (t/g: thiệt hết nói nôi à >_<) Còn hấn tuy bị nó rượt khắp trường nhưng lại nở trên môi một nụ cười thật đẹp ,một nụ cười như vừa được một thứ gì đó quý giá

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Tung Tung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Kết Quả

Công bố kết quả

-Các em học sinh vui lòng trở về hội trường chính của cuộc thi ngày hôm nay để nghe thông báo kết quả

Tiếng loa của cô hiệu trưởng phát lên làm gián đoạn quá trình “truy sát ” của nó

-Đi nhanh lên Heo _vừa nói nó vừa nắm tay Heo kéo lên hội trường gần đó

Sau khi ổn định chỗ ngồi trên hội trường và tập hợp đầy đủ thành viên của lớp thì nó cũng ngồi xuống cạnh Heo chăm chú lắng nghe

-10a12 giải nhất ,kha kha kha _tiếng Hero vang lên khi cả lớp đang im lặng

-mát chó à thằng kia ,im coi _Sữa tí tí là Hero

-tao nói cho có tinh thần mà

-bộ mày k thấy lớp người ta đang im lặng à ,la lên cho nó vô hội đồng cả đám à

-hoy đi nha ,tao mới nói có một câu mà bị chửi liền à ,buồn thiệt chứ !!!

-tín tao đập bẻ mặt mày k ??

-cái gì khó mình bỏ đề Sữa ha ??

-về lớp là chết mother mày nha con >”<

Nói xong Sữa cũng chịu quay về chỗ , tạm ngưng công suất hoạt động của cái miệng tí xíu . Cứ nghĩ được yên lành mà nghe thì k biết ở đâu ra 3 đứa lớp khác đi ngang qua cố tình đổ nước cam vào chỗ ngồi của tụi nó , không may là Heo bị dính nhiều nhất do ngồi gần đó

-Xin lỗi nha ,k cố ý _Tiên ,con nhỏ đầu đàn vừa nói vừa cười đều

-Ồ hội trường k được đem nước vào mà ,mày you k biết à ?? _hắn bắt bình lên tiếng nhưng vẫn giữ được vẻ bình tĩnh nhất cả đám

-thông cảm đi mày ơi ,người ta k thấy đường mà ,con mắt vừa trét cả chục lớp trang điểm sao thấy đường được _Sữa chằm vào

-mày nói sao á ,người ta còn thấy đường mà làm đổ nước vô lớp mình mà _Mini cũng k vừa

-tao đã nói là k cố ý mà ,bộ k nghe à _Khánh ,con nhỏ thứ 2 tức giận

-vậy là lớp mình nói oan cho người ta rồi ,k phải người ta k thấy đường mà là k biết đọc chữ ngoài bảng nội quy thôi hà ,phải hông mấy bạn ??? _Sún nhà ta cuối cùng cũng lên tiếng

-ô mai chuối ,lớp 10 roài mà k biết đọc à .Tội nghiệp mấy bạn ấy ghê ta ơi _Hero cũng nhảy vào theo

-Lớp 1 ai dạy mấy bạn á ,cho tui đi xin chữ kí cô đó coi .Dạy học trò sao mà giờ k biết đọc chữ luôn vậy nè _bạn Tô cũng đã ra tay

-Mấy người ,mấy người được lắm ,coi chừng tụi tao đó _3 đứa kia tức nghẹn họng

-bạn ấy kêu mình coi chừng kìa ,nhà trẻ của mẹ mày còn chỗ hông Hero ??? _Sữa gọi Hero

-hông được đâu ,nhà trẻ của má mì tao chỉ trông chừng mấy bạn trẻ con đáng yêu thôi à ,mấy bạn này lớn roài ,đầu óc li ti mà tứ chi phát triển vậy hông ai rảnh đâu mà coi chừng giùm đâu

-tội quá mày ơi _Mini cảm thán thêm vào

-Im hết coi ,tao nói rồi ,lớp tao sẽ giành được giải nhất lần này ,lớp tụi bây đừng có mơ mộng nha chưa ,há há há _3 đứa kia cố chọc tức lớp nó mà hình như là k có tác dụng thì phải

-Áo tưởng sức mạnh kìa tụi bây ơi _Sữa la làng lên

-Haizz ,xấu xí còn gây sự chú ý ,mệt ghê à _Mini vừa nói vừa cười

-khô quá mày ơi ,giải nhất luôn đó ,kho đạn nhà mày chuyển qua nhà tụi nó hồi nào vậy Tín ??? _Hero giả vờ hỏi han hắn

-chắc hôm qua tụi nó chui lỗ chó vô ăn trộm nhà tao á ,k biết sao mà chó nhà tao k ra cắn mà để tụi nó ăn cắp hết kho đạn của tao à ,buồn thiệt chứ _hắn tiếp tục thêm vào

-chắc chó nó tưởng đồng loại nên k cắn á mày _Hero nói làm cả đám cười ầm lên

-hừ .. _3 đứa kia k biết nói gì đành hậm hực ra về trước những tiếng cười của lớp nó và một số lớp khác nữa (mấy lớp khác thấy vui vui nên chạy vào nghe lén í)

-CÁC EM IM LẶNG NGHE THÔNG BÁO KẾT QUẢ NÀO _tiếng cô hiệu trưởng một lần nữa vang lên chấm dứt tiếng cười của tụi nó

-Giải khuyến khích thuộc về lớp 11a7 và 12a5 ,giải 3 thuộc về 10a9 ,giải nhì thuộc về 12a8 và giải nhất thuộc về 10a3

Một không khí im lặng bao trùm lên lớp nó ,không có giải ư ??? Không thể nào ,tụi nó đã cố gắng hết sức rồi mà vẫn k đạt giải sao ?? Đến lúc tưởng chừng như sắp rơi nước mắt ra thì giọng cô hiệu trưởng lại tiếp tục vang lên

-Và cuối cùng là giải đặc biệt ,sở dĩ bình thường k có nhưng năm nay trường quyết định có thêm giải này dành tặng cho lớp nỗ lực nhất ,có bộ trang phục độc đáo nhất và màn trình diễn ấn tượng nhất và lớp đạt giải đặc biệt k ai khác chính là 10a12 ,và xin mời đại diện các lớp lên nhận giải

Thế là mọi nỗ lực của tụi nó đã được đền đáp xứng đáng ,nó đại diện lớp lên nhận giải trong niềm vui sướng tột độ ,trước những ánh mắt ngưỡng mộ ,ghen tị của các lớp khác ,trong đó có sự căm tức và xấu hổ của 10a5 -lớp của 3 đứa đáng ghét lúc nãy

-Các em đoán thử xem giải đặc biệt lần này của chúng ta là gì nào ??? Năm nay trường chúng ta đã nhận được tài trợ của phụ huynh em Mai Ngọc Anh lớp 10a12 nên giải thưởng rất lớn và nó hoàn toàn xứng đáng với các lớp đoạt giải .Tất cả các lớp sẽ nhận được tiền mặt tùy theo giải và một chuyến đi núi vào chủ nhật tuần này .Cô xin được chúc mừng các em một lần nữa

-wow ,ba mẹ mày tài trợ hồi nào vậy ,sao k nói tụi tao biết hả con Sún xấu xa kia ??? _Sữa dè dặt nó hỏi sau khi nó vừa nhận giải về

-ai biết đâu ,tao hông có nghe ba mà tao nói nữa >_<

-kệ đi mấy má oi ,được đi chơi miễn phí là vui roài _Hero

-ừ ừ ừ ,lớp nó cũng hòa vào ^^

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Từng Từng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Mua Sắm Nào !!!!

Đang trong lúc tụi nó trò chuyện vui vẻ bên giải thưởng vừa đạt được thì giọng cô HT lại tiếp tục vang lên nhưng k giống những lần trước ,lần này giọng của cô hơi giận dữ pha chút thất vọng

-Cô đề nghị ban cán sự của lớp 10a5 lên giải trình về việc tự mua đồ bên ngoài để biểu diễn ,gian lận trong cuộc thi lần này

Vài tiếng xì xầm vang lên khi tiếng cô vừa dứt ,và mỗi lúc tiếng nói ấy càng lớn thêm kèm theo những ánh mắt kì lạ của cả trường đổ dồn vào 10a5 ,đặt biệt là với 3 con nhỏ lúc nãy (cũng là cán sự lớp)

3 đứa kia dù xấu hổ nhưng cũng phải bước lên phòng hiệu trưởng để thừa nhận hành vi của lớp mình .Dù đã nhận tội nhưng vì phạm lần này rất nặng nên mỗi thành viên 10a5 phải tự viết kiểm điểm và đi lao động 1 tháng liền... (t/g: thấy cũng tội mà thôi cũng kệ ^^)

Từ giờ đến lúc đi lớp nó còn khoảng 5 ngày để ăn chơi và chuẩn bị cho chuyến đi thú vị này

-đi vô trung tâm mua sắm Anpi nha tụi bây _Sữa đề nghị

-ê ,ê ,tụi bây vô phá nát cái trung tâm nhà tao à _nó nghi vực (Anpi là một trong những khu mua sắm lớn nhất thành phố và cũng thuộc sở hữu của nhà nó)

-làm gì đến nỗi đó ,vô trung tâm nhà mày lỡ có ăn hết tiền người ta cũng k nở bắt lại .Đâu ai dám bắt cô chủ của Anpi chứ .Đúng k nè ??? _Mini vào chặn họng nó

-đúng rùi .vô Anpi mới đủ sức chứa tụi mình ,vội lại ở trong đó mới có đủ món ăn chơi ,khè khè _lớp nó hòa theo

-được rồi ,let's go !!! _nó hào hứng

-yeahhhhh _toàn thể lớp nó bắt đầu kéo quân vào Anpi và dự đoán của tác giả là Anpi có lẽ sẽ k-còn-được-như-trước qua đợt tàn phá này ~~~'

Tại trung tâm mua sắm Anpi

-ăn trước đi

-k ,mua sắm trước

-thôi ,đi chơi tí đi

Lớp nó đang xảy ra một cuộc đấu mỏ có quy mô lớn với nhiều thành phần tham dự từ già đến trẻ ,trai đến gái và les đến gay

-IM COI ,AI MUỐN ĐI ĐÂU TRƯỚC THÌ ĐI ,ĐÚNG 10H TẬP HỢP TẠI ĐÂY !!! _nó mượn cái loa của chị nhân viên gần đó để hét vào tụi ki .Sau tiếng la , gần như ai cũng kinh sợ trước sức tàn phá đó mà tản nhau ra đi chơi riêng theo lời nó .Nó cũng tản ra và đi một mình đến nhà hàng trong khu để ăn uống lấy tinh thần

-Chị ơi ,chị à ,lấy cho em như bình thường nha _Do đây là trung tâm của nhà nó +đi ăn thường xuyên mà chị phục vụ cũng quen mặt và sở thích ăn uống của nó

-okie em _chị phục vụ nháy mắt cười với nó và dọn thức ăn nhanh chóng chỉ sau 5 phút

-Đây ,2 đùi gà ,3 hamburger ,2 hotdog ,chocolate trắng xay kem dâu ,2 bánh donout ,3 sandwiches .Đủ rồi phải hông nè _Chị phục vụ cười sau 3 lần đem thức ăn ra cho nó

-Thanks chị nhiều nhiều luôn _nó cười tí mắt rồi bắt đầu cầm cúi ăn khi chị ấy vừa đi qua bàn khác

Đang ăn uống hưởng thụ ngon lành cảnh đào thì hán xuất hiện ngay bàn nó ,k cần mời hán kéo ghế ngồi đối diện nó và gọi một tách cafe nóng

- Ăn như con gì vậy _hắn nói

-kệ tí tao ,liên quan gì nhau k ???

-hông ,quan tâm nhắc nhở thôi ,chứ mai một mập ra rồi ngồi khóc à

-xá ,ra cho tao ăn đi má ơi

-haizz ,tao có sinh mày đâu mà làm má mày dữ vậy

-im à ,tao ném cái đui gà vô mặt mày á nha con khi già kia

-mày nói ai khi già

-tao nói mày á

-kệ tí mày

-vô duyên à _ nó hậm hực ngồi ăn tiếp .Nhưng bỗng dưng có ai đó đi ngang qua và cố tình làm rơi thức ăn xuống ngay mặt nó .Nó và hắn cùng ngẩng đầu lên xem và bất ngờ trước vị khách cũ khó ưa này

-Người cũ ,trò cũng cũ .Bộ cô chỉ có mỗi trò đồ thức ăn vào người người khác thôi à ??? _ nó giận dữ nhìn con nhỏ đầu đàn hôm nọ , nhưng dường như có người còn giận hơn cả nó nữa

-cô bị điên à ??? _hắn sôi máu hỏi Tiên ,con nhỏ vừa đồ thức ăn vào người nó

-xấu như mày bị đồ tí thức ăn vào cũng có sao đâu _con nhỏ đó cười lớn ,nhưng nó k hề biết là đang gây chuyện với ai ngay chỗ này

-tại tui k có sử dụng son phấn như cô ,k trét đầy cả mặt thì sao mà đẹp theo kiểu c-h-ó như cô được _nó nói cố gắng giọng ở chữ c-h-ó

-cái đồ ...cái đồ mặt dày ,k hiểu sao Tín có thể đi theo cô mỗi ngày như vậy luôn chứ ,thật k hiểu được _con nhỏ đó tức tối

-cô im ngay cho tòi _hắn rất tức giận do có người xúc phạm đến nó

Vừa lúc đó tụi lớp nó cũng vừa đến nơi ,thấy sự xuất hiện của con nhỏ Tiên và vẻ mặt của nó và hắn thì tụi kia cũng đã đoán ra được chuyện gì .Dường như quá hiểu nhau nên k cần nói ,cả Mini ,Sữa ,Heo và một số đứa nữa đều lấy những món ăn được bày trên bàn (do có đặt trước) đi ngang qua chỗ con Tiên và tạt thẳng vào người con nhỏ .Hình tượng cô gái xinh đẹp đã k còn khi bộ trang phục của nhỏ dính đầy dầu mỡ của thức ăn và khuôn mặt lấm lem phấn kem

-tụi này k có ý ,tưởng con c-h-ó nên mới bỏ thí thức ăn cho nó đừng có cắn người vô tội nữa ,ai ngờ k phải chó _Mini châm biếm nhỏ Tiên

-tránh ra ,mấy người ý đông hiệp yếu à .Nếu muốn thì đợi tòi gọi ..

-k cần đâu cô ,mời cô vui lòng rời khỏi trung tâm ngay nếu k muốn chúng tòi dùng biện pháp mạnh _tiếng của 2 chú bảo vệ vang lên sau khi theo dõi sự việc qua camera

-tại sao lại là tòi ?? Bọn họ đồ thức ăn vào người tòi mà _nhỏ Tiên gân cổ cãi lại

-tất cả đều do cô chủ động hại người khác trước ,nếu muốn cô có thể xem lại video cảnh đó sau khi đến công an phường cùng chúng tòi

-tôi...tôi... sẽ kiện giám đốc trung tâm này _nhỏ Tiên tức giận nói

-Tao k nghĩ ba mày có dư thời gian nghe nó kiện đâu Sún ha ??? _Sữa cố tình nói lớn cho nhỏ Tiên biết được trung tâm mua sắm này của ai

Nghe xong câu ấy của Sữa ,nhỏ Tiên cũng hiểu ra được mình đang đối đầu với ai nên đành ôm cục tức ra về trước sự tò mò của nhiều khách hàng khác trong trung tâm (t/g: may là đầu chị này k thiếu i-ốt ^_^)

Profile

Lâm Nhã Tiên: lớp trưởng 10a5 ,rất ghét lớp nó ,đặc biệt là nó vì nghĩ rằng nó cưa cẩm Tín của nhỏ (ảo tưởng sức mạnh hả ,nghĩ sao vậy chời ~~~) xấu nhưng lại thích trang điểm lòe loẹt

Vũ Minh Khánh: lớp phó 10a5 ,cũng ghét lớp nó như nhỏ Tiên ,tính tình xấu xa như nhau

Trần Hoàng Dung: lớp phó 10a5 ,guồng mặt giả tạo ,trước mặt luôn vui vẻ tốt bụng với người khác nhưng lại thích đâm thọt sau lưng

Chương 7: Khẩu Chiến Bưởi Và Chuối

Hé lô every bó đý, tác giả đã trở lại và sẽ “đòi bại” hơn xưa đây

Nói vậy chứ tui thêm cmt lăm đó, ai thấy hay cho tui cái cmt nhaaa

Iu mọi người nhiều lắm...

Sau khi thắng cuộc thi lần trước thì lớp nó đã được thưởng một chuyến leo núi và hôm nay chính là ngày xuất phát !!!

Hiện tại thì 42 đưa quý tui nó đã ngồi yên vị trên xe rồi. Giờ mình nói về trang phục xui ha. Hôm nay tất cả đều mặc áo lớp màu trắng tay xanh, phía sau là hình một ngôi nhà được tạo thành bởi 42 biệt danh ghép lại, mặt trước là xì-lô-gan:

“Quậy đúng chất

Nhan sắc luôn ngây ngất”

Đi kèm là áo khoác cùng huy hiệu lớp màu xanh. Dưới chân cũng mang giày Vans màu xanh luôn nữa (để đi lạc cho dễ tìm cộng thêm tác giả cũng cực kì cuồng màu xanh, hehe)

Chuyến qua khung cảnh trên xe hiện giờ nha. Nó, Sữa, Mini đang giành ghế

hàng đầu với tui hần, riêng bà Heo thì hiền quá rồi nên chỉ ngồi nhìn thôi

-Mấy người con trai mà, nhường con gái đi!

Mini đang cố gắng năn nỉ 3 ông tướng kia. Cứ coi như là bạn Mini đang dành chút “tình người” mà nói giọng nhẹ nhàng với tui hần

-Thôi, con gái ngồi trước làm gì? Để con trai ngồi trước “hướng dẫn” chú tài xế

Hero cũng năn nỉ lại nhiệt tình không kém với hi vọng sẽ giành được ghế mà không phải tổn thương đến tai mình

-Để mầy chỉ chắc từ trên núi xuống tới rừng ăn chuối luôn quá. Biển xuống dưới cho đẹp trời giùm cái!

Độ nóng của Mini lúc này là 50°C, nhiệt độ có thể giảm xuống hoặc tăng lên tùy theo lời nói tiếp theo của cánh đàn ông. Đề nghị mọi người ở khu vực gần đó sớm tìm chỗ đi tản trước khi quá muộn...

-Không thì sao? Làm gì nhau?

Thấy Hero- đồng đội của mình đang yếu thế trước sức nóng kinh khủng của “lò luyện tiên đơn” kia nên hần nhảy vào nói giúp, hi vọng có thể gỡ gạc xui phong độ

-Một là bước xuống hàng dưới một cách ngoan ngoãn. hai là chọn giữa mông và miệng coi nên mua bông băng chỗ nào. Và ba là dừng cuộc chơi, ra về trong vòng ba nốt nhạc. Chọn, NHANH!

e hèm, hần đã vào cuộc thi nó đâu thể nào ngồi yên được. Chỉ cần một câu thôi, nhanh gọn và chính xác để giành trọn nguyên hàng ghế trước dưới cái nhìn tức tưởi, dù rất muốn nổi dậy nhưng đành chấp nhận của tui hần

HIỆP 1: 1-0 nghiêng về đội Bưởi

Chỉ là up tạm một chap ngắn cho m.n đừng quên Sun thôi, từ từ sẽ có chap dài ghen m.n

Chương 8: Khẩu Chiến Bưởi Và Chuối (Phần 2)

Tình hình là xe đã đi được nửa đường, hầu hết học sinh đều đang ngủ trừ một số cá nhân đặc biệt. Trên hàng ghế đầu, Sữa đang cố gắng ”luyện” thêm vài chương truyện trên ipad, Mini thì đang tí tởn tám chuyện với trai trên facebook. Hàng ghế tiếp theo là nó và Heo. Trong khi nó đang đeo phone và chơi Bắn cá bằng điện thoại thì con đề tử yêu dấu của nó- Heo đang loay hoay với đồng bánh và sữa ngập tràn băng ghế. Canh lúc tụi nó không để ý, Tò chạy lên ngay ghế của Heo thì thầm chuyện gì đó, nhìn mặt Heo lúc đầu hơi ngại ngùng nhưng sau lại vui vẻ gật đầu mà lí do thì trời không biết, đất không biết, tác giả biết còn mấy bạn thì tí xíu nửa biết ha

Trở qua hàng ghế phía sau nha. Ở phía dưới đang có một cuộc tranh luận gay gắt giữa hần và Hero, nghe qua thì đề tài tranh cãi này có vẻ hơi ”nóng bỏng”

-Tao đã nói rồi, em của tao ngon hơn. Mày nhìn đi Hero, trắng trắng thon thon, ở giữa lại tròn tròn căng căng vậy nè, sao mà chê được

-của mày tròn trịa quá hà, của tao nó môn môn nhìn hấp dẫn ghê chưa. Thơm một cách quyến rũ, nhìn em nó là thèm liền

-Em của tao nút một cái là ra nước liền. Đầu như mày vừa khô vừa héo. Nhìn mờ không à

-Nhưng mà...

-NGUNG GIÙM ĐI MÀY CHA! có chuyện trái bắp nấu với bắp xào không mà la hoai. Bộ sáng đi chưa đánh phấn hả, sợ mặt không đỏ hả, muốn xin dầu vân tay lên mặt hay sao đây?

Thấy vụ tranh luận kì cục kẹo kia đang làm ảnh hưởng đến tâm hồn ”trong sáng” và bản chất ”ngây thơ vô số tội” của mình, Sữa đã đứng lên thay mặt Hội bưởi a12 dẹp vụ cãi cọ mèm 18+ này. Sau câu nói ấy của Sữa là một màn thuyết trình dài hai_chục_trang về lịch sử ra đời, nguyên nhân, kết quả cũng như tác hại của việc ăn lên mà không rửa. Và sau đó, tất nhiên là toàn bộ số bắp luộc, bắp rang, bắp xào, bắp nướng... mà tụi hần vừa mua trên trạm nghỉ chân đều được chuyển về cho phe Bưởi trong nỗi tiếc nuối rót nước miếng của phe Chuối một lần nữa

HIỆP 2: 2-0 cho đội Bưởi

Đến trưa thì tụi nó cũng đến được nơi leo núi, sau khi xuống xe, học sinh có 15phút nghỉ ngơi trong khu vực quản lí trước khi tập hợp lại và phổ biến nội dung

-Mày, Sữa, Mini, Hero lại đây tao cho nghe cái này.

Vừa bước xuống xe nó đã kéo hần cùng đồng bọn lại một lùm cây gần đó, nhưng lại tách Heo và Tò ra, không cho hai người đi theo. Đề không làm hai đứa nghi ngờ,nó đã nhanh chóng dụ dỗ Heo và Tò lên xe lấy thức ăn để phân tán sự chú ý cho đề ”làm việc” cùng những người kia

Trong lùm... cây

-Tụi bây biết gì hông? Hồi nãy tao đang chơi bắn cá..

Chưa đề nó nói hết câu, cả đám đã xúm lại thi nhau hỏi

-Mày chơi tới màn mấy rồi?

-Được bao nhiêu tiền rồi?

-Lấy bao nhiêu cúp rồi?

...

-IM ĐI, giờ nghe nói chuyện mặt không nè mấy má?

-Nghe nghe nghe

Cả đám lại chui đầu vào nghe nó nói cực chăm chú (t/g: nhiều chuyện là vậy đó)

-Hồi nãy đang chơi mà tao thua, tức quá nên thoát ra ngoài, định quay qua lấy bánh của con Heo ăn. Ai ngờ lại gặp thằng Tò bước lên..

-Rồi sao nữa, sao nữa, kể nhanh đi mày

-Tao thấy hai đứa nó nói chuyện thì thì thầm thầm, nghe cũng hơi tò mò nên rút điện thoại phía sau con Heo ghi âm lại. Giờ tụi bây nghe hông?

-Nghe, tất là phải nghe rồi

Nguyên đám đồng thanh, vẻ mặt cực kì hào hứng

- Tao nghe nói ăn kem trên núi ngon lắm, không biết có ai tình nguyện..

- Thôi được rồi, tí xíu tội tao mỗi đứa sẽ mua cho mày một cây kem, được chưa?

Mini thay mặt cả nhóm nói, nhỏ biết mà, có khi nào mà nó cho không người ta thứ gì đâu. Suốt ngày đánh vào tâm lí nhiều chuyện của người ta để đòi đồ ăn hoài là làm sao?

- Vậy phải được hông? tội bây ghé sát tai vô nghe nè. Nhanh đi, sắp hết 15p rồi kìa

ĐOẠN GHI ÂM GIỮA HEO VÀ TÒ...

- Heo nè, xíu nữa tới nơi tội mình tìm chỗ nào vắng vẻ “làm” luôn nha, để tội nó nói tui suốt ngày lo học, không biết làm chuyện đó nữa

- Nhưng mà lỡ như ai thấy rồi đồn khắp trường thì sao? xấu hổ lắm

- Đi mà, chiều tui đi, một lần thôi. Tui mua cả “bao” cho tội mình rồi nè

- Một lần này thôi nha, tại ở đó đẹp với vắng vẻ tui mới đồng ý á

- Ừm, thanks Heo nhiều lắm. Xíu nữa mình lấy điện thoại ra CHỤP TỰ SỰ SỐNG rồi tui còn khoe tội nó. Dám chê tui gà mờ không biết chụp hình à

- Hihi, nhớ là phải đem theo BAO BÁNH SNACK công tui chụp dùm á nghen

- Oke, thôi tui về chỗ đây, xíu gặp Heo nha!

.
. .
.

Đoạn ghi âm dừng lại. Giương mặt đắm trong lùm từ bình thường đến đỏ ửng sau đó lại xám xịt. Nó thấy vậy phá lên cười, ai mượn đầu óc ai cũng đen tối chi không biết nữa à. Vậy là xong, cả đám đã hứa cuối cùng phải lê lét khắp nơi tìm kem mua về cho nó. Còn phần Heo với Tò thì đang bận tìm kiếm chỗ nào lí cmn tưởng để chụp hình up Facebook rồi

t/g: khai thiết đi, có ai này giờ đang nghĩ bậy không đoooo

Nhớ cmt cho tui nha, thanks mọi người nhiều nhiều

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Tung Tưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Dạo Chơi Thôiiii

Sau giờ sinh hoạt, toàn bộ học sinh tiến hành dựng trại dưới chân núi chuẩn bị cho buổi tối hôm nay. Vì sử dụng lều di động (t/g: lười dựng trại í mà) nên chỉ cần mở ra là tội nó hoàn thành xong phần dựng lều. Trong lúc con nhà người ta đang cặm cụi với đồng trại thì tội nó lại kéo nhau ra con suối gần đó chơi. Cảnh ngoài suối đẹp thật đấy, thơ mộng đầy lãng mạn nhưng hình như có vài người quen làm mất không khí thưởng thức vẻ đẹp này rồi

- Hình như chó lộn nhà bây ời, nhớ là chỗ này đâu phải chó nào cũng chui vào được đâu

Mini là người đầu tiên phát hiện ra 3 nhỏ 10a5, những người rớt thảm bại trong cuộc thi lần trước nhưng lại có mặt trong khu vực trường đã thuê cho lớp thắng giải lần này.

- Chắc cũng không biết, 3 đứa chị được đặc cách tham gia lần này để quan sát hoạt động học sinh cho trường cùng à!

Tiền- con nhỏ lớp trưởng 10a5 cất giọng khinh thường nhìn tội nó

- Xưng “chị” với tội mình kìa. Đờ giờ nhìn mặt già chát vậy thôi chứ không nghĩ lớn tuổi hơn tội mình đó. Ủầy, già hơn tội em mà vẫn lớp 10 sao chị?

Sữa lên tiếng sau khi nhỏ Tiên vừa dứt lời. Gì chứ muốn đứng trên tụi này đâu có dễ vậy đâu nè

-Mấy bạn đừng có nói vậy nữa, bọn mình chỉ làm việc cho trường thôi. Mấy bạn cứ coi tụi mình như vô hình là được mà, đừng cãi nhau nữa.

Thấy bạn mình đang bí thế, nhỏ Dung lại cất giọng nhỏ nhẹ giả tạo ra để tìm lòng thương hại (bà này mẹ ông Tò rồi >_<)

Boóc...

Cục đá bay ngang đầu nhỏ Dung, chỉ còn cách khoảng 1 cm nữa thôi là ngay đầu nhỏ sau câu nói vừa rồi. Và chủ nhân của cục đá ấy chính là bạn Heo nhà ta (nhìn hiền vậy thôi chứ bức lên là ghê lắm luôn í, ném đồ cục chính xác luôn nha)

-Má, tụi bây làm gì vậy?

Nhỏ Khánh không giữ được bình tĩnh như nãy giờ, khi mà nhỏ đứng sát Dung, và đương nhiên viên đá cũng bay sượt ngang đầu nhỏ. Ném ánh nhìn tức giận và phun miệng chửi thề một câu mặc dù gần đây có nhiều người cũng đủ biết nhỏ đang hoảng và tức đến độ nào

-Không phải ai kia kêu tụi này xem là vô hình sao? Vô hình thì muốn làm gì là chuyện của tụi này, nói thì phải biết là mình nói gì chứ? Dốt mà đại, khinh !

Nó nói rồi kéo nguyên đám đi, để lại tụi kia dù tức nhưng vẫn không dám nói lại. Tụi hần nãy giờ dựa gốc cây nghe cãi lộn xong rồi cũng cười bước đi theo mà không để lại một ánh mắt nhìn tụi kia (t/g: uống thiệc chứ, thoa cả đồng kem lên mặt mà k thêm nhìn gì hết??? Tồn tiền son phấn của người ta chứ?)

Quay về chỗ dựng trại mọi người vẫn chưa làm xong. Trong lúc nó đang thờ dài nhìn Heo, Sữa và Mini giành kẹo thì một bàn tay nắm lấy nó kéo đi. Là hần. Nhưng mà hần kéo nó đi đâu vậy nhỉ? Nó cũng thắc mắc nhưng không hỏi, dù gì cũng đang buồn, đi đâu cũng được. Mà nắm tay hần cũng vui quá, tay hần ấm ấm sao á. Trời không lạnh nhưng cầm tay hần thích thích, tim đập thình thịch, mặt nó đỏ ran lên hết rồi

-Mặt mày sao á, trời có tí xíu gió mà lạnh à? Mà sao mặt đỏ đỏ, ăn gì dị ứng hở?

Hần quay sang hỏi ngu nó, thiệc là khó trả lời quá mà. Nó đành đánh trống lảng vậy

-Mày kéo tao đi đâu á?

-Đi tí nữa là tới, mày bắt ngờ cho coi nè, cảnh cực mê luôn

Đúng như lời hần nói, chỗ này đẹp cực kì. Từ đây có thể nhìn thấy mấy con suối luôn. Hai bên là những hàng cây xanh mướt, phía dưới còn có dàu rừng mọc từng bụi nữa. Hoa thì mọc thành từng khóm dọc theo đường đi, đủ loại màu sắc. Cảnh đẹp y như ghép trong hình vậy, làm nó phấn khích cực kì

-Sao, đẹp hông mày?

-Đẹp lắm lắm luôn á, sao mày phát hiện chỗ này vậy?

-Tao đi nhiều lần rồi , hồi nhỏ đi chơi có lần lạc trong này nên giờ biết

-Ừm, như mày “đi một ngày đàng lột bót sàng ngu” mà

-Hừ, còn mày “đi một ngày đàng lại một tràng ngu” mà ha :)

....

Vậy là kết thúc một chap truyện “lãng mạn” của tác giả nha, chúc mọi người nghỉ lễ vui vẻ nè, tiếp tục ủng hộ tác giả nheee...

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Tung Tung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Chuyến Thám Hiểm Giữa Đêm

Buổi tối

Bên đống lửa, lớp nó tụ tập thành từng cụm trò chuyện với nhau sau cả ngày dài vui chơi mệt mỏi

Ở một góc gần bụi cây hơi xa đống lửa, tụi nó và hần đang tụ tập lại kể chuyện ma để tăng thêm không khí rùng rợn cho buổi tối

-Mấy cung có muốn nghe anh kể truyền thuyết vùng núi này hông?

Giọng hấn hào hứng hỏi cả đám, tất nhiên là phải đồng ý nghe rồi, nhát nhát chứ ai cũng thích mấy vụ kể truyện như vậy lắm. Thôi thì bắt chấp giọng điệu nghe_muốn_chứ của hấn mà nghe đi cho hấp dẫn

-Nghe nghe, kể đi!!!

-Ngày xưa ngày xưa, xưa ời là xưa, xưa thiệt là xưa, xưa từ cái hồi mà bà nội con Sún chỉ lớn bằng hạt dưa, ông ngoại con Sữa còn thích tắm mưa, bà cố thẳng Tô toàn ngủ dậy trưa...

-STOP, tháo dép mày ra cho sự phụ nhanh đi Heo!

Nó lên tiếng ngắt khúc chuyển hành trình ngày xưa của hấn và lập tức quay sang Heo xin viện trợ vũ khí phòng ngừa trường hợp sau này

-Giờ sao? Kể đằng hoàng hay tao mang mày đi mai táng?

Chuyện Sún đã nổi dậy, gì chứ, mấy chap trước thấy Sún “hiền” nên giờ kiểm chuyện cho Sún lên con liên à???

-Thôi thôi, em kể liên nè chị... Hừm... Truyền thuyết đã kể rằng nếu vào đêm trăng sáng như hôm nay, nếu ai đó đi một mình vào rừng, đến gốc cây đầu tiên và ngược mặt lên bầu trời trong 30phút thì sẽ thấy...

-Thấy gì? Thấy gì? Kể nhanh lên đi

-Sẽ thấy... thấy... thấy... MỖI CỒ!

-Sún!!!!

Cả đám sau khi nghe hấn kể xong “truyền thuyết” thì đều quay sang nhìn và gọi lớn tên nó

-Hiểu! Cung chê cung dư răng quá rồi phải không nè?

Nó giờ kí hiệu “ok” với cả đám rồi quay sang nở nụ cười tà mị với hấn, vừa cười vừa nghiêng răng ken két, hai tay đang sẵn sàng cho thể chiến đấu, mục tiêu là hàng tiền đạo sáng bóng, sạch sẽ và thơm tho đang toe toét cười đằng kia

-Giờ cung muốn sao?

-Thôi, thôi mà. Tui biết tui sai rồi, mấy bạn đừng giận mà. Bỏ qua đi rồi tui dẫn mấy bạn đến chỗ này vui lắm, hay lắm luôn nè

Hấn dùng giọng hết sức ngọt ngào kèm ánh mắt dog con với hi vọng lần này có thể toàn mạng trở về với mẹ yêu

-Chỗ nào, vui lắm hả????

Đúng như hấn đoán, nghe đến chỗ chơi là mắt cả đám sáng rực lên, quên cả hận thù mà hớn hờ hời

-Ừ, đi không? Có điều đi giờ này hơi ghê ghê

-Được hết á, ghê gì đâu. Tụi mình toàn “đầu đội nón, chân đạp dép” không mà sợ gì, ha bây?

Tiếng Hero vang lên kêu gọi tụi nó, gì chứ vụ thám hiểm này Hero phải nhất luôn rồi

-Ồ, ờ, đi đi đi

Cả đám nghe vậy hòa theo. 10h tối, đi thám hiểm cho đúng chất, vậy mới đúng không khí rùng rợn chứ

-Rồi, vậy thì LET’S GO!!!

...

Còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Lóp Học Tung Tung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Chuyến Thám Hiểm Giữa Đêm (Phần 2)

Tiếp chap 10...

Thế là sau khi họp bàn, cả đám quyết định vào sâu trong núi thám hiểm. 10h tối, 7 con người, mục tiêu là cái chỗ vui vui gì đó như hán giới thiệu...

-Khoan, stop!

Nó lên tiếng như có gì đó không đúng. Cả đám đi mà hình như quên hỏi hán là đi đến chỗ nào rồi. Đi bộ theo hơn nửa tiếng rồi mà có thấy gì đâu.

-Gi á Sún?

Cả đám dừng lại quay sang hỏi nó, có vẻ ai cũng mệt.

-Minh đi đâu dzậy? Nửa tiếng rồi mà hông thấy gì hết tron dzậy?

-Ồ ha, rút cuộc mày dẫn tui tới chỗ nào đây? Đừng nói là dzô thăm mấy con thú bạn mày nha?

Hero quay sang hán hỏi. Vừa hỏi vừa lấy tay quệt mồ hôi trên trán. Đi này giờ cũng mỏi chân quá rồi.

-Nghe nói trong núi này có bí ẩn, tao dẫn tui bầy vào thám hiểm!

-Ai nói có?

-Tin vịt trên báo mạng.

Nói xong câu ấy cả đám đều quay sang nhìn hán. Tới số hán rồi. Lừa cả đám luôn mà. Tin vịt mà kêu đi là làm thao?

-Rút quân, về hết!

Nó phui tay ra hiệu cho cả đám về lại trại. Về rồi xử hán luôn một lần. Nhảy với Sún à.

Nguyên bọn lục đục đứng dậy về. Mặc cho hán ỉu xiu đứng đó. Xiu về Sún tính nó sau. Cứ coi là tui nó dành 30p tập thể dục buổi tối đi.

...

-Á á á á!!!!

Nhìn lại phía sau, Heo đang cầm tay Sữa đi ngang qua hàng cây thì bị vướng lại. Cả chân nhỏ bị đám dây leo mắc vào mà không gỡ ra được. Nó thấy vậy kéo Mini ngồi xuống xem thử. Dây mắc nhiều vòng quanh chân nhỏ làm xước cả mắt cá chân. Nó đang cố gắng tháo dây ra phụ Sữa dưới ánh đèn mờ mờ của chiếc điện thoại Mini đang cầm thì bọn hán cũng ngồi xuống phụ một tay.

Đám dây leo vừa được tháo ra thì bỗng nhiên cả gốc cây lớn tụi nó ngồi dựa vào đổ xuống. Lá cây bay lá tả, bụi tung lên mù mịt... Một vách núi! Cả đám hoảng loạn nhìn, vừa loạng choạng đứng lên nhưng không được. Dưới chân đất đang nứt ra thành từng mảng lớn. Từng cú rung chuyển mạnh làm tụi nó không đứng vững nữa. Một bàn tay ai đó nắm vội lấy tay nó. Nó không quan tâm mà la lên thất thanh khi nhìn thấy Mini không trụ nổi mà mất thăng bằng rơi xuống khe núi. Nó chạy lại chỗ Mini la lớn. Đắt lại rung chuyển một lần nữa. Và tất cả chìm trong vô thức...

Chap hơi ngắn :-)) mọi người thông cảm nhe. Nay cho một chap “dễ sợ” tí xíu cho hồi hộp nè :-))

Lược xem đạt 1,11k rồi đó, tuy không lớn nhưng tui dzui quá luôn. Cảm ơn mọi người đã ủng hộ tác giả nhiều lắm!!!!

Mà ai rảnh cmt cho tác giả nha, đọc cmt thích lắm luôn đó ^ _ ^

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Từng Từng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Đây Là Đây?

-Sún, Sún tỉnh dậy đi mày!

Tong không gian im lặng, nó nghe loáng thoáng ai gọi mình. Tiếng gọi nghe rất quen thuộc. Nó khe khẽ mở mắt ra, hình ảnh ban đầu mờ nhạt rồi từ từ rõ nét dần. Là hân. Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt nó là gương mặt đầy sốt sắng của hân. Nó từ từ cựa quậy mình rồi nắm lấy bàn tay hân ngồi dậy. Nó nhìn hân, nhìn cảnh vật xung quanh rồi cất tiếng hỏi:

-Ở đâu vậy mày?

-Tao không biết nữa, tỉnh dậy chỉ thấy mày nằm đây. Tụi nó lạc đâu mất hết rồi.

Nó nhìn lại cảnh vật xung quanh, hình như đây là một khu vườn thì phải? Có hoa, nhiều loại nữa là đằng khác. Có cả cây ăn quả nữa nè, khu vườn này đẹp nhỉ? Nếu không phải bị lạc đến đây và mất hết bạn bè thì chắc giờ này nó đu lên đây mà ăn cho hết đồng trái cây đang rộ này quá.

Í mà khoan, tối qua nó nhớ cả đám té xuống một vách núi cơ mà. Tuy không rõ nhưng nó cũng nhớ mang máng mà. Chỗ này là chỗ quái nào vậy? Nó thử đứng lên, không đau xúu nào hết, kì lạ quá

-Hôm qua mình té xuống núi đúng không mày?

-Ừm, thì sao?

-Sao lại rớt ở đây, mà còn sống nữa nè

-Chứ mày muốn chết lắm à >”< con khủng này. Mày tỉnh rồi thì ăn trái cây nhanh đi để còn đi tìm tụi kia nữa. Nhanh

Hân chỉ đồng trái cây kế bên. Lúc nãy hân vừa hái cho nó. Đủ loại, nhìn hấp dẫn hết sức

-Ừm ừm

Nó thấy đồ ăn là sáng mắt ra, hai tay nhanh chóng chop lấy quả táo gần đó, miệng nhai ngấu nghiến. Hân nhìn nó ăn mà chỉ biết cười tủm tỉm, nó thật khác với những cô gái ngoài kia, người ta ăn uống thủy mị bao nhiêu thì nó”thô bạo” bấy nhiêu. Mà thôi kệ, nhìn nó ăn thật thú vị.

Trong lúc ngồi nhìn nó ăn, hân phát giác ra một tiếng động hơi bị hay từ một loài sinh vật sống 4 chân. Thứ đang tiến lại phía nó và hân một cách hết sức”chậm chạp”(hiểu theo nghĩa ngược lại nha bà con) Gương mặt em ấy thật thanh tú với đôi mắt đen to tròn nhìn 2 người bên đồng trái cây, miệng “chùm chim” sủa văng vẳng từ xa...

.
.
.

-Chóóóóó!!!!!! Chạy lẹ Sún ơi!!!

Hân kéo tay nó lôi nhanh đi. Con người gì đâu mà “tinh táo” phát sợ, chó rượt đến chân rồi mà không hay biết, đúng là thông minh tùy lúc mà ngu si thất thường mà

Đến lúc bị lôi tuột đi thì nó mới nhận ra sự tồn tại của sinh vật 4 chân kia. May hân à, không có hân chắc giờ này quần nó theo xì tai rách thị rưới rồi quá. Hai đứa nó cứ cắm đầu chạy, cuối vườn thì phóng luôn qua rào. Mừng là rào thấp, cao quá thì tiêu chắc. Chạy được ra ngoài, nó thở phào nhẹ nhõm, chưa ăn kịp gì hết mà phải chạy rồi. Hôm qua đến giờ toàn chuyện thót tim, vậy hoài chắc đau tim chết mất.

-Ra tới đây rồi thì mình đi dò hỏi xúu coi đây là chỗ nào, sẵn đi tìm tụi nó luôn.

-Tao đói, tao đau chân.

Nó làm vẻ tội nghiệp, chớp chớp mắt nhìn hân. Hân biết nó quá mà, toàn giả vờ thôi, đòi cống chứ gì. Thôi mơ đi, đây đẹp chứ đây hồng có điên, tin nó khác nào giao trùng cho tình trùng, í nhầm giao trùng cho ác chứ :)

-Mày ngồi lên...

Hân khom người xuống, ngẩng đầu lên nhìn mặt nó

-Mày cống tao hả, cảm ơn nha. Ngại quá hà ^ _ ^

-Ai nói tao cống mày, ý tao là mày ngồi xuống đây, tao đi trước hen? Hêhêhê

-Thứ kì cục, không ga lăng xúu nào hết! Thật là mất lực à lộn bắt lực quá đi mà

-Anh rất tỉnh và đẹp trai! Ngu sao cống cống? Đừng giả vờ làm mặt ngây ngô ngu ngu đầy thú tính đó trước mặt anh .Anh đây không dễ dãi, kêu cống rồi

xàm sở nhau à, đẹp thiệt khổ quá!!!!!!

-Mắc ói, đi thi nhanh. Đứng đó xú xe bắt chó hốt mày về sở thú giờ nè chó.

-Đội tao dzới, lợi dụng nhau không được tức à :)

...

“Hành trình tìm trẻ lạc của nó và hần bắt đầu. Thật sự đây là đầu, làm sao tụi nó lại ở đây và đám bạn nó lạc đầu mất tiêu rồi? Kết quả sẽ có trên chap truyện tiếp theo, mời quý vị độc giả chú ý đón xem” :)

Hêhê, thấy trên ti vi người ta giới thiệu hấp dẫn quá, cop dzô đây luôn :) :). Tuần trước tui đi thi không viết truyện được, đến giờ mới trở lại đây *hào hứng*

Hi vọng mọi người đừng quên tui, mai tui đăng chap bù cả tuần trước luôn nè :) Yêu m.n!!!!

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Tung Tung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Thế Giới Kì Cục

-Nãy giờ thấy gì ngộ ngộ hông mày? Sao chỗ nào cũng có trồng chuối hết vậy ta ?

Nó vừa đi vừa quay sang hỏi hần. Con đường đang đi này rất lạ, hai bên mọc toàn chuối và chuối. Đi hoài vẫn không thấy nhà cửa hay người dân nào cả.

-Ai biết đâu, đi nhanh lên phía trước thử coi, hình như ra đường lớn kia

-Ừ, ừ. Tao thấy rồi, chạy nhanh lên!!!

Nó kéo tay hần chạy lên trên. Nhà cửa dần hiện ra, người dân ra vào nhộn nhịp. Ở đây nhà cửa cũng rất hiện đại, nhưng kiến trúc hơi kì lạ. Nhà chỉ có hai màu xanh lá cây và vàng, cả nguyên khu lại cong cong theo một hình gì đó, nhìn rất thú vị. Người dân ăn mặc cũng rất giống tụi nó, có điều màu chủ đạo vẫn là xanh lá và vàng. Nhìn dòng người nhộn nhịp đi qua, hần nhanh chóng bắt chuyện với một đứa bé gần đó để hỏi thăm.

-Bé oi, ở đây là đâu vậy ?

-Đây là “Chuối quốc”, chú ở đâu đến mà hỏi lạ vậy?

Đứa bé đang ăn chuối, nghe hần hỏi tròn mắt nhìn. Nhìn thằng bé chừng 5,6 tuổi gì đấy nhưng trông có vẻ lanh lợi, thông minh lắm.

-“Chuối quốc” là ở đâu, trên bản đồ thế giới làm gì có quốc gia này?

Nó ngạc nhiên nhìn hần, tên chỗ này kì cục hết sức, thằng bé có nói điều không đây?

Hần cũng ngạc nhiên không kém, đành tìm một người nào khác hỏi thử xem sao. Nhưng mà hỏi người lớn sợ người ta nghĩ mình điên quá, tự nhiên lại đi hỏi chỗ này là đâu thật là kì cục mà -_-

-Nè, nhìn nhìn lên trên đi. Cái bảng hiệu của quán trà bên kia đường kia!

Nghe nó gọi, hần giật mình ngược lên trên. Bảng hiệu của quán trà bên kia đường có ghi địa chỉ, nhìn khó mà tin nổi. Tụi nó đang lạc vào chỗ nào đây

“QUÁN TRÀ CHUỐI VĨA HỀ

Địa chỉ: Số 819, khu Chuối tiêu, bang Chuối chín, Chuối quốc”

-Whát đờ hội? Thế lấy nà thế nào? Chuối quốc là saooo?

Hần nhìn nó trân trối, nó cũng đang rơi vào trạng thái chết lâm sàng đây. Khó tin nổi là đang rơi vào chỗ quái này. Xuyên không cũng không phải, lạc đến nước khác cũng không đúng. Rút cuộc là sao vậy? Ai giải thích cho tụi nó đi chứ?

Đang điên đầu với đám suy nghĩ thì tụi nó chợt nghe ồn ào từ một đám đông quanh đây. Mọi người đang bu đông đò tại một quán ăn gần đó. Thấy hơi tò mò nên nó rủ hần chen vào xem thử, cũng không có việc gì làm nên hần cũng đi theo nó mà hóng chuyện theo luôn (t/g: có chết cũng không bỏ được tụi

nhiều chuyện mà)

Tường thuật trực tiếp tại quán com CHUỐI NƯỚNG:

-Không có tiền mà vào ăn à? Tụi bây nghĩ sao vậy?

-Thì tụi con trả tiền rồi nè, tại chú không lấy mà

-Cái này mà là tiền à? Tao lớn chứ có phải con nít đâu mà lừa kiểu đó!

Trong quán đang có một cuộc cãi vã lớn giữa ông chủ quán với 5 vị khách trẻ. Tình hình có vẻ căng thẳng.

-Nhìn quen quen ha mày ha?

Hắn sau khi chen được vào đám đông liền quay sang hỏi nó. 5 người khách kia trông quen quen nhưng quay mặt vào trong nên nhìn không thấy được gương mặt của họ

-Ồ, tao cũng thấy quen. Mà thôi kệ đi, chừng nào quay mặt ra là biết chứ gì!

Đúng lúc đó, một trong 5 người khách quay mặt ra nhìn đám đông ngoài kia. Gương mặt thanh tú, thư thả, thông thái và bất thường kia đập vào mắt 2 hai đứa tụi nó...

-Con Sữa kia!! Vậy 4 đứa kia là...

Nó reo lên khi nhìn thấy Sữa, thì ra tụi kia lạc vào đây, làm nãy giờ ngồi tưởng ai (t/g: nhiều chuyện không hà, bạn mình cũng không biết nữa là sao)

-5 đứa kia chứ ai, chạy vô trong với tụi nó nhanh đi kia!

...

End chap 13

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Tung Tỉng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Thế Giới Kỳ Cục (Phần 2)

-SỮA, MINI, HEO, HERO, TÒ !!!!

Nó chạy vào trong quán, hét lớn tên 5 đứa. Tụi kia đồng loạt quay ra nhìn nó, vừa ngạc nhiên vừa vui sướng. Tụi nó lại được đoàn tụ rồi. Cả bọn thấy vậy chạy ủa ra, ôm lấy nhau mừng mừng tủi tủi mặc cho ông chủ quán và mọi người gần đó ngơ ngác không hiểu chuyện gì.

Hồi lâu sau, nó buông ra rồi hỏi bọn kia chuyện gì đang xảy ra ở đây. Hóa ra là cả đám đói quá nên vào đây ăn, có ai ngờ là trả tiền bình thường không được đâu.

Cuối cùng sau khi bàn bạc “chiến lược quân sự” cả đám cũng chọn ra phương pháp hợp lý nhất trong tình thế này...

-Truyền thuyết kể lại rằng, trong trường hợp éo le nhất như hiện nay cũng như trong 36 kế, cách hay nhất là... chạy nhanh tụi bây ơi...

Sau màn thuyết trình đầy tính thuyết phục của mình, Hero hô lớn và dắt tay cả đám bỏ chạy theo hướng có ít người bu lại nhất. Cả 7 đứa nhắm hướng đó mà xông tới, chạy liều mạng trước khi chủ quán cùng một số người dân đuổi theo

Sau đó, trong phố diễn ra một cảnh hết sức nhộn nhịp: nguyên đám tụi nó chạy phía trước, phía sau là chủ quán cùng “đồng bọn”, cuối cùng là đám trẻ con chạy theo cổ vũ và dọc theo hai bên đường là hàng trăm người dân bắt ghế trước cửa nhằm theo dõi cuộc rượt đuổi chó mèo này (truyện phản ánh hiện thực cuộc sống, bất kể nơi nào tầng lớp nhiều chuyện cũng vẫn tồn tại :D)

Sau lần thứ n chạy vòng qua vòng lại quanh khu phố, tụi nó lại gặp “chướng ngại vật” ven đường. Hoàn cảnh hết sức bất lợi khi phía sau là phe chủ quán đang rượt nãy giờ, phía trước lại là một dàn xe hơi đang tiến tới và chặn cứng đường chạy của tụi nó. Đang rơi vào hoàn cảnh hết sức ngặt nghèo khi ông chủ quán cùng đám người tiến tới nắm tụi nó lại thì từ trên xe, một chàng trai có vẻ cao quý bước xuống cùng đám vệ sĩ mặc áo đen. Người đó bước tới gần tụi nó và gọi một tên vệ sĩ đi hỏi thăm tình hình. Khi nghe xong sự việc, tên đó bỏ kính và khẩu trang ra, cả đám đông nhìn thấy được gương mặt ấy đều hoảng sợ quỳ rạp xuống đất. Tên đó không nói gì, bước gần thêm đến tụi nó và nhìn cả đám. Chợt, khi nhìn thấy gương mặt Heo, tên ấy ngẩn ra,

đứng hình khi nhìn vào mắt cô nàng. Heo nhà ta quay sang nhìn lại thì tên ấy lại quay mặt đi, thì thầm vào tai tên vệ sĩ gần đó rồi bước lên xe chạy đi. Tên vệ sĩ bước đến chỗ ông chủ quán lúc này, nói nhỏ một điều gì đó, ông chủ quán lật đật gật đầu không dám nghĩ ngợi. Tiếp đó, tên vệ sĩ trở lại chỗ tụi nó và đột nhiên quỳ xuống

-Các công tử và tiểu thư có thể theo tôi về hoàng cung không ạ? Thái tử có chuyện muốn hỏi mọi người.

Chuyện gì nữa đây? Thái tử á, là tên đó sao? Toàn chuyện không thể tin nổi mà. Về hoàng cung làm gì chứ?

Nhìn cả đám đang ngạc nhiên, ông vệ sĩ nói tiếp:

-Mọi người có thể suy nghĩ, tôi sẽ chờ ở đây.

Tụi nó vẫn còn chưa hiểu chuyện gì nhưng vẫn chụm đầu lại bàn bạc. Cuối cùng thì quyết định đi vì biết đâu có thể biết thêm thông tin khi đến đó, và lại giờ ở đây thì biết sống thế nào, nhờ ông chủ quán đó lại đuổi theo nữa thì sao. Thôi thì đi đại vậy, đến đâu hay đến đó thôi.

-Được, chúng tôi đi

-Cám ơn mọi người đã nhận lời. Giờ thì mời mọi người lên xe về hoàng cung ạ, thái tử đã về trước rồi, không nên để cậu ấy chờ lâu!

Nói xong ông vệ sĩ dẫn cả đám đến một chiếc xe hơi gần đó và mời lên xe. Lúc xe vừa cất bánh, ông lấy trong túi ra một chiếc điện thoại gọi về cho ai đó giọng đầy kính cẩn, có lẽ là cho tên thái tử.

-Ế, ở đây cũng có Iphone hả? Mà khoan... không phải của Apple...

Hero giật chiếc điện thoại trong tay ông vệ sĩ khi ông vừa định cất nó vào túi. Vỏ điện thoại màu vàng, nhìn sơ rất giống Apple được bao da màu vàng nhưng không phải, phía sau điện thoại là biểu tượng hình... quả chuối!

-Iphone? Apple? Là gì vậy?

Ông vệ sĩ ngạc nhiên nhìn tụi nó hỏi, ông thấy đám trẻ này thật kì quặc

-Chứ đây là điện thoại gì?

-Đây là Cphone của hãng Banana mà. Ở đây ai cũng đều có, mọi người hỏi vậy là ý gì?

Tụi nó ngó người ra không biết trả lời thế nào. Đúng là “chuối quốc” mà, thứ gì cũng đặc trưng của chuối, ngay cả chiếc xe tụi nó đang đi cũng là màu vàng và có biểu tượng quả chuối sau đuôi xe nữa mà.

-Vậy lúc này ông nói gì với chủ quán mà ông ấy để chúng tôi đi vậy?

Sửa lại quay lên hỏi ông vệ sĩ, tự nhiên được giải thoát thật là kì diệu nha

-Chỉ nói thái tử cần mọi người, vậy là xong thôi

-Vậy thái tử mời chúng tôi vào làm gì?

-Tôi không có trách nhiệm trả lời mọi người, thái tử sẽ nói sau. Giờ thì chúng ta đến nơi rồi, mọi người chuẩn bị đi!

.

End chap 14...

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Tung Tưng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Chuối! Lại Chuối!

Hoàng cung, điện Chuối Chiên

-Thưa thái tử, bọn họ đã đến rồi ạ

-Mời vào!

-Vâng...

Sau khi xe vào đến hoàng cung, tụi nó được ông vệ sĩ dẫn ngay đến điện Chuối Chiên- nơi ở của tên thái tử để làm gì đó mà vẫn chưa ai biết

-Thái tử rất đáng sợ, cậu ấy không như những người bình thường đâu, mọi người cẩn thận

Tiếng một trong số những tên vệ sĩ canh ngoài cửa khe khẽ nhắc nhở bọn nó. Nghe xong cả đám có vẻ hơi run vì ngay lúc đầu gặp tên ấy cũng lạnh lùng đây sát khí rồi còn gì?

-Mời mọi người vào trong

Tiếng nói của ông vệ sĩ lúc này vang lên, ngay lập tức cánh cửa vào điện mở ra. Một gian phòng hoàn hảo mà không kém phần kì lạ. Vẫn là kiểu màu xanh xen vàng quen thuộc, hai bên tường là những hàng chuối vẽ 3D sinh động. Từ cửa vào trái thăm hình cây chuối, chính giữa là một chiếc bàn lớn dạng hình nải chuối được treo cố định ở phía trên, cả gian phòng được thắp sáng bằng đèn trần theo kiểu như tán lá của chuối... tóm lại là tất cả mang đều mang đậm chất “chuối”

Tụi nó bước vào. Tên thái tử ngồi giữa bàn nhưng quay mặt vào trong. Cả đám vẫn yên lặng quan sát kĩ lại kiến trúc của gian nhà này trước khi tên ấy lên tiếng

-Các ngươi không biết chào ta à?

-Chào ?

Tò cárt tiếng hỏi, coi phim Trung Quốc cũng nhiều, cũng thấy người ta cung kính khi gặp thái tử này nọ chứ. Nhưng mà ở đây đâu phải Trung Quốc, không ai nói tự nhiên kêu chào sao mà người ta biết được

-Tất nhiên, là người của “Chuối quốc” mà các người còn hỏi à?

-Chúng tôi đâu phải là người của “Chuối quốc”!

Cả đám đồng thanh sau câu hỏi của thái tử. Tụi nó còn mới biết đây là “Chuối quốc” huống chi đến mấy thứ lễ nghi ở đây

-Các ngươi không phải người của “Chuối quốc”?

Tên thái tử bật đứng dậy, quay mặt ra phía tụi nó. Nhìn kĩ thì tên ấy đẹp trai đó. Tóc xoắn màu nâu đỏ, mũi cao, môi đỏ luôn ấy chứ, chắc ở đây cũng có nhiều cô mê lắm đây

-Chính xác!

-Vậy các ngươi từ đâu đến?

-Chuyện thật ra rất dài... và cũng rất kì lạ

-Dài, kì lạ? Các người làm ta thật tò mò. Nào, sang bàn ngồi và nói rõ cho ta nghe, ta không nghĩ ngoài “Chuối quốc” còn có nơi khác nữa đâu

Nói rồi tên ấy chạy lại kéo tay Heo và lừa tụi nó lại bàn một cách vô cùng tự nhiên, hệt như bạn bè lâu ngày gặp lại vậy. Sau đó hấn vẫy tay gọi một cô hầu gần đó sai dọn thức ăn lên bàn

-Mọi chuyện như thế nào? Các ngươi nói thử ta nghe?

-Ừm, mọi chuyện là như thế này...

Nó đại diện cả đám kể toàn bộ câu chuyện cho thái tử nghe, hi vọng hấn có thể giúp gì được cho tụi nó trở về nhà

-CÁI GÌ?

Thái tử nghe xong câu chuyện của tụi nó mà không khỏi kinh ngạc thốt lên, tên ấy không tin được nỏ vào câu chuyện vừa rồi, nó như vậy một điều hư cấu vậy

Đúng lúc ấy đồ ăn được dọn lên, cả chục mâm chứ không ít. Khói từ đồ ăn tỏa lên nghi ngút đánh ngay vào cái bụng đói của cả đám, nhất là nó và hấn. Thức ăn vừa được mở ra khiến tụi nó tá hỏa, toàn là chuối! Nào là chuối chiên, chuối nướng, chuối hấp, bánh chuối, chè chuối, kẹo chuối, mứt chuối, gỏi chuối... Cả bàn mấy chục món ăn đều có chuối, chuối và chuối.

-Đó là tất cả câu chuyện!

-Thật sự ngoài “Chuối quốc” của ta còn có nơi nào khác nữa sao?

-Đúng

-Ừm... Mà các người ăn đi chứ, ta sai người dọn lên cũng tốn công nha... Ăn đi để ta suy nghĩ chuyện này một lát... Ta trở lại ngay đây...

Àm ờ một lát xong hẳn ta phóng đi mất để lại tụi nó với cái bàn đầy chuối

-Ăn đi chứ, nhìn hoài vậy?

Heo lên tiếng, người ta đang đói mà cái đám này không lo ăn, ngồi nói không à. Chuối ngon vậy mà chê, đứt dây thần kinh thường thức hết rồi mà (Quên nói, bà này là tín đồ, là fan cuồng, là Hội trưởng Hội mê chuối cấp quốc gia xuyên quốc tế thùng quốc tùm lum luôn ấy)

-Heo ăn đi Heo, tui ăn nè !

Tò thấy vậy lên tiếng rồi gấp nguyên trái chuối nướng bỏ vào chén Heo. Cả hai đứa khúc khích cười rồi ngồi ăn chuối say mê trước những ánh mắt cực kì mờ ám của đám còn lại

-Chuối mà ăn gì không biết, vậy mà hai đứa này ngồi ăn say mê ha tụi bây? Iu quá hóa khủng rồi, chuối mà ăn gì không biết

-Chứ mày đòi ăn giống gì?

Hắn lúc nãy cất giọng chộc hai đứa kia vì cứ nghĩ tụi còn lại chê không ăn chuối. Nhưng hình như hẳn lắm... cả đám cười cho đã rồi cuối cùng bu vào giành ăn với hai đứa kia. Và giờ chỉ còn hẳn đứng ngoài cuộc không thêm quan tâm đến tình hình cái bụng iu dẫu của mình...

-Ê ê, hông được, tao ăn nữa, tao nữa nữa

-Kakaka, còn vỏ chuối nè em, ăn hông???

-Haha

.

.

.

-Ta đã tìm được lí do rồi đây!

Bạn đang đọc truyện *Lóp Học Tung Tung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Điều Kiện

Ta đã tìm được lí do rồi đây!

Cánh cửa bật mở, thái tử bước vào trong nói lớn. Tụi nó ngừng ăn lại, ngẩng đầu lên nhìn ra cửa, tròn mắt nhìn tên ấy tiếp lời:

-Ta nhớ Thái hậu đã từng kể về việc này, hình như đây là hiện tượng diễn ra theo chu kì 123 năm 456 ngày lặp lại một lần. Theo như trong sách thì việc này đã xảy ra hơn 7 lần thì phải?

Vẫn im lặng, ngu ngơ và ngây ngốc

-Các người đến đây đúng 123 năm 456 ngày kể từ khi có hiện tượng này lần trước... Sao?... Ai nói gì đi chứ?

-Có trường hợp tương tự xảy ra rồi sao?

Nó cất tiếng hỏi, giọng hơi ngờ vực

-Đúng, và họ đã trở về được

-Sao? Có thể trở về sao? Bằng cách nào?

Đến lúc này thì cả đám cùng lên tiếng, tụi nó có thể trở về kia

-Chính xác, tất cả đều có trong quyền sách này

Thái tử lấy quyền sách đang giấu phía sau ra, giơ lên trước mặt

-Cho chúng tôi mượn!

Mini xông lên trước mặt tên ấy và đưa tay ra định giành lấy quyền sách đó

-Ế hề hề, đâu có được, phải có điều kiện chứ!

-Muốn điều kiện gì? Nói ra nhanh đi!

Hắn lên tiếng, tên này cũng ghê gớm quá chứ, đòi cả điều kiện à

-Đơn giản, ta muốn các người ở lại hoàng cung chơi với ta và...

-Giììì?

Cả đám há hốc mồm, điều kiện vậy thôi á, chỉ cần chơi với hắn ta thôi sao

-Các người không đồng ý à?

-Vậy thì dễ thôi, người còn điều kiện gì nữa?

-Ừm, ta muốn cô gái mất to, tóc xoăn kia làm... bạn gái ta!

-Whát đờ ??? Heo sao???

Nó nghe xong không giấu nổi kinh ngạc thốt lên, tóc xoăn mất to là Heo chứ còn ai nữa

-Không được, điều kiện khác đi!

6 đứa đồng thanh, chuyện gì thì chuyện chứ không được đem cá nhân nào ra làm vật thế được, luật của 10a12 trước giờ luôn là vậy, thà chịu tập thể chứ không thể một ai

-Vậy thì...

-Khoan! Tôi đồng ý!

Heo đột nhiên la lớn. Tụi nó quay sang nhìn Heo khó hiểu. Bà này vừa phát ngôn quái gì vậy? Nghe rõ không mà nói vậy? Nó vừa định la thì ngưng lại, Heo nhìn nó cười nhẹ như không

-Haha, tốt quá, tốt quá

Tên thái tử cười lớn, có vẻ như hắn rất vui mừng vì câu trả lời vừa rồi

-Gi? Không...

Hắn mở miệng phản đối thì nó lấy tay chặn lại rồi kéo ra xa. Tụi còn lại nhìn nhau đầy khó hiểu nhưng vẫn không nói gì, cả đám biết nó cố tình làm vậy thì chắc chắn có lý do riêng, nó sẽ nói sau nên thôi cứ im lặng. Heo thì đang đứng cười nói gì đó với thái tử. Ở đằng sau, hình như ai đó đang ngồi trầm tư đầy thất vọng...

Lời kể của thái tử...

Tôi là thái tử của Chuối quốc này đây, chắc các bạn cũng biết rồi chứ!

Năm nay tôi chỉ mới 16 tuổi nhưng lại là người kế vị tương lai của Chuối quốc này đây. Cuộc sống của tôi phải nói là rất tuyệt vời với vị vua cha anh minh tốt bụng, với mẫu hậu xinh đẹp dịu dàng cùng đứa tiểu muội xinh xắn cùng tuổi. Khi nhìn vào tôi, tất cả mọi người luôn nghĩ đến niềm hạnh phúc trọn vẹn với tình thương, quyền lực và tài sản trong tay. Nhưng thật sự, tôi luôn cảm thấy mình thật cô đơn khi không có được tình bạn đẹp đẽ như bao người ngoài kia. Một phần do tôi không thích sự xu nịnh dối trá nhưng có lẽ quan trọng hơn hết là do tôi, tôi từ nhỏ đã nhận thức được tầm quan trọng của một người đứng đầu đất nước nên luôn mang trong mình vẻ ngoài lạnh nhạt, cộng thêm mong muốn bảo vệ sự an toàn cho tôi mà phụ hoàng luôn cho theo tôi cả một lực lượng vệ sĩ đông đảo, có lẽ đó là thứ ngăn cách tôi tiếp xúc với mọi người. Ngày ngày đến Học viện Chuối sử là cả một cực hình với tôi, khi mà hầu hết mọi người trong lớp tâng bốc mình lên một cách giả tạo, số còn lại thì e ngại tiếp xúc đến đáng sợ. Mỗi ngày nhìn thấy cả lớp kéo nhau ra quán xá ăn uống mà không hề nói với mình, tôi chỉ biết cười và thầm ước mình như những con người bình thường ngoài kia, để có được một tình bạn thật sự...

Ngày tôi gặp được nhóm người kì lạ này, tôi đã nghĩ cuộc sống mình sẽ khác đi. Lần đầu gặp nhau, họ không quỳ rạp chào đón tôi như những người người khác, họ cũng không hề e ngại khi biết tôi là thái tử mà vẫn đến hoàng cung này đây. Tiếp xúc với họ, tôi thấy mình thật khác, tôi coi mở hơn khi nói chuyện và yêu cầu họ chơi với mình, và cảm giác thật sung sướng khi họ chấp nhận lời yêu cầu ấy dù biết đó chỉ là hình thức trao đổi giúp họ trở về mà thôi. 7 con người đó có nét gì đó thật trong sáng đáng quý biết mấy nhưng nhất là đối với Heo. Nhìn vào đôi mắt to tròn của cô ấy lần đầu, tôi cảm nhận được điều gì đó kì lạ trong người mình mà trước giờ vẫn chưa hề có. Lần thứ hai lúc nhìn lên cô gái này ăn trong lúc đi tìm sách về, tìm tôi như đập ròn rảng lên vì giọng nói ngọt ngào cùng nụ cười tươi tắn trên làn môi ấy. Tôi đứng ngây người ra vào giờ phút ấy và tôi nghĩ mình nên nắm lấy cô gái đáng yêu này ngay...

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Tung Tung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Khóc

Sau khi thỏa thuận xong, thái tử giao cho vài cô hầu dẫn tụi nó đến chỗ nghỉ ngơi rồi chiều nay lại tập hợp ở điện Chuối Chiên chơi với hấn ta

Nơi tụi nó ở cách đó không xa lắm, nó được chia làm hai gian phòng dễ dàng phân chia cho hai bên nam nữ. Và như các bạn đã biết, gian phòng vẫn được trang trí dựa vào chuối và chuối như từ đầu đến giờ

Phòng tụi nó

-Cũng rộng ghê á tụi bây... oa, có tivi thông minh nữa nè!!!!

Mini bước vào đầu tiên và reo lên đầy thích thú. Những thứ khác ra sao mặt kệ, một đĩa ghiền công nghệ như nó gặp như vậy là tốt quá rồi.

-Cũng được đó, sách báo tạp chí có đủ, ok rồi!

Sữa cũng thích thú không kém, bà cụ non kiêm luôn nhà sách của lớp mà

-Một máy má ghê, có chỗ ngủ là được, lo chi tivi với sách báo vậy không biết

Nó vừa vào là phóng ngay lên chiếc giường gần đó, tay che miệng ngáp ngáp dài. Một ngày nó phải ngủ trên 3 giấc mới đủ kìa, hôm nay làm mất giấc của nó rồi

-Tiếc là không thấy đồ ăn đâu hết, chán như con gián trên cái trán, haizz

Chủ nhân của câu nói này không ai khác ngoài Heo, nãy giờ ăn vẫn chưa thấy đủ - _ Nhưng mặt kệ Heo nói gì, 3 đĩa kia bận tập trung chuyên môn luyện phim, luyện sách và luyện ngủ hết rồi...

-Các cô xin vui lòng mở cửa ạ!

Có tiếng gõ cửa cùng giọng nói của một cô gái phía ngoài, Heo lật đật chạy ra mở cửa. Thì ra là cô hầu của thái tử

-Có chuyện gì hà chị?

Heo thấy cô hầu ấy hai tay xách hai giỏ đồ to lớn, phía sau còn có nguyên một thùng lớn đặt dưới nền gạch nên tò mò hỏi

-Đây là đồ của thái tử gửi cho cô ạ... còn thùng phía sau là thức ăn thái tử nhờ đầu bếp chuẩn bị cho cô luôn đấy ạ!

Cô hầu vừa đưa hai giỏ đồ cho Heo vừa giải thích, thùng đồ ăn sau đó cũng được cô ấy đem vào đặt đầy cả mặt bàn trong sự sung sướng của Heo

-Chào các cô, tôi xin phép ạ!

-Rồi, rồi, chị đi nha, cảm ơn chị nhiều lắm

Heo vẫy tay chào cô hầu rồi đóng ngay cửa lại, quăng hai giỏ đồ vào giường và nhanh chóng leo lên bàn chén đồ ăn vừa rồi

-Ai dà, phim hay quá, không ngờ diễn viên ở Chuối quốc này đóng hay được vậy luôn á! Coi xong xúc động rơi nước mắt luôn chứ

Mini vừa xem xong bộ phim trên tivi quay sang nói với Sữa, bà này cũng vừa luyện mấy cuốn truyện trên bàn xong

-Ồ, ở đây viết truyện cũng hay nữa, đọc nãy giờ cảm động chảy nước miếng luôn, hehe

-Gớm quá má ơi... ơ mà cái gì đây?

Mini đến bây giờ mới phát hiện ra sự tồn tại của hai giỏ đồ lúc nãy. Do Heo quăng nhanh xuống để đi ăn nên mấy bộ quần áo trong giỏ bị rớt ra ngoài và kèm theo cả một tấm thiệp nữa chứ!

-Heo, đồ của ai vậy?

-Thái tử gửi, chi vậy?

-Có thiệp nè mày

-Hở? Thiệp?

Heo còn đang không hiểu gì thì 2 đứa kia xách tấm thiệp qua tới bàn ăn, đặt trước mặt nhỏ. Heo nhìn thấy bản mặt 2 đứa này là hiểu, không mở ra cho tụi nó coi là chết ngay lập tức. Thôi thì đành buông đứa đọc thiệp thôi. Nhỏ nghĩ vậy rồi lấy tay xé vỏ ngoài tấm thiệp ra, bên trong là một tấm giấy đề can hình trái tim màu đỏ, ghi vồn vẹn dòng chữ:

“Tôi nay gặp nhau 7h nha bạn gái iu”

-Đù, men ta, bạn gái luôn! Hôhồhồ!

-Hẹn nhanh vậy luôn á hở?

Mini bật cười ngay khi đọc được tấm thiệp ấy, còn Sữa thì khá ngạc nhiên. Theo kinh nghiệm quan sát các cặp yêu đương từ trước đến giờ, Sữa không nghĩ có người vừa quen đã đòi đi hẹn hò như vậy, nhỏ tưởng mới đầu chỉ nhắn tin gọi điện thôi chứ.

-Gì đâu mà hẹn nhanh vậy chời, mới đồng ý cách đây 1 tiếng rưỡi thôi mà >_<

-Kệ người ta đi, GATO à?... Ơ mà Heo nó đâu rồi?

Mini quay sang phản bác lại suy nghĩ ấy của Sữa nhưng bỗng nhiên không thấy Heo đâu nữa, mới vừa cảm tấm thiệp với tụi nó mà giờ mất tiêu rồi?

Ngay lập tức Sữa đảo mắt nhìn khắp phòng, không có Heo. Nhìn ra ngoài chỉ thấy cánh cửa đang mở, Heo cũng không có phía trước, nó đi đâu rồi?

-Không có trong phòng... chắc nó ra ngoài đi dạo rồi, hông sao đâu!

-Mày điên quá, ở đây là Hoàng cung của Chuối quốc chứ không phải chỗ mình, nó mới đến lỡ lạc mất rồi sao, chỗ này rộng không phải nhỏ à!

Mini nổi giận quát Sữa, nhỏ là đứa nhí nhỏ nhất đám nhưng luôn lo lắng cho mọi người, ở nơi lạ lẫm này nhờ Heo lạc hay có chuyện gì thì sao? Nói rồi nhỏ nhanh chóng chạy lại giường kêu nó dậy thông báo tình hình

-Sún, dậy dậy dậy

-Con dog này, đang ngủ mà làm cái gì vậy, cút ra giùm cái!

-DẬY, CON HEO BỎ ĐI ĐÂU RỒI KÌA MÁ

-Heo đi thì mua con khác, làm gì rồi lên... Ờ... GI... CON HEO ĐI ĐÂU?

Nó đang ngáy ngủ thì bật ngay dậy, nắm tay Mini hỏi lớn

-Tao không biết, lúc nãy...

Mini đứng kể lại toàn bộ sự việc cho nó, nghe xong nó nhảy phắt ra khỏi giường, kéo tay Mini chạy nhanh ra cửa, đầu ngoảnh lại dặn dò Sữa

-Hai đứa tao đi tìm con Heo, mày ở lại đây canh chừng nha, nếu có ai hỏi nhớ nói tụi tao đi vòng vòng chơi thôi đó.

Không đợi Sữa trả lời, 2 đứa dắt tay nhau chạy nhanh ra cửa, theo con đường duy nhất dẫn ra từ cửa phòng tụi nó. Đi mãi đến gần cuối đường vẫn không thấy Heo, nó hoang mang cực độ, nó không nghĩ Heo có thể đi đâu nhanh đến vậy, vừa nãy Heo đi Mini đã thông báo cho nó liền mà.

Đi đến cuối đoạn đường lại chia làm hai ngã rẽ khác nhau, ở giữa có bảng hướng dẫn cụ thể. Phía bên phải là đường dẫn đến vườn hoa, còn phía bên trái dẫn đến khu ăn uống. Cả hai dừng lại suy nghĩ hồi lâu, nó nghĩ Heo sẽ đến vườn hoa, nhưng Mini lại cho rằng ở khu ăn uống. Cuối cùng, tụi nó tách nhau ra đi theo hai hướng khác nhau, hẹn trong vòng nửa tiếng sẽ trở về chỗ này gặp lại.

Đường đến vườn hoa

Nó đi theo con đường phía bên phải này, đường hơi hẹp nhưng tràn đầy màu sắc. Từng bước đi của nó như bước thêm theo một tầng hoa mới, lung linh

tuyệt diệu. Hoa ở đây không những đa dạng như ở chỗ nó mà còn nhiều hơn, phong phú hơn rất nhiều. Mùi hoa thơm xông vào cánh mũi, làm cho nó cảm thấy dễ chịu hơn, vui bớt nỗi lo lắng, nó thư thả hơn đi men theo con đường dài phía trước. Đến giữa chừng, có một dòng sông nhỏ vắt ngang qua, phía trên là cây cầu ngắn màu đỏ nối liền hai bờ. Nó bước lên cây cầu và nhìn sang bờ bên kia. Nếu như phía bên này là các loại hoa đa màu rực rỡ thì phía bên kia lại là một cánh đồng cỏ đại bình dị đến kì lạ. Cỏ mọc lên cao, nhìn cả vùng xanh mướt lác đác vài chấm đỏ, chấm xanh của màu hoa. Bước xuống cây cầu đó, nó nhìn một lượt khắp nơi rồi bỗng khựng lại, giữa đồng cỏ đáng ai ngồi thấp thoáng khuất sau những bụi cỏ cao cao kia. Nó chớp mắt nhìn kĩ, là Heo, Heo của nó đang ở đây. Thở phào người nhẹ nhõm, nó chậm chậm tiến lại gần Heo. Nó ngồi xuống cách Heo khoảng vài bước chân rồi cẩn trọng quan sát nhỏ. Hình như Heo đang khóc, mặt nhỏ đầy u buồn, đôi mắt đỏ hoe với hai hàng nước mắt lăn dài xuống gò má. Tay nhỏ cầm một bó hoa cỏ đại mơn mởn nhưng đôi mắt vẫn không hề để ý đến.

Nó chỉ ngồi yên đó nhìn Heo, không hề nói gì hay tiến lại gần hơn nữa. Cứ để Heo khóc cho vui buồn đi trước đã. Nhưng bỗng chốc nó nhớ đến lời dặn khi này với Mimi và Sữa, nếu như nó và Heo không trở về nhanh thì mọi chuyện sẽ trở nên rắc rối. Nghĩ rồi nó đứng dậy, bước đến và ngồi xuống bên Heo, thật nhẹ nhàng...

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Từng Từng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: “Nữ Quyền”

Tiếp...

-Con ngồi đây lâu rồi hả sư phụ?

Heo không nhìn nhưng vẫn mở miệng lên hỏi nó

-Ừm, sao con biết sư phụ đây?

-Mùi bạc hà, lúc nào chả vậy!

Ừ nhỉ! Đệ tử nó mà, Heo nhớ rõ nó dùng mọi thứ trên người đều có mùi bạc hà mà, mùi đặc trưng của nó ấy

-Hihi, nín đi con, ở đây hồng có khăn giấy đâu, khóc một hồi giũt áo tui lau à cô, hồng để đâu nhen?

Nó nói, cố tình làm cho không khí bớt căng một tí, hi vọng Heo bớt khóc lại chứ tình hình bây giờ là không ổn rồi

-Con không muốn... hẹn hò với thái tử...

-Tại sao lại đồng ý quen, vì thằng Tò max mà làm vậy thôi à?

-Cứ nghĩ... híc... nó sẽ cản con lại sau đó... híc... nhưng không ngờ là không...

Heo lại tiếp tục khóc, nhỏ vừa nói vừa nấc lên, toàn thân run lên khe khẽ. Cả không gian như im lặng cho tiếng nấc của nhỏ, có lẽ buồn đến không làm gì được nên nhỏ phải khóc vậy thôi.

Heo trước giờ luôn là con người mạnh mẽ, nhỏ ít nói và chỉ nói khi ở bên cạnh những người bạn thân của mình. Nhỏ thường không có nhiều tâm sự, mà lúc có cũng giấu trong lòng, và có lẽ chỉ mình nó là hiểu Heo nhiều nhất. Heo thích Tò, rất nhiều là đằng khác nhưng nhỏ không nói ra mà chỉ âm thầm quan tâm từ phía sau. Và chắc cũng vì thế mà nhỏ lại muốn liều thử một lần, nhỏ đồng ý với thái tử cũng chỉ để xác định rõ tình cảm của Tò. Nhưng Heo nghĩ mình đã quyết định sai, có lẽ nhỏ không được gì ngoài hai chữ vô vọng với phản ứng bình thường của Tò lúc sau đó...

.

.

-Nín lên và lập tức!

Nó đột nhiên cốc đầu Heo một cú đau đóm, miệng oang oang chửi con nhỏ. Nó cũng sốc với tình hình của Heo lúc này lắm. Con đệ tử ngây thơ hồn nhiên như chó điên của nó không thể như vậy được, nó không muốn những người con gái nó quý mến buồn vì mấy thứ không đáng này. Tất cả phải theo chế độ “nữ quyền” trai khóc vì gái chứ gái không thể khóc vì trai được =))))

-Mày ăn cái giống gì mà sụt mướt vậy? Tao đồng ý để mày tự quyết định chuyện làm bạn gái thái tử không phải để mày ra đây khóc như vậy. Mày đã đồng ý thì phải làm sao cho giống chứ. Chưa ra trận mà đã bỏ cuộc kiểu này thì khi nào mới biết được tình cảm của thằng đó hả?

Heo ngược mặt lên nhìn nó, trên má vẫn còn hai dòng nước mắt đang chảy. Cũng phải ha, nhỏ chưa làm gì cả thì sao biết được lòng người khác? Nhỏ phải cố gắng chứ, để cả nhóm còn được về nữa mà. Nếu không được gì từ Tò thì cũng góp phần giúp nguyên đám trở về với ba mẹ chứ...

-Sư phụ...

-Nín nha! Đi về với sư phụ nha!

Nó nhìn Heo, gương mặt nhỏ có vẻ cũng thông ra được phần nào rồi. Nó lấy tay ra quạt nước mắt cho Heo rồi nhìn nhỏ cười đầy vui vẻ

-Xin lỗi...

-Không sao cả! Thấm dzô nào hết là được :)

-Hi... con hiểu rồi... mình về

Nói rồi Heo đứng dậy, quạt nước mắt lần nữa rồi đưa tay ra nắm lấy tay nó đi về. Hai đứa vừa đi vừa cười thật vui vẻ

.

-Miniiiiiiii! Hú hú hú!

Vừa đến chỗ hẹn lúc này nó đã thấy ngay bóng Mini đang thấp thòm, đứng ngồi không yên đằng kia. Chắc Mini cũng lo lắng lắm khi không tìm thấy Heo mà nó lại đi lâu đến như vậy

-Sún! Con Heo đâu

-Đây nè má, nó bự còn hơn tao mà mày không thấy à -_-

-Heo... mày sao vậy? Có bị gì không? Sao mày bỏ đi vậy? Mày đã đi đâu? Khóc hay sao mà mắt đỏ vậy? Ai làm mày buồn? Đứa nào nói đi tao xử?

Mini vừa thấy Heo là nhảy ngay vào ôm con nhỏ sau đó hỏi thăm đủ thứ tình hình. Thấy được Heo mà nhìn mũi Mini đỏ hoe, không biết là lo lắng quá hay mừng quá mức khi tìm được con bạn mình

-Xi-tốp-pờ-li-xi! Hồi tới tập vậy chục cái miệng cũng hông trả lời mày được nữa hà.

Nó chen vào giữa Mini và Heo nhằm ngăn cản cái miệng vô công suất của Mini chứ để nhỏ tiếp tục hành hạ đệ tử bé bỏng của nó chắc con bé đi luôn quá

-Rồi, rồi, tao hỏi từ từ

-Xú về gặp con Sữa rồi nói luôn một lần, chứ về gặp thế nào nó cũng lôi con Heo ra tra tấn như mày nữa thôi. Giờ mày chỉ cần biết tao là vị anh hùng cứu rỗi cuộc đời con Heo và đưa nó đến một tâm cao hơn của lí tưởng “nữ quyền” là được!

-Lí tưởng “nữ quyền” hay “nữ điên”? Kkkk

-Im à! Bỏ nó đi con, mình về trước!

Nói rồi nó cầm tay Heo dắt về phòng, bỏ lại Mini cười sặc sụa chạy theo phía sau.

Phòng tụi nó.

-Heoooo....

Từ xa, 3 đứa đã thấy Sữa đứng trước phòng ngóng ra hướng này. Cửa phòng cũng đang đóng lại, hình như Sữa định chạy đi tìm người đi kiếm bọn nó thì phải. Nhưng cũng may là tụi nó về kịp, không là rắc rối rồi

Cũng y như Mini, vừa thấy Heo là Sữa nhào ra ôm con nhỏ ngay. Vừa ôm vừa lắc rồi tra hỏi y hệt lúc này làm Heo thấy nghẹt thở vô cùng, mừng là lúc này nó không ôm, chứ nó mà giống hai đứa này chắc nhỏ goodbye cuộc đời sớm quá

-Buông giùm con cái, chuyện gì thì dzô phòng nói_ nó lên tiếng_ mà này giờ có ai qua đây hông?

-Không, tao thấy lâu quá tụi bây không về nên định qua nhờ tụi con trai đi tìm nè

-May mà kịp. Ôi, lucky!!!!

-Thôi dzô phòng đi... đóiiii

Heo chen vào giữa cuộc nói chuyện của hai đứa sau khi vừa được Sữa buông ra. Lúc này mới đúng là tính cách của Heo đây- đầy hồn nhiên và ham ăn.

Nó nghe Heo nói thì nở nụ cười mãn nguyện vì cuối cùng con nhỏ cũng trở lại như lúc ban đầu rồi

-Ôê con dê, dzô ăn nè 3 con dog cưng của chuy!

-Mày sửa hoài nha chó, im liền nếu không chị khỏi cho ăn xương à

-Dzô 2 đũa! Cho nó tự do thỏa sức mà gặm rú với thiên nhiên đi!

Nó cầm tay Heo và Sữa bước vào trong sau khi lẻ lười chọc Mìni vì dám chửi lại nó lúc nãy. Nhưng cuối cùng thì tụi nó cũng ngồi vào ăn và tâm sự thật “tình cảm” ngay sau đó...

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Tung Tưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Nỗi Khổ

Phòng hán...

Trong gian phòng, 3 bóng người ngồi suy tư 3 góc khác nhau. Hấn đứng dựa lưng sát tường và nhìn chăm vào Tò_ người đang ngồi bên cánh cửa đầy ưu tư. Còn Hero nãy giờ thì chưa hiểu chuyện gì xảy ra nên vẫn im lặng quan sát hai đứa kia

-Mày định ngồi đây luôn sao?

Hấn lên tiếng, hấn ghét cái sự im lặng này lắm, cứ ngồi im suy nghĩ như vậy giải quyết được gì sao?

-Mày nói gì đi chứ!

-Rút cuộc là chuyện gì đây? Ai nói cho tao nghe coi?

Hero cuối cùng cũng không chịu nổi mà la lên. Hấn cúi giận quát Tò mà Tò vẫn ngồi lặng thinh đó, không hề nói hay ngược mắt lên nhìn dù chỉ một lần. Hấn tức giận đập cửa bước ra khỏi phòng, Hero cũng chạy ra theo hỏi cho được chuyện nãy giờ đang xảy ra

***Lời kể của Tò

Từ lúc ở điện Chuối Chiên về đến đây tôi vẫn lặng thinh hay chính xác hơn là không biết nói gì. Tôi thực sự rất sốc khi Heo đã nhận lời làm bạn gái thái tử dù biết đó có thể chỉ là lí do để giúp cả nhóm được trở về nhà. Tôi lo cho nhỏ lắm, tôi không muốn nhỏ đồng ý lời đề nghị ấy nhưng chẳng biết lấy tư cách gì ra để ngăn cản, chúng tôi chỉ là bạn thôi mà. Dù thằng bạn thân đã gợi ý cho tôi sang khuyên nhỏ nhưng tôi vẫn không làm được, tôi vô dụng quá mà...

Cuối cùng thì 2 thằng ấy cũng ra ngoài rồi, có lẽ tụi nó không chịu nổi cái không khí im ắng đáng sợ này. Cũng phải thôi, cả hai đều là những con người năng động náo nhiệt mà, khác hẳn với tôi_ thằng ngốc chỉ biết đến sách vở và những góc khuất. Tôi rơi nước mắt. Tôi muốn mình được như họ, muốn nói những điều mình mong muốn. Heo quan tâm tôi, rất nhiều là khác, điều đó tôi biết. Nhưng sự quan tâm ấy đâu có nghĩa là Heo thích tôi. Một thằng khờ như tôi thì có gì mà nhỏ để ý tới chứ? Dù tôi rất muốn hỏi thử một lần nhưng vẫn không thể, sự nhút nhát của tôi lớn quá. Thế nhưng đó cũng không là điều chính, cái chính là tôi sợ, sợ lại như lúc trước. Tôi sợ như cái quá khứ 2 năm trước khi mà tôi chỉ mới lớp 8... Lúc ấy tôi thích một cô bé xinh xắn, cũng gần như hot girl của trường. Tôi lấy hết can đảm tỏ tình với cô ấy nhưng với cái vẻ ngoài khờ khờ của tôi thì cô ấy không những từ chối phũ phàng rồi nhục mạ mà còn lan truyền khắp cả trường tin ấy để ai ai trong trường cũng nhìn tôi cười rẻ không suy nghĩ...

* *

Chỗ hán

-Sít đao pò li xì

Hero đi theo hấn ra ngoài, cách căn phòng một khoảng không xa. Ở đây có một bộ bàn ghế, có lẽ để ngắm cảnh, cảnh vật chỗ này đâu đâu cũng đẹp cả. Hero thấy vậy kéo ghế ngồi xuống và gọi hấn ngồi cùng

-Bà nó, tức quá mà!

-Dạ gì? Nói coi thằng dog này, không nói mà tức tức giống gì?

-Thằng Tò!

-Sao, nói nhanh coi!

-Nó thích con Heo thấy bà luôn mà cứ im im, không cần để con nhỏ đồng ý với thằng thái tử điên kia. Khùng thiệt chứ

-Mắc gì thằng Tò cần được, mày làm như con Heo thích nó vậy..

-Sao không ?

-Ai nói?

-Con Sún, nãy nó kéo tao ra kể

-Hề, có luôn hở?

Hero trợn mắt ra khi nghe hần kể, hai đứa đó im im mà ghê vậy sao ta

-Ồ, nãy tao cũng sốc như mày, ghê vãi

-Haizz, rồi giờ sao mày?

-Chả biết, nãy giờ tao nói mà thằng đó có thèm trả lời gì đâu

-Nó buồn mà

-Vậy để nó hết buồn rồi tính hả mày

-Ừm, chứ biết sao giờ

Hero nhún vai rồi ngồi im đó nhìn ngắm xung quanh. Hần cũng chìm vào suy nghĩ, không biết có khuyên Tò được không, mà nếu được thì Heo có từ chối không? Và nếu như Heo không đồng ý với thái tử thì tại nó sẽ về bằng cách nào?

*** Cuộc trò chuyện nó và hần lúc nãy

-Sao mày kéo tao ra, mày định để con Heo đồng ý à?

Hần bực dọc hỏi sau khi bị nó kéo ra xa

-Ừ

-Mày điên à

-con Heo thích thằng Tò

-Thì sao?

-Cứ để đó, thằng Tò sẽ không để yên vậy đâu!

-Mày biết thằng Tò thích con Heo?

-Sao không? Mày yên tâm để con Heo đồng ý đi. Một là dụ được thái tử vui để mau về nhà, hai là giúp hai đứa đó tèn tèn tèn :)

-Để con Heo làm vậy ổn không? Có chuyện gì thì sao?

-Đi theo dõi theo hai người đó. Cả đám mình là “thánh rình” mà :)

-Chỉ lo thằng Tò không dám can rồi cả hai ngồi khổ nữa thôi

-Tao lo con Heo, còn thằng Tò mày lo đi. Ổn mà!

-Haizz, để thử...

Chương 20: Thử Đồ Nè!

Trở lại phòng nó

Giờ này cả nhóm đang ngồi ngắm Heo thử mấy bộ đồ lúc nãy thái tử gửi đến. Thật sự thì việc thuyết phục được Heo bỏ đồ ăn để thử đồ là một bước tiến vĩ đại trong lịch sử của tụi nó từ trước đến nay và công lao lớn nhất không ai khác ngoài nó *tung bông*. Ừm, rút cuộc thì Heo cũng có tinh thần mà nghe theo như kế hoạch tác chiến của tụi nó, nhiệm vụ quan trọng bây giờ là “áp giải” được nhóc đến chỗ thái tử và rình theo nữa là ok hết rồi

-Cái áo này kì cục kẹo quá à, không mặc đâu

-Thiếu kiến thức thời trang nghiêm com mẹ nấu trọng. Áo vậy kì cục chỗ nào?

-Thích thì mày mặc đi, áo xấu xa xí, ghê gớm ghê, kì cục kẹo...

-Asiiii, chứ mày muốn cái nào?

-Cần chi mấy cái này, đồ tao đang mặc cũng được rồi

-Con điên này, đồ hôm qua giờ chưa thay mà đòi mặc đi chơi à?

-Có sao đâu, đẹp mà. Mấy cái đồ màu mè đó chỉ hợp với mấy con diêm dúa như mày thôi à! p

-Mày nói ai diêm dúa?

Và sau đó là hàng ngàn tiếng động đổ vỡ, té ngã, đập lộn... xảy ra trong phòng nó. Nguyên nhân đều do cuộc trò chuyện phía trên giữa “con khờ ngu thời trang”- Heo và tín đồ thời trang của lớp- Mini...

-Xi tóppppppppp. DỪNG NGAY VÀ LẬP TỨC!!!

Nó hét lớn. Và như từ trước đến giờ, hai khổ chủ kèm thêm nạn nhân còn lại trong phòng phải dừng lại tất cả hành động để hai tay rảnh rang mà bịt tai lại nhằm phòng ngừa hậu quả đáng tiếc về sau. Sau đó, hai đứa kia cũng phải ngoan ngoãn trở về vị trí cũ trước khi bạn ấy lên con lần nữa. Hình như ngoài kia, vài bạn chim non, cỏ cây, côn trùng tội nghiệp do không được trang bị kiến thức phòng chống tai nạn đã tử trận không thương tiếc rồi!

-Giờ sao?

-Dạ chị Sún đẹp gái, dễ thương, xinh xắn, đáng yêu... tụi em không dám cãi nữa, tùy chị quyết định

Hai đứa nở nụ cười “thân thiện” nhất có thể ra trước mặt nó mong là không hứng thêm bất kì đại nạn nào nữa

-Hai cưng giỏi! Giờ nghe chế nói, con nào cãi xù!

-Biết rồi! Hiểu rồi! Nghe rồi! Nhớ rồi! Được rồi!

-Ừm, giờ vậy đi. Nãy Mini nó đưa cái áo kia cũng đẹp nên thôi con lấy mặc đi Heo, còn Mini với Sữa thì để đầu nó trang điểm cho tao, làm cho lộng lẫy, lung linh, lõe loét đó

-Gi?

Ba đứa đồng thanh, tròn mắt nhìn nó

-Giờn thôi, trang điểm cho tươi tươi lên xú, nãy nó khóc cái mặt thấy ghê à!

-Sự phụ, sự phụ muốn con sống sao

Heo đau khổ nhìn nó, nở đành nào đưa đệ mình vào chỗ chết chứ, thiệt là ác quá đi mà

-Ai kêu khóc cho dữ dồ. Hai đứa bây lòi nó đi nhanh đi, sắp tới giờ rồi!

-Ồ, ờ. Vậy mày làm gì?

Mini bước sang lới Heo qua bàn trang điểm gần đó (có sẵn bàn trang điểm trong phòng luôn) miệng quay sang hỏi nó, lòng thầm nghĩ chắc nó làm chuyện gì quan trọng chuẩn bị cho Heo đây mà

-Ngủ

Nó đáp ngắn gọn rồi phóng nhanh lên giường trùm mền kín lại trước con mắt ngờ ngàng ngu ngơ của đám còn lại, chuyện quan trọng ghê chưa?

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Tung Tung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Sự Thật Phũ Phàng

-Xong... tên... tên... tên

Mini reo lên, cuối cùng thì hai đứa nó cũng hoàn thành xong tác phẩm của mình trên mặt bạn Heo. À, dù có tí xiu sai sót nhỏ trong quá trình cải tạo nhan sắc nhưng cuối cùng thì cả hai cũng thành công trong sự đau khổ của Heo nhà ta

Sữa nhìn lên đồng hồ treo tường, bây giờ là 6h30, còn khoảng 30 phút nữa để chuẩn bị tâm lí cho Heo cộng thêm lí giải về khái niệm “hẹn hò” cho con nhỏ (t/g: tội người ta, mới hẹn lần đầu mà, F.A nó khổ vậy đó). Nhưng trước hết bây giờ là đánh thức nó dậy- nhiệm vụ gian khổ mà cả đám phải làm hai lần trong ngày hôm nay.

-Giờ sao?

Sữa quay sang Mini tìm kế hoạch tác chiến hợp lí nhất trong hoàn cảnh này

-Thời gian còn ít, xài cách cuối cùng đi!

-Ok, vậy bóp nha? Mà ai làm?

-Hôm bữa tao bóp nó một lần rồi, giờ tới mày đi

-Sao không kêu con Heo kia, tao sợ nó lắm mày ơi...

-Thôi, để con Heo một mình bình tĩnh mà run đi. Mày bóp nha, nhanh nhanh lên, trễ rồi!

-Ừm, ừm

Sữa chậm chậm bước lại giường nó, hai tay run run tiến sát lại gần. Chột nhỏ lùi lại, lấy cái khăn tay vo nhỏ hai đầu rồi nhét vào tai trước khi hành động. Một lần nữa nhỏ tiến lên sau khi chắc chắn lỗ tai đã kín, đưa tay ra, chạm vào người nó và...

-Ááááááá... CON NÀO BÓP MŨI TAO????

Đúng như dự đoán, tiếng hét oanh vang của nó đã cất lên. Dù đã trang bị vũ khí phòng ngừa trước nhưng Sữa vẫn chạy thật nhanh xuống chỗ hai đứa kia đang nấp để phòng tránh đại nạn. Biết sao được, hai tai là bộ phận quý giá của con người mà, phải cố gắng bảo vệ chứ! Còn về chim thú quanh đó thì không sao, lúc này bị một trận nên giờ đi cư hết rồi, yên tâm.

Sau khi khẳng định rõ tiếng hét ấy đã ngưng ngân vang, Mini và Sữa bước lên trước mặt nó “khẩn cầu”

-6h30 rồi, dậy đi chuẩn bị nửa mày!

-Hê? Chuẩn bị giống gì?

Nó vẫn chưa nhớ ra được hết chuyện, hai tay vừa dụi mắt vừa che miệng ngáp, hỏi tình bơ

-7h con Heo đi gấp thái tử thừa chị Sún

-Ủa dзі hả?

-Chứ gì nữa thím -_-

Nó ngã người xuống giường lại, gõ nhẹ đầu cho óc về với chó í lộn óc về với chủ

-Nhớ rồi, nhớ rồi. Tụi bây lo con Heo xong chưa?

Giờ thì hôn đã nhập xác nguyên vẹn, nó nhảy xuống giường và bước đến chỗ Heo

-Đù, cũng được đó hai cung, có tiến bộ. Hóa ra bao nhiêu xương đó giờ tao cho tụi bây ăn cũng có kết quả rồi ha?

-Xương cái đầu mày á baby dog!

-Hố hố hố

.

Heo ngồi yên nhìn 3 đứa, nhỏ buồn quá. Phải chỉ lúc này nhỏ cũng có tâm trạng giống như vậy thì tốt biết mấy. Càng đến giờ nhỏ càng lo hơn, chuyện hẹn hò quá mới với nhỏ, nhất là khi hẹn với một người lạ mà nhỏ không hề thích hay hiểu biết gì với nhau. Giá như... à mà thôi, cuộc sống vốn là một chuỗi dài của từ giá như mà. Nhưng nói gì thì đây vẫn là quyết định của nhỏ, nhỏ phải làm thôi...

-Heo!

Tiếng gọi của nó kéo Heo ra khỏi dòng suy nghĩ, nó cầm tay Heo đứng lên rồi tự xoay nhỏ một vòng để ngắm chiếc đầm nhỏ đang mặc

-Hợp đó con!

Nó thốt ra khen, quả thật chiếc đầm này đẹp thật, Heo cũng công nhận điều đó mặc dù không hề muốn mặc lên người. Chiếc đầm màu trắng dài tới gối với ren viền dưới đuôi và hai bên vai. Không phải là loại đầm ôm sát mà nó hơi rộng tí xù để che đi khuyết điểm vòng hai của Heo, phía sau còn gắn cả một chiếc nơ đen làm điểm nhấn, hơi giống kiểu con nít nhưng nhỏ mặc lên rất hợp, bởi con người của nhỏ luôn ngây thơ trong sáng như trẻ con mà, đâu giống ai kia tâm hồn luôn trên 18+ đâu

-Ngắm được rồi, còn lại vài phút để mày học hỏi kinh nghiệm tình trường của con Mini kia

Sữa bước đến ấn Heo ngồi xuống chiếc ghế đã chuẩn bị sẵn, còn Mini thì ngồi trên chiếc ghế đối diện, tư thế chuẩn bị sẵn sàng để truyền dạy "học trò"

-Hơ, có nữa hả

Heo ngạc nhiên hỏi lớn, nhỏ không ngờ đi chơi một buổi mà phải chuẩn bị nhiều như vậy a. Biết vậy nãy giờ trốn cho xong, nghe nó thuyết giảng cứ như khám tai miễn phí; Sữa giảng thì y hệt bột ru ngủ của Doraemon, phun ra là ngủ ngay và luôn; còn Mini thì thôi khỏi nói, bùm nghe rất luôn tới mặt. Haizz, ba đứa này tập hợp lại nói là chết không kịp ngáp ngay

-Sao không? Ngồi yên đó tao hướng dẫn một số cách xử sự khi gặp tình huống trắc trở đây. Bí kíp tích lũy từ cả trăm cuộc tình trước giờ của tao í

Mini hí hửng trả lời, cuối cùng thì kinh nghiệm ngàn năm của nhỏ cũng có dịp xỏ ra rồi *mừng rỡ*

-E hèm, cung ngồi im cho chế khai thông tư tưởng coi

Mini lần nữa lên tiếng khi Heo cứ lắc tới lắc lui, không chịu chấp nhận số phận.

-Ồ hơ hơ, cái này khó mình bỏ đi hen!

Heo chớp chớp mắt, làm vẻ đáng thương tội nghiệp như mấy chị trên phim Hàn, hi vọng Mini bỏ qua đợt thuyết giảng lần này

-Đừng hòng dụ dỗ chế, coi phim riết miễn nhiễm mấy trò này rồi cún con à

-Hứ, thứ grandma dog, thứ diêm dương đứa, thứ xấu xa...

-Mày..

...Cốc...cốc...cốc

Mini vừa giơ tay lên dọa đánh Heo thì có tiếng gõ cửa vang lên. Cả đám ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ. 7h rồi, nhanh quá.

-Chào chị

Nó chạy ra mở cửa, là cô hầu lúc sáng. Phía sau cô ấy còn vài người khác nữa, hình như họ mang theo thứ gì đó, nhìn có vẻ lênh kệnh lắm

-Chúng tôi đến đón cô Heo đến chỗ thái tử và gửi một số đồ dùng cần thiết cho các cô cậu ạ.

Cô ấy vừa nói vừa ra hiệu cho những người phía sau xách đồ vào trong, mắt nhìn đảo đảo vào phòng tìm Heo rồi luôn miệng nói tiếp

-Thành thật xin lỗi vì sự chậm trễ, lúc nãy chúng tôi chỉ đem đồ đến cho cô Heo mà quên mất mọi người. Mong các cô không trách ạ

-Không sao không sao đâu chị

-Vâng, xin cảm ơn cô . Nhưng Heo, cô ấy chuẩn bị xong chưa ạ?

Cô hầu ấy lại tiếp tục nhìn vào trong xem xét tình hình, lòng hi vọng Heo đã chuẩn bị xong hết, vì nếu chậm trễ cô sẽ đắc tội với thái tử ngay

-Rồi, rồi, đi liền liền đi.

Heo từ trong phòng ngay ra , tay vuốt vuốt lại tóc miệng cười tươi với cô hầu như một vị ân nhân. Cũng may mà cô ấy đến đúng lúc, trễ tí nữa là nhỏ chết với Mini rồi, đúng là trong cái bi đát cũng có được một phần nhỏ may mắn mà

-Chào cô, chúng ta đi ngay nhé?

Cô kia cũng thở phào nhẹ nhõm, như vậy đến chỗ thái tử sẽ không trễ lắm, hi vọng sẽ không có chuyện gì xảy ra

-Mà khoan, em đi một mình hả chị?

-Đúng rồi ạ, một mình cô thôi

-Không phải lúc này thái tử yêu cầu cả nhóm tụi em đến chơi hả chị?

-Thái tử đã thay đổi ý định kể từ lúc gửi tấm thiệp ấy cho cô rồi ạ

-Hử?

-...

- Sur phụ ...

Heo quay mặt sang nó méo máo. Nãy giờ nhỏ nghĩ là cả đám đều đến điện Chuối Chiên chơi luôn chứ, hèn hò là chỉ hai người thôi sao? Đi hết còn cảm thấy sợ mà, huống chi sự thật là có một mình (Hèn gì gửi trước đồ cho nhỏ, thiệt sợ a

-Chứ nãy giờ con tưởng gì? Hồng lẽ hèn hò kéo cả băng đảng theo à?

-Vậy là nãy giờ sur phụ biết con chỉ đi một mình thôi á hả?

-Ai cũng biết vậy mà! Khóc lóc chảy nước mắt rồi chảy nảo luôn hả đệ yêu?

-Hơ, nhưng mà...

Mọi người muốn Heo sống sao? Biết vậy nãy ai dám đồng ý, cũng không dám đi về với nó luôn rồi. Oaa, phải trốn được nhỏ trốn luôn bây giờ nè. Nhỏ thật ngây thơ mà

-Nhưng gì nữa, đi nhanh người ta chờ kìa.

-Sur phụ nữ làm vậy với con hả?

Lúc này thì cảm xúc của con người đáng thương ấy đã dâng trào. Bao nhiêu nỗi lo nãy giờ hóa ra cũng không thấm vào bao nhiêu so với thực tế lúc này. Nhỏ nên than trách số phận hẩm hiu ra sao đây, từ một câu đồng ý mà cuộc đời biến thành bi đát vậy rồi à

-Ồ. Good fuck to you, baby!

Nó nói rồi nắm tay Heo đưa cho cô hầu, ra hiệu dẫn đi. Cô ấy cũng phối hợp ăn ý không kém, nắm tay lôi Heo đi ngay. Con nhỏ đi mà cứ quay đầu lại méo với nó, nhìn cũng tội mà thôi nó cũng kệ :) ác đã man rợ luôn hà

-Nhanh bây

Nó quay vào trong nói nhanh sau khi bóng họ vừa đi khuất. Ngay lập tức cả hai bước vội ra ngoài, cùng nó lần theo lối đến điện Chuối Chiên...

Từ điển a12 (chú giải xú=))))

*Baby dog

Baby: con , dog: chó

=> baby dog= con chó

*Grandma dog

Grandma: bà-> già

Dog: chó

=> grandma dog= chó già

*Diêm dương dứa = diêm vương+ diêm dứa

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Tung Tưng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Hẹn Hò Lần Đầu

Vậy là Heo đã bị áp giải đi đến điện Chuối Chiên, và theo đuôi phía sau nhỏ là bộ ba còn lại

-Mời cô vào trong ạ, thái tử đang chờ!

Vừa đến trước điện, cô hầu cung kính mời Heo vào bên trong, vừa mời vừa nhìn chiếc đồng hồ trên tay. Nhìn cô ấy có vẻ lo lắng, hình như hơi trễ rồi

-Em vào liền đây, chị đi làm việc tiếp đi!

-Nhưng thưa cô...

-Em sẽ vào mà, chị không tin à? Chị cứ đi trước đi.

-Vậy thì tôi xin phép, cô vào ngay đi, để thái tử chờ lâu sẽ không hay đâu ạ!

-Rồi rồi, em vào liền. Bye bye chị!

Heo nói rồi đẩy cô hầu đi làm việc nhanh nhanh lên. Có vẻ cô ấy cũng mừng, chứ nếu đi vào lúc này thế nào cô cũng bị thái tử phạt tội chậm trễ mà thôi.

Nói về Heo lúc này, người đang bị hoảng loạn về tâm sinh lý với viễn cảnh trước mắt. Nhỏ hoang mang cực độ, trong đầu cứ suy nghĩ xem những chuyện tiếp theo sẽ xảy ra như thế nào. Chẳng lẽ bây giờ lại trốn à? Như vậy không được, mất khí phách anh hùng quá, lỡ như tên thái tử khùng lên rồi đi bắt cả đám nhốt, không cho về nhà luôn thì sao? Hay là giờ cứ xông thẳng dzô đó như tên đó yêu cầu? Nhưng mà vậy thì sợ lắm, đâu biết chừng tên đó là một thằng dâm dê dơ dáy như Sứa kể từ trên báo nữa, tên đó làm gì nhỏ rồi sao? Oaaaa... sao lại là nhỏ chứ? Ông trời ghét nhỏ thì cứ nói đi, cần gì hành hạ con người “nhỏ nhoi” yếu ớt của nhỏ chứ, làm vậy còn đáng sợ gấp một trăm lần việc bị bỏ đói nữa nha... hu hu hu.

Đang đứng thần thờ than trời trách phận đủ kiểu thì có một lực nào đó tác dụng vào người đủ làm nhỏ từ phía trước tông thẳng vào cửa rồi hạ cánh an toàn trên bộ ghế salon trong điện trước con mắt kinh ngạc của thái tử cùng một vài con người đang chuẩn bị ở đó.

-A, thật yomost à!

Heo reo lên hí hửng, bỗng nhiên bay từ ngoài vào thật thú vị. Chắc nên cảm ơn “con gió” nào đó đưa đẩy thôi, làm cắt ngang nguồn suy nghĩ của người ta luôn mà

-Ê mà chỗ này...

Và bây giờ là lúc con người ta nhận thức về thực tại, hóa ra là nhỏ bay thẳng vào trong điện luôn à? Con gió chết tiệt, mất mặt quá đi mà, trong đây chẳng biết là có bao nhiêu người nhìn nhỏ nữa, lỗ đầu mà chui đây

-Ê hê hê, thất lễ quá, xin lỗi mọi người ạ

Heo ngượng chín mặt nói một câu mong rằng mau qua chuyện, tin này mà lan ra ngoài chỉ có nước ở luôn trong nhà. Đã vào bằng cách kì quặc mà còn reo lên khoái chí như vậy chắc người khác nghĩ nhỏ là con gì luôn rồi, sao ông trời nỡ hại người hiền nhiều lần vậy chứ

-Không sao, đứng lên đi bạn gái, đến trễ 20phút rồi đó!

Thái tử bước đến trước mặt, chìa tay ra để Heo nắm lấy mà đứng lên. Đến lúc này nhỏ mới nhìn lại, này giờ nhỏ vẫn còn ngồi im trên ghế chứ chưa đứng lên nữa, thiệt xấu hổ mà. Nhưng dù vậy thì Heo vẫn tự đứng bật dậy mà không hề nắm lấy tay tên đó (t/g: muốn bảo toàn cái nắm tay đầu tiên hay sợ

người ta làm gì đây cô gái ? >_<)

-Tui xin lỗi, mong thái tử không để ý..

-Tất nhiên rồi, chuyện nhỏ thôi mà, không gì đâu

Lần này đến lượt thái tử đỏ mặt. Quan sát Heo này giờ mới thấy nhỏ đáng yêu ghê vậy. Lúc sáng gặp nhỏ chỉ mặc quần jean áo thun mà đã dễ thương rồi, mặc đầm lại càng dễ thương nữa, đúng ngay cái đầm mà lúc này thái tử tự tay chọn luôn ấy.

-Minh vào trong bàn ăn nha?

-Ăn hở? Được được, đi đi

Ôi, thật khiến người ta yêu quá đi mà. Con người gì từ bên ngoài đến hành động lời nói đều đáng yêu vậy nè. Em làm tôi đau tim chết mất Heo oi!

-Tui ăn nha ?

-Ừm, ăn tự nhiên nha, đồ ăn chuẩn bị rất nhiều

-Hi hi, thái tử thiệt tốt mà, thái tử ăn luôn đi!

Heo cười, quên luôn vụ lúc này. Thấy đồ ăn là nhỏ sáng mắt lên, không suy nghĩ hay quan tâm đến thể diện nữa, cắm đầu vào ăn ăn ăn. Chuyện, thức ăn hoàng cung mà, nhìn vào là cuốn hút ngay rồi nói gì nhiều nữa

-Minh quen nhau rồi phải không?

Thái tử nhìn nó ăn rồi cất giọng hỏi, vừa muốn nhắc vừa muốn có chút thay đổi trong xưng hô, hi vọng nhỏ không quên lời nói sáng nay

-Ừm

Heo cắm đầu ăn, trả lời không suy nghĩ

-Vậy giờ mình đổi cách kêu nha?

-Ừm

Vẫn đang ăn và không suy nghĩ

-Giờ mình gọi anh với em nha?

-Ừm

Tình hình vẫn như vậy

-Thôi, em kêu anh bằng Minh cho thân mật đi ha. Em tên thật là gì?

-Quỳnh Như

-Tên em đẹp á. Em vừa ăn vừa trả lời anh vài câu nữa được hông?

-Được!

Lần này thì Heo đã suy nghĩ. Nhỏ cho rằng nếu không vừa ăn vừa trả lời thì tên đó sẽ bắt nhỏ ngừng ăn mất, đành phải đồng ý thôi

-Hihi... em bao nhiêu tuổi?

-16

-Anh cũng 16, tại mình đúng là có duyên với nhau mà. Em cung gì?

-Kim ngưu

-Người ta nói Kim ngưu ham ăn lắm, đúng em thiệt, haha

-...

-....

-.....

-.....

Trong khi đó ở bên ngoài

-Nhìn được gì chưa?

-Rồi

-Chuyện gì? Chuyện gì trong đó?

-Heo nó đang ăn, tên kia thì ngồi nói. Máy người hầu hình như đi hết rồi

-Đúng là... hèn hò kiểu gì đâu à, chán bome!

-Kkkk, mà hồi nãy đây nó vậy có sao không tui bây?

-Sao trắng khi gì? Ngồi ăn tí tòn vậy mà, nó cảm ơn mình đúng hơn.

-Đúng rồi á. Nó ăn cả đồng trong đó còn mình đói là ruột đi rình vậy nè...

-Hoi ráng đi, xúu về ăn bù

-Ờm biết rồi

...

Và chủ nhân của “con gió” kia đã được xác định. Cả 3 đứa đang ngồi ngoài cửa hóng vào rình rập nạn nhân ăn uống ngập mặt trong phòng với cái bụng đói meo từ sáng đến giờ. Bởi vậy mọi người tin tui đi, cái gì cũng do ăn ở hết á :)

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Tung Tung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Rình Mò...

Em, ăn xong rồi hả?

Thái tử hỏi khi thấy Heo vừa buông đũa xuống, có lẽ nghĩ nhỏ đã no rồi

-Hết món ngon rồi, mấy món còn lại dở ẹt hà

Heo trả lời tinh bơ, mắt hững hờ nhìn mấy đĩa thức ăn “dở” theo cảm nhận của nhỏ, trong đầu vẫn phân vân xem có nên ăn luôn cho gọn hay không

-Vậy đề anh kêu đem lên thêm

-Thôi khỏi đi, ngán rồi

-Vậy giờ đi chơi ha?

-Tối rồi, có gì để chơi?

-Đi theo anh là biết, nhanh lên nhanh lên

-Ờ

Nói rồi thái tử bước ra ngoài, vẫn đưa tay ra định nắm dẫn Heo đi nhưng nhỏ cứ coi như không thấy mà tự đi ra cửa. Tên ấy cũng thoáng buồn nhưng nhanh chóng vui vẻ trở lại, chạy lên trước Heo dẫn đường

-Vườn hoa chỗ anh đấy, đẹp hông?

Cả hai đến chỗ lúc nãy nó đi ngang qua. Buổi tối đèn treo hai bên được thắp sáng lên trông thật lung linh. Mặc dù có một số loại hoa không nở ban đêm nhưng sắc màu của nó cũng không giảm bớt chút nào so với buổi sáng. Nếu là một cặp yêu nhau thật sự thì nơi đây đúng là thiên đường của sự lãng mạn

-Wow, đẹp mê li luôn nha

Heo thốt lên khen ngợi, lòng chắc chắn rằng nếu Mini có ở đây thế nào cũng ngồi tự sướng đủ kiểu để post facebook thôi

Trong khi đó, chỗ 3 đứa rình mò

-Á, chụp hình chụp hình! Đẹp quá à! Tao muốn chụp, tao muốn..

Đúng như Heo nghĩ, Mini đang theo dõi phía sau đang cực kì bất lợi với cảnh sắc chỗ này

-Thôi đi mẹ, máy đâu ra mà đòi, chụp hình bằng niềm tin à?

-Ồ ha

Mini tiu ngui nhi nghe Sứa nói, phải chi lúc đó cái điện thoại rớt xuống chung luôn thì tốt biết mấy, cuộc đời phũ phàng quá

-Lo rình đi, hai người đó đi rồi kìa

Ba đứa nó đang mon men đi phía sau, đến giữa chừng thì hai người kia dừng lại nói chuyện gì đấy khiến tụi nó phải chui vào lùm cây gần đó, tuy không thể quan sát nhưng ít nhiều cũng nghe lén được vài câu cho thỏa nỗi niềm nhiều chuyện

Trường thuật trực tiếp những gì tụi nó nghe được

-Thử đi em... nhanh mà...

-Thôi..., người ta thấy kì lắm

-Có gì đâu... em là bạn gái anh mà

-Thôi cũng được... anh là người con trai đầu tiên ấy...

-Hạnh phúc quá..., mình vô góc này đi... lảng mạn cho...

-DỪNG LẠI NGAY, HAI NGƯỜI ĐỊNH LÀM GÌ?

Vừa nghe lén tới đây thì nó từ lùm cây bay thẳng ra cùng với giọng hét oanh vàng, hai đứa còn lại cũng phóng ra với vẻ mặt kì lạ không kém trước sự ngạc nhiên vô độ của Heo và thái tử

-Tụi bây làm gì ở đây?

Heo nhìn tụi nó trân trân, hai tay nó còn cầm sẵn hai nhánh cây không biết là để ngụy trang hay làm vũ khí tấn công nữa

-Mày đang làm gì vậy? Con nít con nôi mà định làm gì vậy?

-Làm gì là làm gì?

-Mày giả điên à? Còn người con trai đầu tiên nữa chứ!

Heo vẫn nhìn nó khó hiểu, tự dưng chui ra rồi nói mấy điều kì quặc đó là sao?

-Ahahaha

Bỗng nhiên tên thái tử cười lớn thu sự chú ý của cả đám, hình như đã phát hiện ra chuyện gì rồi

-cười gì vậy?

Tất cả đều quay sang hỏi, tên đó bước lại gần và đưa chiếc điện thoại lên trước mặt nó

-Là sao?

Quay lại đoạn thoại lúc nãy

-Đẹp lắm đúng hông?

-Đúng rồi á, đẹp ghê luôn

-Chụp hình chung anh ở đây được hông?

-Thôi, đó giờ chưa có chụp hình chung con trai, hông chụp đâu!

-Thử đi em, chụp thôi, nhanh mà

-Thôi không chụp, người ta thấy kì lắm

-Có gì đâu mà sợ người ta em là bạn gái anh mà

-Thôi cũng được, một tấm thôi nha, anh là người con trai đầu tiên ấy...

-Hạnh phúc quá đi, mình vô góc này đi vừa đẹp vừa lãng mạn cho...

******

-Thì ra là vậy, hiểu nhầm hi hi

-Chứ nãy giờ mấy người tưởng gì?

Sau khi hiểu rõ mọi chuyện thì tụi nó ngồi cười khì khì với nhau, tuy nhiên Heo ngáy thơ của chúng ta lại không-thể-cười-nổi mà nhìn cả đám với ánh mắt cực kì “dễ chịu”

-Cái này khó, bỏ đi hen

-Vậy từ nãy đến giờ là tụi bây đi theo dõi tao

-Hề hề, đúng dzoi

-Từ lúc tao vừa đi đã chạy theo?

-Đúng á

-Chuyện tao nói tụi bây đều nghe?

-Chuẩn luôn

-Tao làm gì tụi bây đều thấy?

-Chính xác luôn

-Tụi bây là người đẩy tao hồi nãy?

-Đoán giỏi lắm em iu !!!

-Ba con đề tiện, ĐỪNG LẠI ĐÓ

Heo la làng rồi chạy rượt theo tụi nó- những người vừa cao chạy xa bay sau khi trả lời câu cuối cùng. Duy tên thái tử vẫn đứng đó, tên ấy cười, có lẽ lần đầu tiên hắn cảm nhận được sự tự nhiên từ những người xung quanh, hắn cảm nhận được sự quan tâm của tụi nó dành cho Heo, điều mà hắn luôn mong muốn có được từ

những người bạn của mình...

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Tung Tung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Chap Tào Lao :)

Phòng tụi nó

-Mệt quá mấy má oi... phù.. phù...

Cả đám tụi nó sau màn rượt nhau vòng vòng đã về phòng nghỉ ngơi xoi đồ ăn lấy sức trở lại. Người ai cũng ướt đầm mồ hôi, mũi miệng thở phà ra nhưng vẫn cười tươi tinh nghịch.

Nó bước đến chỗ mấy giò đồ lúc nãy cô hầu đem vào. Đầy đủ mọi thứ cần cho sinh hoạt hằng ngày, có quần áo, giày dép, dụng cụ cá nhân... Nhưng thôi mấy thứ đó bỏ qua, lo cho cái bụng mình trước đã. Nó nghĩ vậy rồi nhanh tay lấy thức ăn trong chiếc thùng to ra, đồ ăn tràn ngập cả bàn. Cũng vẫn nguyên liệu chính là chuối nhưng giờ thì có thêm thịt cá... cho phong phú rồi. Nó vừa xếp ra bàn là những con mắt thèm thuồng ham muốn xung quanh đó đã trỗi dậy và nhanh chóng lê xác sang bàn ăn, tất nhiên là bao gồm luôn Heo cô nương nữa chứ (lúc nãy rượt tụi này nên kìm có về luôn ấy)

-Hú hú, lộn chỗ rồi gái à!

Mini nhanh chóng xua đuổi khi Heo vừa xách mông lên bàn ăn. Lúc nãy ăn một mình nguyên mâm để mặc cho tụi đói khổ rình mò bên ngoài rồi bây giờ chen vào nữa à, đâu có dễ vậy chứ!

-Mắc gì lộn hả bấy bề?

Heo trẻ miệng cãi lại, đừng hòng tranh ăn của ta nha chưa, với đồ ăn là giành đến cùng à

-Ngộ nhớ là hồi nãy Nị ăn rồi á!

-Thì giờ ăn chung mấy bạn nữa cho có tình cảm

-Á thôi thôi, tui tình cảm dạt dào rồi, hông cần thêm nữa đâu bạn

-Tánh kì! Giờ cho ăn không?

-Nồ nồ nồ nồ nồ

-Còn cái này sao bây bì?

Heo vừa nói vừa móc trong túi ra một chiếc Cphone mới công giờ giờ trước mặt Mini.

-Á ừ, không phải dạng vừa đâu nheeee

Thật công hiệu! Mini vừa nhìn thấy đã đổ ngay, hai mắt lấp lánh, đôi ngay giọng ngọt ngào và nhẹ nhàng nhất có thể ra hỏi Heo

-Hihi, ở đâu vậy bạn yêu dấu?

-Lúc nãy tụi bây chạy trước, thái tử kéo tao lại đưa, nói là cho tiện liên lạc í!

-Hihi, bạn Heo xinh đẹp cho tui mượn được hông?

-Để suy nghĩ lại coi, nãy ai hông cho tui ăn ta?

-À ha ha, đồ ăn còn quá trời nè, ăn đi ăn đi

-Vậy phải được hông! Điện thoại nè cục cưng, lấy chơi đi

Heo chỉ cần nghe mấy chữ đó là lập tức quăng điện thoại cho Mini rồi nhảy tót lên ghế bắt đầu chuyên môn ăn của mình trước những cái lắc đầu ngao ngán...

Ăn xong, bước tiếp đến là màn thay đồ đặc. Lục tung đồng áo quần lúc nãy, tụi nó cuối cùng cũng tìm được thứ mà mình ưng ý. Từng người một vào phòng tắm và bước ra với tâm trạng thoải mái sạch sẽ khi thay xong bộ đồ từng lẫn lộn từ “trên kia” xuống “dưới đây”

-Cũng không tệ!

Mini nhanh chóng phán ngay khi vừa ra khỏi phòng tắm, kể ra chất lượng quá ok ấy chứ, đồ Hoàng cung thì không thể tệ được. Nhưng ở Chuối quốc mà, đâu khi nào thiếu chuối đâu, đồ đưa nào cũng có hình chuối, không lớn thì nhỏ, không chuối xanh cũng chuối vàng, không trên quần cũng ở áo...

-Thôi, qua chỗ mấy cha kia nhanh đi!

Nó lên tiếng hỏi cả đám qua bên kia, xem thử mấy người đó ăn ở ra sao, ồm ồm hơn được chút nào sau mấy tiếng chưa gặp mặt không nữa. Vừa đẩy 3 người kia ra khỏi phòng, nó vừa đóng nhanh cửa lại, rất gấp gáp!

-Ta nói, xa nhau mấy tiếng mà nôn nóng còn hơn sắp kiếm được tiền vậy hà, tình yêu thật là kì diệu mà

Sửa nhìn nó rồi buông mấy câu chọc ghẹo. Bời, có mình Sửa nhà ta là rảnh rang chú ý đến tâm sinh lý của nó thôi, hai người kia bận hết rồi. Mini bận tìm hiểu em điện thoại dấu yêu, còn Heo, chắc là bận suy nghĩ về Tò, mặt nhỏ trông cứ buồn buồn làm sao ấy.

-Tình yêu gì ở đây, ý cũng muốn nói gì, vào thẳng vấn đề đi rồi chị tiếp?

-Nói phong lông, ai có lông thì biết à!

-Mini, con gì có lông?

Nó ngoảnh mặt về phía Mini_ người nãy giờ vẫn chú tâm vào chiếc điện thoại mà không quan tâm gì đến vấn đề xung quanh.

-Con khi, thấy trong trang web giới thiệu Chuối quốc có sở thú nữa đó, mày định đi thăm hở?

Rất tình, Mini trả lời rồi tiếp tục mò mẫm chiếc Cphone kia. Còn nó nghe xong thì hí hửng quay lại cười với Sữa

-Nãy giờ chắc mấy bạn monkey ấy nhột lắm ha? Sữa cũng nghiên cứu tình yêu của khi nữa hả, muốn qua sở thú tìm một anh khi về gây dựng tình cảm hông, tao kêu Mini xem địa chỉ sở thú cho?

-Con cún...

-Í, chuyển gu sang tới cún rồi á hả, chắc ở đây cũng có nhiều chủng loại cho mày chọn nha!

-Hừm, đợi đó!

Biết không thể nào cãi lại, Sữa liền bước đi chỗ khác ngay để phòng tránh hậu quả đáng tiếc về sau từ miệng nó, quá đáng sợ mà

Nó nhìn Sữa cười đắc thắng rồi hướng qua hối thúc những người kia. Bất chợt nó nhìn sang Heo, gương mặt nhỏ vẫn còn đượm buồn. Nó bước lại gần Heo hơn, nhìn nhỏ hỏi

-Đi ỏn không?

-Được, con ỏn.

Heo nghe nó hỏi thì ráng nở nụ cười ra, cố tình cho thấy mình không sao. Nhỏ sợ, không biết sẽ làm gì khi gặp Tò. Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, tâm lý người ta vẫn chưa được chuẩn bị sẵn sàng. Nhỏ không muốn qua đó, ít nhất là cho đến lúc này. Nhưng có lẽ có trốn tránh thế nào thì cuối cùng rồi cũng sẽ đối mặt thôi, chỉ bằng cứ coi như bình thường ngay từ đầu, hi vọng giữa hai người vẫn vậy, không có gì làm đổi khác...

-Vậy thì dẹp liền cái mặt nãy giờ của con đi, let xì go!

...

Phòng bên kia

-Xao chinh, xao chinh!!!!!!!!!!!!!!

Vừa bước đến cửa nó đã cất giọng thánh thót lên ngay. Cứ như sợ ai giành mất quyền nói của mình không bằng

-Qua đây chi cún?

Hắn chào đón nó bằng câu nói cực kì dễ thương, một câu hỏi có tác dụng làm tăng máu não và khả năng phun trào của con người ta nhất có thể

-Coi mày chết chưa, tao chôn giữm!

-Cảm ơn lông tốt nha, tao còn sống

-Vậy thôi tao về, tưởng chết qua thăm thôi

-Thôi đi, nhớ tui nói đại đi, lông vòng làm gì người ời.

-Tự nhiên muốn ỏi ghê, ở đây có thao hông?

-Không, ra ngoài kia mà phun trào đi cún!

-HAI NGƯỜI NÀY, ĐỀ TUI VÔ ĐƯỢC CHƯA?

Mini ở ngoài la vào, dẹp ngay đám cãi nhau phiền phức này. Thiết tình, hai người này cãi nhau mà đứng trước cửa chắc năm sau người ta mới vào được trong quá

-Thương nhau lắm cắn nhau đau mà!

Nó vừa né qua khỏi cửa thì Sữa lại đâm tiếp thêm một câu khác nữa, hình như Sữa tí ti vẫn chưa phục chuyện lúc nãy mà

...

...

...

End chap 24

Hello tất cả mọi người, tác giả đã trở về sau một à không nhiều ngày ẩn danh giang hồ đây. Sau thời gian chăm chỉ ôn thi và bung lụa sau thi tui đã trở lại với mọi người :) hi vọng đừng ai quên tui nha :)

Có nhiều bạn cmt cho tác giả nhưng mà do cái điện thoại tui sáng nắng chiều mưa trưa lâm râm tối ảm thấp nên nhiều khi không cmt lại được, mong mọi người thông cảm cho tác giả nha. Cảm ơn tất cả đã đọc và cmt ủng hộ cho tui, cảm ơn nhiều lắm ạ!!!

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Tung Tưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Tụ Tập

-Í em là sao?

Nó liếc Sữa, người vẫn đang cười đầy ẩn ý đằng kia, có vẻ cũng chuẩn bị tinh thần xong xuôi hết rồi

-Ài, đâu có gì, chỉ là nói hai người nào đó thương nhau thì thôi cãi nhau đi hà.

-Hai người nào?

-Thôi người ta tự hiểu mà, nói chi nhiều. Dzô chủ đề chính đi má!

-Xá, tạm tha cung đợt này à!

Nó biu môi rồi bước lên chiếc giường gần đó ngồi. Tranh thủ nhìn sang Tò bên chiếc giường đối diện, Tò hơi cúi mặt xuống, hình như không hề chú ý đến chuyện này giờ. Nhìn dáng vẻ lúc bây giờ cứ như vừa thất tình về vậy, không quan tâm mọi thứ xung quanh, đầu óc thì vẫn quay cuồng với những luồng suy nghĩ. Chắc hẳn vẫn chưa tìm ra được câu trả lời nào cho phù hợp với tình huống hiện tại, vẫn thu mình với cái quá khứ lúc nhỏ. Lúc này, có lẽ phải cần một thứ gì đó đủ quan trọng để đưa Tò về với hiện thực, với những quyết định thật chính xác...

-Quê!

Nó gõ gõ vào tay Hero, lúc này đang đứng gần đó, miệng gọi khẽ rồi hướng ánh mắt ra hiệu. Ngay lập tức, Hero nhìn sang chỗ nó chỉ và cũng hiểu được ý định của nó, cậu gọi lớn:

-Tò!

-Tao đi ra ngoài chút...

Bỗng nhiên, sau tiếng gọi, Tò đứng lên và bước ra ngoài. Nãy giờ Tò vẫn biết đến sự hiện diện của tui nó chứ, nhưng lại sợ đối mặt hơn ai hết, sợ một lát nữa thôi, mọi người lại đề cập đến những chuyện lúc sáng nữa. Những câu chuyện ấy Tò không muốn nghe, vì nó chỉ làm rối thêm mà thôi, không giúp gì được lúc này cả.

-Cái thằng này, mày đứng lại coi!

-Kệ nó đi!

Hắn lên tiếng sau khi Hero vừa cản Tò, cho Tò ra ngoài đó ít nhiều cũng hít thở được khí trời, sáng giờ cứ giam mình mãi trong phòng mà.

Cả đám nhìn Tò mà thờ dài, ai cũng hiểu chuyện gì xảy ra duy chỉ một người không hiểu. Heo đứng ngay trước cửa ngó người ra, lúc này Tò đi ngang không hề nhìn nhỏ lấy một cái. Nhỏ nhìn mãi đến khi Tò đi khuất rồi quay vào phòng, ai cũng nhìn nhỏ, nhỏ có làm gì sai sao? Sao mọi người ai cũng kì lạ vậy nè?

Nói rồi cả đám cũng cho qua, tập trung lại kể chuyện ăn ngủ sáng giờ, kể luôn cả chuyện đi rình Heo hẹn hò với thái tử... Có vẻ ở trong hoàn cảnh nào thì

tính nhiều chuyện vẫn luôn đi theo nhĩ?

-Có một ngày thôi mà quá chùng chuyện, không biết còn bao nhiêu nữa ha?

Rút cuộc thì Sữa cũng đưa ra cái kết luận khiến cả đám ai cũng trầm ngâm

-Vậy là mình rút xuống đây một ngày rồi đó hả? Sao nó dài quá à?

Heo đột nhiên hỏi tụi nó, không khí lại tiếp tục chùng xuống, mọi người đều chìm trong im lặng, ai nấy nghĩ về một hướng, nhưng chung nhất vẫn là lo đến mọi chuyện “trên kia”

-Chắc giờ này ai cũng đi tìm tụi mình ha?

-Ừm, cả ngày rồi mà.

Mini hỏi, nó trả lời. Tự nhiên mắt ai cũng cay cay. Không biết khi nào tụi nó được về nữa, tên Thái từ ấy rồi có đưa quyền sách chỉ đường về cho tụi nó không? Nếu tụi nó cứ mãi ở đây thì ba mẹ sẽ như thế nào, rồi còn cả bạn bè thầy cô nữa?

-Nhớ mẹ quá... giờ này mẹ tao luôn nhắc tao đi ngủ sớm, nếu còn ở chỗ cắm trại thì mẹ tao đã điện thoại nhắc tao nữa rồi...

Bỗng Mini khóc, nhỏ nói mà nức trong những giọt nước mắt. Rồi cả Heo cũng khóc theo. Nó bước tới, ôm chầm lấy hai nhỏ bạn, ngoài miệng vẫn cố gắng an ủi nhưng trong lòng thì nghẹn ngào chực khóc theo. Ba mẹ nó đi công tác nhiều, cũng ít khi ở nhà lắm, nhưng mỗi lần nó đi chơi xa ba mẹ nó luôn gọi điện hỏi thăm đủ kiểu. Giờ này, ở đó, ba mẹ nó đang làm gì, họ không liên lạc được chắc lo lắng phát bệnh mất...

Hai thằng con trai vẫn ngồi đó nhìn tụi nó mãi. Biết làm sao được, con trai đâu thể yếu đuối, phải mạnh mẽ để tụi con gái thấy mà tin tưởng chứ.

-Nín đi tụi bây... rồi cũng sẽ về nhà được mà... tụi mình phải có niềm tin chứ, khóc đâu có giải quyết được gì đâu..

Sữa nói rồi cũng bước đến chỗ tụi nó, hai người kia cũng bước lại theo. Vỗ vỗ vai nhau an ủi, rồi cả đám cũng nhìn nhau, ráng hé môi cười, chung tay lại như thể hiện ý chí, tin rằng một ngày gần thôi, tất cả sẽ về nhà an toàn

Rắc rắc

-Mình đang ngồi ở đâu vậy?

-Trên giường chứ đâu.

-6 đứa, cũng hơn 300kg phải hông?

-Hơn 400kg mới đúng, còn đồ đạc tùm lùm tà la trên đây nữa nè

-Xuống lẹ má ơi, gãy giường gãy giường!!!!!!!!!!!!

RẦM

-Hình như mày nói hơi sớm

-Ồ, tao cũng nghĩ vậy

Không cần biết đoạn đối thoại vừa rồi của ai đâu. Chỉ biết là bây giờ chiếc giường đã sập hoàn toàn với sức nặng của 6 con người gộp lại, sau những giọt nước mắt là một màn ***hun*** đất mẹ dzô cùng hoành tráng của các nạn nhân, thành thật chúc mừng :)

-Mấy con chợ, bu bu chi đông vậy?

Nó đứng lên, vừa xuyết xoa cái mông mình vừa la làng

-Đứa nào bu trước, ẳng ẳng hoài

Hắn cũng vừa đứng lên ngay lúc ấy, nhanh chóng đáp lại nó

-.....

-.....

-.....

....

-Có tin nhắn của thái tử nè bây!!!

Mini la lên, nảy giờ té nhưng vẫn kè kè bên chiếc điện thoại, vừa hay tin nhắn tới, chắc là thái tử nhắn nhủ gì cho Heo

-Đọc coi mày!

-Ồm, tên đó nhắn “Ngày mai 7h em cùng mọi người đến điện Chuối Chiên nhé. Yêu em!”

-Vãi thánh ấy, yêu yêu nữa.

Nó nhún vai, bình phẩm một câu rồi lia mắt khắp phòng. Không ai ý kiến gì cả.

-Vậy thôi về tụi bây, ngủ sớm mai tính tiếp nữa

-Ừm

Nói rồi bốn đứa kéo nhau ra về. Để 3 người kia đi trước, nó nán lại xách tay kéo hấn ra ngoài

-Đi tìm thằng Tô đi, kêu nó về

-Biết rồi má. Mà nói dụ con Heo đi chơi hồi chiều cho nó nghe hông? Tao nghĩ không, từ từ đi ha mày?

-Tao cũng thấy vậy, đợi nó bình tĩnh xui đi rồi hãy nói. Thôi tao về nha

-Ừm, đi cẩn thận, coi chừng vấp con kiến té nha hông

-Cún! Dzo ngủ đi, ngủ gấp ác mộng nhiều dơ cho tao

-Hahaha, thôi đi đi má, good night

-Ừm, bye bye

Đợi hấn nói được câu chào đàng hoàng xong nó cũng xách đít chạy về theo tụi kia, hi vọng ngày mai mọi chuyện đều ổn...

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Từng Từng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Tên Ấy Là Người Tốt!

Sáng hôm sau, tụi nó đã sớm tập trung tại cửa điện Chuối Chiên, đợi xem tên Thái tử ấy muốn gì, mà tình hình bây giờ là điện chưa mở cửa.

Đến 7h, đúng giờ hẹn, cửa điện đột ngột mở ra khiến Tô đang dựa vào đó cũng mém ngã luôn vào trong. Tên thái tử từ trong nhanh chóng bước ra, niềm nở đón chào tụi nó:

-Chào mọi người, đúng giờ quá hen!

-Chính xác hơn là đến sớm 7 phút 23 giây.

Sửa ngao ngán nhìn đồng hồ đáp lời, trong cuộc đời nhỏ ghét nhất là chờ đợi, huống chi với chừng ấy thời gian nhỏ có thể đọc thêm vài chương tiểu thuyết rồi.

-Là mọi người đi sớm chứ, ta hẹn tất cả 7h mà

-Hừm, nảy đứa nào hối đi sớm vậy?

-Tao...

Heo kể bên rụt rè lên tiếng, tên ấy nhìn thấy Heo càng vui vẻ hơn nữa, nhanh chóng bước đến kể bên hí hửng chào nhỏ:

-Chào em!!

-Hihi, chào!

-Em ăn sáng chưa mà đến đây sớm vậy?

-Chưa

-Vào đây, anh cho chuẩn bị sẵn rồi nè

-Hihihi, cảm ơn!

Nói rồi Heo chạy theo thái tử vào trong, con mắt sáng rỡ với bàn tiệc được dọn sẵn. Rút cuộc Sữa cũng hiểu được lí do Heo đòi qua đây sớm, đồ ăn thực sự có giá trị quá cao mà!

-Mọi người cũng vào ăn đi, sao cứ đứng đó mãi thế?

Thái tử quay đầu ra hỏi, rồi đám tỳ nữ cũng bước theo vào trong ăn uống vui vẻ- ngoại trừ Tò. Đến sáng hôm nay thì tâm trạng Tò vẫn cứ ỉu dột như vậy, không khá hơn được tí nào. Nãy giờ nhìn Heo với tên kia nói chuyện thân mật như thế làm Tò càng thêm khó chịu, không biết làm gì nên Tò cứ nhìn chăm chăm mãi vào chỗ Heo và thái tử đang ngồi. Tuy chăm chú ăn nhưng đôi lúc Heo cũng len lén nhìn sang chỗ ai kia, biết Tò nhìn mình nhưng không hiểu tại sao nên Heo cứ im lặng ăn uống cười đùa như bình thường.

Ăn xong, Thái tử đề xuất đi chơi. Tỳ nữ cũng muốn tham quan nơi này nên hào hứng chấp nhận. Nghe tên đó kể, ngoài vườn hoa ra thì nơi này còn rất nhiều cảnh đẹp. Phân vân một lát tất cả quyết định đến Hồ Bánh Chuối- nơi Mini đề xuất khi tham khảo trên điện thoại hôm qua.

Hồ Bánh Chuối

Đây là một thắng cảnh rất nổi tiếng ở Chuối quốc, tuy không nằm ở trong cung nhưng khá gần, có thể đi bộ đến được. Hồ không lớn lắm, bù lại nước bên trong trong vắt, nhìn thấy hàng trăm loại cá thi nhau bơi đùa dưới ấy. Xung hồ là những khóm hoa đủ màu sắc mọc san sát nhau. Gần đó là những cây cổ thụ cực lớn, cành cây che mát hết cả vùng, trên mỗi nhánh cây to là một chiếc xích đu gỗ để mọi người ngồi đó thưởng thức cảnh đẹp. Còn trên các nhánh cây nhỏ hơn, người ta treo những quả bong bong trong suốt, bên trong đấy có một chú hạc giấy cùng vài ngôi sao nhỏ đựng đưa trong làn gió nhẹ. Đám con gái tranh nhau từng chiếc xích đu xem ai ngồi gần nhiều bong bong nhất, còn tỳ nữ con trai thì đi lại gần bờ hồ hơn nhìn ngắm xung quanh. Vẫn những chiếc xe tập nập, những con người vội vã, những bước chân nhộn nhịp như chỗ tỳ nữ, nhưng ở đây khác, bầu không khí trong lành và làm con người ta nhẹ nhõm thoải mái hơn nhiều. Đứng ngắm phố phường một hồi tỳ nữ hẳn đều quay trở lại khi nghe vài tiếng bàn tán náo nhiệt bên chiếc xích đu của tỳ nữ...

-Con heo bay kia!

Heo reo lên hí hửng khi bắt gặp hai con vật lạ đang đậu lại trên chiếc xích đu của nhỏ hót véo von

-Có giống con heo đầu má, con chim mà!

-Không phải luôn, con gì á, không giống heo cũng không phải chim.

-Chứ con gì?

Những tiếng bàn tán ấy cứ vang lên không ngừng khi tỳ nữ không thể nào xác định được đây là con gì. Thứ đó nó tròn tròn dài dài, hai bên là hai cái cánh nhỏ, không giống chim mà giống cứ riu rít mãi, thật khó đoán được thú tính của nó quá!

-Hahaha, đây là con chim Chuối, còn gọi là Chuối bay nữa. Mọi người chưa từng thấy sao?

-Chưa. Tên nghe hay ghê!

-Hahaha

Thái tử cười lớn, tên ấy giải thích cận kề cho tỳ nữ nó nghe về loại chim cũng như những thứ khác lạ xung quanh đây. Nghe tên đó bảo bong bong treo trên cây được làm bằng một chất gì đó không hề dễ hay gây ô nhiễm môi trường. Xung quanh hồ là hàng chục chiếc thùng rác cùng đội vệ sinh thường trực, tuy vậy nhưng người dân được giáo dục truyền bá rất tốt nên ý thức giữ gìn vệ sinh môi trường rất cao. Nhờ vậy mà cảnh vật quanh đây luôn tươi đẹp và sạch sẽ, rất đáng ngưỡng mộ!

-Mọi người còn gì muốn hỏi ta không? Cứ thoải mái đi!

-Vậy khi nào thái tử sẽ đưa quyền sách đó cho chúng tôi?

Ai đó trong tỳ nữ hỏi, tên ấy lại cười nhưng nét mặt hình như hơi buồn một chút.

-Yên tâm đi, ta sẽ đưa sớm thôi!

-Sớm là khi nào?

-Một ngày nào đó.

-Chán vèo!!!!!!!!!!!!!!

Heo ngồi đó thờ dài, tên thái tử này giờ nhìn nhỏ thấy vậy nên cũng muốn làm nhỏ vui hơn một chút.

-Nhưng ít ra ta sẽ bắt mí một phần nhỏ trong đó, được chứ?

-Thiệt hả?

Nghe xong ai cũng vui mừng, vội vàng hỏi lại tên ấy.

-Ừm, nói về cách về của những người trước đây đã lạc xuống đây nha?

-Được được, họ về bằng cách nào?

-Lần gần đây nhất là một nhóm 2 người, sau khi ăn quýt không trả tiền, họ đã bỏ chạy và bị chủ quán rượt theo. Tên chủ quán ấy do không có vũ khí nên đã cướp mâm bánh chuối của bà bán dạo bên đường chơi hai người kia. Kết quả là một người ăn mâm, một người ăn bánh chuối vào đầu, họ ngất xỉu và tự nhiên biến mất khỏi đây.

-...

-Lần trước đó nữa là ba anh chàng trẻ, họ may mắn được với một gia đình ở đây giúp đỡ. Trong lúc đi tìm hiểu nơi này, họ bị lạc vào một khu rừng hay khu vườn gì đấy, họ đi mãi đi mãi cuối cùng cũng tìm được đường ra. Nhưng đáng lẽ phải ra luôn thì ba người đó lại nán lại trong đó chọc một con khi già, do không chú ý nên một anh đã bị trượt vò chuối của con khi đó vừa ăn. Kết quả là kéo luôn hai người kia té đập đầu xuống đất bất tỉnh rồi biến mất.

-...

-Ai nói gì đi chứ? Sao im lặng hoài vậy?

-Tôi đánh giá cao sự hư cấu của em!

Sau câu chuyện ấy của tên thái tử, cả đám như hóa đá, trợn mắt lên nhìn. Còn hần thì vui vẻ bước đến kể bên tên thái tử bắt tay cực kì thân mật.

-Hư cấu đâu? Tất cả là thật mà!

-Thật?

-Đúng! Ta không hề nói gạt mọi người, đâu có ích lợi gì đâu.

Tụi nó nhìn nhau, cũng có vài tiếng xì xào nhưng cuối cùng cũng đành bỏ qua. Thực hư sau khi đọc xong quyển sách đó cũng biết. Nhưng có lẽ tên ấy nói thật, đâu có lí do gì mà phải lừa tụi nó đâu đúng không? Nhưng hai câu chuyện đó thì hơi khó tin nha...

Rồi tất cả lại chìm trong im lặng, ai nấy đuổi theo dòng suy nghĩ của riêng mình, mà cũng có thể là ngắm cảnh vật quanh đây bởi nó thành thoi đến lạ. Gió thổi bóng bay, lá rơi rồi tâm hồn con người cũng phiêu du theo làn gió với những mối bận tâm lớn...

.

.

.

-Đề tụi chị phụ em ha?

Nó và Heo ngồi xích đu hướng ra phía đường lộ, nhìn ra là cả một chốn nhộn nhịp. Gần đó là một cô bé xinh xắn với hai giỏ xách trên tay đi đến, đột nhiên cô bé ấy vấp té, rơi cả hai giỏ trái cây xuống đường. Nhìn trái cây rơi tung tóe ra ngoài cùng gương mặt bối rối của cô bé, hai đứa xông xáo chạy ra đỡ bé dậy rồi giúp đỡ một tay nhặt đồ lên

-Cám ơn hai chị nhiều lắm ạ!

-Không có gì đâu, đi cẩn thận nha!

Xong xuôi mọi việc, cô bé ấy vội vàng cảm ơn rồi xin phép đi trước. Vẫy vẫy tay chào, tụi nó vừa định bước vào trong thì một chiếc xe chạy nhanh đến...

-COI CHỪNG!

Thái tử là người đầu tiên phát hiện ra chiếc xe do quan sát Heo này giờ, tên đó nhanh chóng chạy ra đẩy nó và Heo vào trong. Chỉ còn cách tí xíu nữa thôi là chiếc xe ấy tông thẳng vào người hai đứa nó rồi. Nghe tiếng la ầy của thái tử, cả đám kia cũng chạy ủa ra, nhanh nhất là hần. Hần đỡ nó dậy (Hồi này đây nhanh quá nên té nhẹ xuống đất), lật lật tay chân xem nó có sao không rồi đưa nó vào trong ngồi. Heo cũng được thái tử dìu vào, và đi sau là Tồ với

gương mặt hết sức lo lắng.

-Hai người có sao không?

-Không

Cả hai đồng thanh, vừa lúc đó chủ nhân của chiếc xe cũng vừa bước vào trong

-Mọi người có sao không ạ? Tôi thành thật xin lỗi, do chiếc xe này bị hỏng thắng nên tôi không kịp dừng lại...

-À, không không sao!

Heo lên tiếng, dù gì cũng do lỗi chiếc xe cộng thêm người ta cũng hiểu chuyện xin lỗi nên coi như không có gì thôi.

-Tôi xin lỗi, hay tôi đưa mọi người đến bệnh viện kiểm tra cho chắc?

-Không cần đâu! Không sao thật mà! Chú cứ đi làm việc của mình đi.

-Nhưng...

-Không có gì thật mà, chỉ là tai nạn nhỏ thôi.

-Vậy tôi xin phép, đây là số điện thoại của tôi, nếu có vấn đề gì xin cứ liên lạc. Tôi thành thật xin lỗi lần nữa ạ.

Nó nhận tờ giấy nhỏ có số liên lạc của người tài xế đó, trước khi đi ông ấy còn quay lại xin lỗi thêm mấy lần nữa làm nó cũng ngại, tụi nó thật sự không sao mà.

-Thật là không sao chứ?

-Thiệt mà. Cũng nhờ thái tử đẩy vào, thật lòng cảm ơn anh!

Hắn lại tiếp tục dò hỏi nó cho đến khi chắc chắn là nó vẫn toàn vẹn không sút mẻ miếng thịt nào mới thôi. Mà cũng đến bây giờ nó mới nhớ ra việc thái tử cứu nó để mà cảm ơn người ta - _ -

-Có gì đâu, chuyện nên làm thôi, hi hi!

-Cảm ơn anh nhiều lắm, mà anh không sao chứ?

Heo cũng quay sang cảm ơn rồi hỏi han xem thái tử có bị gì không. Cách xưng hô thân mật này làm ai đó đằng kia tự nhiên khó chịu vô cùng.

-Anh không sao!

-Vậy mà không sao hả?

Heo bỗng nhiên nhìn thấy tay áo thái tử rách toét ra, lộ ra máu chảy phía bên trong.

-Chắc hồi nãy quẹt trúng chiếc xe, nhỏ xíu hà đâu có sao đâu!

Cảm thấy không an tâm lắm khi nhìn thấy vết thương đó, Heo giựt ngay tay của tên đó, xắn tay áo lên. Rách tay một đường dài!

-Nhỏ lắm hả?

-Hề hề, nhỏ. Chút nữa về cung băng lại là hết thôi...

-Đi về băng lại, nhanh lên, chút chút gì nữa?

Nói rồi Heo đứng bật dậy, lôi tuột thái tử trở về cung. Tên đó bỗng dưng được nắm tay thì sướng rơn, lẻo đẻo đi cùng Heo. Trước giờ nhỏ luôn vậy, với người giúp đỡ hay cứu mình thì hết lòng mà quan tâm họ. Hai người cứ nắm tay đi trước mặc cho phía sau, Tò đang đi theo với một luồng sát khí nóng rực lửa. Tiếp bước theo đó là Mini, Sữa và Hero cũng chạy theo về cung. Còn mỗi nó với hắn là ở lại.

-Sao không về chung?

Hắn hỏi nó, mọi khi là toàn đi trước không mà.

-Đau chân làm biếng đi quá à!

-Đau chỗ nào, nãy té đau hả?

-Chắc vậy quá, đau tùm lùm cái chân luôn!

-Haizz, vậy lên tao cõng...

-Thiệt hôn?

-Không lên tao đi à!

-Lên, lên liền nè

Vậy là hấn ngồi khom xuống, cho nó leo lên người rồi cõng về cung. Đầu biết người ở trên hí hửng cười khi vừa lờ được hấn, mà thôi, người đang cõng cũng thấy vui mà, miệng cứ cười tùm tùm mãi...

-Đi nhanh lên, hey yaaaaa!

-Biết mày nặng lắm hông?

-Không, tao thấy tao rất nhẹ nhàng mỏng manh và yếu ớt mà.

-Thời tiết mát mẻ rồi mày cũng mát mát từng từng theo luôn ha?

-Xá, mà nè?

-Gi?

-Thái tử... Tên đó là người tốt đúng hông?

-Ừm, tao cũng thấy vậy...

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Từng Từng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Lời Tỏ Tình Dưới Cánh Anh Đào

Sáng ngày thứ 3, điện Chuối Chiên

Thái tử nhìn lên đồng hồ rồi bỗng chốc thờ dài chìm trong suy nghĩ. Lòng vẫn nhớ chính xác những dòng chữ trong quyển sách ấy. Theo sách ghi lại, những người đã từng lạc xuống đây đều chỉ kẹt lại đúng 72 tiếng, và nếu như họ không trở lại nơi đầu tiên mình rớt xuống đây thì sẽ về nhà an toàn. Chỉ có bấy nhiêu đó thông tin chính, thật ra đâu hề có cách nào, họ tự nhiên đến rồi bỗng nhiên sẽ đi vào thời khắc tròn 72 giờ thôi. Tính đến thời điểm này thì có lẽ đã hơn 48 tiếng tụi nó ở đây, và nếu không đặt chân đến chỗ đã từng rớt xuống thì sáng ngày mai tụi nó sẽ về lại nhà mình. Lần đầu đọc cuốn sách ấy, tên thái tử đã có ý định lừa tụi nó đến nơi đầu tiên để rồi ở lại đây mãi mãi, nhưng sao đến hôm nay lại dao động quá. 2 ngày qua tên đó đều cừ người sang theo dõi tụi nó nên biết rõ suy nghĩ của tất cả. Cứ nghĩ nỗi nhớ nhà của tụi nó rồi sẽ nguôi ngoai thôi, cuộc sống ở đây cũng đâu kém thứ gì. Và Heo, tên đó vẫn tự tin rằng mình có thể đem đến hạnh phúc được cho nó, thời gian sẽ nói lên hết thấy. Thế nhưng thái tử nghĩ mình đã lầm, hành động của tụi nó nói lên nhiều thứ lắm. Nào là ánh mắt hồ hững với mọi thứ đẹp đẽ, quý giá nơi đây vì cho rằng chỗ mình vẫn là tuyệt nhất, nào là tiếng khóc rút rít hay gương mặt buồn bã mỗi khi nhớ đến gia đình và còn cả cái nhìn lên lút của hai người nào đó trao cho nhau cũng đủ làm người ta phải suy nghĩ...

Trở lại phòng tụi nó

-Đi qua bên thái tử nữa hả?

Ai đó trong tụi nó hỏi Heo

-Ừa. Đứa nào đi theo dõi nữa là dứt tình huynh đệ ở đây liền nha!

Heo vừa bước ra vừa trả lời, lờm lờm hăm dọa tụi nó

-Chắc tao thêm đi rình mày mà, biến nhanh gọn lẹ!

-Xá! Tao đi à, guốc bay!

Nhìn Heo bóng Heo mà ai cũng phì cười. Con nhỏ khóc lóc không chịu đi hẹn hò của hai ngày trước biến đâu mất rồi, Heo bây giờ nghe hẹn là xách dép

chạy đi ngay. Không lẽ đồ ăn quan trọng dzữ vậy hả ta?

-Chán quá mấy đũa oiiiiiiiiiiii!

Sữa ngán ngẩm hết lên

-Sao chán cưng?

Nó bước lại gần, lấy tay lật lật mấy cuốn sách vở kê bên Sữa

-Hông có chuyện gì làm hết à. Chán chán chán.

-Sách cả đóng nè, đọc đi! Hồng ấy lại coi phim với con Mini kia!

-Sách đọc hết dzòì, còn coi phim với nó chán lắm.

-Haizz, vậy thôi... Ê mà chiều hôm qua mày đi đâu vậy Sữa?

-Siêu thị. Mà thôi, nói ra chán lắm.

Sữa lấy thêm một trong số những quyển sách kê đó lật đến lật lui cho có chuyện, đọc mãi cũng ngán.

-Sao chán nữa? Không có bán nhiều đồ hả?

-Không, nhiều lắm. Nhìn mê luôn mà không có tiền mua. Đúng là người ta không thể sống nếu không có tiền mà.

-Đừng bao giờ coi tiền là tất cả!

Nó giật quyển sách trước mặt Sữa ra. Chĩa một ngón tay hươ hươ trước mặt con nhỏ ra về.

-Tại sao không được coi tiền là tất cả?

-Tiền không phải là tất cả tại vì trên đời này còn có vàng và kim cương mà. Hahaha

-Con khùng!

Sữa phán một câu chữi nó rồi lại tiếp tục ôm đồng tạp chí kia.

Cốc

-Sao mày cốc đầu tao? Cái con nầm này!

Nó la làng sau khi nhận một cú cốc đầu đau điếng.

-Con điên, tao cầm cuốn báo này thì lấy giống gì cốc mày?

Sữa hướng mắt ra nhìn nó rồi lại dán vào cuốn báo.

-Cũng phải ha. Vậy mày cốc tao hả Mini?

Nó quay sang hỏi Mini đang ngồi coi tivi đằng kia, người đang tập trung cao độ vào màn đánh nhau bất lửa của 5 anh em Siêu nhân Chuối.

-Chắc tao phân thân ra cốc mày quá. Khùng gì đâu!

Thậm chí cả Mini đang xem phim cũng quay sang chữi nó khùng. Không phải Sữa cũng không phải Mini, vậy ai cốc nó? Hồng lẽ ma? Bỗng nhiên nó bị mất lại, quay người ra ngoài...

Bóp

-Á

-MAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

-Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

Hình như nó đụng trúng con ma rồi kia. “Con ma” la lên, nó cũng la lên, rồi cả Mini và Sữa cũng la theo. Trời ở ngoài đột nhiên xám xịt, cây cối rung chuyển dữ dội. Haizz, một người chịu còn không nổi mà, lần này tụi nó làm đến ảnh hưởng thiên nhiên đất trời luôn rồi!

-Khùng cả đám! Ôn ào nháo nhào thần kinh à!

Từ ngoài cửa, Hero và Tò bước vào, lắc đầu trước cảnh tượng mới xảy ra.

-Ma, ma, ma. Ma kìa!

Nó run run chỉ “con ma” đang nằm ôm đất mẹ kể bên. Mini và Sữa cũng run không kém, từ từ rướn người qua nhìn “con ma” đó. Chỉ có hai thằng con trai kia là vẫn đứng trước cửa, lòng tiếc thương cho một số phận đen đui đang nằm dưới kia.

-Ma má mày.

“Con ma” đó từ từ đứng dậy, tay ôm cái trán đang sưng vù lên do cú va đập khi nó quay ra lúc nãy.

-Mày hà?

Nó mở to con mắt ra nhìn. Là hấn!

-Chứ mày tưởng cái gì? Quay qua cũng phải nhìn chứ, sưng đầu tao rồi nè con cún!

-À hà, tao có một sự bất cẩn nhỏ xíu xiu xiu ở đây, hơ hơ.

Nó cười giả lả, con mắt chớp chớp kiểu ngây thơ vô số tội.

-Tao không cần biết, mày làm sao cho nó hết sưng đi. Mòn sắc của tao hết rồi!

-Từ từ nó hết chứ biết sao giờ. Tại mày cốc đầu tao không á!

-Không biết không biết. Sưng vậy sao ra đường được, tại mày á!

-Tại mày mà.

-Tại mày.

-...

-...

...

-Chỉ tại cái tội ham hồ. Ai mượn chạy dzô đây hù người ta chi không biết.

Tò đứng ngoài đó bình phẩm, Hero cũng đứng đó cười theo. Hai bạn trẻ kia biết hổ hàng nên cũng về lại vị trí ban đầu, nhường sân khấu cho tụi nhỏ “âu yếm”.

-Haizz, thương nhau quá rồi cái cho bót thương, cãi xong rồi ngọt ngào này nọ. Mấy đứa iu nhau thiệt là, rành quá mà!

Hero phán tiếp câu nữa trước khi chạy qua chỗ Mini giành tivi với nhỏ, để lại một mình Tò bơ vơ mà học hỏi kinh nghiệm cãi lộn của tụi nó.

-Qua coi phim hoạt hình đi, tao không thích cái này!

Hero giành cái điều khiển từ tay Mini, bấm ngay sang kênh hoạt hình mà không kịp để Mini phản ứng.

-Không thích kệ tía mày, ra cho tao coi Siêu nhân!

Mini cũng không vừa, giựt ngay remote lại chuyển qua kênh lúc nãy.

-Hoạt hình hay hơn!

-Siêu nhân hay hơn, toàn mấy đứa đẹp đóng vai Siêu nhân không nè.

-Đẹp có ăn được đâu, qua coi hoạt hình dzui hơn.

-Siêu nhân!

-Hoạt hình!

-...

-...

...

-Rút cuộc rủ qua đây chỉ để coi cái lộn không hả chời?

Tò nhìn thấy hai cặp đó cãi nhau rồi tự hỏi mình, không biết mục đích của tụi kia qua để làm gì nữa.

-Nói người ta cho đã rồi mình cũng vậy. Khô hết sức à!

Sữa cũng nể 4 đứa kia kinh khủng. Chắc kì này về được nhà Sữa cũng phải kiếm một ai đó cãi cho bằng chị bằng em chứ.

-Ồ, mà Heo đâu rồi Sữa?

Tò nãy giờ liếc qua liếc lại mà vẫn không thấy Heo đâu. Định bụng là không hỏi, chắc là Heo đi dạo quanh đây thôi. Nhưng rồi cuối cùng tò mò quá nên mở miệng hỏi Sữa.

-Hẹn hò với thái tử!

Sữa lại tiếp tục nghiên cứu mấy cuốn tạp chí, trả lời không suy nghĩ.

-Gi? Sao tụi bây không đi theo?

-Nó đi một mình bữa giờ mà!

-Gi? Đi một mình với tên đó mấy lần rồi hả?

-Ừ, ai mà không biết! Sao mày hỏi... kì vậy?

Đang đọc tự nhiên Sữa khựng lại. Là Tò hỏi. Và nhỏ đã khai hết sự thật rồi. Vừa ngược lên định đính chính gì đó thì Tò đã biến mất tiêu...

Quay lại Tò, thằng bé đang cố hết sức chạy đến điện Chuối Chiên tìm Heo. Tò không hề biết Heo chỉ đi một mình với thái tử, và giờ thì đang sốt ruột để tìm kiếm hai người này đây. Có lẽ Tò đã quyết định được điều mình nên làm lúc này là gì, Tò phải tìm được Heo để nói cho Heo biết tình cảm của mình ngay lúc này thôi. Tò không thể để mất Heo được..

Thoắt cái, Tò đã đứng trước điện. Đóng cửa, và có vài người lính gác ở ngoài. Tò bước vào nhưng bị tên lính đó chặn lại vì không có thái tử ở đây. Cố gắng thuyết phục những người đó cho mình biết thái tử đi đâu nhưng không được, họ không hề tiết lộ bất cứ thông tin gì cả. Tò bước ra khỏi đó với gương mặt cực kì sầu thảm, có lẽ tình yêu vốn không may mắn với mình. Nhưng không tệ như vậy, vừa bước đến con đường về lại phòng Tò vô tình nghe được hai cô hầu đi ngang qua tám chuyện:

-Không biết cô gái đó là ai mà lại được thái tử thích đến như vậy nhỉ?

Một cô hầu quay qua gọi chuyện với cô kia.

-Không biết nữa, nhưng nghe nói ngày nào hai người họ cũng đi chơi với nhau hết á. Hôm nay còn đến rừng hoa chơi mà!

Rừng hoa, thì ra là hai người ấy đến đó. Ông trời lại ban hi vọng cho Tò rồi!

-Xin lỗi, cô có thể chỉ đường cho tôi đến rừng hoa được không?

-Vâng, anh cứ đi thẳng, rẽ trái, rẽ phải, rẽ phải, rẽ trái rồi đi thẳng là đến thôi.

-Cám ơn hai cô rất nhiều!

Ngay lập tức, Tò chạy nhanh theo hướng hai cô hầu kia vừa chỉ, lòng thầm mong họ vẫn ở yên đó trước khi mình đến.

Rừng hoa Chuối hột

-Xin lỗi, tôi không thể vào trong sao?

Tò hỏi khi vừa bị hai người canh gác trước cổng chặn lại.

-Anh là ai mà vào đây?

-Tôi đến tìm người, anh có thể để tôi vào trong không?

-Xin lỗi, nhưng đây là nơi đặc biệt chỉ dành cho người quan trọng và có phận sự thôi thưa anh!

-Không phải đây là rừng hoa sao?

-Đúng, nhưng đây là nơi lưu giữ những giống hoa quý hiếm và mới lai tạo nên không thể để người ngoài vào được đâu.

-Nhưng tôi cần tìm người, rất gấp. Anh có thể cho tôi vào trong không, một lát thôi cũng được.

-Xin lỗi, nguyên tắc vẫn là nguyên tắc, không có sự khác biệt hay ưu tiên ở đây được.

-Nhưng...

-Xin anh về cho!

-Một lát thôi, tôi xin anh đấy!

-Không được

-Có chuyện gì ồn ào ở đây vậy?

Có tiếng nói cất lên phá tan công cuộc nấn nỉ của Tò.

-Kính chào thái tử!

Thì ra là thái tử và Heo, họ vừa từ trong đó đi ra. Hôm nay tuy không phải ngày thuận lợi để nấn nỉ nhưng ít ra may mắn vẫn đến với Tò đó chứ.

-Có chuyện gì?

-Thưa thái tử, có một người nãy giờ cứ đòi vào trong mặc cho chúng thần ngăn cản ạ!

-Là ai?

-Hắn ta đây ạ.

Tên lính gác đó dẫn Tò lại trước mặt thái tử và Heo, trông hai người họ rất ngạc nhiên khi gặp Tò ở đây.

-Ô, xin chào. Sao cậu lại đến đây?

-Tôi đến tìm Heo.

Thái tử hỏi Tò, có vẻ phần nào đoán ra nguyên nhân. Chuyện, tên đó ngày nào cũng cho người theo dõi mà.

-Tò tìm em kia!

Thái tử quay sang gọi Heo, lúc này vẫn còn đứng ngây người ra

-Tò đến đây chi vậy?

-Heo đi về với tui.

Tò nói và tay thì nắm ngay lấy bàn tay Heo, toan lôi đi.

-Làm gì vậy? Tui đang đi chơi với thái tử mà.

-Không biết đi về với tui!

-Không được, sao tự nhiên tui bỏ thái tử đi được. Tò về một mình đi!

-Heo...

-Em về với Tò đi, cậu ấy chắc có chuyện cần nói đấy. Anh về một mình được.

Thái tử bỗng nhiên kêu Heo về với Tò. Hình như tên ấy đang nghĩ gì đó mà buồn lắm, nhìn vào mắt Heo thôi là tên ấy cũng biết rõ Heo muốn đi với ai rồi mà.

-Nghe chưa, người ta tự về được. Heo về với tui.

Nói rồi, không đợi Heo trả lời, Tò nắm tay kéo Heo chạy nhanh như chó à nhằm nữa như gió biến khỏi nơi đây. Buổi sáng, trời đẹp nhưng ai đó lại không còn tâm trạng cười vui với trời.

-Sao lại dừng ở đây?

Tò đột nhiên đứng lại, ngay dưới bóng cây anh đào đang nở, cánh hoa bay xung quanh hai người.

-Tui thích à không yêu Heo.

-Hở?

-Tui nói thiệt. Heo... yêu tui nha?

Không có câu trả lời của Heo ngay lúc đó, chỉ có một cái ôm dưới cánh anh đào. Sau đó là một lời thì thầm vào tai người kia, nhỏ thôi nhưng đủ ấm lòng người nghe nó...

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Từng Từng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Đường Về Nhà

Trở lại phòng tụi nó...

-Ủây, vậy thằng Tò nó biết hết dzồi hả?

Nó hỏi sau khi Sữa tường thuật lại toàn bộ sự việc

-Ừa, giờ sao mày? Nó bỏ đi đâu mất tiêu rồi.

-Nó biết thì tốt, không sao hết á. Nó về liền thôi.

-Sao mày biết?

-Nhìn ra cửa đi!

Nó chỉ, cả đám cũng ngoi ngoi ra cửa xem chuyện gì.

-Trời, hai đứa về chung kìa!

-Nhìn kĩ đi còn nắm tay nữa.

-Ôi, cặp tình nhân thơ mộng!

-Móa ơi, chắc chết quạ, gê tóa ghê tóa!

Thì ra là Tò với Heo về. Vừa nhìn thấy là tụi nó nháo nhào lên, xóa tan luôn cái lo lắng lúc đầu khi Tò vừa đi.

-Thôi, thôi, về lại vị trí cũ để người ta ngại. Có gì từ từ tra khảo sau, nhanh nhanh!

Sau tiếng ai đó giục tụi nó đều trở lại chỗ cũ ra về không biết gì nữa giờ. Sữa giả vờ đọc sách, nó và hấn ngồi “ân cần chăm sóc” nhau, Mini và Hero thì hòa thuận xem... Thế giới động vật. Hai người kia từ ngoài lên lút nhìn vào, thấy mọi chuyện có vẻ ổn nên rón rén bước vào, cũng không còn dám nắm tay nữa luôn. Tò đứng dựa cửa như lúc này ngắm nghía quanh phòng, Heo thì lặng lẽ bước lại giường xem coi tụi nó đang làm gì mà sao tự nhiên lại im ắng quá.

-Sao tụi bây im lặng quá vậy? Ngộ nha!

Tò hỏi nhằm dập tan không khí bất thường này, hình như có gì không ổn rồi thì phải?

-Hề hề, có gì đâu mà ngộ!

Nghe Tò hỏi, cả đám đồng loạt trả lời, không thể để hai đứa kia nghi ngờ được. Vì sự nghiệp tương lai phải cố gắng, yeah yeah!

-Không ai cãi lộn hết vậy, bình thường để gì hai đứa mày gặp nhau mà im được? Nay còn vậy nữa, là sao?

Tò tiếp tục hướng sự nghi ngờ vào hấn và nó, hai người đang ngồi kế bên. Tình hình là bây giờ nó đang lấy trứng gà xoa xoa cục u trên đầu hấn, còn hấn thì ngồi im ra vuốt vuốt tóc nó (Hư cấu, quá hư cấu :) vậy trách sao người khác không phát hiện chứ)

-Haha, hai đứa mình là bạn tri kỉ mà, sao cãi hoài được mà ha?

Nghe hỏi, hai đứa nó lại tiếp tục cười cười thân mật, còn giả vờ ôm ôm cho có tình cảm nữa chứ (Lợi dụng thời cơ quá đáng rồi ~~~')

-Chắc trời sắp sập, còn hai người kia nữa, hôm nay ngồi kế bên coi chung tivi luôn chứ, Thế giới động vật nữa mới lạ nha!

Tiếp đến là Heo nghi ngờ khi thấy hai đứa kia ngồi im thin thít xem cảnh thú mẹ cho con bú sữa, thiệt là kì cục kẹo mà.

-Có gì đâu, coi cho tâm hồn mình trong sáng ngập tràn tình thương lại chút xíu mà, mà cũng coi đi, thú vị lắm!

-Coi cảnh hai con thú cắn nhau giành đồ ăn mà ngập tràn tình thương hở?

Heo tiếp tục hỏi khi thấy ti vi đang chuyển sang cảnh hai con thú cắn nhau tranh giành con mồi trên đồng cỏ, ngập tràn tình thương ghê!

-Thôi kệ tụi nó đi, hông ấy qua đọc sách với tao nè Heo!

Sữa chen vào giữa nhằm cứu vãn tình thế nhưng mà hình như không được, càng ngày càng làm cho hai đứa kia nghi ngờ thêm.

-Đọc sách ngược có gì thú vị hả mày?

-A ha ha, mô-đen mới giờ là đọc ngược í mà, hi hi!

Tình thế đang ngày càng nguy cấp cho phe tụi nó, lúc này tụi nó cần phải có một quyết định thật đúng đắn và sáng tạo để thay đổi thời cuộc mới được!

-À thôi, tụi mình về phòng đi, tao phải về nghỉ ngơi tút tát lại nhan sắc mới được!

Đột nhiên hấn đứng dậy, bước ra cửa định kéo Tò về.

-Nhưng mà tụi bây qua đây nói có chuyện cần bàn mà!

Tò thấy lạ, lúc này rõ ràng tụi hấn kéo Tò đi cho bằng được, nói là có chuyện quan trọng cần bàn với tụi con gái mà.

-Có gì chiều qua tiếp, giờ về đi, tao cũng về nghỉ ngơi luôn, xem ti vi nhiều không tốt. Thôi chào nha!

Hero cũng từ trong chạy ra, lời tuột tò đi không lời giải thích (có gì đâu mà giải với thích, người ta có âm mưu hết rồi mà)

-Kì vậy.

-Kì gì mà kì, về về...

Không đợi Tò nói hết câu, hai đứa kia lời tuột Tò về phòng phục vụ cho mục đích tra tấn.

-Rồi, bye bye ha, chiều gặp!

Nó đứng ngoài cửa vẫy vẫy tay chào tạm biệt, sau đó đóng sầm cửa phòng lại, cùng hai đứa kia nở nụ cười tà ác...

-Tự nhiên tụi bây cười vậy, có gì... gì hả?

Không khí u ám đang ngày càng dâng cao trong gian phòng. Heo tự nhiên cảm thấy rùng mình, lạnh sống lưng quá đi nha.

-Đâu có gì, hề hề. Mày ăn đi, đồ ăn tụi tao chưa quá trời quá đất nè, hề hề.

-Hơ... cảm ơn nha. Sao tốt quá vậy?

-Tụi tao tốt đó giờ mà, mà ăn đi, ăn nhiều vào, hề hề.

-Đừng có cười nữa, ghê lắm!

-A ha ha, ăn đi nè.

-Ờ ờ biết rồi!

Nói vậy rồi khổ chủ cũng bắt đầu ăn, có cảm giác khó hiểu nhưng không ngờ được mình là nạn nhân sắp được tra tấn sau đó...

-Ăn xong rồi, hi hi!

-Xong rồi phải không...?

-Ờ ờ

Tà khí rõ ràng đang lượn lờ trong từng câu nói của nó, sau câu trả lời chân thật của nạn nhân lại tiếp tục là nụ cười đều của ai đó...

Bụp

-Lôi nó lên giường cho tao!

Không kịp để Heo định thần hay phản ứng bất cứ điều gì, từ trên đầu Heo là một chiếc mền lớn do Mini và Sữa thả ra, trùm kín lấy toàn thân nhỏ. Sau đó, nạn nhân được chuyển ngay đến chiếc giường bên cạnh tra khảo dã man rợ...

-Á á, tụi bây làm gì vậy, thả tao ra coi!

-Từ từ nè cô gái, nằm im trả lời chân thật cho mấy chế nghe trước cái đi rồi thả.

-Trả lời chuyện gì?

-Hề hề, nãy mày với thằng Tô... xảy ra chuyện gì?

-Chuyện gì đâu?

-Vậy tại sao đi về chung?

-Thì vô tình đi chung đường mà!

-Vậy nắm tay cũng là vô tình hả em í?

-À ờ thì...

-Thì sao? Chuyện gì nói nhanh đi để còn nhận sự khoan hồng của pháp luật.

-Không có gì thiệt mà.

-Chắc hôn?

-Chắc...

-Xử nó tụi bây!

Tiếng hô hoán của nó là phần màn diệc của Mini và Sữa, cả 4 bàn tay bắt đầu hoạt động cùng giọng cười man rợ. Nó đè Heo nằm im trên giường không thể nhúc nhích, hai đứa kia thuận cơ hội nhảy tới tọt lét toàn thân Heo khiến con nhỏ cười không được mà khóc cũng không xong, đến cuối cùng cũng phải chịu thua kẻ lại toàn bộ sự việc không dám sót dù chỉ một chữ...

Đó là số phận bi đát của nữ chính tập này. Còn nam chính, chắc chắn là không thể nào khá hơn rồi ~'

Tường thuật trực tiếp vụ án xảy ra tại nhà vệ sinh nam vào lúc 10h00 hôm nay

-Tụi bây vào đây chi vậy, ra cho tao đi toilet coi.

Trong căn nhà vệ sinh bé tí những tường không nhét nổi 2 người giờ đây lại đang chứa đến 3 chàng thanh niên to cao khỏe mạnh, và chắc chắn là không có vấn đề gì về giới tính rồi nên đừng nghĩ bậy. Một người đứng chặn cửa lại, một người ngồi ngay trên nắp bồn cầu, và một người đang khổ sở ôm bụng đứng chính giữa. Mà hình như là người ở giữa đó đang có chút xiu vấn đề về đường tiêu hóa thì phải?

-Xả thoải mái đi, còn chỗ trống kia!

-Không giỡn đâu, hai đứa bây ra đi, tao nắn nỉ đó, đau bụng lắm rồi.

-Ra cũng được, nhưng mà phải có điều kiện chứ.

-Điều kiện gì nữa, tao đau bụng quá hà!

Càng ngày cái bụng càng đau hơn nhưng vẫn phải cắn răng kìm nén nắn nỉ hai người kia từng chút một, thủ đoạn của hai người kia thật nham hiểm mà!

-Minh là bạn bè tốt đúng hông?

-Cái gì thì tụi bây nói nhanh rồi ra giùm tao đi.

-Không lòng vòng nữa, kể chuyện mày với con Heo lúc nãy cho tao nghe đi.

-Đâu có... đâu có chuyện gì đâu mà kể...

Gương mặt người ở giữa đó tự nhiên đỏ lên, giọng nói cũng ấp úng lại từ từ.

-Vậy thôi tụi tao ở đây luôn nha?

-Thôi được rồi... tụi bây ra đi xú tao ra rồi tao kể.

-Đâu có được, xú mày không kể sao?

-Chứ giờ tụi bây muốn sao?

-Tụi tao ra ngồi trước cửa, mày ở đây vừa kể vừa giải quyết.

-Vậy sao được... không được đâu!

-Vậy thì thôi, tụi tao ở đây.

-Được rồi, tao kể tao kể, ra ngoài đi!

-Cửa này không khóa được, nếu mày lạng quạng tụi tao xông dzô nữa đó nha!

-Biết rồi, ra đi mà...

Ừm, vậy là nam chính số phận còn lâm li bi đát hơn cả nữ chính, ngồi ở trong mà phải đứt ruột kể hết cho hai đứa quý ở ngoài nghe toàn bộ sự việc...

Chiều hôm đó, tụi hấn lại chạy sang phòng nó lần nữa. Lần này thì ai cũng biết hết rồi nên Heo và Tò công khai thân mật luôn, hai đứa cứ ngồi kể bên nhau nói chuyện tíu tít không thèm quan tâm thời cuộc cùng mấy đứa Gato ngồi đằng kia

Cùng lúc đó, cô hầu cũng vừa đến đem đồ ăn cho tụi nó. Tụi hấn cũng nhờ dọn thức ăn ở đây luôn cho tiện. Đồ ăn trải đầy trên bàn, Heo hào hứng vừa bước lên ghế thì câu nói của cô ấy làm nhỏ khựng lại

-Thái tử cảm thấy không khỏe trong người lắm nên dặn cô lát nữa không cần đến điện Chuối chiên. Còn ngày mai thì mời tất cả mọi người đến đó lúc 5h sáng, Thái tử có chuyện cần nói, rất quan trọng nên mong mọi người đến đúng giờ!

-Thái tử có sao không chị?

Heo e dè hỏi cô hầu, không biết có chuyện gì xảy ra với tên đó nữa.

-Từ lúc đi Rừng hoa về trông Thái tử có vẻ buồn lắm, còn nãy giờ thì cứ nằm suy nghĩ gì đó mãi.

-...

-Thôi tôi xin phép về, chúc mọi người ngon miệng!

-Chào chị!

Thấy Heo im lặng nên nó chào chị ấy giúp mà trong lòng thì không khỏi thắc mắc tại sao ngày mai lại phải đến sớm như vậy. Rồi nó cũng bước lên bàn ăn, ngồi cạnh Heo. Cả đám còn lại nhao nhao bàn tán vụ 5h sáng mai nhưng riêng Heo vẫn không nói gì, còn không thèm gấp thức ăn luôn chứ.

-Tự nhiên con thấy có lỗi quá sự phụ ời.

Heo thì thảo với nó rồi quay sang nhìn Tò, thấy Heo vậy Tò cũng không ăn gì luôn mà nhìn nhỏ lo lắng.

-Không có chuyện gì đâu, đừng suy nghĩ nhiều quá.

Nó trấn an Heo rồi gấp thức ăn cho nhỏ. Còn ở bên kia, dưới gầm bàn Tò cũng nắm chặt lấy tay Heo, vậy là đủ :)

Điện Chuối chiên 5h sáng hôm sau...

-Chào mọi người!

-Có chuyện gì quan trọng mà phải đến lúc 5h sáng như vậy hả?

Nó vừa ngáp vừa đặt câu hỏi ngay sau khi vừa bước vào trong, hầu hết đứa nào cũng che miệng ngáp ngán ngáp dài khi phải thức sớm thế này

-Ngồi vào bàn ăn đi rồi mình nói chuyện, ta có sai người chuẩn bị sẵn món chè chuối cỏ truyền cho mọi người đấy.

-Ngồi rồi nè, nói đi!

Cả đám tụi nó ngồi xuống bàn, lấy tay múc vội vài muỗng chè ăn cho tỉnh ngủ. Mà công nhận ngon thật, chè chuối còn thơm thơm mùi thảo mộc nữa.

-Mọi người... cần quyển sách này lắm đúng không?

-Đúng, khi nào anh mới đưa nó cho chúng tôi?

Nhìn thấy quyển sách tụi nó tỉnh luôn cả ngủ, mặt đứa nào cũng rạng rỡ mong chờ tên Thái tử trả lời câu hỏi.

-Mọi người đừng mừng vội, thật ra quyển sách này không hề có chỉ dẫn cách để về đâu.

-Cái gì?

-Nhưng cũng không cần lo đâu, khoảng vài tiếng nữa thôi thì mọi người sẽ tự động trở về an toàn.

-Ý anh là sao?

Ai cũng dấy lên ngờ vực, rút cuộc thì tên này đang nói cái quái gì thế? Không có cách gì sao tự động về được?

-Đây, mọi người đọc đi sẽ rõ!

Cuối cùng thì tên Thái tử đó cũng đưa quyển sách cho tụi nó rồi lẳng lặng bước ra khỏi bàn. Nó và hắc ngòi gần đó nhất nên mở ra đọc đầu tiên, lướt mắt qua một vài dòng cả hai cũng hiểu được vấn đề nên bỏ xuống để cho đám kia giành giật lấy xem. Hóa ra mọi chuyện là như vậy, nó vừa vui mừng vừa khó hiểu, vui vì sắp được về nhà còn khó hiểu không biết tại sao tên đó lại dễ dàng đưa quyển sách ấy đến thế.

-Tại sao anh lại đưa nó cho chúng tôi? Chẳng phải anh có thể lừa chúng tôi để ở lại sao?

Nó cũng rời khỏi bàn và bước đến chỗ Thái tử làm sáng tỏ thắc mắc của mình.

-Lúc đầu ta cũng nghĩ như vậy, nhưng cuối cùng lại không làm được.

-Vì sao? Anh biết hết chuyện của Heo rồi đúng không?

-Phải! Ta đã từng nghĩ ta có đủ mọi thứ để làm Heo hạnh phúc, để mọi người sống vui vẻ ở đây nhưng ta đã lầm. Người ta chỉ hạnh phúc khi ở bên cạnh người họ muốn, ở nơi họ lớn lên mà thôi.

-... Dù sao tôi cũng cảm ơn anh vì mấy ngày qua...

-Ừm, ta cũng vậy, nhờ mọi người mà mấy ngày qua ta luôn được vui vẻ và hiểu ra... thế nào là tình bạn thật sự!

Nó không nói gì, chỉ nhìn tên đó cười hiền. Con người đó, chắc chắn sẽ là một vị vua tốt sau này...

-Á, đau quá!

Đang lặng thinh suy nghĩ về những ngày vừa qua thì bỗng nhiên nó nghe một tiếng la lớn từ Heo. Con nhỏ đột nhiên lại đau bụng, sáng giờ Heo chưa có ăn gì mà.

-Có sao không con?

Nó cùng mọi người chạy đến bên Heo, có cả Thái tử nữa, điện Chuối chiến lúc này nháo nhào cả lên. Vừa lay lay người Heo hỏi xem thế nào thì tự nhiên nó cũng cảm thấy đau bụng theo, con đau ngày càng lớn dần khiến nó đứng không vững mà té bệt luôn xuống nền nhà.

-Mày sao vậy Sún, ề ề!!!

Nó đau quá rồi từ từ ngất xỉu, chỉ nghe được vài tiếng la thất thanh của lũ bạn kia rồi vô thức dần.

_____ ^ ^ _____

-Dậy, dậy mày ơi! Mình về rồi nè!

Lần thứ hai nó mơ màng mở mắt ra với người kế bên là hắc. Lần này nó không còn lơ mơ nữa, nghe tiếng của hắc là tự động bật dậy ngay. Hắc ngồi kế bên nó, miệng còn ngân nga hát nữa chứ. Nó nhìn xung quanh, khung cảnh này quen quen... Là nơi hắc dẫn cả đám tụi nó đến! Vậy là tụi nó được về nhà rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Tung Tung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Mỏ Chạm Miệng Lần Nữa!

-Sún ooooooooo!!!

Có tiếng ai gọi tên nó từ đằng kia, không phải một người mà là nhiều người, chính xác là 5 đứa kia rồi!

-Đáyyyyyyyyy.

Nó ở đây cũng trả lời thật lớn, đồng thời cũng lấy tay kéo hần chạy ra chỗ mấy đứa kia hội tụ.

-Tụi tao đây!!!!

-Mình về rồi nè, mừng quá mừng quá!

Nói rồi cả đám tụi nó nhào vào ôm lấy nhau reo hò inh ỏi trước khi chạy thật nhanh về chỗ cắm trại hôm trước thám thính tình hình.

Vừa mon men đến lùm cây gần đó theo dõi nó đã phát hiện ra một đám bạn đi qua đi lại khắp khu vực này. Thấy vậy nó liền chỉ cho tụi kia, ai cũng nghĩ bụng là họ đi tìm tụi nó mấy ngày nay nên lòng nôn nao lắm. Đứa nào cũng lo lắng suy nghĩ xem sẽ nói gì với mọi người khi mất tích mấy ngày nay...

-Nghĩ hoài cũng có giải quyết được gì đâu, chạy lại chỗ tụi kia đi!

Hero bỗng nhiên phát biểu. Nghĩ thì cũng có lí, ở đây lâu lại càng khiến người khác lo lắng hơn thôi.

-Vậy đi ha tụi bây?

Hần hỏi, tụi nó nhìn nhau gật đầu rồi bước ra chỗ nhóm bạn kia. Vừa lại gần là tụi nó nhào vào ôm ngay mấy người kia, mắt mũi sụt sịt như khóc, ai cũng tưởng họ đi tìm tụi nó mấy hôm nay. Nhưng hình như không phải vậy...

-Tụi bây làm gì vậy?

Nhóm bạn đó được tụi nó ôm thì đều tỏ ra ngạc nhiên, không hiểu chuyện gì xảy ra. Có đứa còn đẩy ra, nhìn không có vẻ gì là buồn nhớ tìm kiếm tụi nó mấy ngày nay.

-Bây... không nhớ tụi tao hả? Tụi tao về rồi nè...

Giờ đến lượt 7 đứa nó ngạc nhiên không hiểu chuyện gì? Thái độ của những người này thật không giống những gì tụi nó tưởng tượng.

-Gì đây mấy má? Hết trò chơi rồi hay sao mà sáng sớm đi phá tụi tao vậy?

-Tụi tao mất tích 3 ngày rồi mà? Phá gì ở đây, không phải là tụi bây đi tìm tao sao?

Quái lạ! Những người này không hề biết gì cả, ai cũng nghĩ tụi nó bày trò chọc phá họ là sao?

-Tụi tao đang đi kiếm trái cây, nghe nói ở đây có nhiều cây cho trái sạch ngon lắm!

-Hử? Không phải đi tìm tụi tao?

-Không! Mắc giống gì mà phải tìm?

Càng nói bạn của tụi nó càng khó hiểu, sáng sớm toàn nói những câu lạ lùng không à >_<

-Bây không biết tụi tao mất tích 3 ngày rồi hả? Hay hôm bữa giờ tụi bây không có ở đây?

Giờ thì tụi nó lại chuyển hướng sang nghĩ những người kia không hề biết chuyện đó (Chính xác là không biết mà ~~~)

-Thôi nha, không đùa nữa. Mới tối hôm qua tụi bây còn ngồi kể chuyện nhảm cho lớp mình nghe mà, mất tích gì ở đây?

Lại lạ nữa, hôm qua tụi nó còn ở Chuối quốc mà, làm sao có chuyện ngồi kể nhảm cho lớp nghe chứ.

-Gi? Nói lại nghe coi?

-Thì...

-Khoan, hôm nay là ngày mấy?

Hắn bỗng dừng hỏi nhóm bạn kia. Hình như hắn phát hiện ra gì đó rồi thì phải.

-Để nhớ coi... Ừm... Ngày 19!

-Vậy là...

Hắn khe khẽ lên tiếng, vậy là đủ để xác minh điều hắn nghi ngờ lúc nãy rồi. Đám còn lại cũng hơi ngỡ ngàng khi nghe thấy câu trả lời kia. Chẳng lẽ...

-Buổi tối mình mất tích là ngày 18, hôm nay chỉ mới 19 thôi. Vậy là ba ngày qua không hề xảy ra ở đây sao?

Cuối cùng nó cũng phát hiện ra được chuyện gì. Hóa ra ba ngày qua tụi nó mất tích ở Chuối quốc chỉ diễn ra trong một đêm mà thôi. Vậy là mọi người không ai phát hiện ra sự biến mất của tụi nó, dĩ nhiên là cũng không ai tìm kiếm hay bất cứ thứ gì như tụi nó lo lắng cả.

-Aaaaaaaaaaaaaa!!!!!!

Lần lượt bảy đứa nó vui sướng hét lên. Vừa về nhà an toàn vừa không bị ai phát hiện mà lo lắng thì quả là chuyện tốt nga.

-Ăn mừng đi mấy đứa ơi!!!!!!

Hero la lên rồi chạy vòng quanh gầm rú vui mừng (nghe có vẻ thú tính quá nhỉ?) Những đứa còn lại cũng chạy về chỗ tập trung của lớp ôm hết người này đến người kia cho thỏa lòng mong nhớ (hình như chỗ này hơi lố ~~~') Mặc cho người ta ai cũng nhìn như con bệnh hoạn nhưng mà kệ, lâu lâu mất hình tượng một ngày chắc không sao! Duy chỉ còn mình nó đứng đó ngăn người ra, rõ ràng là người la to khi phát hiện nhưng đến giờ này vẫn còn cảm giác lằng lằng khó tả nên cứ đứng mãi ở đó nhìn đất nhìn trời nhìn cảnh nhìn cỏ nhìn cây... nói chung là nhìn tùm lùm đi =))))

-Rảnh rồi quá nhỉ? Có thời gian thì đi nấu ăn phụ người khác đi, hơi đâu mà đứng đây tự kỉ vậy?

Vẫn đang còn hưởng thụ cảm giác sung sướng nãy giờ thì giọng nói đáng ghét của chế Tiên lớp bên kia lại vang lên ăng ăng bên tai nó. Mà có lẽ nó không quan tâm lắm, vì vẫn còn hạnh phúc nãy giờ nên nhỏ đó nói gì thì nó cũng cười toe toét đáp trả lại.

-Có nghe người khác nói không vậy?

Nhỏ đó bực bội khi nó không trả lời mà cứ cười mãi, cứ như chọc tức người khác vậy mà.

-Thần kinh à? Sao không trả lời?

Tiếp tục vẫn là nụ cười toe toét của nó và gương mặt tức tối thịnh nộ của người kẻ bên. Thiết đáng lòng cho bạn Tiên mà, người khác nhìn vào ai cũng nghĩ nhỏ khùng, tự hỏi tự nghe tự trả lời luôn mờ.

-Đứng đây chi hoài vậy má, đi ăn mừng đi, tụi nó chuẩn bị xong hết rồi kia!!!!

Trong khung cảnh thơ mộng với hai nhân vật nữ đang đấm đấm say sưa nhìn nhau khi không lại xuất hiện thêm một người nam nữa phá vỡ không khí “lãng mạn” này. Và người nam đó không ai khác là hắn, kẻ vô tình đâm thủng bầu trời riêng của hai người để kéo nó đi ăn mừng quay trở lại. Nó dĩ nhiên là không nói gì rồi, để yên cho hắn kéo tay lôi đi để lại nhỏ Tiên một khó chịu ghen lồng ghen lộn ở đó.

-Được rồi, để xem mày hạnh phúc được bao lâu...

Gió thổi thoảng qua, đưa lời nói cùng kế hoạch của người con gái ấy bay cao, bay xa, bay đến khi nào mà tác giả nghĩ ra ý tưởng mới ~~~'

Chuyện là ngày tụi nó trở về cũng là ngày chuyến đi kết thúc, ai nấy đều lo sắp xếp đồ đạc để trở về với pama dẫu yêu.

Trên chuyến xe trở về lần này chỗ ngồi có chút thay đổi. Lần khởi hành Heo ngồi với nó nhưng bây giờ người ta đã di chuyển sang ngồi với bạn Tò mất rồi. Còn nó thì chán nản tìm mọi cách để lôi kéo Mimi hoặc Sữa xuống ngồi chung nhưng không đứa nào đồng ý nên đành ngồi một mình thiu thiu ngủ.

Vừa chợp mắt được chừng vài phút nó bỗng cảm thấy hơi chật chội, băng ghế này chỉ có mình nó ngồi thôi mà. Dụi dụi mắt cho tỉnh táo, nó phát hiện có người đang ngồi kế bên làm chật chỗ của mình. Người đó thấy nó thức không những không trở về chỗ mà còn ngồ nhe răng cười chào nó nữa chứ.

-Đi đâu đây cún?

Nó hỏi, tới đây thì chắc mọi người cũng biết đó là ai rồi đúng hơn?

- Xuống ngồi với mày nè cún.

Vẫn tiếp tục cười tươi và vô cùng tinh táo, hấn trả lời nó.

- Mặc gì trên đó không ngồi, xuống đây ám tao hay chi vậy?

- Haizz, nói ra khổ lắm người ơi... Người ta nói hồng nhan bạc mệnh mà, tao đẹp nên khổ quá mày ơi! Hết gái rồi giờ trai nó cũng thương tao nữa nè... thiệt khổ hết sức!

Hấn vừa nói vừa giả vờ lấy tay ôm mặt ra chiều khổ tâm lắm. Còn nó thấy vậy cũng diễn theo, đưa tay vuốt tóc hấn an ủi, mà thực chất là vò đầu người ta như tổ rom vậy.

- Chòi ơi, tội con hết sức hôn.

Đẹp chi mà khổ dzậy, để dzề nhà tao cải tổ nhan sắc lại cho bớt đẹp bớt khổ nhe!

- Thôi cảm ơn lòng tốt của mày, trời cho tao nhan sắc lộng lẫy như vậy rồi thì tao không thể nào chối từ được. Số tao vốn khổ rồi, dzô tay mày còn khổ hơn nữa...

- Đẹp, giờ nói coi, mặc gì xuống đây ngồi?

- Thằng Hero nó ngủ mê nên...

Nói đến đây hấn dừng lại, hướng mắt lên ghế phía trên chỉ Hero, giọng hơi khó chịu đen xen về ngại ngần khi kể cho nó nghe.

- Nên sao?

- Nó... xoa bụng tao rồi cứ hỏi "Mấy tháng rồi em, mấy tháng rồi" hoài à >_<

-.....

Một giây im lặng. Vâng, và những giây tiếp theo là tràn cười đầy "man rợ" của nó. Giọng cười kinh khủng ấy lan khắp xe khiến ai cũng phải ngoái đầu lại nhìn, bác tài xế cũng vì nhìn mà mèm tông trúng đôi uyên ương cún đang tung tăng đi dạo ngoài đường. Vài tiếng xì xào hỏi nó chuyện gì xảy ra nhưng cũng may là hấn nhanh chóng bịt miệng được nó để tin đồn này không lan truyền ra ngoài được.

Sau khi ngưng cười, toàn bộ bánh kẹo, trái cây, nước ngọt... của hấn đều được chuyển nhượng sang cho nó nhằm bảo vệ bí mật liên quan đến hình tượng sau này và đồng thời cũng là mua luôn chỗ ngồi kế bên nó. (Tội quá đi ~~~')

Trên đường về vẫn còn quá chán nên hai đứa nó bày ra trò giải đố. Hấn sẽ ra câu đố nó, nếu trả lời được 3 câu nó có quyền yêu cầu hấn làm bất cứ thứ gì, và nếu không trả lời được 3 câu thì ngược lại. Làm theo yêu cầu công nhận cũng liều thiệt, nhưng mà buồn quá nên tụi nó cũng chơi đại không thèm nghĩ đến hậu quả nếu đối phương thắng. Liều ăn nhiều, cơ mà hai người này có bao giờ ra yêu cầu bình thường đâu, chết chắc một mem rồi!

- Đố mày nha. Một cây táo có 2 cành, mỗi cành có 3 nhánh, mỗi nhánh có 4 cái lá, xen lẫn mỗi cái lá là 5 bông hoa, mà mỗi bông hoa lại mọc ra 6 trái. Đố mày nguyên cây có bao nhiêu trái lê?

- Đố kiểu Mĩ à, sao tao biết được?

- Ngu, không có trái nào hết. Cây táo sao mọc trái lê được! Thua một câu nha.

- Rồi ok, đố tiếp đi!

- Một ông già leo núi, hỏi khi lên tới núi ông đó thấy cái gì?

- Núi, mây, trời, cây...

- Sai 2 câu! Ông đó thấy mệt, già rồi mà.

- Tiếp đi, mới 2 câu mà!

- Một ông già khác cũng leo núi, đố mày ông đó thấy gì?

- Thấy mệt!

- Sai bét! Thấy ông già hỏi nầy.

- Mày đố tào lao quá à >_<

Nó gân cổ lên cãi lại. Vừa lúc đó xe ôm của nhen nghiêng sang một bên. Hấn do biết trước nên vịn chắc thanh ghế, còn nó không biết mà cứ nghiêng qua

cãi nên ngã ngay qua bên hấn. Vừa đúng lúc hấn quay qua nên đương nhiên là mỏ nó chạm miệng hấn trước khi mắt đà ngã hoàn toàn xuống chân hấn. Nhưng hình như chỉ hấn biết còn nó té đau quá nên không thèm để ý chuyện đó. Hấn đỡ nó ngồi dậy, cũng mừng là không u đầu sứt trán gì cả, vẫn lành lặn và còn sức cãi lộn tiếp tục.

-Cãi hoài, thua thì chịu đi cưng à!

-Hứ, ok. Giờ mày muốn gì cún?

-Chưa suy nghĩ ra, đợi đi cún. Đứa nào thất lời trời tru đất diệt, chó cắn mèo cào, muỗi đốt ong chích sưng mỗ nha!

-Rồi, rồi, biết.

Hấn quay mặt sang một bên cười khề, chuyện đi này hấn lời quá rồi!

Bạn đang đọc truyện *Lóp Học Tung Tung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Pờ-Rồ-Phai Phiêu Lưu Kí

Hế lô ề vé ry bó đỳ!!!!

Chap này là của riêng tác giả đâyyy. Hahaha

Nói vậy thôi chứ chap của tác giả ai thèm đọc làm gì. Hôm nay nhân kỉ niệm 1 cặp đã đến với nhau, 3 mươi chap truyện đã ra đời, 5 trăm lượt yêu mến của các bạn, 7 đứa nó quay trở về an toàn và 9 tháng tác giả đã viết truyện (và đến bây giờ vẫn chưa xong, lười quá mà -_-) Không liên quan gì lắm nhưng mấy con số đó cũng đẹp mà hen? Nhân kỉ niệm dịp này tác giả đã sắp xếp một cuộc phỏng vấn 7 nhân vật của chúng ta để mọi người hiểu rõ thêm về nguồn gốc xuất xứ của 7 đứa phi thường toàn làm những điều bất thường như tụi nó.

Nói thiệt ra đây chỉ là một chap tào lao dọc đường do tui tự biên tự diễn ra nhằm cứu rỗi cuộc đời của một người viết truyện đang bí ý tưởng và sợ người ta bỏ quên mình thôi, khổ lắm >_< Mấy bạn đọc hãy thông cảm cho con tác giả đang trong thời kì khủng hoảng này nha, hứa sẽ không lười tiếp nữa đâu ^^

—————@/@—————

T/g: Hế lô các bạn, hôm nay mọi người cảm thấy như thế nào, được phỏng vấn tuyệt vời chứ ?

Nó + hấn: Nói gì nói lẹ đi má, sáng sớm kêu ra giờ buồn ngủ muốn chết đây nè.

T/g đồng thanh cùng Hero: Tối qua hai người làm gì mà giờ buồn ngủ vậy??? >_< *suy nghĩ đen tối*

Nó + hấn: Chơi game!

Mini: Thôi nhanh nhanh giùm đi, sáng tui đã bỏ mất một tập phim đề ra đây rồi, giờ về sớm đề tui coi bù lại đi.

Hero: Ồ, nhanh đi về coi đá banh nữa.

Heo: Haizz! Sáng chưa kịp ăn, tuyệt giống gì?

Tò: Heo chưa ăn hả? Xíu hai đứa mình đi chung nha?

Heo: Tất nhiên rồi ^^

T/g: Mấy người thiệt là quá đáng mà!!

Tất cả: Má sinh ra đã vậy rồi, nói chi cho tốn nước miếng

T/g: Thôi thôi, dẹp dẹp mấy người giùm tui đi. Giờ vào phỏng vấn nè!

Tất cả: Nói lẹ đi bà!

T/g: Ok, cảm giác của các bạn sau khi trở về từ Chuối quốc là như thế nào?

Heo+ Tô: Tuyệt vời!

Nó: Cũng bình thường. Cái tốt là biết thêm nhiều thứ đẹp đẽ, cái xấu là bị con cún *chỉ hấn* ám hoài à ~~~'

Hấn: Mà nghĩ tao vui à? Đi về u đầu mề trán hết trơn rồi nè! (chỉ tiết xem lại chap trước nghen)

Sữa, Mini, Hero: Chán quá trời quá đất , không có gì chơi hết à.

T/g: Cho qua chủ đề này đi, bây giờ mỗi người làm một bảng tóm tắt danh tính cho tui đi hen?

Tất cả: Xong rồi được về chứ?

T/g: Ờ, ờ. Tùy vậy, ý mấy người là ý trời mà!

Tất cả: Ngoan, đưa giấy viết đây *xoa xoa đầu tác giả*

T/g: Lùn đúng là số khổ mà :(

—> Profile chính xác hơn, cụ thể hơn đâyyyyyy

Nó: Chap đầu đã giới thiệu, nó là con của một doanh nhân thành đạt. Và nó còn có một người anh trai hơn nó 9 tuổi đang trợ giúp ba mẹ quản lí kinh doanh, anh này đã đính ước với một cô gái đang du học và chuẩn bị đám cưới. Ngoài mê ngủ ra nó còn rất đam mê âm nhạc, thần tượng của nó cũng rất nhiều nên rất mong muốn được đi Hân+ Anh +Mi gặp idols của mình. Nó sống với ba mẹ và anh trai nhưng thường thì ba người đó luôn bận rộn nên đa số là ở nhà một mình, tuy vậy họ rất mực yêu thương nó nên không bao giờ cảm thấy buồn. Đặc biệt sợ đi học một mình (tại chán+ lười biếng mà ra chứ không có ám ảnh gì đâu nhá) nên thường đi chung Heo, về sau thì Heo đi với Tô nên tài xế của nó không ai khác là hấn. Nhiều đây chắc đủ rồi ha ^^

Hấn: Là con một trong gia đình. Thế nhưng ba mẹ lại đang li thân nên hấn sống với mẹ. Mẹ hấn và mẹ nó là bạn thân nên từ nhỏ hai đứa nó đã thân với nhau. Và cũng như mẹ nó, mẹ hấn suốt ngày bận việc (luật sư mà ^^) nên ở văn phòng nhiều hơn là ở nhà, khả năng cãi lộn được với nó chắc là duy truyền từ mẹ mà ra. Một điều trùng hợp nữa là vợ sắp cưới của anh nó chính là chị họ của hấn, cũng từ đó mà hấn cũng rất thân thiết với anh nó, chị hấn cũng rất thân với nó. Được đi đến và tìm hiểu rất nhiều nơi nên nắm trong bàn tay tất cả các cảnh đẹp đó đây ngay từ nhỏ. Cũng như những người con trai khác, hấn cũng mê đá banh và hâm mộ nhiều siêu sao bóng đá, điều đó dẫn đến bị kịch sau này :(. Ừm, đồng thời còn là tài xế không công còn tốn sức của nó nữa chứ.

Heo: Bạn thân từ nhỏ của nó. Tính tình hiền lành dễ chịu nên rất được bạn bè yêu mến. Là lớp phó nên trình độ học tập rất tốt, luôn đi kèm với nó trong rất nhiều phong trào. Ngoài ba mẹ ra thì nó là người hiểu Heo nhất nên luôn là chỗ dựa để nhỏ tâm sự. Không biết quen Tô khi nào chứ thích người ta lâu lắm lắm rồi. Là thực thân của cả đám với khả năng ăn siêu việt, không lúc nào từ chối đồ ăn dù là món đơn giản, dân dã hay cao cấp đắt tiền, quát tuốt hết =))))

Tô: Cũng tính tình hiền hiền lành, tốt bụng y như Heo nên nó coi như osin thỏa sức nhờ vả ~~~' Lúc trước mở miệng ra chỉ có học học và vô cùng tự ti nhưng từ ngày quen Heo cũng đỡ dần dần. Khờ khờ vậy thôi chứ cũng có nhiều người mê lắm nha, tại tự ti về mình quá nên không mở lòng ra đón nhận, không là đào hoa cực kì.

Mini: Gia đình cũng buôn bán kinh doanh nên khá dư giả. Tính tình tung tung, lỉ lắc cực kì. Nếu không có nó chắc Mini đã đứng đầu về khoản bựa rồi. Đôi lúc cũng nóng nảy, làm mọi chuyện theo ý mình nhưng được cái đối xử với bạn bè rất tốt. Lúc nào cũng kè kè điện thoại bên mình, ham mê tự sướng và lâu lâu còn nổi hứng tán trai này nọ nên cứ khiến ai kia ghen suốt. Nhìn nhỏ nhắn điệu đà vậy thôi chứ vô nghệ đầy người nha, đụng vào nhỏ hay bạn bè người thân là chết không toàn mạng đấy.

Hero: Tính tình y như trẻ con, dễ cười dễ giận dễ quên lắm. Nói chuyện ra toàn khiến người khác cười, cây hài của lớp mà. Đầu óc toàn suy nghĩ mấy chuyện đen tối khác người. Nhìn khùng khùng vậy chứ mấy đứa này tốt với bạn lắm, không hơn thua gì hết á. Chơi cực thân với hấn nên mọi ý tưởng xấu xa quậy phá trong lớp đều do hai người này bày ra. Đặc biệt còn được mọi người biết đến với tài năng âm nhạc có khả năng làm lay động con tim của khán giả thường thức (chỗ này có chém hơi quá ~~~')

Sữa: Nhân vật quan trọng cuối cùng :) Gia đình, hoàn cảnh ra sao đều không ai biết. Ham mê sách nên suốt ngày cứ kè kè bên sách truyện, ít khi tâm sự chuyện gì với ai. Nói chuyện với người lạ hay ghét thì lời nói sắc bén như dao vậy, muốn bói móc đâm chọc đến đâu cũng được cả. Đây thuộc loại nhân vật nguy hiểm đây bí ẩn...

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Tung Tung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Mà Nghĩ Cua Được Tao Không?

Những ngày nghỉ đã qua, cuộc sống làm việc học tập đã trở lại theo đúng nhịp của nó. Và hôm nay là thứ hai, sau giờ sinh hoạt đầu tuần lớp nó có hai tiết anh văn của bà cô chủ nhiệm đáng ghét đồng thời là nạn nhân của rất nhiều vụ quậy phá trong lớp. Nhưng đã hơn 30 phút kể từ lúc bắt đầu giờ học mà bà cô ấy vẫn chưa thấy đến lớp. Được dịp vắng chủ nhiệm, lớp nó bày đủ trò chơi quậy phá tung bừng. Âm nhạc được bật lên từ chiếc máy mp3 của một đứa nào đấy để rồi cả đám tụ lại đàn hát nhảy múa... Lát đất đâu đó là các sòng bài mini xen giữa những chiếc bàn bày la liệt bánh trái. Khung cảnh thật hỗn độn và náo nhiệt. Bình thường thấy vậy là nó đã la hét rần rờ đòi dẹp loạn rồi nhưng hôm nay do 3 lớp bên cạnh đều có tiết học dưới sân nên nó cứ để lớp mặc sức la hét tung bừng. Định ngồi yên hưởng thụ không khí nhưng dường như nó không cưỡng lại sức hấp dẫn của các sòng bài gần đó, vậy là buông luôn công việc đang làm chạy lại góp vui (giương mắt ghé chưa???). Đang hưng phấn với đồng bánh kẹo chất đầy học bàn do thắng nhiều ván liên tục thì tiếng thông báo mời nó lên phòng hiệu trưởng được phát lên. Dù chán ngán nhưng nó cũng đành ngậm ngùi bỏ đi trong tiếc nuối, để lại mấy đứa kia vui mừng hồ hởi vì loại được đối thủ nặng kí như nó.

Phòng hiệu trưởng

Cốc cốc

Nó gõ cửa, giọng nói của cô hiệu trưởng bên trong vang lên ra hiệu cho nó vào. Đẩy cửa nhẹ nhàng, nó bước vào phòng lễ phép chào cô rồi ngồi xuống chiếc ghế đối diện.

-Chào em!

Cô cất giọng nói khi vừa ngước lên khỏi đồng hồ sách chồng chất. Hiệu trưởng năm nay đã hơn 50 tuổi nhưng vẫn còn rất nhạy bén và thấu hiểu tâm lý học sinh nên rất được học trò yêu mến. Gương mặt gầy gò cùng vài nếp nhăn, đầu lưa thưa vài sợi tóc bạc rủ xuống hai bên gò má. Tuy đã lớn tuổi nhưng giọng nói vẫn còn thanh thoát lắm nhé, với những đứa quậy quậy thì dư sức để “thuyết giáo” cả buổi đấy!

-Cô gọi em có chuyện gì ạ?

-Cô chủ nhiệm của em đã nộp đơn xin chuyển trường với lý do không quản lý được học sinh của lớp mình. Em biết chuyện này chứ?

Vừa nói chuyện cô vừa đẩy gọng kính của mình lên nhìn nó. Nó không dám nói gì vì biết rõ những trò quậy phá đó mục đích để bà cô chủ nhiệm chuyển lớp mà. Bỗng chốc hiệu trưởng mỉm cười nhìn nó.

-Hỏi vậy thôi chứ cô biết cả rồi. Lẽ ra phải để cô trò tự giải quyết mọi chuyện với nhau hết nhưng vì cô ấy làm việc thiếu trách nhiệm quá nên cô đã kí đơn cho cô ấy đi rồi.

-Vậy lớp em...

-Cô đã phân công một giáo viên khác đến chủ nhiệm lớp. Nhưng hôm nay cô ấy chưa sắp xếp công việc xong nên không thể đến trường được. Tạm thời lớp em được nghỉ hôm nay nhé!

-Thật ạ? Để em về thông báo với lớp.

-Được rồi, em về lớp đi!

-Chào cô ạ!

Nói rồi nó hí hửng bước ra khỏi phòng hiệu trưởng. Đi về lớp mà lòng vui phơi phới khác hẳn với tâm trạng lúc lên đây. Bà cô đáng ghét ấy cuối cùng cũng chịu đi rồi! Có chút thắc mắc về giáo viên mới nhưng thôi kệ, được nghỉ là mừng rồi, quan tâm chi cho mệt, từ từ rồi cũng biết mà.

Thông báo của nó vừa về đến lớp đã đem lại sự phấn khích cho toàn thể. Hàng loạt vỏ bánh, bao ni lông, giấy vụn được tung bay trên nền lớp cùng với những tiếng reo hò inh ỏi. Cuối cùng, như để ăn mừng cho sự kiện trọng đại này, lớp nó quyết định kéo nhau đi chơi trong thời gian được nghỉ. Cả một hành quân kéo nhau đi với địa điểm đến là quán trà sữa Doraemon gần trường. Theo như thường ngày thì nó đi với Heo, nhưng dạo này người ta toàn đi với Tò nên nó đành nhường nhờ xe hần vậy.

Doraemon là quán trà sữa tương đối lớn nằm gần trường nên thu hút rất nhiều học sinh đến đây với giá cả hợp lý và menu phong phú hấp dẫn. Đúng như tên gọi, có lẽ chủ quán là fan cuồng của Doraemon nên mọi thứ trong quán đều có hình Doraemon, từ trang trí trên tường đến các vật dụng xung quanh, rồi bàn ghế và cả ly chén nữa. Xung quanh 4 bức tường đều được trang bị các tủ truyện tranh Nhật Bản mà chính nhất là Doraemon. Không chỉ dừng lại ở đó, khách đến quán hầu như đều thích góc lưu niệm ở giữa với các món quà lưu niệm hình chú mèo máy cùng những người bạn. Cuối tuần cùng hội bạn đến đây chụp selfie cũng là một ý kiến tuyệt vời đấy!

Nói về lớp nó, do kéo nhau đi đông quá nên không ngồi chung một bàn được, đành phải tách nhau ra thành từng nhóm nhỏ cho dễ hoạt động đồng thời giảm bớt ồn ào cho quán người ta. Cũng như mọi ngày, 7 đứa nó ngồi chung một bàn, Sữa ngồi đầu tiên rồi đến 3 cặp kia ngồi đối diện nhau. Heo và Tò ngồi cuối cho dễ tâm sự (Tui nhớ ở đầu truyện hai người này hiền lành, nhút nhát, rụt rè lắm mà, hừ kịch bản của tui hết trơn rồi >_<), tiếp đến là Mini, Hero và kẻ Sữa là nó và hần. Trà sữa và thức ăn lần lượt được đem ra cũng là lúc cuộc tranh chấp bắt đầu xảy đến. Tò và Heo thì yên lành rồi, nó theo thỏa thuận lúc thua giải đấu lần trước phải làm theo yêu cầu là không được giành giật bất cứ thứ gì của hần nên hai người này ăn uống cũng êm xuôi, Sữa ngồi một mình cũng không có gì nên cuộc chiến lần này đương nhiên là của Mini và Hero.

-Mày làm cái gì vậy? Buông cây xúc xích ra coi!

Mini là người đầu tiên khởi động cuộc chiến khi cây xúc xích cuối cùng trong đĩa đáng lẽ ra là của nhỏ lại bị Hero giành lấy mất. Nhỏ nhanh chóng lấy

chiếc nĩa ghim vào cây xúc xích vừa bị Hero ghim vào trước, quyết chí không để bị giành mất.

-Tao lấy trước là của tao!

Hero cũng không vừa mà quạt lại Mini. Vốn từ đầu chỉ định giỡn với nhỏ thôi mà ai ngờ càng ngày càng hăng nên cứ chơi tới.

-Mắc cười quá à. Buông ra hông?

-Mắc cười cười đi, ai cấm? Tao không buông thì sao, làm gì nhau?

-Cái thằng này, nói chuyện ngang ngược nha, cây này của tao mà.

-Không cần biết, tao lấy trước là của tao.

Hero ghim chặt nĩa vào cây xúc xích, quyết định giành luôn chứ không thềm trả Mini nữa. Hai người nhìn nhau tràn ngập sát khí, bầu không khí hắc ám lơ lửng xung quanh cả bàn. Cả đám ngừng ăn, ngồi nhìn hai đứa tuyên chiến với nhau. Chợt, nó lên tiếng để hai đứa này im lặng lại, trời đánh tránh cây xúc xích mà.

-Kêu cây khác ra ăn! Làm như hai đứa bây thiếu tiền thiếu ăn lắm vậy.

-Không thích!

Cả hai đồng thanh la lên rồi tiếp tục độ mắt với nhau. Chỉ tội cây xúc xích, mãi mà vẫn không được đi đầu thai.

-Bây giờ mày buông ra không? _ Mini gằn giọng hỏi.

-Không! _ Rất quả quyết, Hero trả lời.

-Vậy thì...

Vừa nói Mini vừa lấy móng tay ngắt Hero. Tội nghiệp Hero dù đau vẫn cố gắng giữ chặt cây xúc xích, miệng nói tỏ vẻ bất bình.

-Con gái con lừa chơi gì kì quá vậy. Hung dữ thì thôi luôn.

-Kệ tía tao, buông ra!

-Cái thứ dữ như mày sau này ế bỏ mẹ ra con ạ.

-Mày nói ai ế? Nhắc lại tao nghe!

Mini tí ti đã thực sự lên cơn thịnh nộ, giọng nói cũng chát lên từ từ. Gì chứ thành tích người đeo đuôi của nhỏ thuộc dạng cao nha, nói vậy là chạm lòng tự ái á.

-Tao nói mày ế á. Thằng nào vừa khùng vừa ngu mới đi thích mày!

-Chắc KHÔNG? _ Mini tiếp tục trả lời, đồng thời nhấn mạnh chữ không.

-CHẮC _ Một câu khẳng định chắc nịch từ phía Hero.

-Ok, nếu mày đã nói như vậy rồi thì...

-Thì sao?

-Từ mai tao tuyên bố tao sẽ CUA mày, để coi có thằng nào vừa khùng vừa ngu đi thích tao không thì biết.

Lời tuyên bố vô cùng hung hãn được thốt lên từ miệng Mini. Hero nhìn nhỏ, cả đám nhìn nhỏ. Tất cả đều nhìn hòng tìm kiếm sự thật trong câu nói của con người này.

-Nhìn khi gì? Tao nói thật đó!

-Chắc? _ Một đứa hỏi.

-Yes!

Hero cười sau câu nói đó của Mini. Cậu buông cả cái nĩa xuống, chống cằm cười đều nhìn nhỏ.

-Mày nghĩ của tao được không mà tuyên bố ghê vậy?

-Được, tao chắc chắn đó.

-Vậy thử đi, anh chờ cùng!

-Ok babie!

Rồi bây giờ đến cả Mini cũng buông chiếc nĩa ra. Chồng cảm y hệt Hero để đáp trả ánh nhìn thách thức của người ta. 5 đứa kia cũng không ý kiến hay bàn tán gì, chỉ lặng lẽ ngắm nhìn cây xúc xích- nhân vật xúc tác vô cùng quan trọng của ngày hôm nay.

Bãi giữ xe lúc ra về...

Tình hình là Tò đã lấy xe xong và ra ngoài trước, Mini thì đang tìm xe bên trong bãi giữ của quán, chỉ có hấn và Hero vẫn còn đi từ từ vào trong bãi để “tâm sự” thôi.

-Đội tao với coi mày!_ Hấn từ phía sau chạy lên quàng vai Hero.

-Nhanh coi!

-Biết rồi, tui già rồi đi đứng lâu lắc lắm. Đầu như mấy người tình yêu phơi phới đầu!

-Tình yêu phơi phới cái đầu mày. Biến!

-Ái dà, sao tự nhiên đuổi tao ta?_ Hấn nói rồi ghé mặt lại gần hơn_ Hay tao nói đúng tim đen rồi hả?

-Buông ra coi. Mày làm người ta hiểu làm bây giờ đó thằng khùng!_ Hero gạt tay hấn ra rồi lại bỏ đi trước lần nữa.

-Đâu phải ai cũng đen tối như mày mà sợ!_ Từ phía sau hấn gọi với lên rồi chạy lên trước Hero.

-Thôi được rồi, đi giùm con đi cha nội!

-Ok ok, đi liền đây!... Mà khoan nè...

-Vụ gì nữa cha?

-Coi chừng anh khùng khó qua ải mỹ điền nhaaaaaaa!

Hấn nói rồi chạy biến đi mất. Để lại Hero đứng đó rửa thầm thằng bạn mình. Không biết Hero có quan tâm những chuyện này giờ hay không, nhưng đoạn đường còn lại bỗng dừng lại nổi hứng hát vu vơ trong miệng mãi...

Trở lại hấn, sau khi lấy xe xong thì chạy nhanh ra phía ngoài, nơi nó đang đứng cùng Tò, Heo và Sữa. Còn cách vài bước chân nói tới mà hấn lại nghe tụi nó bàn tán chuyện gì xôn xao lắm, ai cũng nói năng khí thế nhưng lâu lâu lại nhìn trước ngó sau như canh chừng ai thấy vậy, coi bộ cũng thú vị lắm...

-Cún!_ Vừa nhìn thấy hấn nó đã gọi lớn rồi kéo luôn vào cuộc trò chuyện đang sôi nổi này.

-Dạ gì vậy?_ Hấn vừa chen đầu vào đã hỏi.

-Đang cá!

-Cá? Chuyện gì mà cá?

-Thì dạ con Mini với thằng Hero đó, đang cá coi Mini có cua được không.

-À à...

-Tao với con Sữa thì cá Mini cua được, hai đứa này ngược lại. Còn mày sao? Cá chung luôn cho dzui!

Nó tóm tắt lại toàn bộ tình hình cho hấn nghe. Hóa ra 4 người này kéo nhau ra sớm này giờ để lo cho chuyện này, không biết Mini và Hero biết được thì sẽ ra sao đây ~~~' bạn bè tốt quá mà.

-Cá thì cá. Hero thắng chắc._ Hấn nói, coi bộ rất hứng thú với chuyện này.

-Ok, chia phe xong rồi. Giờ tính đến phần thưởng đi!

-Ai thắng được bao ănnnnn.

Đề xuất này không ai khác là của Heo, thực thần mà. Mặc dù cũng được Tò ủng hộ nhưng ngay lập tức phương án này bị bác bỏ bởi 3 đứa kia.

-Ăn hoài cũng ngán. Hay đi chơi đi?_ Đến lượt Sữa ra ý kiến

-Cũng hay đó. Nhưng đi ở đâu? _ Nó hào hứng hỏi.

-Hay đi GG Land nha?

-GG Land?

Cả bọn đồng thanh hỏi lại hần- người cho ý kiến này. Vậy là hần phải tường tận giải thích lại tất cả cho tụi nó nghe. GG Land là một khu công viên giải trí mới được xây dựng không lâu tại vùng ngoại ô thành phố. Là một khu vui chơi rộng lớn với đủ các món ăn chơi mới mẻ đang được yêu thích cùng cảnh quan đẹp đẽ mát mẻ vùng ngoại ô đem lại cảm giác vui vẻ cho tất cả khách tham quan sau những ngày dài học tập làm việc. Giá vé không rẻ do các dịch vụ nơi đây đều thuộc loại ưu tú nhưng cũng không đến nỗi đắt nên dù nó làm phần thưởng cả cuộc cũng xứng đáng.

-Được đó. Ok hết nha?

-Rồi rồi, chơi luôn!

-Yeah, bây giờ rút nhanh không ấy hai đứa kia ra là chết chắc í!

Bản bạc thỏa thuận xong tụi nó nhanh chóng rút lui để tránh hai người kia nghi ngờ. Vậy là ai về nhà nấy, hần chờ nó về, Heo đi với Tò còn Sừa đứng đợi Mini chở về sau. Trên đường về, hần và nó cứ tíu tít nói chuyện không ngừng với những chủ đề điên khùng mà vô tận.

-Thôi không nói nhảm nữa. Thanh niên nghiêm túc lại!

Đang trên đà bay cao, bay xa, bay ra khỏi chiếc xe ga với những câu chuyện vô cùng hoang đường, nhảm nhí được chỉnh sửa cho sai lệch sự thật thì đột nhiên nó dừng lại, đòi nói chuyện nghiêm túc với hần.

-Đù, trời sập à?

-Ừ, sập, sập rớt trúng đầu mày rồi đó cún! Cho mày chết để khỏi chật đất.

-Yên tâm, thầy bói nói tao sống dai lắm. Ông trời thấy tao đẹp trai quá có sập cũng né tao ra hà!

-Sao biết được. Đắt chặt người đông, tao sợ cún sống dai quá chật đất của người.

-Không sao. Đắt chặt thì tao qua nhà mày ở, mày đồng loại với tao chắc không nỡ đuổi đi đâu.

-Im đi mày, hai đứa mình không cùng đẳng cấp, nói chuyện khó khăn quá.

-Ồ, tao người mày cún, sao giống đẳng cấp được!

-Sửa lại tiếng nữa tao nghe chơi coi!

-Cún đừng có ảng nữa, để yên cho anh lái xe nè. Tí nữa đi ngang qua bác sĩ thú y rồi anh nhờ tiêm cho cún một mũi nha!

-Con cún, biến mày!

-Xe tao nha. Mày ngồi yên không 3s giây nữa tao cho mày đầu đội đất, chân đạp sinh bây giờ nha.

-Thôi, không giỡn nữa. Ba mẹ mày sao rồi?

Nó bỗng nhiên đổi giọng, nhẹ nhàng hỏi hần. Hơi ngạc nhiên, và cũng có một chút buồn thoáng qua, hần cười nhẹ tự nhiên trả lời nó.

-Cũng vậy thôi. Li thân mà.

-Không buồn sao?

-Không, quen rồi, con trai chứ có phải con gái đâu.

-Nói vậy chứ ba mẹ mày còn thương nhau thì còn về với nhau thôi, yêu thương cũng có lúc vậy mà :)

-Triết lí ha? Nay cún biết nhiều thứ vậy, ngoan đó!

-Thôi đi mày, tới nhà rồi kia!

Xe thắng lại, nó bước xuống chào tạm biệt hần rồi bước vào trong. Chiếc xe tiếp tục chạy qua vài căn nhà nữa rồi dừng lại, hần nhìn vào trong nhà. Ừ, sẽ có lúc yêu thương cùng nhau quay trở lại mà!

Chương 32: Cô Giáo Mới Mà Cũ...

-Mời lớp trưởng 10a12 xuống phòng hiệu trưởng đón giáo viên chủ nhiệm mới!

Trông ra chơi vừa mới đánh lên thì đồng thời tiếng loa trên văn phòng cũng vừa cất lên. 20 phút ra chơi ít ỏi của nó coi như xong, đi từ phòng nó xuống phòng hiệu trưởng đã 5 phút rồi, hướng chỉ còn gấp rồi đi trở về nữa chứ. Coi như hôm nay để bụng đói rồi, cái trường gì mà toàn gọi vào giờ nghỉ của người ta không là sao vậy? ‘Nhưng không lẽ không xuống, nó lại tiếp tục rửa thảm trước khi tạm biệt đồng đội lê lét mà đi.

-Gút bai thím hai!

-Thím hai tía mày!

Vậy mà chưa kịp đi còn bị Mimi cười giễu tạm biệt nữa chứ. Biết vậy sáng nay nó ăn trước có phải tốt không, lo vào sớm hóng chuyện thiên hạ chỉ để giờ khô vậy nè?

-Ê mà bà cô đó không biết đường vào lớp hay sao mà phải lên đón vậy? Giống chơi nổi ha?

Đúng là khổ thân nó mà, vừa ra đến cửa lại tiếp tục bị hấn chặn lại hỏi chuyện. Mà cũng đúng ha, hấn không nói nó cũng không nhớ đến việc này, từ trước đến giờ làm gì có giáo viên nào đòi học sinh xuống tận nơi đón như vậy nga?

-Ai biết, kêu tao là ghét rồi, không cần biết chơi nổi hay là không.

-Coi chừng bà kêu lớp mình làm tiệc đón bà luôn ấy chứ? A ha ha.

-Hi vọng bà không điên như mày nghĩ. Thôi tao đi à!

Nó gạt hấn ra rồi bước ra ngoài. Nhưng chắc hôm nay là ngày gì rồi í, vừa ló đầu khỏi cửa nó tiếp tục bị Hero đến ám

-Trưởng đi đi, để tao chỉ huy tụi nó “đón tiếp” cô cho long trọng. _Hero nói rồi với tay ôm cổ hấn lôi ra _ Ha mày?

-Cũng được, dụ này nghe hay đó!

Hấn và nó đồng thanh rồi nhìn nhau bí hiểm. Ngay lập tức nó đi xuống phòng hiệu trưởng, hấn và Hero nhanh chóng vào lớp họp bàn nhanh phương án chuẩn bị cho tiết mục chọc phá sắp diễn ra...

cốc cốc

-Vào đi em!

Tiếng cô hiệu trưởng vang lên từ bên trong, nó nhẹ nhàng đẩy cánh cửa bước vào. Cô hiệu trưởng vẫn ngồi nguyên vị trí quen thuộc. Và trước mặt cô là một giáo viên, đang ngồi xoay mặt vào trong trò chuyện cùng hiệu trưởng. Cô giáo ấy không thèm quay ra mặc dù nó đã lễ phép chào trước. “Cái bà này...” _ nó nhủ thầm trong miệng rồi quay sang nhìn hiệu trưởng nhận lệnh.

-Đây là giáo viên chủ nhiệm mới của em. Cô vừa mới đến trường nên chưa quen lắm, em dẫn cô ấy về lớp nhé!

-Vâng ạ!

-Được rồi. Hai cô trò về lớp đi, sắp vào tiết rồi đây!

-Chào cô!

Giọng nó và người giáo viên ấy vang lên cùng lúc. Bỗng nhiên nó cảm thấy giọng nói này quen kinh khủng, hình như có nghe ở đâu rồi thì phải? Nhưng thôi mặc kệ, nó đẩy cửa bước ra trước, người đó cũng từ từ quay mặt bước ra. Cô ấy ngược mặt lên nhìn nó. 1s lắng đọng, nó hoàn toàn không thốt nên lời. Hóa ra...

-CHỊ AN!!!

-Suyt, nhỏ thôi. Nguyên đây phòng làm việc đó cô.

-Chị, chị làm gì ở đây?

-Đi dạy, vậy cũng hỏi.

Người đó đáp lời nó vô cùng bình thản, và nó thì ngược lại. Như đã giới thiệu với các bạn ở chap trước, nó có một ông anh trai, và đây là đương kim chị (sếp) dâu của nó cũng là chị họ của hắn. Đã đi du học 4 năm và bây giờ đang xuất hiện nguyên hình trước mặt nó trong vai giáo viên chủ nhiệm. Vậy làm sao người ta không bắt ngờ được!

-Đi với em coi!

-Đi đâu?? Ế ề ề!

Sau khi bình tĩnh trở lại, nó kéo liền chị nó đi khỏi dãy phòng hiệu trưởng, xuống ngay giữa sân trường cho dễ bề nói chuyện. Cũng may là tiếng trống báo vào học đã vang lên kịp thời nên hiện giờ sân trường hoàn toàn không có bóng dáng ai ngoài chị em nó.

-Em kéo chị đi đâu vậy?

-Chị về Việt Nam khi nào?

-3 ngày trước.

-Anh em có biết chưa?

-Chưa, em biết đầu tiên á!

-Gi? Vậy mấy ngày nay chị ở đâu?

Nó tỏ ra ngạc nhiên. Cũng phải thôi, chị dâu về mà anh hai nó chưa biết đúng là chuyện lạ a. Hành tung của bà này khó đoán lắm, đi đâu ở đâu cũng không ai biết cho được cả.

-Khách sạn! ^ _ ^

-Mà sao chị vào đây dạy? Em nhớ chị đâu có muốn làm giáo viên?

-Bây giờ muốn rồi. Có đủ bằng cấp trình độ dạy mấy người nha!

-Rồi rồi. Muốn dạy cũng được, nhưng nếu anh hai em phát hiện thì sao?

-Em không nói, chị không nói sao mà biết được!

-Ý chị là kêu em che dấu giấu á hả?

-Chính xác, có em là hiểu chị. Yêu cung ghê!

-Thôi thôi, ông mà phát hiện không những chị chết mà em cũng chết đó.

Nó xua xua tay không dám nhận nhiệm vụ thiêng liêng này. Vì hoàn cảnh sinh tồn của con người mà, đâu ai muốn chết chứ. Để anh hai nó biết là từ chết đến bị thương nga. Nghĩ là nghĩ vậy thôi, nó bắt đầu lung lay quyết định của mình trước những lời dụ dỗ ma mị của bà chị kèm theo quà tặng giúp đỡ trước mặt. Mắt nó giờ như phát sáng lên trước bộ card kèm chữ kí của hơn 50 ngôi sao Kpop, US-UK. Nó hâm mộ, tất cả sẽ chấp bước cùng nó với một cái gật đầu đơn giản thôi.

-Cung thấy được không? Chị phải dụ dỗ, mua chuộc, cướp bóc, giành giật của nhiều người lắm mới có được nha, không lấy hơi uống á...

-Chị định mua chuộc em đó hả?

-Làm gì có, em không thích thì thôi vậy.

-Thôi mà, cho em đi. Giúp thì giúp, che dấu chắc dễ mà.

Đã bị chinh phục. Toàn bộ số card đã về tay nó cũng là lúc nguy hiểm bước theo. 50 cái card đánh đổi số mạng của một con người sao, Sún ơi liều quá!

-Yêu cung, moazz!

-Em chỉ hứa phần em thôi đó, còn thằng em chị chị tự lo nha!

-Yên tâm, chuẩn bị hết rồi. Giờ lên lớp deeeeeee

Nói rồi nó dắt tay chị dâu thân mật bước lên lớp, lòng vẫn hí hửng mà quên luôn phi vụ hứa hẹn trước khi nó đi. Lúc nhớ ra thì đã đến cửa lớp, không còn

cách nào khác nó đành để chị nó chịu trận vậy, cho đáng cái tội bắt ép nó này giờ đi.

-Chị ơi, em đói!.._Nó dừng lại, quay sang làm mặt khổ sở.

-Sao vậy? Chưa ăn gì sao?_Chị nó thấy vậy cũng lo lắng, quan tâm hỏi lại nó.

-Chưa, tại đi đón chị đó >_<

-Vậy thôi giờ em đi ăn đi, chị tự vào lớp cũng được.

-Hihi, vậy thôi em xuống cantin xù nhen, chị vào trước đi, lớp trước mặt đó.

Chưa kịp để người khác trả lời, nó phóng nhanh vào một góc khuất gần đó chờ xem diễn biến, kì này chị tự thân vận động, tự vào tự ra nha.

Trở qua lớp nó, từ lúc nó nhắn tin cho hấn bảo bà cô sắp lên lớp đến giờ đã 5 phút mà vẫn không có động tĩnh. Cửa vào vẫn còn đóng, tất cả trong lớp sau khi chuẩn bị xong đều trở về vị trí ngồi mong đợi kịch hay mà sao mãi vẫn không thấy...

-Tèn ten! Chào tất cả các em!

Giọng nói của cô giáo mới cất lên. Một cặp mắt quay sang nhìn, hai cặp mắt, ba cặp mắt, bốn năm sáu rồi cuối cùng là hơn bốn mươi cặp mắt đang quay về hướng bục giảng nơi phát ra âm thanh cùng con người kì lạ vừa chui vào. Cả lớp bắt đầu xôn xao cả lên, ngay cả 2 vị anh hùng bày ra trò này cũng ngạc nhiên không kém, bằng cách nào mà con người này biết đường chui vào an toàn như vậy được?

-Xin chào! Cô là giáo viên chủ nhiệm mới của các em đây. Đừng tỏ ra kiêu như cô là người ngoài hành tinh mới xuống như vậy chứ.

Xôn xao nối tiếp xôn xao. Hầu hết vẫn đang nhìn chằm chằm vào cái người trẻ măng tự xưng là cô giáo kia, một số khác lại chú ý quan sát những cái bầy vừa đặt xung quanh cửa ra vào. Rõ ràng là không có dấu hiệu của sự phá hủy, tất cả vẫn vẹn nguyên. Vậy chỉ còn một điểm để vào thôi, không lẽ...

-Các em đứng là tệ thật, ai lại để cô giáo mới của mình phải cực khổ chui vào lớp như vậy chứ? Cô mặc áo dài mà phải cột lên để leo lên nắp toilet rồi sau đó phải trèo lên bục tường tháo mấy miếng ván ra để có lỗ chui vào lớp đấy. May là mấy đứa còn để ghế sẵn để cô bước từ trên cao xuống lớp nha, chắc lúc này bạn nào thí nghiệm trước rồi thì phải?

Hoàn toàn im lặng. Chuyện có thể leo từ nhà vệ sinh sang lớp là bí mật chỉ có một vài đứa biết thôi, làm sao cô ấy có thể? Đến lúc này thì hấn_ người chỉ đạo thi công kế hoạch này chính thức thờ dài, đùa giỡn không đúng đối thủ rồi...

-Mấy đứa định đón cô bằng những thứ này sao?_ Vừa nói cô ấy vừa chỉ tay vào cái xô đang treo sẵn trước cửa_ Mấy con này cũng đẹp nha, mà tiếc là nó không rót đúng cô rồi!

Tụi nó nhìn ra cửa, nơi có chiếc xô đựng đầy những con rắn rết, còn trùng bằng cao su siêu thật mà dự định sẽ rơi xuống ngay người đẩy cửa bước vào. Vốn dĩ toàn bộ những con này là của trường mẫu giáo của mẹ Hero, Hero đem nó vào chỉ định dọa mấy đứa con gái nhát nhát thôi, không ngờ nó cũng được hấn đưa vào làm việc lớn, chỉ tiếc là không thành công thôi.

-Haizz, nhìn qua cũng không có gì đáng nói. Ngoài việc bốn bên tường đều được mấy đứa tô phấn kĩ lưỡng, chỉ cần sơ suất dựa vào thôi là dính phấn từ đầu đến chân rồi.

Cô ấy tiếp tục nhìn xung quanh rồi phán. Tội nghiệp hấn ôm đầu coi như bỏ không toàn bộ nhân lực, thời gian, trí não, vật liệu... đầu tư cho cuộc đón tiếp lần này. Thôi thì đành nhắn tin gọi nó vào cho xong vậy.

-Í còn nữa nha. Bàn giáo viên trưng hoa có mùi cực khó chịu nè, ngửi vào là hắt xì liên tiếp khỏi dạy nữa (Không biết có hoa nào vậy không nữa, tui chém đại vậy ^^). Khăn trải bàn cũng trét đầy keo siêu dính, chạm tay vào chắc tốn mấy chục lít nước rửa mới hết dính à. Thiếc đón tiếp nồng hậu quá!!!!

-Cô không cần khen đâu ạ!_Nó từ ngoài nhận được tin nhắn nhanh chóng leo vào theo đường toilet_ Đoán hết rồi thì cô đứng là cao thủ mà, giờ thì mình học được chưa ạ?

-Quá khen! Nhưng mà lớp em bày biện tùm lum như vậy rồi sao mà dạy nữa. Thôi coi như tiết này lớp mình làm quen với nhau đi hen?

Không ai trả lời, chính xác là không dám trả lời con người ghê gớm này. Đành để cho cô ấy tự giới thiệu trước rồi tới lớp. Chưa dạy nhưng nghe cách nói chuyện cùng tính cách thì ai ai cũng thích nên mọi chuyện đều suôn sẻ trong không khí hào hứng. Chỉ có hai con người kia, một hí hửng bên 50 tấm card nhưng vẫn hơi lo sợ, một còn lại đang đếm từng phút giây ra về để tùm cò bằng được bà chị họ từ trên trời mới rớt xuống này.

Tùng tùng tùng

Tiếng trống ra về cuối cùng cũng vang lên trong sự chờ đợi của hấn. Tùng tốp học sinh vui vẻ ra về, hấn cũng dọn dẹp tập sách đứng lên, hướng bàn giáo viên mà bước tới.

-Chị chui ở đâu ra vậy?

Hắn bắt đầu tra hỏi, giọng chứa đầy khúc mắc. Do chuẩn bị sẵn sàng từ trước nên chị hắn vô cùng thoải mái tươi cười trả lời khi chắc chắn học trò đã ra về hết.

-Mới bay về Việt Nam cách đây 3 ngày, đang ở khách sạn. Em là người biết thứ hai sau bé Sún. Bỗng dưng thích đi dạy nên không cần lí do nha?

-Chị tóm tắt cũng nhanh đó. Nhưng sao chị dám đi dạy, thậm chí về Việt Nam mà không ai biết cả?

-Mắc gì không dám. Với lại em với bé Sún cũng biết chị về chứ đâu phải ai cũng không biết ^^

-Còn ba mẹ chị và anh Huy?

-Ba mẹ thì vài ngày nữa chị nói, hai người đó không nở la con gái yêu dấu của họ đâu. Còn anh Huy thì...

-Chết chắc!_ Hắn cười khà khăng định.

-Sao chết được, có em với bé Sún bảo kê chị mà ^^

-Ai nói hai đứa em bảo kê chị? Đâu có ngu như vậy, ông Huy mà biết thì khỏi sống!

-Bé Sún đồng ý roài cưng ạ!_ Nụ cười tiếp tục được duy trì trên môi cô ấy_ Còn em thì...

-Sao?

Vừa mới cất lời lên thì trước mắt hắn đã xuất hiện chiếc áo có chữ kí của cầu thủ hắn cực hâm mộ. Toàn dụ dỗ bằng quà cáp thôi, nhưng chắc chắn có hiệu lực rất mạnh đấy, lúc này dính một em rồi còn gì?

-Phân vân chi hông biết nè? Không lấy thì thôi nha?

Một lần nữa đánh vào tâm lí người khác. Suốt mấy năm du học chẳng lẽ bà này chỉ đi sưu tầm những thứ này về dụ dỗ con nít thôi sao? Thiệt tội nghiệp tụi trẻ quá đi mất!

-Lấy. Chỉ cần không nói ra thôi chứ gì?

-Đúng đúng, em là số 1!

-Thôi được rồi, em về à!

-Đi về chung bé Sún chứ gì? Hèn gì gấp ghê vậy!

-Sao chị biết?

-Đến chuyện em bày trò hại chị chị còn biết mà. Mấy chuyện này, không đáng đâu cưng à!

Không thèm trả lời chị hắn. Hắn quay gót bước đi luôn, để nó đợi nắng tội nghiệp lắm~~' Vậy là cuối cùng hai đứa nó đều đã nhận trách nhiệm cao cả bảo vệ chị yêu quý mém yêu quái khỏi ông anh ghê gớm bá đạo dữ dằn kia... Không biết mọi chuyện tiếp theo sẽ diễn ra như thế nào đây?

Tiếp tục là góc tác giả~~'

Có một bạn cmt hỏi tên thường gọi của hắn là gì (cảm ơn bạn đã hỏi để nhắc nhở tui nha, không là quên mất tiêu dzồi ^^) , định cmt trả lời nhưng mà bây giờ quyết định đăng ở đây để sau này mọi người đọc cho dễ hơn luôn hen?

Trong phần giới thiệu chỉ nói mọi người thường gọi hắn là thần gió thôi chứ không nói rõ là gì nên đôi khi hơi khó chỗ gọi hắn. Vậy nên giờ gọi là Wind nha, giống tên facebook của hắn í ^^

Cuối cùng là cảm ơn tất cả các bạn đã luôn ủng hộ tác giả từ trước đến giờ, cảm ơn rất nhiều ạ *cúi đầu*

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Tung Tưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Chiến Dịch “Cua Trai Vì Gái”

Quay sang cuộc tình nóng nổi vừa thổi vừa hóng của Mini và Hero. Sau tuyên bố chắc nịch từ hôm đi trà sữa đó, Mini đã về nhà lẩn lộn đến đu trên cột điện-luyện trong cầu tiêu- phiêu dưới ống cống để suy nghĩ cộng với sự giúp đỡ của bác Gúc Gồ và hai cộng sự tuyệt vời là nó và Sữa để tìm ra được phương án tác chiến cho chiến dịch “cua trai vì gái” lần này (tên đầy đủ của chiến dịch là Dành sức cua trai vì công bằng của gái, nghe oách chưa ^^) Và cũng từ đó, bản kế hoạch cho chiến dịch chính thức ra đời...

Chiến dịch Cua trai vì gái

*Người thực hiện: Mini xinh xắn

*Đối tượng nhắm đến: Hero xấu xa

*Nội dung thực hiện: Gồm 6 phương án.

1. Con đường nhanh nhất dẫn đến tình yêu là qua đường bao tử

—>Mỗi ngày sẽ đem com, bánh, kẹo... tóm lại là những thứ ăn được đến cho Hero để lấp đầy tình cảm cho bao tử. Biết đâu ngộ độc thực phẩm, mình sẵn sàng chăm sóc cho người ta trong bệnh viện cũng dễ nảy sinh cảm tình.

2. Trong ngôn tình hai nhân vật chính thường sẽ có người giỏi người dở, người giỏi kèm người dở học, từ đó nảy sinh tình cảm.

—>Mỗi ngày sẽ sang nhà làm gia sư không công cho Hero, vì tình yêu có thể bước ra từ những trang sách. Có thể học nhiều mà liên tưởng Mini thành Thúy Kiều rồi yêu cũng không tệ!

3. Luôn ở bên, bảo vệ người ta cũng là một cách để nhanh chóng chiếm lấy tình cảm.

—>Sẽ nhập vai nữ anh hùng bảo vệ mỹ nhân, theo sát đối tượng 24/7 đề phòng người ta gặp tai nạn trên đường đi, ví dụ như trượt vò chuối hoặc “hun” nhầm tường chẳng hạn.

4. Môi trường hoàn hảo để “tấn công” đối tượng là một môi trường trong lành, không có dấu chân và mùi hôi của những vệ tinh, tình địch xung quanh

—>Xua đuổi cho bằng được những đứa vây quanh tán tỉnh Hero dù đó là trai hay gái, là les hay gay, lại gần là ăn dếp. Đường đi đã sạch sẽ rồi thì nhanh chóng đến tìm thôi.

5. Thêm một kinh nghiệm nữa từ ngôn tình. Nữ chính đa phần rất hiền lành và xinh đẹp!

—>Từ mai sẽ học đầy đủ đức tính của phụ nữ: Công dung ngôn hạnh. Giọng nói sẽ cố gắng ngọt ngào lại, mặt ngọt chết mấy đứa ngu mà ^^

6. Trong ngôn tình cũng có viết về tình cảm của nam chính sẽ xây đến với nữ chính từ những lần tâm sự, quan tâm

—>Tìm cách để đọc tin nhắn và có được mật khẩu facebook cũng như các mạng xã hội hay nhật kí (nếu có) của Hero, biết đâu đang để ý cô nào hay thất tình, lục đục... thì sao? Như vậy sẽ có chuyện để tâm sự, quan tâm nhau rồi sinh ra yêu luôn thì sao

*Các phương án tiếp theo sẽ bổ sung tùy theo tình hình của đối tượng.

The end

Ngày đầu tiên của kế hoạch...

Nhà Hero.

Kính koong

Tiếng chuông cửa vang lên trong sự tĩnh lặng của ngôi nhà. Từ trong, một người phụ nữ hơn 40 bước ra, với gương mặt kèm chút mỏi mệt nhưng vẫn toát lên vẻ sang trọng của người chủ nhân căn nhà rộng lớn này. Cánh cửa bật mở...

-Cháu chào cô ạ!

Đứng ở ngoài, Mini lễ phép chào người phụ nữ đó. Bà ấy thấy nhỏ thì nở nụ cười hiền hậu, niềm nở đón chào.

-Chào con, con đến tìm Hero à?

-Dạ, con đến học nhóm chung với Hero ạ!

-Tốt quá, con vào nhanh đi. Cô cũng đang lo cho nó đây, dạo này toàn thấy chơi chứ không học hành gì cả.

Vừa nói mẹ Hero vừa khép cánh cổng lại sau khi Mini đã dẫn xe vào trong. Bà đi cùng với nhỏ vào nhà và chỉ lên hướng phòng của Hero.

-Con vào phòng đi, nó ở trong đó ấy. Để cô đi lấy bánh nước cho hai đứa.

-Dạ, con cảm ơn cô!

Nói rồi nhỏ bước lên phòng của Hero. Căn phòng đầu tiên trên tầng một. Mini bước gần đến gõ cửa. Một lần, hai lần, người trong phòng vẫn không có hồi âm. Vậy nên nhỏ quyết định tự mở cửa, may là không khóa trong. Cánh cửa dần mở ra, bên trong tối om, không hề mở cửa sổ hay đèn nhưng lại có tiếng hát nhẹ nhẹ. Ánh sáng từ ngoài chiếu vào phòng làm cho ai đó bật dậy, cậu vói tay bật công tắc đèn bên cạnh, đồng thời tháo luôn tai nghe đang đeo bên tai xuống, nhìn cái người vừa bước vào.

-Mày chui ở đâu ra vậy? _ Hero ngồi trên giường nhìn Mini ngạc nhiên hỏi.

-Đường đường chính chính bước từ cổng vào đây. Không có bỏ thuốc mê mấy con bęc-giê của mày để vào ăn trộm đâu! _ Rất bình tĩnh, Mini ngồi xuống cái ghế gần đó và trả lời.

-Mà qua nhà tao làm giống gì? Cua tài xế lái xe của ba tao à? _ Hero vẫn không ngừng đá đầu Mini.

-Cua mày! _ Hai chữ, ngắn gọn và vô cùng súc tích.

-A ha ha, mày làm thiệt à? _ Hero nghe xong không khỏi ôm gối cười, phóng luôn xuống giường nhìn nhỏ tiếp tục nói _ Không lẽ mê tao đến vậy sao?

-Ôi trong nhà mày cũng kì ha? TAO, cua mày vì danh dự của một người phụ nữ đại diện cho phái đẹp!

Mini lại hùng hồn tuyên bố. Và giờ thì Hero đang chuyển từ cười bình thường sang cười điên loạn, một loại cười dai dẳng và chưa biết lúc nào sẽ chấm dứt. Mini không nói gì nữa, tháo ba lô đang đeo xuống, lấy sách vở trong đó ra bày biện khắp bàn học rồi chờ đợi lúc Hero hết cười.

-A... ha... Mày... ha ha... làm cái... ha ha... gì vậy? _ Hero vẫn chưa dừng cười nhưng vẫn cố gắng hỏi khi thấy sách vở được bày khắp bàn mình.

-Kèm mày học!

-Ha ha... WTF????

-Cười nhanh rồi tao kèm mày học.

-Khùng hả cha nội? _ Lúc này thì Hero đã nguôi cơn cười và bước lại gần bàn học xem xét.

-Khùng khi khô. Tao qua đây học với mày để mày dễ phát sinh tình cảm. Vì sự nghiệp của mày mà ^^

-Con điên, gì mà phát sinh tình cảm chứ, chưa ngủ mà mơ sớm vậy em. Mà mày biết gì để dạy tao?

-Cộng trừ nhân chia, đánh vần và viết chữ! Nhiều đó đủ dạy rồi!

-Mày dạy lớp 10 hay lớp 1 vậy?

-Tùy trình độ mà hiểu. Ngồi xuống, học bài! Tao phải cải tạo lại bộ não của mày mới được!

-Ok ok, để coi mày dạy được cái gì.

Nói rồi Hero cũng chịu ngồi xuống bàn để cô giáo Mini dạy dỗ. Bên ngoài, mẹ Hero đang đem bánh vào cho hai đứa nó, bà gõ cửa rồi lên ghé mắt vào xem tụi nó, đang học bài thật đó.

-Mẹ vào đi. Bình thường mẹ xông vào thẳng luôn mà, sao hôm nay lại gõ cửa?

Từ bên trong Hero nói vọng ra ngoài, mẹ cậu vui vẻ bước vào trong, giả vờ giận dữ con trai yêu quý của mình.

-Con nỡ nói xấu mẹ trước mặt bạn sao? Kì quá nha con trai.

-Haizz, con sợ mẹ quá mà...

-Giờ xúi thôi, hai đứa ăn bánh đi rồi học tiếp nè!

Mẹ Hero đem bánh để gần đó rồi ngồi xuống giường hối thúc hai đứa ăn. Dù áp lực công việc cũng nhiều nhưng bà luôn luôn vui vẻ với mọi người xung quanh. Hero cũng là con một nên toàn bộ tình yêu thương đều dành cho con trai mình. Có thể gọi là cưng như trứng, hứng như hoa luôn cũng được ấy.

Khi ăn xong và trò chuyện đôi ba câu với Mini về chuyện học hành và hỏi thăm gia đình nhỏ, mẹ Hero nhường lại không gian cho hai đứa trẻ học tập với nhau, còn bà trở xuống nhà tiếp tục công việc với đồng hồ sơ dây côm về các dự án sắp tới đây. Buổi học của hai người cũng nhanh chóng xong xuôi, Mini cố gắng ép buộc Hero xuống nhà tiễn mình coi như bù đắp nước miếng nhỏ bỏ ra nãy giờ để dạy dỗ (đồng thời là vun đắp tình cảm ^^)

-Mai đi học sớm nha!_ Dẫn xe ra khỏi cổng Mini vẫn ngoái lại dặn dò.

-Đi sớm làm giống quần gì?

-Đi rồi biết, thôi bái bai!

Vừa nói xong Mini phóng xe đi mất, bỏ lại cậu chàng đóng cổng mà vẫn thắc mắc xem chuyện gì ngày mai.

Vẫn là nhà Hero tối hôm đó...

Trong căn phòng lớn, người phụ nữ tắt chiếc Ipad đang xem lại, mỉm cười nhìn người đàn ông đang đọc báo gần bên.

-Anh này, em nói nghe chuyện này!

-Có gì à? Chuyện công việc hay gia đình mình?_ Người đàn ông vẫn đang đọc báo nhưng chú ý hơn đến người vừa nói.

-Chuyện thằng Hero!

-Sao? Nó lại bị cô giáo gọi về nhà hả em?

-Không, hôm nay thấy nó ngoan lắm, chiều nay còn chăm chỉ học bài mà.

-Hở? Học bài?_ Người đàn ông, chính xác hơn là ba Hero buông luôn tờ báo kinh tế xuống, quay sang hỏi lại vợ như không tin lắm.

-Ừ, học chung con bé Mini ấy.

-Mini... Con bé học cùng lớp với nó mà thường qua đây chung đám bạn á hả?

-Ừ, con bé dễ thương ghê. Xinh xắn, lễ phép mà còn hay giúp đỡ bạn bè nữa!

-Em định chọn con dâu rồi sao?

Ông mỉm cười thích thú nhìn vợ mình. Nói vợ vậy thôi chứ ông cũng thích con bé ấy, hoạt bát, lanh lợi như thế làm con dâu mình quá tốt luôn chứ.

-Vài năm nữa em cưới nó cho Hero nhà mình liền, nhìn cục cưng của mình cũng thích nó lắm chứ bộ.

-A ha ha. Vài năm nữa mới cưới được. Bây giờ ngủ đi, không lẽ em định thức chuẩn bị kế hoạch đám cưới suốt đêm nay luôn à?

-Rồi rồi. Anh chỉ toàn phá vỡ liên tưởng của người khác thôi...

Ánh đèn phòng vụt tắt, hai người chìm vào giấc ngủ để chuẩn bị cho công việc ngày mai. Trước đó, hai người ở hai nơi đang liên tiếp hắt xì mà không hiểu nguyên do là tại sao cả.

Căn tin trường ngày hôm sau...

-Mày kéo tao đi đâu vậy?_ Hero hỏi khi vừa bị Mini lôi xuống dưới đây vừa vào đến lớp.

-Ngồi xuống đi!

Giọng Mini vẫn bình thản kéo Hero ngồi xuống chiếc bàn trống gần đó. Vì mới sáng sớm nên học sinh xuống chưa đông lắm, tha hồ mà chọn chỗ lý tưởng.

-Rồi. Vụ gì mà kéo anh mày xuống đây?

-Tên ten...

Mini vừa cười vừa lấy chiếc hộp đang giấu phía sau ra để lên bàn. Chưa kịp để Hero hỏi nhỏ nhanh chóng mở hộp ra, thì ra là đồ ăn nhỏ đã chuẩn bị từ sáng cho Hero theo phương án một của chiến dịch "Cua trai vì gái"

-Sushi?

-Yes! Mày thích ăn món này phải hông?

-Sao mày biết? Mà làm... cho tao hả?_ Không giấu nổi vẻ ngạc nhiên, Hero lưng lửng hỏi.

-Thấy mày đi ăn thường gọi món này nên tao làm cho mày ăn á!

-Ấm trán hả? Trời đâu có nắng mà làm toàn chuyện bất thường vậy?_ Hero lấy tay giả vờ sờ trán Mini hỏi. Từ hôm qua đến giờ vẫn chưa hết sốt với nhỏ.

-Vì sự nghiệp vĩ đại của tao thôi, không tốt lành gì đâu. Mày ăn đi, nói nhiều quá hà!

-Vậy gọi là ép buộc người khác á. Mà mày chắc chắn là không có độc chứ?

-Không, tao của được mày rồi giết cũng chưa muộn. Có điều..._ Mini hơi e ngại khi nói những điều sắp tới đây.

-Sao?

-Hôm qua tao lên mạng coi cách làm rồi ngủ quên mất. Sáng nay thức dậy mới nhớ ra là chưa đi mua nguyên liệu, tìm trong tủ lạnh cũng không có đủ nên tao thay thế đại một vài nguyên liệu...

-Cụ thể một tí xíu nữa đi rồi tao quyết định coi có ăn không cũng chưa muộn.

-Thì không có cả rồi nên tao thay bằng củ cải trắng, hết dưa leo nên tao thay bằng cà chua. Cá thịt tao không biết xử lí ra sao nên cuộn đại bằng xúc xích. Tao cũng không biết gạo Nhật là gì nên lấy gạo thường nấu đại, nó chỉ có hơi nhão nhão xíu thôi hà. Cuộn lại được chắc ăn được mà...

-Hơ hơ hơ. Vậy cũng gọi là Sushi nữa hả?

Hero hỏi rồi nhìn vào hộp thức ăn bên cạnh. Nhìn cũng đẹp mắt đó nhưng mà không biết bây giờ phòng y tế mở cửa chưa ta?

-Mày không ăn thì thôi. Tao làm cũng mất tới mấy tiếng chứ bộ...

Mini đưa tay ra ngáp khá mệt mỏi, thảo nào sáng giờ Hero cứ thấy nhỏ uể oải sao á. Thôi người ta cũng có công làm thì mình đành ăn cho người ta vui vậy. Nhìn không đến nổi tệ mà ha, từ đây đến bệnh viện cũng không xa lắm đâu.

-Ăn, sợ gì mày!

-Hi hi!

Hero lấy hộp Sushi đó lại gần ăn từ từ. Cũng được mà, đôi khi thay thế nguyên liệu cũng lạ lạ ngon ngon chứ bộ. Không biết là do thức ăn hay do con người làm nữa đây. Có điều Mini thấy Hero chịu ăn cũng vui vui trong lòng sao á, ngồi kế bên cười mỉm mỉm hoài à.

Ở một góc kia...

-Tình hình này là khả quan rồi, cua được là chắc!

Lúc này đám tụ tập cũng đã tụ họp đầy đủ ở đây, nhưng lại đứng cách xa bàn của hai người kia. Nó đứng từ đó nhìn qua thì mừng rỡ chỉ chỉ cả đám, về đi chơi kì này bên kia chỉ hết rồi...

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Từng Từng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Trốn...

Từ đây văn phòng đến đây phòng học của trường nó được ngăn cách bởi một hành lang chính giữa. Hành lang ấy kéo dài đến một khoảng sân nhỏ phía sau, nơi mà ít ai lui đến. Có ở đây mọc um tùm, có nhiều cây còn cao đến ngang người nữa. Côn trùng cũng rất nhiều, chúng bay qua bay lại khắp các bụi cỏ nên không ai muốn vào. Kể cả nhà trường cũng không cho dọn cỏ vì cho rằng nơi đây không ai lui tới thì sau này cũng lại như vậy, khi nào cần đến thì dọn một lần luôn. Ấy vậy mà cũng có một vài kẻ khác người lại thích chui vào đây. Bởi vì cả cái sân um tùm này lại có một cây cổ thụ rất lớn nằm đó. Không hiểu lí do vì sao nhưng cây lại mọc ngang xuống chứ không thẳng lên cao như các cây khác. Điều đó làm cho hai chị em dị thường nhà kia thích thú ngay từ khi mới đến đây vì có thể nằm gọn trên cây mà hóng gió mát, thậm chí cả ngủ cũng được. Và hôm nay, hẳn- một trong người vừa nói trên cũng đến đây vào giờ ra chơi buồn chán này...

-Sao chị lại ở đây?

Hắn ngạc nhiên khi phát hiện chỗ nằm lí tưởng của mình đã bị một kẻ mà ai cũng biết là ai đến giành mất. Kẻ đó đang lim dim ngủ bùng đây, ngáp ngắn ngáp dài chào hắn.

-Hế lô cung!

-Em hỏi sao chị lại ở đây? Giờ này lẽ ra chị phải ở trong phòng giáo viên chứ?

-Phòng giáo viên chán chết, toàn mấy bà cô già kể chuyện chồng con hay chăm sóc sắc đẹp mãi, nghe mà mệt. Còn ở trong phòng học thì bị tội học sinh lằng vằng hỏi này nọ, nịnh hót tùm lum tà la, chán chết.

-Cũng phải. Con người điên-có-trình-độ như chị ở đây chơi với côn trùng mới hợp.

-Chứ không phải cung cũng xuống đây chơi-với-côn-trùng à?

An- chị hấn và cũng là kẻ dờ người thứ hai leo từ trên cây xuống. Giương đôi mắt chờ câu trả lời của hấn khi vừa đá đều ngược trở lại.

-Cũng không đến nỗi như chị. Em xuống đây ngủ mà gặp chị coi như xong.

Hấn dứt tay vào túi quần, nhún vai như thể chị An là người phá hoại giấc ngủ của mình vậy.

-Ờ. Mắc gì em không đi chơi với mấy đứa bạn mà xuống đây? Còn bé Sún đâu, bình thường hai đứa toàn đi chung nhau mà?

-Con cún đó đi với thằng lớp trưởng lớp bên kia rồi. Mấy đứa kia thì đi chơi theo cặp hết, không lẽ giờ em lên đọc truyện với con Sĩa à?

-Ghen hay sao mà vừa nói vừa rủa người ta vậy?

-Chắc có mà, thôi em lên lớp à!

Bị chị đá đều lần nữa, hấn không biết nói gì nên định bỏ lại lên lớp, nói với bà này khó thắng còn hơn nói với nó nữa kia.

-Khoan, xiu nữa chị dọn qua nhà em ở đó.

-What? Qua làm gì? _ Hấn nghe xong câu nói thì quay mặt trở lại nhìn chị mình.

-Ở khách sạn hoài chán lắm nên chị qua nhà cung ở. Chị nói với mẹ cung ngày hôm qua rồi, thuyết phục cô đồng ý luôn rồi nên chút nữa chị dọn qua.

-Chị không sợ anh Huy? Nhà em gần nhà con Sún nha, chị biết mà.

-Người ta nói nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất mà. Vậy nha, về chuẩn bị đón tiếp chị đi, mẹ cung chiều nay cũng về sớm đãi tiệc mừng chị đóoooooooo

-Mẹ em cung chị ghê ha, mà thôi kệ chị đi. Em không thèm quan tâm đâu.

-Kệ cung chứ. Mà chút nữa lên lớp rù bé Sún chiều qua nhà cung nha, chị có chuyện cần bàn với nó.

-Không biết à...

Hấn nói rồi bỏ lên mất. Chị hấn đứng phía sau cười luôn ra miệng, khổ thằng em này quá hà. Lúc nào nhờ cũng tỏ vẻ như vậy nhưng cuối cùng thế nào cũng nói giùm cho xem, huống chi thích Sún tới nhà ghê vậy mà.

Nhà hấn buổi chiều hôm đó...

Chị An cuối cùng cũng dọn xong đồ đạc sang nhà hấn, mừng là chỉ có vài vali đồ nên cũng không tốn thời gian lắm. Còn nó được hấn rù sang thì cũng nhanh chóng xách đi qua đó với chị An. Giờ thì 3 chị em đang ngồi trong phòng bàn tính kế hoạch cho cuộc thi âm nhạc ở trường diễn ra sắp tới đây. Chị nhờ nó liệt kê một số tên tuổi nổi bật về ca hát trong lớp để chuẩn bị, đương nhiên trong đó có Hero nhà mình rồi. Cuộc thi lần này bắt buộc mỗi lớp chuẩn bị một tiết mục, có thể là đơn ca, song ca, hoặc tốp ca cả lớp luôn cũng được. Vì trong lớp có một số đứa đang chuẩn bị thi các môn học tự chọn nên không thể tập trung hết để hát được. Vậy nên cả 3 đang phân vân giữa đơn ca và song ca. Dĩ nhiên cho Hero hát một mình thì quá tuyệt rồi nhưng sợ lại dờ chứng không chịu hát nên lại phải suy nghĩ đến phương án cho song ca với một người nữa...

-Em nghĩ ai hát chung là tốt nhất? _ Chị hấn cầm tờ tóm tắt của nó này giờ nhưng vẫn không chọn được vì mới chủ nhiệm nên không rõ hết tất cả.

-Không biết nữa. Hay cứ thử điện thoại nó hỏi rồi tính tiếp ha?

-Ok, ai có số điện thoại nào?

-Hai đứa em có. Mà thôi mày điện đi cún! _ Nó nói rồi quay sang hấn giục điện.

-Thiếu tao chắc mày chết à.Điện thoại cũng nhờ! _ Nói vậy thôi chứ hấn cũng móc điện thoại trong túi ra gọi giúp nó.

-Tự thêm nó vào danh sách thì, nó không chửi tao mới lạ... _ Nó trả lời lại, tuy nhiên lại vô cùng nhỏ, như không muốn hấn nghe thấy.

Sau vài tiếng chuông đợi, đầu dây bên kia cũng bắt máy lên nghe. Hấn bình thần tường thuật lại nội dung nãy giờ cho Hero nghe và hỏi ý kiến về cuộc thi mà chắc chắn Hero phải tham dự sắp tới đây. Và cũng như nó dự đoán từ đầu, hấn đã phải gánh chịu toàn bộ những lời lẽ “thân thương” nhất từ thằng bạn thân mà lẽ ra người nghe phải là nó, cũng tội mà thôi cứ kệ đi.

-Sao rồi, sao rồi? _ Tiếng nói chuyện điện thoại vừa dứt nó đã nhào ngay sang bên hấn hỏi thăm tình hình

-Nhờ phúc của mày mà làm tan vỡ tình bạn cao cả thiêng liêng của tao rồi đây, tốt ghê ha?

-Tao không tốt thì ai tốt đây, quen biết tao là phúc đức tám đời nhà mày đó cún.

-Phúc đức 8 đời hay thảm họa 8 kiếp?

-Tùy đường ăn ở của mày thôi.

-Stop dùm cái đi cô cậu à. Rốt cuộc thì Hero nó nói sao?

Không chịu nổi cảnh cãi nhau của hai đứa nó hay nói chính xác hơn là GATO vì không có đôi có cặp để cãi nhau ở đây, chị An lên tiếng ngăn cản tụi nó lại trước khi cả căn phòng mình tổn công tổn sức sắp xếp chiều giờ bị hủy hoại trong chốc lát.

-Haizz, tình hình căng thẳng lắm... _ Hấn vuốt cằm, lắc đầu trả lời.

-Căng thẳng, là sao mới được?

-Nó chửi xong cúp máy luôn rồi!

Hấn trả lời như không. Và ngay sau đó là nhận một chiếc gối bay thẳng vào mặt. Chiếc gối trên tay chị hấn. Và cũng y như chị, chiếc gối thứ hai từ nó cũng bay luôn vào mặt hấn một lần nữa. Không ai nói tiếp lời nào, tất cả bắt đầu chuyển sang trò chuyện bằng hành động. Toàn bộ gối mềm, gấu bông... vân vân và vân vân được cả 3 người ném qua ném lại tứ phía. Nếu lúc đầu chỉ là tổng hấn cho đỡ tức thì bây giờ là ném loạn xạ, không phân biệt địch hay mình, ai nấy nhặt được thứ gì chơi được cứ việc chơi, không quan tâm đối phương ra sao, mình không vì mình trời tru đất diệt mà.

Thế là cả buổi sau đó đều tập trung ném, chơi, phang, quăng, thái... bỏ luôn cả việc lựa chọn người thi. Cuộc chiến chỉ dừng lại khi tiếng chuông cửa vang lên bên ngoài. Ai cũng nghĩ nệ hấn về nên không chuẩn bị gì cả, chỉ dọn dẹp phòng chào đón thôi nhưng mà...

-Chị có linh cảm cái gì không ổn mấy đứa ơi! _ An là người ngăn cản hấn chạy ủa ra mở cửa, kéo cả hai đứa tiến về phía sân thượng.

-Linh cảm gì chị?

Hai đứa lần lượt thối lui khi bị kéo lên sân thượng. Không đợi trả lời, nó ghé mắt xuống, nhìn vào khoảng sân nơi có người đứng bấm chuông. Rất quen, và chính xác là quá quen. Vì đó là anh 2 nó mà...

Nhưng hình như chị An vẫn chưa nhìn xuống để biết chuyện gì. Chị vẫn còn đang giải thích với hấn lí do tại sao không cho mở cửa mà kéo thẳng lên đây. Nhìn xuống lần nữa thấy anh nó đang sốt ruột vì chờ đợi, sợ sẽ nhìn lên sân thượng tìm người nên nó vội vàng kéo hai người trở vào trong bàn kế hoạch.

-Sao lại kéo ngược chị vào đây? _ Chị nó không giấu nổi thối lui, chưa kịp nhìn ra ngoài nhận diện người gõ cửa mà.

-Anh.. anh Huy tới!

-Anh Huy là bạn em hả? Vậy không sao rồi! _ Vâng, rất tinh táo và chưa kịp nhớ ra luôn tên chồng sắp cưới của mình, chị trả lời.

-Anh Huy... anh em... chồng chị á...

-Chị chưa có chồng... Á KHOAN EM NÓI CÁI GÌ?

-Anh Huy tới kìa, giờ sao đây?

Nó hoảng loạn bao nhiêu thì chị An lại hoảng loạn hơn nó bấy nhiêu, hấn cũng thế. Ba người ngó tới ngó lui ngoài cửa tìm đường thoát. Còn anh nó bên ngoài có lẽ hơi khó chịu vì đã lâu không ai mở cửa, đang định bấm số hấn xem sao thì chị An đột ngột ra ý kiến, ai nấy đều nhanh chóng tiến hành theo đó để tự giải cứu chính mình. Nó thì lục đục dọn dẹp đồ đạc bày ra nãy giờ để về nhằm kéo theo anh 2 mình về luôn. Hấn chạy nhanh xuống đó để mở cửa đồng thời kéo thời gian cho chị An trốn phòng trường hợp anh nó đòi lên nhà chơi. Nó dọn đồ xong chạy liên theo hấn, cánh cổng nhanh chóng mở ra...

-Sún, em cũng ở đây nữa hả? Mà sao hai đứa giờ này mới mở cửa, làm chuyện gì mờ ám sao? Mặt cũng ửng đỏ nữa, chuyện gì đây? Không lẽ...

Vừa mở cửa ra, thấy nó hiện diện ở đây cùng hấn, anh nó tuôn luôn một tràng câu hỏi làm ai cũng choáng không kịp trả lời. Quả thật là mặt hai đứa cũng đỏ thối, tại nãy giờ chơi giỡn quá chừng ở trên đó mà.

-Anh đừng có bậy bạ à. Em qua đây bàn kế hoạch thi văn nghệ với nó _ Nó đáp lời, chỉ tay sang hấn nhờ cứu giúp.

-Đúng rồi á. Tại... à tại làm mất chìa khóa nên chạy đi kiếm mặt mới đồ, không có gì mờ ám cả._ Hấn lập tức chống chế, tìm ra lí do phù hợp nhất để nói.

-Ở nhà cũng gài khóa nữa hả? Cần thận dữ vậy? Mà anh nhớ mày đâu phải đứa đãng trí mà làm mất chìa khóa? _ Tiếp tục tra hỏi, giải thưởng đa nghi của năm chắc thuộc về anh nó quá.

-À... À... tại con Lucky của em nó tha đi mất, dạo này chó nó quậy lắm anh! _ Và hấn cũng đã tìm ra thêm lí do nữa để giải thích cho mình, có mẹ làm luật sư đôi khi cũng học tập được nhiều thứ hay ghê.

-Con Lucky của em đang xích ngoài kia mà? _ Anh nó nhìn rồi chỉ tay vào chú chó đang ngoan ngoãn nằm ngủ gần cổng. Và sợi xích màu tím nổi bật trên cổ nó là bằng chứng để buột tội cả hai đứa.

-Hồi nãy nó bị đứt dây xích, em mới buộc lại rồi chạy ra... hề hề hề

Vừa nói hấn vừa xích người sang phía con chó để tránh anh Huy phát hiện ra thêm bất kì điều bất thường nào nữa. Hết bị bà chị quái đản hành hạ rồi đến ông anh quái chiêu này nữa chắc chết sớm quá, tại sao lại để hấn quen biết hai con người này chứ, khóc không nổi luôn mà.

Cũng may là khi anh Huy vừa định nói nữa thì nó nhanh chóng hỏi chuyện để bịt miệng ông lại, chứ đề tí nữa là xong xuôi hết mọi chuyện luôn thì chết.

-Mà anh hai qua đây làm gì vậy? Hôm nay đi làm về sớm nhớ?

-Ồ, hôm nay trốn việc, hô hô hô. Qua đây tìm thằng Wind rủ nó đi chơi, lâu rồi không đi cafe này nọ với nó.

-Rủ thằng cha này đi để hỏi han tình hình chị An chứ gì, anh mà tốt vậy à?

-Có em hiểu anh. Mà mày đi không Wind? _ Anh nó quay sang hấn cười cười rủ rê.

-Chùng nào? _ Hấn hỏi.

-Bây giờ cũng được. Anh vào trong chờ mày thay đồ rồi đi.

-A thôi thôi, tối rồi đi ha. Giờ anh về nhà với em xú đi rồi tối hà đi, nha nha anh hai? _ Nó xen vào giữa hai người, cho anh Huy vào nhà thế nào cũng lần ra tung tích của chị An cho coi.

-Đúng đúng rồi đó anh. Tối rồi đi ha, giờ em còn công việc, hi hi _ Hấn cũng sức nhớ ra bà chị của mình nên vội hoãn kèo.

-Bây giờ mày bận gì sao? Anh chờ chút cũng được._ Nhìn thấy hai đứa nó nói chuyện anh cũng có chút nghi ngờ, tuy không xác định nhưng vẫn hỏi kĩ lại.

-Dạ. Bây giờ em phải tắm chó, đi chợ mua đồ ăn cho chó, nấu cơm cho chó, cho chó ăn, dọn nhà cho chó, chơi với chó, dắt chó đi dạo, đi tiêm ngừa cho chó, mua đồ mới cho chó... Nói chung là chiều em bận rồi, tối đi ha anh?

-Đúng rồi á anh, bây giờ mình phải đặt thú cưng lên hàng đầu. Anh về với em rồi sửa soạn cho con Bông Xù nhà mình nha, nhanh nhanh đi! _ Nó nói rồi kéo anh nó đi luôn.

-Nhưng mà... _ Anh nó quả thực rất thắc mắc nhưng không còn cách nào khác đành theo nó về nhà đợi tối rồi tính luôn với hấn sau vậy.

Đợi hai anh em nó đi khuất, hấn lập tức khóa cửa lại, chạy vào trong tìm chị báo cáo tình hình. Nhưng trong phòng, rồi trong nhà khách, nhà bếp đến cả toilet vẫn không thấy đâu cả. Đang tính gọi điện thoại xem có chui lỗ chó ra ngoài hay không thì từ đằng sau, một bàn tay khều hấn lại. Từ từ quay sang, không giống chị mình. Mà là một ai đó tóc tai rối xù che luôn khuôn mặt, quần áo nhăn nhúm bù xù, tay cũng xước vài đường nhỏ. Nếu thêm một chút mùi hôi nữa chắc y chang ăn mày luôn rồi. Giật mình với người đối diện, toan la lên vì nghĩ đó là trộm thì bàn tay người đó chộp lấy miệng hấn, tay kia vén mấy tóc bôm xôm che hết gương mặt lên. Má ơi, chị hấn đây sao?

-Chị làm cái gì mà thê thảm vậy? _ Hấn lập tức ngó nghiêng cả người chị mình rồi hỏi sau khi chị An bỏ tay bịt miệng ra.

-Vào thùng máy giặt trốn. Lúc nghe tiếng cung chạy vào gọi thì chui ra, ai ngờ lại bị vương tóc với cái áo vào đó. Gỡ đã đòi mới leo ra được nè. Thê thảm chưa?

-Chị chui vào máy giặt làm gì?

-Trốn.

-Hết chỗ rồi hả? Chui đại vào tủ quần áo hay vào phòng trống nào đó trốn, hoặc vào toilet hay gầm giường cũng được vậy, tự nhiên chui vào máy giặt?

-Tủ quần áo của em đồ đạc ngập tràn trong đó rồi chui chỗ nào. Phòng trống chỉ có ở dưới lầu, đi xuống lỡ bị bắt gặp rồi sao? Còn gầm giường thì khó chui quá, chui vào sợ lỗ tay lỗ chân ra còn chết dữ nữa. Nghĩ qua nghĩ lại thấy cái máy giặt gần nhất mà nó cũng rộng nữa nên chị chui vào, ông không có lí do gì để mở máy giặt kiểm tra nên chắc chắn an toàn. He he he.

-Chị tỉnh quá!

-Cảm ơn cung đã khen. Mà ông qua đây chỉ vậy?

-Rủ em đi cafe, chắc hỏi han tình hình chị á. Khổ mấy người ghê, về cưới đại cho rồi đi bà ơi, trốn trốn kiểu này đau tim ghê.

-Có chồng gò bó lắm, từ từ đi, để ông đợi chơi. He he. Mà thôi chị đi tắm à, để bộ dạng này tí nữa mẹ cung về chắc nghĩ chị là ăn mày đột nhập quá.

-Kệ chị, mệt ghê >_<

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Tung Tưng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Lại Trốn!

Sau lần tìm kiếm “tài năng âm nhạc” bất thành đó, ba chị em nó quyết định mở cuộc họp bàn tròn lần thứ hai để đề ra chiến lược thi đấu. Vì lần trước mém xong đời với ông anh yêu dấu của nó ở nhà nên lần này cả ba nhất trí hẹn nhau ở quán coffee gần đó cho thuận tiện. Sau giờ học trên lớp, chị An lấy xe chạy trước ra đó, còn hần thì đeo nó đến sau như mọi ngày. Tất cả mọi thứ đều diễn ra suôn sẻ cho đến khi. .

-Chị có linh cảm hai đứa ơi!

An đột nhiên cắt ngang câu chuyện bị Hero hành hạ sáng giờ vì tội tự ý đăng kí tham gia nhạc của hần. Cả hai đứa đều quay sang nhìn chị mình, hình như câu này nghe một lần rồi nha.

-Linh cảm gì chị? Không lẽ. . .

Nó dần nhớ ra chuyện hôm trước. Cũng câu nói “Chị có linh cảm” này của An mà ba người mắc một phen nháo nhào để đối phó với anh Huy rồi.

-Tôi thích rồi kìa, linh cảm gì nữa -_-

Hần thở dài ngao ngán khi vừa nhìn ra phía sau, cái linh cảm này đáng sợ thiệt mà.

-Cung đừng có nói. .

Chị An về mặt từ từ biến sắc. Nó cũng nhìn ra phía sau theo hướng hần nhìn lúc nãy. Ôi thôi rồi!

-Chồng yêu dấu của chị đang ngồi bên kia kìa, nói nói cái gì nữa!

Hần vào thẳng vấn đề luôn. Quả đúng là anh hai nó đang ngồi ở đây thật! Anh ấy hình như đang bàn việc hay nói chuyện gì với một người bạn đằng kia thì phải? Và cũng rất có thể sẽ quay sang đây và nhìn thấy. . .

-Chết rồi, về về mấy đứa ơi!!!

Chị hần ngày càng hoảng loạn. Vợ ngay lấy đồng giấy tờ trên bàn cho vào túi toan ra về nhưng lại bị hai đứa nó ngăn lại.

-Ra ngoài đó là bị bắt tại trận ngay đó. Muốn ra cổng phải đi ngang qua bàn của anh Huy chị à. . .

Nó tưởng tận giải thích cho chị. Còn An lúc này vẫn còn hoảng, vừa nghe nó nói vừa chui xuống dưới gầm bàn, hi vọng trốn thoát được lần này.

-Cách duy nhất là vào toilet trốn cho đến khi anh Huy về. Toilet ở hướng ngược lại nên yên tâm là không đi ngang qua đó, miễn là đừng vấp té hay gây ra tiếng động để ông không nhìn sang trong lúc chị đi là được.

Hần nhìn chị mình chui dưới gầm bàn thì chợt nảy ra ý tưởng. Không nói gì cả, thấy cách đó cũng hợp lí nên An đành nghe theo. Len lén đi từ từ sang toilet phía bên trong và ngồi chờ động tĩnh.

Chị An vừa vào đến toilet là cả hai đều vượt ngục thờ phào, ít ra sống sót được phen này. Nhưng mọi chuyện đâu dễ đến vậy, trong một phút đẹp trời nọ, anh nó rời mắt khỏi tờ giấy người bạn đưa trên tay và bắt đầu thưởng thức li cafe của mình. Và mọi chuyện vẫn tiếp tục không có gì xảy ra nếu như li cafe đó có hai em ruồi be bé xinh xinh chết trôi trong đó. Khách hàng là thượng đế mà, phục vụ thượng đế kiểu như thế thì tất nhiên phải gọi quản lí ra rồi. Vậy là một hai ba, anh nó quay đầu vào hướng bên trong và vô tình nhìn thấy hai đứa nó. Cũng hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy em mình ở đây, nhưng lại có hần đi cùng nữa nên anh nó thử bước lại bàn kia xem hai đứa làm quái gì giờ này.

-Hế lô anh hai!!!!

Nó đã dự đoán trước tình huống này nên đem ngay bộ mặt vui vẻ ra chào đón. Hấn cũng vậy. Chị An trấn rồi nên cứ bình tĩnh, không chuyện gì phải sợ cả.

-Hai đứa đi đâu đây?

-Đi bàn công việc, chọn người thi mấy tiết mục văn nghệ á anh!

Nó nhanh chóng đáp lời, ông này vào vấn đề nhanh ghê.

-Sao lại là cafe mà không phải quán trà sữa? Hai đứa còn nhỏ mà thích đi cafe rồi sao? _ Giờ đây là thời điểm cho những nghi ngờ từ bộ óc nhanh nhạy kia.

-Đi đổi gió. Anh với em cũng đi cafe hoài mà _ Siêu nhân Wind đã ra tay cứu giúp cho nó.

-Ra là vậy. Nhưng mà 2 đứa uống sao lại 3 li nước dũ vậy?

Có sơ hở. Lúc nãy chị An đi vẫn còn bỏ lại li nước cam uống dở trên bàn, thôi tiêu rồi!

-Sún nó uống đó anh. Tham ăn tham uống lắm, uống một li chưa đủ nữa. Hê hê _ Rất tốt, bạn Wind vẫn còn sức chống chế.

-Uống chưa hết mà gọi li khác hả em gái? Li của em còn, li kia cũng còn kia!

Lại nữa, An oi là An. Sao chị có thể sắp cưới một ông chồng nguy hiểm đến vậy chứ? Sao lúc nãy chị không uống hết li cam hoặc là đem nó vào toilet chung đi chứ ?

-Tại em vừa thềm dâu vừa thềm cam nên kêu hai li ra uống một lần cho đỡ ghiền. Hút cái này một chút, cái kia một chút ngon lắm á _ Lần này bạn Sún đã ra tay tự mình cứu mình.

-Sống chung mười mấy năm mà anh không ngờ em có sở thích kì cục vậy nha. O mà cái túi xách này của ai vậy?

Lại tiếp tục sơ hở. Thoát được lần này chắc đem bà An ra hành hình quá đi! Con người gì đâu mà bỏ của chạy lấy người vậy hả, còn cái túi xách sao lại để ở đây???

-Của em!! Của em á _ Nó lại nhận bừa để cứu vãn tình thế. Haizz, rốt cuộc bao lâu nữa anh nó mới chịu đi đây?

-Dạo này mất thời trang của em xuống quá hen. Túi xách vừa xấu vừa già hơn tuổi em vậy mà.

Rất thần nhiên, anh nó nhìn cái túi xách của chị An và nhận xét. Đâu hay trong toilet đằng kia, có người đang nghe được và sôi máu sùng sục ở đó. Dám coi thường mắt thẩm mỹ của bà à, không cưới xin gì luôn cho coi nè.

-Em đi quay số trúng thưởng nên trúng chứ đâu có mua, he he. Mà sao anh không về bàn đi, để bạn đợi lâu không tốt đâu _ Rất can đảm, nó lên tiếng đuổi xéo anh mình.

-Công việc xong hết rồi, người ta cũng về trước rồi mà. Anh ngồi đây chơi với hai đứa luôn ha?

-Hớ hờ hơ

Mặt hai đứa đơ ra. Ông mà ngồi đây là khỏi bí mật gì luôn nha, chị An hết đường mà sống sót phen này rồi sao?

-Giờn thôi mà căng thẳng vậy? Nói chứ anh có việc bận rồi, bye bye hai đứa anh về công ty đây!!!

Hành động rất nhanh gọn, anh nó mau chóng rời khỏi bàn và gọi nhân viên tính tiền cho cả hai bàn trước khi về. Nhìn theo chiếc xe đã khuất sau cổng mà hai đứa nó hạnh phúc chết được. An toàn tập 2 rồi, yeah yeah.

Kì trước an toàn cũng kéo theo việc chưa chọn được người thi nhạc. Vậy là cuộc tuyển chọn part 3 bắt đầu. Ở nhà không được, ở quán không ổn vậy thì lần này sẽ là ở trường, đảm bảo anh nó sẽ không mò đến được.

-Chị à, lần này đừng nói “Chị có linh cảm nữa” được không? Em sợ cái linh cảm của chị quá rồi.

Học sinh trong lớp vừa kéo nhau đi khỏi khi tiếng trống hết giờ vang lên thì nó và hấn cùng kéo nhau lên phòng giáo viên gặp chị mình. Thay mặt hấn, nó tha thiết mong chờ chị mình đừng bao giờ nói câu kia như hai lần trước nữa, vậy đủ rồi!

-Nhưng mà thật sự chị đang có linh... .

-Chị! _ Nó lập tức ngắt lời nhưng hình như không hiệu quả.

-Khỏi đi, tới rồi kìa _ Từ bên ngoài, hấn lộ đầu vào và nhún vai.

-Ai... ai tới?_ Chị An dù biết đến 90% câu trả lời nhưng vẫn cố hỏi, hi vọng vào 10% còn lại.

-Người tình chưa biết khi nào cưới của chị chứ còn ai nữa. Toilet thẳng tiến chị à!

-Haizz.

Nó thờ dài ngao ngán, tập 3 rồi nhe. Và cũng như hai lần trước, chị An đã yên vị sẵn sàng trong toilet trong khi anh Huy đang từ từ tiến đến.

-Sao anh vào được đây?

Ngay từ trước cửa, nó đã chặn đầu anh hai mình lại. Tra hỏi người ta trước nhằm tránh người ta tra hỏi lại mà.

-Anh là học trò cũ kiêm luôn nhà tài trợ học bổng của trường này mà, sao lại vào không được. Mà sao em biết anh vào đây mà ra tận cửa chào đón vậy em gái?

Dừng dung bước luôn vào trong phòng Giáo viên, ngồi đại xuống một chiếc ghế gần đó, anh nó bình thản trả lời. Mắt vẫn liếc quanh một vòng căn phòng khảo sát như trước giờ.

-Vậy anh vào đây làm gì? Ngắm trường hồi tưởng kỉ niệm à? Anh dạo này rảnh đến vậy sao? Hay anh theo dõi em vậy? Xa em anh thiếu hơi hay sao mà ngày nào cũng gặp anh ám công việc của em hết vậy?

Hỏi dồn dập đối phương chắc là phong cách của hai anh em nhà này quá. Kiểu như dồn người ta vào thế bí vậy. Tuy nhiên anh nó mà, không phải dạng vừa đâu mà bị nó dập nha!

-Anh đâu có rảnh rang mà theo dõi em, toàn đi với thằng Wind không chứ ai mà lạ. Còn anh vào đây tìm em theo lệnh của mẫu hậu nhà mình à. Mặt em ngày nào cũng gặp, chán chết rồi ai thèm nữa mà ám với không_ Vừa trả lời vừa đá đểu người ta, thiết tình hà >_<

-Rồi rồi ok ok. Mẹ kêu anh kiểm em làm gì á?

-Hôm trước anh kí được một hợp đồng lớn nên tháng này doanh thu của Anpi tăng đáng kể. Ba mẹ quyết định đi ăn mừng nên kêu tui đi đón cô đưa qua nhà hàng luôn. Nãy giờ đứng đợi dưới cổng trường hoài không gặp nên tui lên đây tìm, ai ngờ bị cô đón đầu trước như vậy.

-Ra vậy!

Nó tặc lưỡi rồi thu dọn mấy món đồ đặc vừa mới bày ra trên bàn cho vào balô định ra về. Vừa mới bước đến gần chỗ hẩn dặn dò vài thứ thì tiếng nói của ông anh hai lại cất lên, nhiều thứ sơ hở quá!

-Em lại tiếp tục sử dụng cái túi vừa già vừa xấu này à?

Đã phát hiện mục tiêu cần truy xét. Lại là chiếc túi hộp màu tím của chị An, và bây giờ nó đang nằm chễm chệ trên ghế mà lúc nãy chị ngồi. Sao mà lại không biến đi mất hả túi ơi?

-Không không, em để nó ở nhà á. Túi này chắc của cô nào để quên thôi_ Đang ra sức biện minh cho mình, Sún 5ting!

-Để quên mà trên bàn còn có cả giấy tờ nữa. Cô nào mà lơ đãng quá vậy trời, kiểu này chắc dạy trước quên sau quá ha?

Vẫn đang công kích. Và người bên trong toilet vẫn đang nghe. Rất rõ là đằng khác, kì này nghỉ cưới thiệt luôn nè.

-Đừng nói vậy tội người ta, biết đâu vì tình cảnh mới để quên thôi à. Thôi mình đi nhanh đi, để phụ mẫu chờ không yên đâu à.

-Em có biết ai đâu mà bênh dử vậy? À hay là rù thằng Wind đi chung cho vui đi?_ Anh nó ra đề xuất khi vừa bị nó lòi đi.

-Thôi nó bận rồi anh. Hôm nay nó phải ở lại lau chùi dọn dẹp toilet rồi, không đi được đâu. Phải không cún?_ Nó vừa trả lời vừa quay sang hẩn cầu cứu.

-Yes, yes, đúng rồi anh, tuần trước trốn đi trực nên tuần này bị bà cô chủ nhiệm xấu xa đáng ghét đó phạt nên không đi được, cái loại người ăn ở thất đức suốt ngày trốn chui trốn lủi như vậy ai lấy làm chồng chắc khổ tám đời quá. Thôi hai người đi đi.

Vỗ tay nào! Không hổ danh là siêu nhân Wind mà, vừa cứu vừa nói xấu người trong toilet, ai mượn hành hạ tui nhiều lần như vậy chỉ nè.

-Nó nói vậy rồi thôi mình đi nha! Nhanh nhanh lên, em đói rồi.

Nó nói rồi kéo anh đi nhanh trước khi kịp nghĩ ngờ chuyện gì tiếp theo. Chỉ khổ thân chị An, đã khổ công trốn trong toilet mà còn bị hết người này đến người khác sỉ vả nữa mà. An đã làm gì sai????

Chương 36: Đói Bụng Quá Đi Thôi !

—Hero tự truyện—

4h chiều, nằm ở nhà tự nhiên thấy buồn ghê gớm. Hôm nay tía má lại về trễ nữa. Giờ này vừa đói vừa làm biếng ra, cũng hết sức lực để hát hò onl game nữa rồi, buồn chán chết được. Đi học quên ghé quán ăn, về tới nhà tủ lạnh cũng trống trơn. Không lẽ phận trai như tui lại đi ra quán ăn một mình sao, nó nó, không bao giờ nhá. Nhưng bây giờ thì biết làm gì đây, nằm chịu trận đến tám chín giờ tối à, không được, chết đói nga. Ước gì có đứa nào qua rủ tui đi ăn nhí, trai gái les gay chịu hết đó. Mà ước tui bạn cũng như không, giờ này toàn đi chơi với gấu hết rồi, ai đâu mà lo cho cái thân già của tui chứ, nhớ đến càng ghét thêm mà...

5h rồi a. Làm sao đây, đi ăn hay không ăn, đói đến ngủ hết được luôn rồi. Không ăn không được, mà đi một mình thì kì quá à. Sao đây, sao đây? Đành lục lại danh bạ lần cuối coi có đứa nào rủ đi được không... Tồ, thôi bỏ đi, giờ này không học thêm thì là đi chơi với con Heo rồi. Wind, bỏ luôn, chắc chắn giờ này nó với con Sún đi hú hí nè. Sữa thì khỏi nói, lúc sáng thấy nó khiêng một chồng sách về nên chắc giờ này đang bận luyện rồi đây. Còn thằng A, thằng B, thằng C, thằng D... tất cả đều không được >_< tui hận mấy đứa có ghê.

Hay giờ nhắn tin rủ con Mini ta? Ể mà không, rủ rồi thế nào nó cũng nói tui mê nó rồi cho coi. Bỏ phương án này đi!

5h15. Không chịu nổi nữa. Liều đi, nhắn tin đại cho nó vậy. Thà vậy chứ không thể chết đói được. Tui mà chết lại tốn cả tí tí lít nước mắt thương tiếc của người hâm mộ cho coi, con người đẹp và hoàn hảo như tui không thể có kết cục bi đát như thế (Vẫn còn ảo tưởng được ~~~)

“Mày rảnh không? Đi ăn với tao?” _ Tin nhắn đã gửi.

Chờ đợi, chờ đợi. Con mấm đó mà nói không chết tui chết quá. Tao lạy mày Mini ơi, giờ này đừng bận cái gì mà. Mày mà không đi sau này tao chết chắc chắn sẽ ám không cho mày ăn ị gì luôn nè. Trả lời tao nhanh đi chứ cái con này, mày mà chậm chạp là giết chết con người tài sắc như tao đó. Con vái ông Địa cho nó không bận gì hết, con mà đi ăn được là con mua chuối cúng ông nha. Ừm ba la xì bùa, bùa xì la ba ừm, tin nhắn tới nhanh đi! Hay là điện thoại nó hết tiền nhí ? Hoặc là nó đang đi to-bò-lét ta? Mà có khi nào nó đi chơi với thằng nào rồi nên không trả lời mình không ?

Lại 10 phút nữa trôi qua. Thời gian sao mà chậm vậy? Mini mày thực sự không trả lời tin nhắn của tao sao? Oaaaaa... Mày trả lời đi mà, mày đi ăn với tao đi mà. Đi đi rồi tao sẽ nói thích mày mà, tao hứa đó. Nằm bẹp trên giường thế này mà chết khó coi lắm, xuống âm phủ mặt mày xanh xao khô khốc như vậy tui mà quý nó cười vào mặt cho coi. Câu “hồng nhan bạc mệnh” thật đúng nga, tui sắp tiêu rồi. Tía má sinh con ra đẹp để chi để giờ con khổ quá nè.

Chuông công reo. Chắc lại là mấy ông thu tiền điện, tiền nước, tiền... đây. Mệt thật, sao cứ chọn lúc người ta ở nhà một mình mà vào vậy? Ghét, không thêm mở cửa luôn, để tía má về tự xử vậy. Cơ mà mấy người này dai thiệt, bấm chuông này giờ chắc 10 lần rồi mà chưa chịu đi nữa, khổ thiệt. Tui đang đợi chuông tin nhắn, là chuông tin nhắn chứ không phải chuông cửa đâu mà ần hoài nha.

Lại tiếp tục là tiếng chuông, định bấm cho cháy chuông nhà người ta à? Í mà không phải chuông cửa, là chuông điện thoại đó. Để coi... cuối cùng nó cũng chịu điện thoại lại mình rồi. Tao yêu mày quá Mini ơi!!!!

“A lô”

“Ra mở cửa coi thằng điên này, bấm chuông cả chục lần mà im hoài là sao???”

“Nãy giờ là mày bấm hả?”

“Chứ mày nghĩ ai? Xuống mở cửa nhanh coi, mồi chân thấy bà nè!”

“Ô cê, ô cê, tao xuống liền đây. 1p30s thôi!”

Tắt điện thoại, tự nhiên năng lượng tràn vào người lúc nào không hay, tui ngay lập tức phóng ra cửa và chạy nhanh xuống cổng. Mở ra, cứu tinh đời tui tới thiệt rồi nè.

-Xách gì theo đó?

Xem nào. Xách một giỏ đồ to luôn nha. Cái gì trong đó vậy nhí? Đừng nói là tập sách để bắt tui học nha. Ôi nó, bây giờ đi ăn còn muốn không nổi nữa mà hoảng chi... .

-Đồ ăn cho mày nè. Nãy mày nhắn tin tao chạy qua liền đó. Giữa đường thì gặp người ta bán hủ tiếu gõ nên mua cho mày nè!

-Hủ tiếu không sao thấy cảm nhiều vậy?

-Bánh, đồ ăn, nước ngọt... ở nhà tao gom qua hết á. Tao cũng chưa ăn gì nên qua ăn với mày cho dzui nè!

-Thôi thôi, dzô nhà ăn nhanh đi. Đói thiệt là đói rồi đó!!!

Nói xong tui kéo luôn con mắm ấy vào nhà rồi khóa cổng lại. Ôi! Hạnh phúc tràn ngập! Cuộc sống được cứu vớt! Đồ ăn vạn tuế! Mini vạn tuế! Sung sướng quá đi thôi >_<

Đề coi, trong cái giỏ của nhỏ là đồng đồng đồ ăn trong đó. Tốt rồi, tốt rồi. Cơ mà bây giờ còn phải dọn chén đĩa ra ăn nữa ư? Thiệt là mệt quá đi mà! Í mà khoan nha, nhà tui chén đĩa để ở đâu nhỉ? Trước giờ toàn có người dọn cho ăn không nên đâu có biết, sao bây giờ? Ôi thần linh ơi, đồ ăn đến tới miệng rồi mà không nhét vô được là thế nào?

Loay hoay qua lại vẫn chưa thấy được đồng chén đĩa hắc ám đó. Tui mày trốn đâu hết rồi? Tao mà kiếm được thì đừng trách sao... tao bày cả dòng họ mày ra bàn hết luôn nha. Ừm mà để quay sang coi con Mini đâu rồi cái đã. À nó đang xếp đồ ăn ra, làm nhanh ghê á! Ờ mà khoan... Sao nó biết chén đĩa nhà mình ở đâu mà lấy hay vậy?

-Chén đĩa mày lấy đâu ra vậy?

-Thì trong tủ. Làm gì lạ vậy?

-À không... không có gì.

-Vậy lại ăn đi cha, than đói mà đứng ngơ ngơ ra đó hà!

Ôi trời! Nhà này của tui mà, sao tui không biết mà người ta biết hay thế? Mà thôi bỏ đi, đói lắm rồi, dzô ăn nhanh nhanh hồi phục sức trai mới được.

Vừa đặt mông được xuống ghế thì Mini cũng vừa hoàn tất việc dọn thức ăn. Vậy là cả 2 đứa cùng ngồi vào bàn “chiến đấu”. Mà hình như nhỏ cũng chưa ăn gì thì phải? Nhìn mặt có vẻ giống cái mặt tui lúc đói lắm nha. Không lẽ cũng bị bỏ đói giống tui sao ta? Không lẽ trùng hợp đến vậy à? Như dzậy có gọi là có duyên không?... Ủa, lại lạc chủ đề nữa rồi, kệ con nhỏ đó đi, lo ăn trước rồi tính sau.

Bínhhhh Boongggg

Lại là cái chuông cổng này nữa. Ai đâu mà bấm suốt ngày vậy? Biết chạy đi mở cửa mệt lắm không? Thiệt tình hà. Huống chi người ta mới vừa ăn xong có một tô hủ tiếu, còn đói lắm đó. Tức chết được nhưng không còn cách nào khác. Đi mở cổng vậy!

Có được tí đồ ăn trong bụng cũng khỏe khoắn được phần nào, xuống mở cửa nhanh rồi ăn tiếp thôi. Là ai đến giờ này ta?

-Ủa? Mẹ?

Ngạc nhiên. Nhìn lại đồng hồ trên tay mình. Mới hơn 6h thôi. Sao mẹ lại về giờ này chứ? Chẳng phải hôm nay mẹ nói về nhà trễ hay sao?

-Gì ngạc nhiên vậy ông con? Tui về sớm không mừng à?

-Con có phải con nít 5 tuổi đâu mà thấy mẹ về là mừng. Mà không phải mẹ nói hôm nay về trễ sao?

-Ban đầu là vậy. Nhưng mà chợt nhớ ra nhà mình hết đồ ăn, tính con thì chắc chắn không ra ngoài ăn một mình rồi nên mẹ quyết định về sớm luôn. Công việc để ba con giải quyết hehe.

-Chứ không phải mẹ làm biếng nên về sớm à?

-Nay mẹ làm nhiều nên mệt mỏi mà... Với lại con cái hỏi mẹ như vậy không sợ mẹ buồn à?

-Không, hehe. Mà thôi mẹ dzô nhà đi. Có Mini ở trong đó nữa á. Tưởng mẹ về trễ nên con nhắn tin rủ nó đi ăn, ai ngờ nó dọn hết đồ ăn nhà bên đó qua đây luôn nè...

-Oh... Con đâu tui hay quá!

-Con đâu?

-Hehe, không có gì, thôi mẹ dzô à. Con đóng cửa đi!

Vậy là mẹ thông thả bước vào trong. Để lại tui đây với 2 bịch đồ ăn to bự mới mua về cùng cánh cửa còn chưa đóng. Thân trai khổ quá, đến đang đói còn bị khổ sai vậy đây nè. Xách 2 bịch đồ như xách 2 cục tạ, mua hết cửa hàng nhà người ta hay sao á. Nhưng thôi kệ đi, có đồng này là nạp lại đủ năng lượng thôi.

Lê lét được đến chỗ ăn thì mẹ đã an vị ngay ghế của tui, ăn đúng gói snack tui chọn và ngồi tám chuyện rôm rả với Mini rồi. Một người gần 50 với một đứa mới mười mấy tuổi sao mà nói chuyện hợp rơ ghê. Đến cả cái tính cách cũng giống nhau nữa. Cả hai cùng nói nhiều, cùng mê đẹp, cùng cách nói chuyện không giống ai, cùng luôn tính hay ăn hiếp tui, và cũng có thể là cùng... đẹp giống nhau nhỉ?

-Đứng đó làm gì á ? Mở mấy cái bịch đồ ra lấy đồ ăn ăn đi con, lấy cho Mini ăn luôn nữa nè ! Săn lấy ra giùm mẹ gói Snack rong biển luôn nha con trai cưng.

Cái gì đây trời ? Tui nhớ cách đây khoảng vài chục phút tui là người đói khổ lê lét sắp chết đến nơi mà. Sao bây giờ lại phải phục vụ hai người đó chứ ? Phản đối !!!!!

-Sao con phải lấy cho hai người ? Hai người tự lấy đi chứ !

-Ồ đây ai là con trai ?

-Hồi nãy con vừa bị bỏ đói sắp chết đó mẹ...

-Nhưng mà con có chết đâu ? Mẹ đã cật lực mua rồi xách cái đồng đó về nhà, Mini nó cũng phải chạy từ nhà nó sang đây rồi mà. Còn có mình con là ăn không nấy giờ đó...

-Rồi rồi ! Con lấy đồ ăn cho 2 người, được chưa ạ ?

-Ngoan lắm con trai, hehe.

Bắt công muốn đình công ! Các người chờ đó đi, rồi sẽ đến ngày tui đứng lên đấu tranh giành “độc lập” cho mà coi nè. Hãy đợi đấy, Hero nhất định sẽ bảo vệ nền độc lập tự do hòa bình dân chủ bình đẳng vân vân và vân vân... vào một ngày không xa, còn bây giờ thì ngủ đi các bạn, gần khuya rồi đó. Chúc mọi người ngủ ngon nha.

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Từng Từng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Cô Giáo Hắc Ám !

Chap 38

Sáng hôm sau cũng tại nhà Hero

5h30, Hero đột nhiên ngồi bật dậy. Không phải thức sớm mà là không ngủ ngon được suốt cả đêm hôm qua. Cũng không rõ lý do là vì sao nữa. Chỉ biết mỗi lần nhắm mắt là hình ảnh Mini đứng trong bếp lúc chiều cứ hiện lên mãi. Thậm chí ngày cả trong giấc mơ nữa. Phải nói sao nhỉ ? Cứ như là đọc một câu chuyện ma rồi hình ảnh con ma trong truyện ám ảnh mình suốt đêm hôm đó vậy.

Ngồi dậy nằm xuống rồi trần trọc qua lại mãi mà vẫn không thoát được khỏi hình ảnh đó. Cuối cùng Hero đành từ bỏ giấc ngủ của mình mà bước xuống giường, coi như hôm nay khởi động ngày mới sớm đi !

Với tay lấy chiếc điện thoại trên giường ra định lướt vài dòng quanh facebook thì phát hiện ra một tin nhắn mới. Từ Mini- con người đầy ám khí lượn lờ quanh đầu Hero từ tối qua đến giờ. Lấy tay kéo màn hình để tin nhắn từ từ hiện ra. “Ồi trời”- Hero không khỏi chép miệng khi màn hình vừa hiện ra, tin nhắn đã được gửi từ lúc tối, con người đó lại tiếp tục ám nữa rồi.

“Mai mày qua rước tao đi học được hông ? Mai nhà con Sữa có việc nên nó nghỉ rồi, không ai chở tao đi hết á :(“ _ Từ Mini Cờ hỏ

Hử ? Nghĩ Hero là xe ôm không công sao ? Đâu có được. Huống chi nhỏ đã ám ảnh Hero suốt đêm rồi, làm mất giấc ngủ của người ta rồi nên không thể để ám ảnh thêm nữa được. Với lại còn thiếu gì người để nhờ vả, cả cái đội “ghệ hờ” của nhỏ đó sao không nhờ mà lại đi nhờ Hero chứ ? Đây rõ là cô tình mà. Đã vậy thì không thêm rước luôn, để tự thân vận động lết xác đi học cho biết.

Nghĩ bụng là thế nhưng Hero vẫn có chút gọi là lay động. Ngẫm nghĩ lại thì thấy không rước Mini cũng tội. Vì chỉ có Hero và Sữa là chung đường với nhỏ thôi. Còn mấy thằng “ghệ hờ” kia thì chắc không nên tin tưởng, dạo này tình hình hăm hiếp dễ xôm xuất hiện đủ chỗ nên không thể để nhỏ đi với tụi kia được, rất nguy hiểm. Thôi đành cho Mini đi nhờ một chuyến vậy, coi như trả nợ hôm qua nhỏ đem đồ ăn sang cho đi.

Nhắn một tin xác nhận sẽ đến đón Mini. Hero sau đó hối hả đi chuẩn bị quần áo đi học. Thời gian vẫn còn nhiều nhưng hôm nay quyết định đi sớm để thường thức không khí buổi sáng cộng thêm tránh việc bị tụi bạn dòm ngó khi chở Mini vào. Đành vậy, chứ để tụi nó thấy rồi dựng ra 1001 câu chuyện đồn thổi thì có mà chết thôi !

Đúng như đã hứa, đồng hồ chỉ vừa chạy qua con số 6h thì Hero đã đến được trước cổng nhà Mini. Không bấm chuông cửa vì sợ ồn ào sáng sớm, Hero lấy điện thoại ra gọi báo hiệu đã đến cho Mini. Và cũng nhanh chóng như lúc Hero đến, vừa tắt cuộc điện thoại nhỏ đã đứng trước mặt Hero và sẵn sàng đến trường. Những tưởng sẽ là người đến sớm nhất nhưng không ngờ một số rắc rối lại xảy đến phá tan hi vọng “an toàn” bước vào trường của Hero.

Tua nhanh đến 7h30, tại lớp học của tụi nó.

-Thưa cô, cho em vào lớp !

Cả 2 mồ hôi nhễ nhại tức tốc chạy vào lớp học. Lúc này đang là tiết Sinh hoạt lớp của cô chủ nhiệm và đã trễ 30 phút so với giờ học thường ngày.

-Sao giờ này 2 em mới vào ?

An- cô chủ nhiệm của tụi nó dừng cuộc trao đổi với lớp để quay ra nhìn 2 học sinh đang đứng trước cửa. Tất cả trong lớp cũng nhìn theo. Ngoài đó, Hero và Mini vẫn còn đang quệt tay lên trán cho vơi bớt mồ hôi do chạy hết sức này giờ. Miệng thở hồng hộc ra sức giải thích để được vào lớp.

-Em bị bẽ bánh xe cô ơi..._Mini nhanh miệng trả lời trước

-Hai đứa đi chung với nhau hả ?_ Cô An hỏi, cả lớp lúc này vẫn đang chăm chú theo dõi thời cuộc.

-Dạ ! Cô cho em vào nha ?_ Lần này đến lượt Hero trả lời mà quên chưa kịp suy nghĩ.

-Ồ...

Một tiếng ồ to lớn phát lên từ trong lớp. Lúc này Hero mới ngỡ ngàng nhớ ra mình đã làm cái gì. Rồi thôi xong, coi như công sức đi học sớm tan tành mây khói rồi. Mọi người trong lớp vẫn không ngừng bàn tán, việc ghép đôi 2 đứa có từ lâu rồi nhưng hôm nay trả lời như vậy coi như là chính thức xác nhận nha. Còn về phần nó thì vui mừng như trúng thưởng, cho dù việc này có thật hay không thì khả năng tiến triển của hai đứa kia cũng quá là cao rồi ! GG Land ơi Sún sắp đến rồi đây !!!!!

-Hờ hờ..._Mini cũng không biết nói gì, đành quay sang nhìn Hero ôm mặt đau khổ. Nhỏ cũng không biết có nên vui không đây ? Chiến dịch “Cua trai vì gái” của nhỏ có tác dụng gì không nhỉ ?

-Thôi 2 đứa vào đi. Chút nữa cô xử sau !

-Cô...

Hai đứa cùng xách balô đi vào mà không quên làm hành động tội nghiệp trước mặt An cho cô xiêu lòng mà bỏ qua xử tội. Nhưng mà đâu có dễ, người ta mưu đồ ghê gớm lắm...

Mà nói đến đi vào lớp mới phát hiện ra vài điều khác lạ. Hình như chỗ ngồi của những đứa trong lớp có thay đổi hay sao thì phải ? Oh... Ngay cả chỗ ngồi của 2 người cũng bị chiếm mất tiêu rồi nè !

-Wêy, trả chỗ cho tao mày ! Ai cho mày chiếm chỗ chế vậy ?

Mini tiến lại bàn mình, lúc này đang bị một đứa khác chiếm lấy, và yêu cầu người ta trả chỗ lại cho mình. Cùng lúc đó, Hero cũng đang đòi lại chiếc bàn yêu dấu có đề chữ “The Best” bằng mực đủ màu của mình. Chiếc bàn bị hai bạn một sách chiếm lấy và đang ra sức lau cho bằng được dòng chữ đó ra. Hero thấy dòng chữ con cưng mà mình đã cố sức vẽ ra đang bị tẩy đi thì nổi máu xung thiên, định lôi hai người ra đấu xé thì giọng cô An lại tiếp tục vang lên làm đứt đoạn cuộc chiến đó đi.

-Cô cho thay đổi hết tất cả vị trí rồi 2 em à !

-HỂ????_Cả hai đứa đều quay sang nhìn cô mình. Về mặt không giấu nổi sự ngạc nhiên. Những đứa trong lớp thì cười ra mặt, tụi nó đoán trước sẽ như vậy mà.

-Đừng có làm vẻ mặt vậy chứ. Cô thấy trong lớp có nhiều bạn không hài lòng với chỗ ngồi hiện tại nên cho tự ý đổi chỗ. Vậy cho thoải mái. Các bạn chọn chỗ xong hết rồi. Hai em vào trễ nên vui lòng xuống bàn cuối ngồi chung nhe, bàn cuối cùng còn dư lại á.

-Sao vậy được cô ? Sao kì vậy ?

-Đâu có gì là kì. Tất cả mọi người đều hài lòng với vị trí hiện giờ hết rồi. Hai đứa đi trễ LÀ VI PHẠM nên không được quyền ý kiến nha !

-Nhưng mà em đi trễ có lí do !

Hai đứa thi nhau phản bác lại cô mình. Có lẽ đây là lần đầu tiên hai người cùng chung quan điểm chống đối một thứ gì đó. Chuyện ngồi chung thì cũng không sao, hai người đó thân từ hồi nào đến giờ mà. Vấn đề ở đây là không muốn xa mấy bang hội chép thuê, làm bài mượn, chém gió, selfie... đại loại vậy.

-Lí do gì ?_ Cô tụi nó dừng dừng hỏi, xem như không có gì đáng bận tâm với hai đứa học trò nhỏ đang ra sức chống chế tội lỗi.

-Bẽ bánh xe mà cô..._Mini trả lời, tiếp tục giả vờ tội nghiệp.

-Xe ai bẽ ?

-Xe em !_ Lần này thì Hero giành quyền trả lời.

-Vậy tại sao em đi trễ. Xe bạn kia bẻ chứ đâu phải em? _ An hướng nhìn Mini hỏi. Lúc này người kia đang bí thế không biết nói làm sao.

-Thì... thì... thì 2 đứa em đi chung mà cô !_ Cuối cùng cũng tìm ra lí do nhưng chắc chắn sẽ không hề có hiệu quả.

-Hai đứa có thể gửi xe lại chỗ sửa và bắt xe vào trường mà.

-Nhưng mà chỗ sửa xe đó em không quen nên chắc gì đã uy tín. Em phải ở lại đợi xem chứ cô _ Hero tiếp tục nhảy vào câu chuyện.

-Vậy thì gọi điện báo lớp trưởng trước chứ? Em đâu có gọi đúng không? _ Tiếp tục vẫn không cho rằng chuyện này là to tát. An ngồi xuống ghế giáo viên, vừa mân mê chiếc móc khóa treo trên cặp vừa trả lời.

-À... à... em nghĩ đang giờ học nên không làm phiền lớp trưởng !_ Mini lại cố tìm ra thêm một lí do nữa để thanh minh.

-Sao không nhắn tin? Có thể lúc đó lớp trưởng không xem nhưng ít nhiều vẫn còn bằng chứng ở đó?

-Em chưa nghĩ được tới đó...

-Nhưng mà cô nghĩ được tới đó rồi. Vậy xong nha, kết thúc 5 phút cho hai đứa ngại biện. Giờ thì về chỗ để cô tiếp tục sinh hoạt nè.

-Nhưng mà...

-No no, end show. Hai đứa không chịu ngồi thì cứ đứng đó, cô không cần đâu.

-Cô xấu tính xấu xa xấu xí!!!!!! _ Và hai cùng bĩu môi rồi tuân một tràng dài. Đứng ngạc nhiên vì sao tụi nó dám nói vậy với cô chủ nhiệm nhé. Vì An cho cả lớp tự nhiên, miễn không đi quá xa là được. Cô trò thoải mái, lớp học dzô dzien í lộn dzui dzẻ mà!

-Cho dù em có nói xấu bao nhiêu thì nhan sắc của cô cũng không mòn được đâu. Thôi 2 đứa về chỗ nhanh đi, sắp hết giờ của cô rồi đấy!

-Xá...

Nói vậy rồi Mini và Hero cũng ngoan ngoãn xách balô về bàn cuối. Biết sao được, cãi không lại thì phải vậy thôi. Quy tắc rồi mà.

-Trong lòng mừng thầm mà sao ở ngoài cứ tỏ ra không thích vậy cả? Cô dạy chưa lâu chứ mấy chuyện này thì khỏi chê nha! Cứ bình thường thân thiết đi mấy đứa. Miễn đừng lố như những người nào đó là được rồi, cô nhìn cũng tủi thân chứ bộ...

Hey, nói ra câu này thì ai nghĩ đây là giáo viên đang dạy học sinh chứ. Người khác thì tìm mọi cách để học trò không yêu đương sớm còn bà này thì cố ép vào cho nhiều. Nói câu nói mà hàm ý nhắm vào hai đứa em của mình cộng thêm vẻ mặt cố làm cho đáng thương tội nghiệp hết sức thì không còn gì để nói nữa rồi. Haizz

Vài giây im lặng để thông não những gì cô mình vừa nói. Cũng lờ mờ đoán được đối tượng đang bị nói đến thì cả lớp cùng nhau im bật. Ám khí từ hai người bàn giữa lớp đang từ từ lan ra và chờ được bộc phá. Nhưng chỉ được một lát thôi thì dịu xuống. Tạm chấp nhận vì hiện giờ không thể làm gì được, thời âm thầm chịu đựng trả thù sau vậy. Thời gian còn dài và anh Huy còn sống thì bà này không tác oai tác oái được lâu đâu. Hãy đợi đó!

-Thôi! Giờ nói về cuộc thi âm nhạc sắp tới nha. Kế hoạch thi cô đã thông qua rồi, bây giờ lớp đề cử cho cô hai người tham gia đi!

-Hero, Hero, Hero, Hero...

Cả lớp không ngừng nháo nhào lên. Ai ai cũng đòi đề cử Hero làm anh đây xúc động hết sức hà. Cơ mà nói vậy chứ nhân vật chính còn đang chảnh chọe nên chưa chịu đồng ý. Thôi thì cô chủ nhiệm lại xuất chiêu nữa vậy.

-Hero à! Đạo này em vi phạm nhiều không? _ Bắt đầu vào cuộc ép buộc thí sinh nhưng vẫn giữ thái độ bình tĩnh, còn thuận tay bóc luôn cục kẹo trong túi ra ăn nữa.

-Sao cô hỏi vậy? _ Cũng biết sơ sơ mục tiêu của cô mình rồi đó, nhưng mà vẫn giả vờ ngây thơ ngu ngơ.

-Hỏi cho nhớ thôi em. Tại nhiều quá ghi tràn luôn ra sổ nên giờ phải nhớ trong não đó. Sắp họp phụ huynh rồi mà!

-Cô thật sự không nhớ?

-Ừ. Ngoài cúp tiết, đi học trễ, đồng phục không nghiêm chỉnh, vi phạm an toàn giao thông, thường xuyên mất trật tự trong lớp, không thuộc bài kèm không làm bài tập, đầu sỏ những vụ chọc phá giáo viên, gây rối trong trường học, phá hỏng nhiều dụng cụ vệ sinh trong lớp, phá hỏng vài bồn hoa, cúp cầu dao điện của toàn trường... thì cô không nhớ gì hết á!

-Chỉ còn có giấu sổ đầu bài, giấu sổ điểm của giáo viên, leo rào vào trường để tránh bảo vệ, vào phòng hiệu trưởng xin nước trà, “mượn tạm” xe của giám thị đi hóng mát, phát biểu linh tinh những lần có khách đến thăm trường là hết rồi cô.

-Ít ha ? Hi vọng là mẹ em không sốc biết được tin này !

-Ý cô là thế nào ?

-Cô chỉ muốn qua nhà thử tài pha trà của mẹ em thôi ! Không được sao ?

-Dù gì thì em cũng đền lại tài sản cho trường rồi mà, em cũng đi xin lỗi nhiều giáo viên, nhiều bạn lắm rồi. Người ta tha thứ cho em hết rồi mà, cô cần gì khơi gợi lại như vậy chứ ?

-Cô đâu có khơi gợi gì đâu. Chỉ là lần họp phụ huynh trước mẹ em vắng mặt mà không hiểu là lí do tại sao. Lần này cô chỉ muốn xem mặt phụ huynh của học trò mình thôi mà.

-Mẹ em nhìn giống y chang em nè cô. Cô nhìn em là biết được mặt mẹ em rồi đó.

-Cô muốn nhìn tận mặt cơ. Nghe nói gần nhà em có quán cà phê mới mở lớn lắm đúng không ?

-Thôi được rồi. Em sẽ tham gia thi hát đó cô yêu dấuuuuuu_ Hết biết đường nói cũng như hết nước miếng để nói, Hero đành chấp nhận bại trận mà lê đi hát lần này. Tung bông nào !!!!!!!

-Cô chỉ muốn đến quán đó uống thử thôi mà, sao em phải xoắn thế. Thôi thì em đồng ý rồi nên ráng thi nha, nay ngoan đó.

Hoàn thành mục tiêu thứ nhất. Rất đáng khâm phục. Còn bây giờ cùng nhau truy tìm đối tượng thứ hai đang được nhắm đến nào !!!!

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Từng Từng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Tiếp Chap Kia ☺ ☺ ☺

-Xong một bạn nha. Ừm... Giờ cô cần thêm một người nữa. Lúc này nam rồi nên bây giờ mình chọn thêm bạn nữ nha ? Ai có đề xuất gì không nè ?

Im lặng. Cô giáo nhìn xung quanh toàn lớp học. Không ai xung phong hay đề xuất gì cả. Chán ! Lúc có phong trào lúc nào cũng im re vậy đó, còn bình thường thì âm ỉ hét lên. Cô nhìn xuống chỗ nó. Hình như nó cũng không có ý kiến gì sau bao lần “bàn bạc” bất thành kia thì phải ?

Ngán ngẫm quay trở về bàn giáo viên của mình, bất chợt An chú ý đến tờ giấy vì phạm tháng qua được nó tổng hợp đưa lên lúc này mà chưa kịp giải quyết. Lướt mắt sơ qua tờ danh sách, cô bị thu hút bởi cái tên được lặp lại khá nhiều lần với những vi phạm khó-tha-thứ. Nhìn kĩ hơn, chi tiết hơn tờ giấy đó, khoe môi cô chợt cong lên một đường đầy ẩn ý. Được. Vậy thì đã có được người vô cùng thích hợp rồi...

-Các em vẫn không có ý kiến đúng không ? Vậy cô sẽ tùy ý quyết định người thích hợp nhé ?

Lại một lần nữa im lặng. Thôi cô cứ coi như đó là đồng ý vậy. Nhìn về mặt ai cũng như kiểu “Cô chọn ai cũng được, miễn ngoài em là được” cả. Thiệt là mất hết không khí mà.

-Ok, im lặng là đồng ý... Đợt này tham gia được cộng điểm phong trào mà không ai muốn nên cô dành dành số điểm cộng đó cho người đang thuộc Top vi phạm nhiều nhất tháng nhé ? Tham gia xong em sẽ có cơ hội gỡ gạc lại số điểm đã bị trừ do vi phạm. Cô đang tạo điều kiện cho em giảm nhẹ hình phạt, hi vọng em sẽ vui vẻ hợp tác nha bạn...

Nín thinh chờ đợi cái tên cô mình sắp nói ra. Ai cũng vậy, thật hồi hộp ! Tầng lớp “con ngoan trò giỏi” thì yên tâm rồi, im lặng ngồi xem “con mồi” tiếp theo của cô mình là ai đây. Nhóm “bình dân bình thường bình thân” cũng đang bình tĩnh mà run đây. Vì nhóm người ta tuy không “nổi trội” bằng xóm nhà lá nhưng cũng không đủ tiêu chuẩn mà ngồi yên mộng yên đít được. Còn tại nhà lá thì khỏi nói, mấy chuyện này trước giờ là không đáng để quan tâm nhưng hôm nay chắc cũng có chút “ón” nhẹ. Ngay cả ông trùm Hero còn bị lôi đầu đi “hành hình” mà ~~~

-... Mini. Em sẽ là người thi chung Hero !

-Hê ??????

Miệng chữ A mở chữ O là trạng thái chung cho cả phòng học. Ô kìa, vô tình hay cố ý mà trùng hợp đến vậy nhỉ ? Phải nói là có duyên với nhau hay sao ta ? Ủa, biểu cảm cả lớp còn như thế huống chi là 2 bạn trâu í nhảm trẻ của chúng ta. Đặc biệt là nữ chính ấy, đơ luôn chưa phản kháng được kìa.

-Im lặng ! Em đồng ý đúng không ?

-Sao lại là em ? _Vâng, đã lấy lại được hồn xác và ngay lập tức phản hồi ngược lại.

-Vi phạm của em. Thật sự quá nhiều, nếu không tham gia đợt này thì cô không dám hứa gì về hạnh kiểm của em đâu_ Cũng y như với Hero, cô cũng trả lời vô cùng tự nhiên.

-Đầu có nhiều bằng mấy bạn kia đâu cô. Với lại Hero nó nhiều gấp 10 lần em luôn sao cô không đòi hạ hạnh kiểm nó. Em không chịu đâuuuuuu.

-Thì Hero đã tham gia hát rồi. Còn em sao ?

-Không thi đâu. Nhất định không !

Mini đứng dưới lớp giấy này không chấp nhận. Ai cũng nhìn nhỏ đầy mong chờ... Không biết siêu quậy của lớp thi hát thì sao đây, trước giờ chưa ai nghĩ đến chuyện đó cả. Mà thôi, giờ quay sang coi cô sẽ xử lí tiếp theo thế nào !

-Ok ! Giờ cô đọc lại vi phạm của em nha. Quyết định ra sao thì tùy em thôi !

Nói xong, An ra hiệu cho một cô bạn ngồi bàn đầu lên lấy danh sách đọc to cho cả lớp nghe. Lần lượt các “trò vui” của nhỏ trong cả tháng được bày ra cho lớp nghe lại nữa.

-Ngày **: Quậy rối các bạn nam trong lớp.

Ngày **: Đùa giỡn thái quá với giáo viên nam.

Ngày **: Giả mạo nhắn tin phá hoại chuyện tình cảm của người khác.

Ngày **: Đem Kotex nhét vào cặp của bạn bè, đồng thời lột Diana dưới ghế giáo viên.

Ngày **: Tặng BCS cho hiệu trưởng nhân sinh nhật thầy.

Ngày **: Đem ấn phẩm đòi truy vào lớp dụ dỗ một số bạn nam.

Ngày **: Chuyển tay Ipad đang mở phim XXX cho cả lớp xem cho có cảm nhận rõ ràng hơn về cơ thể trong giờ Sinh học...

Tiếng đọc của bạn đầu bàn đó cứ vang lên đều đều. Một số người bị Mini ám hại mặt cũng đỏ ran lên khi nhớ lại những lần đó. Còn Mini, có vẻ nhỏ cho rằng đây là chuyện bình thường nên thái độ cũng rất bình thường mà tìm cơ chối cãi.

-Cô ê cô à. Máy chuyện này là việc riêng tư không à cô, hông có liên quan hay tổn thất gì cho trường đâu cô ơi.

-Hành vi gây ảnh hưởng tâm hồn của trẻ vị thành niên đó em ! Em đang đầu độc tâm tư tình cảm cũng như phá hoại hạnh phúc gia đình người ta đó nga.

-Em không lan truyền thì tại nó cũng biết rồi mà cô. Đó chỉ là cho mấy bạn chưa biết tìm hiểu thêm về cơ thể thôi cô. Nhiều bạn lớn rồi mà ít hiểu biết, vậy sau này khó khăn lắm nên em giúp mấy bạn í.

-Thôi được rồi. Nếu mẹ em cũng cho rằng đó là hiểu thêm về cơ thể thì mọi chuyện cô cứ coi như không có gì ha ?

Mặt Mini như xệ ra. Chơi 2 đũa cùng một chiều là không quân từ đâu cô à =))) Mẹ nhỏ mà biết được tin con gái mình “ngoan hiền” đến như vậy thì chắc chắn sẽ có một khóa học về công dung ngôn hạnh ngay và luôn rồi.

-Cô chơi méc mẹ là không đẹp đâu đó ~’

-Người đẹp rồi không cần chơi đẹp nữa đâu em !

Max tự tin ! Dưới lớp có vài âm thanh nồn nưa nhỏ nhỏ. Cơ mà hầu hết là ghi nhớ câu nói của cô mình để áp dụng về sau rồi ! Chờ xem Mini sẽ phản ứng tiếp ra sao đây ?

-Đẹp người đẹp tánh luôn mới dễ lấy chồng cô ơi !

Người ta đang bạn trốn chồng gần chết đây nè, ở đó mà dễ lấy chồng. Khinh thường cô mày phải hơn ? Lần này không tiêu không ăn tiền nha em ! Cô chơi lớn trận này với em luôn đó. Cái một hồi cũng phải ngoan ngoãn thì thôi cưng à :) Đừng chọc cô chứ !

-Có chồng hay không là chuyện của cô. Mẹ em tính ra sao là chuyện của mẹ em. Vậy ha ?

-Cô vẫn giữ quyết định vậy à ? Ác với học sinh quá không tốt đâu cô ơi. Tha cho em đi, còn thiếu gì người để cô “ăn thịt” chứ !

-Cô thích ăn thịt em !

-Tèo mi quiiiiii ? (Tell me why ?)

-Cô thích vậy. Em hợp với Hero hơn !

-OHIIIIIIIIIIHHH....

Thêm một tiếng “Oh” nữa của lớp kể từ lúc vào học. Hai người ra sao mà để cô chủ nhiệm cũng ghép đôi vậy nè >_< Cô thần thánh quá, hiểu hết ý niệm của lớp hà =)))

-Ý cô là màn sao ? Họp là thế nào ?

-Tùy em hiểu. Thôi em quyết định nhanh để còn về nữa. Cô đói rồi không nói lâu với em đâu.

-Tất nhiên là không đồng ý rồi ! Never and never !

Ài dà. Cứng đầu dữ vậy.Coi bộ khó dụ hơn Hero nhiều à ghen. Thôi không sao, mấy đứa này không làm khó được cô đâu. Yên tâm đi.

-Sure ?

-Yes !

Mini vẫn kiên quyết không tham gia. Cũng được, không chịu hù dọa thì làm thiệt thôi.

-Số điện thoại mẹ em là 090699669, số ba là 090966996, số điện thoại nhà là 0830000000, số nhà là 69 đường XXX phường YY quận Z, thường thì ba mẹ em sẽ đi lúc 8h sáng và về nhà lúc 5h30 chiều, ở nhà chỉ có 3 người, không có người giúp việc. Nhà em có 4 chiếc xe máy với 2 chiếc...

-Cô theo dõi em ????

Mini cắt ngang lời cô đang nói. Mọi thứ đều chính xác, không sai một chữ. Mà cô cũng không hề cầm giấy hay đọc qua cái gì cả, chưa kể việc tại sao biết rõ gia đình nhỏ thì chuyện nhớ hết để tuôn ào ào ra như vậy đã đủ làm người khác nề phục rồi.

-Cô đâu có rảnh !

-Vậy sao cô biết về nhà em ?

-Giang hồ đồn. Nếu em muốn thì chiều nay có sẽ ghé nhà kể đầy đủ những gì cô biết luôn, bao đủ =)))

-Cô muốn gì đây ???

Xong. Run. Mất bình tĩnh. Thua tình thần đối phương. Trận đấu đã sắp đi đến hồi kết rồi !

-Dạo này nước miếng lên giá. Em hiểu mà cứ hỏi chi hoài để tốn nước miếng vậy ????

-Rồi. Em thua. Thi thì thi chứ, em đâu có sợ. Nhưng mà cô phải hứa không hạ hạnh kiểm với lại báo cáo “sếp” em đó nha...

-Ngoan ! Yên tâm đi, cô hứa hết. Hôm nay học tới đây là hết, các em về được rồi. Good bye everybody !!!!

Chốt hạ xong câu cuối, An nhanh chóng xách túi đi mất tăm. Gì chứ đạt được mục tiêu rồi thì rút sớm, không ấy tui nó đòi ý mệt lắm.

Còn lớp, bây giờ chia ra làm nhiều suy nghĩ. Nói chung là cũng có cùng nguồn từ tài của cô mình đi, có điều người khen, người sợ, người “rủ” thôi...

Suy nghĩ của đại đa số những đứa trong lớp: “Cô mình thiệt ghê gớm. Xinh đẹp và thủ đoạn =)))) Xúng là Boss ghê”

Suy nghĩ của nó + hân: “Bà già thú này có ngon thì về lấy chồng đi, ở vậy tác oai tác oái hoài sao ? Thế nào cũng có ngày bị trả báo cho coi nè >_< R.I.P hai bạn trẻ thân thương của mình”

Suy nghĩ của Mini: “Sao biết nhiều thứ vậy ta ? Có khi nào cô là thủ lĩnh nhóm giang hồ như trong phim không nhi ? Cái kiểu sai đàn em đi tìm tin rồi ép buộc nạn nhân như này nè (coi phim riết nhiễm cmnr =)))) Cơ mà khôn nạn số mình, cuối cùng cũng phải hát. Nhưng mà hát chung nữa lại càng có cơ hội tiếp cận đối tượng. Trong cái rủi có cái xui í lộn cái hên chứ, Mini 5ting !!!!!”

Suy nghĩ của Hero: “Con dâu ngoan, con dâu hiền, con dâu trong sáng, con dâu ngây thơ của mẹ đó ! Mẹ ra mà coi nó trong sáng, ngây thơ, ngoan hiền đến cỡ nào nè. Cưới nó về chắc banh cái nhà chứ ở đó mà chăm lo cho con mẹ à >_< Mammi sai lầm lớn rồi !”

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Tung Tung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Người Áo Đen Bí Ẩn

-Sao hôm nay bà thím đó về sớm vậy mày ?

Hắn nhìn nó hỏi khi hai người đang dọn dẹp tập sách. Hôm nay chỉ học mỗi tiết Sinh hoạt rồi về, thiết lãng xẹt >_<. Mà có vẻ như ngày này ai cũng bận nhì ? Nó cũng hồi hả xách ba lô chạy ra ngoài, chỉ kịp trả lời với theo sau.

-Tao đi trước nha. Hôm nay mày về một mình đi, tao đi với bạn.

Kì nha. Còn một mình hắn cũng suy nghĩ không hiểu nó đi với ai. Còn Sữ, tại sao lại nghỉ học, bình thường dù có bận đến đâu cũng lết xác vào được đến trường mà. Thêm chị An của hắn nữa, những ngày ra về sớm lúc nào cũng ở lại đợi, kì kèo rù 2 đứa đi chơi chung cho bằng được chứ. Mọi thứ thiệt khó hiểu quá đi mà ~~~

**_*_*_*_

Quán cafe Remember...

Một cô gái áo trắng ngồi đó. Chiếc bàn cạnh hồ cá, dưới giai điệu tha thiết của những bài nhạc. Cô nhìn chăm chú vào những tấm ảnh đặt kê bên điện thoại của mình. Vừa nãy cô mới tiếp một người khách, giờ lại chờ đợi thêm người nữa. Ngồi một mình, thời gian như trôi chậm hơn. Bật điện thoại để xem giờ, cũng gần đến lúc người bạn tiếp theo của cô đến rồi. Kể từ lần cuối cùng hai người gặp nhau đến nay cũng đã khá lâu, chắc chắn lần này sẽ thú vị lắm đây...

-3... 2...

Cô đếm ngược từng con số trong miệng. Ngay lập tức thôi, người đó sẽ xuất hiện...

-1... Đúng giờ đó...

-Mày vẫn giữ thói quen đếm số đợi tao sao ?

Phía đối diện, một cô gái rất trẻ bước đến. Phong thái rất ngầu với trang phục nổi bật mỗi màu đen. Cô bước đến cạnh chiếc ghế, nở một nụ cười nhẹ rồi ngồi xuống. Phía bên kia vẫn chưa phản ứng gì, chỉ nhìn người mới đến thật chậm, môi không giấu nổi nụ cười khan hiếm, bất giác mở miệng trả lời thay câu chào.

-11 tháng rồi. Mày vẫn vậy ?

-Ừ. Mày cũng đâu có khác.

Cô gái đến sau lại cười. Nhìn màu sắc 2 bên có một sự đối lập không hề nhỏ. Trắng thanh thoát và đen bí ẩn. Phải nói là cả 2 đều đẹp, đẹp mê hoặc ! Giọng nói đều hơi lạnh như chất thù lĩnh, quyền lực và khó đoán. Một số người trong quán thì thoáng liếc sang nhìn họ, nhưng mặc kệ, điều đó không có gì là ảnh hưởng...

-Nhanh thật... Lâu rồi mình không gặp nhì ?

-Bớt sến đi cha =))) Ngày nào cũng chat chit, đăng hình này nọ. Nhìn cái mặt mày tao muốn chán luôn rồi đây nè. Ai mượn không chịu học lên tiếp, tự nhiên nghỉ rồi bây giờ nhớ tao à >_<

Không khí dần ra sau câu nói của cô gái áo đen. Người còn lại cũng phì cười. Cô định nói gì đó nhưng tiếp đó anh phục vụ bèn bước đến. Nhường cho người bạn gọi thức uống, à không, phải nói là đợi anh phục vụ đi khỏi, cô mới cất giọng trả lời.

-Chán. Học bao nhiêu đó được rồi. Dù gì thì bây giờ 2 đứa cũng gặp lại rồi, nhớ nhưng gì nữa.

-Rồi ok. Mày hẹn tao ra đây làm gì ?

-Ừay. Bạn cũ gọi ra nói chuyện chơi không được à ?

Cuộc nói chuyện lại tiếp tục đứt quãng. Anh phục vụ lần nữa bước ra, kèm theo li thức uống theo yêu cầu của vị khách. Lịch sự cảm ơn người ta một tiếng, cô gái hút một ngụm nhỏ nước, rồi ngẩng đầu tiếp lời.

-Tao không nghỉ mấy rảnh đến vậy. Nhìn đi, trên bàn còn cái điện thoại đang nhấp nháy màn hình vì chưa đọc tin nhắn kia. Ừm... còn mấy tấm hình up xuống nữa. Mày vẫn còn làm việc đó à ?

-Đúng là bạn tao ! Ừ, còn, nhưng thỉnh thoảng thôi. Nếu đó là mối lớn !

-Kệ mày. Có nói bao nhiêu cũng không chịu bỏ. Suốt ngày đi dần mặt, đánh đấm người ta mà làm như vênh quang lắm. Khoe khoe hoài >_<

-Thôi đi. Tao cũng là Boss đó. Lo uống nước đi. Gặp mày lần nào cũng ngồi giảng đạo. Mệt bome =)))

Vậy là cô gái mới đến kia lại hút thêm ngụm nước nữa. Có vẻ còn hơi tức vì không nói được người bạn của mình. Nhưng cô lại nhớ ra vấn đề chính cần hỏi, thế là tiếp tục lại câu chuyện.

-Rồi boss. Vậy hôm nay boss hẹn em ra làm cái gì đây ?

-Nhìn đi !

Rút những tấm hình đang úp lên đưa cho người kia. Vẻ mặt đang vui vẻ bỗng nghiêm chỉnh lại, lạnh hơn. Người kia vừa xem tấm hình thì nụ cười trên môi cũng vụt tắt, thoáng ngỡ ngàng chạy qua đầu. Cô trấn tĩnh mình lại, quay sang nhìn bạn, ý như muốn hỏi đây là thế nào ?

-Quen đúng không ?

-Ừ. Rất quen là khác ! Đây... là sao ?

-Khách hàng của tao muốn... Ừm... Là dạy dỗ con bé trong hình đó !

Cô gái áo trắng, người đến đầu tiên cũng là người đưa tấm hình lúc nãy ra. Bằng giọng nói khá e dè, thận trọng trả lời người bạn mình.

-Ai... Ai muốn dạy dỗ ?

-Không biết tên. Nhưng khá sộp. Thanh toán tiền trước khi làm rồi.

-Mày bỏ vụ này, được chứ ? Mày hiểu nó quan trọng ra sao với tao mà ?

Người đến sau đã trấn tĩnh được mình. Cô thuyết phục bạn mình bỏ mối lần này. Vì người đó... là người đặc biệt quan trọng của cô.

-Tao gọi mày ra đây là vì chuyện này. Tất nhiên là tao không thể làm rồi, vì tao biết nó có liên quan đến mày. Tao đã từ chối, gọi mày ra cũng chỉ muốn hỏi xem có biết lí do không thôi.

-Không, tao cũng không rõ chuyện này. Nó chưa bao giờ nói tao nghe về chuyện bị ganh ghét hay không ưa ai gì cả. Không biết đây là ai...

Người áo đen xoa xoa đầu cố nhớ xem mình đã biết được chuyện gì chưa. Nhưng câu trả lời vẫn là không. Dù một chút nghi ngờ về ai cũng không có. Rõ ràng là người trong hình chưa có mối thù hay gì đó lớn lao với ai để có thể “giải quyết” theo kiểu này.

-Dù là ai đi nữa thì mày cũng nên khuyên nó cẩn thận. Tao không làm vụ này chắc chắn con nhỏ đó sẽ thuê một chỗ khác, có thể là kinh khủng hơn.

-Hay...

-Ý mày là ?

-Dạo này cả nhóm vẫn hoạt động tốt đúng không ? Tất cả...

-Ừ. Chuyện này mày rõ mà. Ai cũng đợi mày quay trở lại.

-Bỏ đi. Ý tao muốn nhờ theo dõi để bảo vệ nó.

-Tao hiểu. Được thôi.

Hai người đồng thời cúi mặt xuống li nước. Ai cũng theo dòng suy nghĩ của mình. Mỗi người một hướng, một công việc khác nhau. Có thể lúc trước hai người từng thuộc tổ chức đó. Nhưng tất cả chỉ là quá khứ...

—

Ai đoán ra được gì không ????? =))))))

Cơ mà dạo này buồn quá :(mọi người ít cmt truyện của tui rồi ~~~’

Buồn lắm đó @@ Mọi người đọc cho tui tí cmt ý kiến nhaaaa ^^ Yêu nhiều lắm

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Từng Từng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Điệp Viên Theo Dõi...

Chap 41

Ngày hôm sau...

Sáng sớm, cả đám đã có mặt đầy đủ trong lớp, sẵn sàng cho ngày ngày học tiếp theo. Mỗi người hôm nay một tâm trạng. Sửa đã đi học lại nhưng hình như tâm trạng không được tốt lắm, hơi ủ dột, nhưng ai hỏi cũng cố tỏ ra vui vẻ như thường. Mini và Hero thì bơ phờ mệt mỏi với mấy bài hát + tập nhảy này nọ nọ, 2 đứa đều cho là đã tham gia thì nhất định phải hoàn hảo nên rất gấp rút luyện tập. Nó, không hiểu uống nhầm thuốc hay bị ai nhập, hoặc là do một lí do siêu nhiên siêu nhân nào đó mà cứ tung tăng chạy nhảy, chọc phá hết người này đến người khác, hết như tăng động. Đó là một số gương mặt tiêu biểu đại diện cho ngày hôm nay. Còn bây giờ thì chuyển sang tình hình tăng động của nó trong lớp đi...

-Mini ới ới ới oiiiiiii, Mini á a à a !!!!!

Là giọng nó. Sáng giờ cứ đeo theo Mini nói chuyện xàm xí từ thời ông nội bà ngoại vài trăm năm trước đây. Không hiểu mục đích nó muốn gì nhưng do ảnh hưởng chuyện ca hát mất ngủ cộng việc bị nó chọc phá làm nhỏ phát cáu lên.

-Bấm nút !!! Liên và lập tức !!!!

-Thì Mini cứ trả lời tui đi mờ =)))) Hôm qua 2 người làm gì mà sáng nay thâm đen mắt vậyyyyyyyy

-Tao nói là tập hát rồi mà. Bién giùm con đi má, sáng giờ đeo đeo theo hỏi có một chuyện hà. Ai cần mà nay mày chạy nọc vậy con điên ?

Vậy là Mini cầm cuốn tập lên, xoắn tay áo chuẩn bị xử. Nó chạy. Mini cũng rượt theo. Hai đứa từ trong lớp rượt nhau chạy ra hành lang, rồi lên xuống nẩy dẫy lầy, chạy luôn xuống sân trường. Vừa chạy vừa hú hét, đứa thì cười sảng sặc, đứa thì vừa bực vừa mắc cười nên cứ chạy tới chạy lui hàng hà vòng. Đến lúc hăng máu nhất, khi Mini đuổi gần kịp nó, liền lấy cuốn tập trong tay ném về phía nó đang chạy. May sao lúc ấy nó kịp nhìn thấy đường bay của quyển tập, nhanh chóng né người xuống. Nhưng quyển tập đâu có vì vậy mà rút xuống theo đâu, nó cứ tiếp tục bay theo quỹ đạo và hạ cánh an toàn xuống đầu một bạn xấu số nào đó. Và tiếp theo, sau cái vể mặt nuối tiếc của Mini và giọng cười đã man rợ của nó là tiếng la oai oái của người đen đuổi kia.

-Làm cái gì vậy ? Mù hả ?

Người vừa bị trúng kia ngay tức khắc cau gắt cất giọng chanh chua lên. Và đó cũng không ai xa lạ, chính là Tiên “tàn tạ” của những chap trước. Lần này tác giả đã gọi hồn bạn ấy về rồi đây.

-Xin lỗi. Không cố ý đâu.

Mini chạy đến gần xin lỗi, vì dù gì thì nó cũng là người có lỗi. Nhưng cũng do vẫn còn “ấn tượng” những lần trước nên lời nói không được tình cảm cho lắm, cơ mà có ý xin lỗi cũng tốt rồi. Mà phía bên kia đâu có vừa, sẵn tính ông ọo khó chiều đáng ghét đó giờ ấy, đã kích lại bên đây.

-Cố ý nói ra đi nha. Đừng có làm mấy trò dơ bẩn vậy.

-Nói ai chơi dơ bẩn vậy ? Đã nói không cố ý mà, vô tình trúng thôi.

-Sao biết được lòng dạ người ta ? Ai chứng minh là vô tình ?

Rồi xong, chiến tranh kéo đến. Mây đen mưa bão bao phủ cả vùng trời. Chỉ cuộc “nói chuyện nhỏ” thôi mà lại thu hút được một số bạn trẻ đang đi trong trường chú ý rồi, toàn nhân vật hot mà. Nó nãy giờ còn im lặng, mà hình như không chịu được nữa rồi nên ra dút nhỏ kia luôn. Kệ, nói 2 hiệp 1 cũng không sao, miễn thắng là ok hết.

-Vậy chứ ai chứng minh là cố ý ?

-Her, bạn lớp trưởng a12. Lâu rồi không gặp nhỉ ?

-Ừ. Vậy nên dạo này tui cũng may mắn lắm

-Maá... Muốn gì đây ?

Từ đầu tiên nhỏ kia chửi thâm trong miệng vì ở đây có nhiều người nên ảnh hưởng đến nhỏ. Về mặt từ đó khi bị trúng “đạn” đến mức khóe người khác, rồi cuối cùng là đen ngòm vì tức mà không biết làm gì.

-Mày nhìn coi, có chỗ nào đáng để muốn không ?

Đến lượt Mini bật lại, nhỏ vừa cười khinh bỉ vừa quay sang vờ như hỏi nó để chọc tức Tiên. Và đúng như dự đoán, mặt nhỏ Tiên lại càng đen thêm rồi.

-Không biết. Dạo này mã Việt Nam mà hàng Trung Quốc nhiều lắm. Nhìn ngoài đẹp chứ đâu có biết bên trong có xài được không ? Đồ Trung Quốc giờ ghê gớm lắm, tràn lan thị trường hà =))))

Nó nhanh chóng tiếp lời bạn mình. 2 đứa nhếch mép cười. Xung quanh một số người theo dõi cũng cười khúc khích làm nhỏ Tiễn vừa tức vừa xấu hổ, chỉ biết ước có thứ gì đó để chui mắt ngay bây giờ.

-Con..._Tiễn tức không nói ra lời, mà chắc cũng không dám nói ra vì ở đây còn nhiều người nên không thể chửi bậy được.

-Con gì ?

Nó biết Tiễn không dám chửi ra nên cố tình hỏi tiếp. Biết không nói lại nên Tiễn đành hậm hực cúi mặt xuống đi về lớp trong tủi nhục. 2 đứa nó cũng thấy hả hê trong lòng một ít, vui vẻ nắm tay lên lớp mà bỏ quên vụ án lúc đầu.

Vào đến lớp, trống vào học vẫn chưa đánh. Mìnì sẵn tiện chạy vòng vòng tìm người kể lại chuyện lúc nãy cho vui chung =)))) Còn nó thì tiếp tục sự nghiệp sáng giờ : Đi ám người khác.

-Sữa em yêuuuuuuu

Yes, và đối tượng lần này của nó là Sữa. Người sáng giờ tâm trạng không được thoải mái cho lắm. Không biết lần này nó cứu vớt tâm trạng người ta hay người ta kéo mất tâm trạng nó đây ?

-Gì ?

-Sao nay nhìn buồn dĩa ???? Thất tình hả cưng ???

-Thất cha mày ! Tao có buồn gì đâu ?

-Đừng xạo tở. Rõ ràng là cậu đang buồn mà. Không lừa được tở đâu, tở chuyên gia tâm lý đó nha =))))

-Con điên này. Khùng hay sao mà xưng hô cậu cậu tở tở vậy má ?

-Cậu nói chuyện không có má má cha cha như vậy. Học sinh như thế là vô văn hóa, nô giáo dục đó cậu. Cậu ngoan đi tở thương !

Nó lại càng nặng hơn này giờ nữa. Đổi cách xưng hô, nói chuyện cực kì ngọt ngào sến súa làm mấy đứa đi ngang muốn ới hết đồ ăn sáng giờ ra ngoài. Sữa cũng không ngoại lệ...

-Phăng ngay cho tao >_<

-Ủầy, cậu lại nói chuyện kém duyên rồi. Như vậy không tốt đâu. Sữa của tở hông có nói chuyện như vậy. Rõ ràng là cậu có vấn đề mà.

-Con lạy má. Biến cho con nờ, đừng có ám con nữa.

-Hic hic hic. Sao cậu lại làm vậy với tở ? Tở có làm gì cậu đâu...

Lên con đến đỉnh điểm. Nó sứt sứt như khóc luôn, sẵn tay lấy chai nước quẹt quẹt vài giọt nước lên mắt cho giống khóc. Nhìn y như diễn viên chuyên nghiệp diễn vai đứa trẻ đáng thương bị hành hiếp. Ai cũng nhìn hai đứa nó mà không nhìn được cười, có cả hần nữa. Cuối cùng thấy Sữa bắt lực với nó nên hần chạy vào kéo nó ra, định bàn với nó một số chuyện. Đi ra khỏi đám đông đó thôi, nó và hần nghĩ vậy, cơ mà tụi trong lớp nghĩ khác. Sau khi hai người ra khỏi đây thì hàng trăm câu chuyện cực kì hấp dẫn + hư ảo được dẹt ra và truyền miệng với tốc độ ánh sáng. Từ chuyện hần đau lòng khi thấy nó khóc (giả =))))) đến đây là câu chuyện về cuộc tình tay ba giữa hần, nó và Sữa hoặc là Sữa bắt nạt nó vì cạnh tranh nhan sắc... được kể ra khiến một Fan ngôn tình như Sữa cũng phải nể sợ về độ hư cấu của lớp mình.

Còn hần thì kéo nó ra luôn góc cầu thang, lúc này gần vào học nên ít ai lui tới. Nhìn cảnh này mới giống truyện nè (cái này truyện thiệt mờ ~~~). Một nam một nữ kéo nhau ra góc, nữ thì đang lệ rơi, ngược rồi rồi lệ (do này giờ vẫn chưa lau nước trên mắt đi) làm người ta tưởng nhầm cảnh tùm lùm tà la à >_<

-Gì vậy cha ?_ Nó hỏi khi hần vừa kéo nó dừng lại.

-Ra đây chơi !_ Hần trả lời, thanh niên tình nhất năm là đây.

-Đầu cưng có vấn đề à ? Tự nhiên kéo ra đây đứng chơi ?

Sốc -_- Nó không nghĩ mình bị kéo đi vì lí do của chuối như thế

-Mát !

-Cái gì mát cha ?

-Gió thổi mát !

-Ồ, công nhận

Nó nói rồi lấy tay vén mấy sợi tóc gió thổi rớt ra. Không la lối thêm gì nữa mà im lặng hưởng thụ gió mát. Và đây là sự xuất hiện của thanh niên tình thứ hai hôm nay.

-Lau đi má ! Một đừng có đi cãi với mấy đứa kia nữa.

Hắn đột nhiên quay sang đưa khăn giấy cho nó lau nước mắt (giả) kia đi.

-Thanks cún. Mà ý mày là cãi với ai ? Con Tiên ý hở ?

-Ừ. Kệ nó đi, ham hố cãi chi vậy ?

-Tại nó trước mà, sao không nói được. Dù gì nó cũng có cãi lại đâu. Hehehe.

-Suốt ngày làm người khác chú ý. Mỗi lần cãi là có nguyên đám bu lại coi à, có con trai nữa đó.

Ai dà. Không hiểu câu này có ý gì đây ? Ai hiểu chứ nó là không rồi đó. Dừng đừng trả lời lại không suy nghĩ.

-Thì sao ?

-Không sao. Về lớp. Sắp đánh trống kia.

Hắn ghét không thèm nói gì thêm. Trả lời đại một câu rồi xách butt đi về. Nó ngu người nhìn theo rồi cũng lếch về đại, có chút suy nghĩ lời hắn nói nhưng mà vẫn như không. Không hiểu và không thông được vào đầu nó.

Tua qua chuyện nó và hắn trên lớp đi. Trở lại nhà hắn vào buổi chiều. Tan học, hắn về, chị An cũng về. Đạo này hắn cứ thấy chị An hơi bất thường sao sao ý, ra về là chạy thẳng về nhà rồi ngồi yên trên phòng đến tối mới xuống. Nếu hắn hay nó có rủ đi chơi cũng đều đi chỉ sau 7h tối, ngoài ra là không và không dù bất kì trường hợp nào đi nữa. Và cũng bởi vậy nên hắn quyết định theo dõi chị mình, tìm ra lí do biến đổi gen ham chơi của An. Hành trình lên lút bắt đầu sau khi An lên phòng vào 5h30 chiều.

Hắn mang dép bông rón rén bước đến gần phòng An. Rất tốt, không gây ra tiếng động. Áp sát tai vào cửa phòng, không hề có âm thanh nào dù là tiếng nhạc hay nói chuyện điện thoại. Được, tạm thời bác bỏ nghi vấn đối tượng nói chuyện với “tình nhân”. Mà khoan, nhờ đâu không điện thoại mà nhắn tin hay chat chit gì thì sao ta ? Không ổn, chuyển phương án !

Giờ phải tìm cách thăm dò tình hình trong phòng và tịch thu điện thoại xem đối tượng còn muốn ở trong phòng không đã. Hắn gõ cửa, An ra mở ngay. Để coi, ăn mặc bình thường không phải trang phục hở hang gọi cảm để chat bậy bạ trên mạng. Tốt ! Cần trọng nhìn lên vào trong, căn phòng vẫn gọn gàng không hề có bày bừa gì cả. Vậy không phải giấu diếm làm quà tặng bất ngờ hay thứ gì đại loại như vậy rồi. Rốt cuộc An làm gì trong khoảng thời gian đó đây ?

-Làm gì vậy ? Sao gõ cửa đã rồi im ru không nói gì hết ? Cung kêu chị có chuyện gì ?

An sốt ruột khi hắn cứ đứng dòm dòm ngó ngó mà không hề nói gì cả. Điều tra lộ liễu ghê ta oi >_<

-À à chị cho em mượn điện thoại xíu được không ? Điện nhờ cho bạn chút thôi. Điện thoại em quên sạc pin nên nó tắt máy rồi.

-Ok. Đây nè. Rồi xong nha, tối trả cũng được. Chị vào phòng à.

An ngay lập tức lấy điện thoại trong túi ra đưa hắn. Không thèm hỏi thêm gì nữa, đóng cửa lại ngay chưa kịp cho hắn nói thêm bất kì lời nào.

An không cần sử dụng điện thoại. Trong phòng chỉ còn Laptop để kết nối thôi. Không còn cách nào khác, hắn đi xuống nhà tắt Wifi để kiểm tra thử phản ứng của chị. Vẫn không hề có hành động nào cho thấy An cần sử dụng hay liên lạc cho ai. Đến cả điện thoại cũng không có số hay cuộc nhắn tin nào lạ. Vậy An làm gì trên đó suốt một tiếng rưỡi đây ?

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Tung Tàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Lại Tiếp Chap Kia...

Tiếp...

“Vậy cuối cùng chị mình làm gì trên đó ?” _ Đầu hấn cứ nghĩ mãi mà không thể nào đoán được. Đầu có ai rảnh đến nỗi tự nhốt mình trên phòng suốt buổi mà không cần bất cứ thứ gì ? Chỉ những người buồn, có nhiều tâm sự mới làm vậy thôi mà. Còn chị An thì buồn ai ? Người ta không buồn bà thì thôi chứ làm gì có chuyện ngược lại. Thiệt là rối trí quá.

Teng teng

Điện thoại rung. Là của chị An. Anh Huy gọi.

Hấn hơi hoảng. Không thể bắt máy nghe được. Cũng không thể đưa chị An được, vậy sẽ lộ chuyện hấn đứng canh mẹ trước cửa phòng. Nhanh chóng chạy ra ban công để người trong phòng không nghe được tiếng chuông. Rồi hấn thở phào khi cuộc gọi đã kết thúc. Tốt thôi, xui nữa nói dối là gọi xong để trên bàn nên không biết vậy. Nhưng đột nhiên hấn lại thắc mắc không biết hai người họ có liên lạc thường xuyên không nữa ? Chẳng lẽ chị An chẳng hề nhớ anh Huy à ? Hấn toàn thấy anh Huy điều tra, hỏi han về chị chứ chưa có chuyện ngược lại bao giờ. Kể ra thời gian chị An về nước đến nay cũng lâu rồi nhỉ ? Anh Huy chưa hề biết gì thật sao ? Còn chị An nữa, định giấu đến bao giờ ? Đám cưới rồi sao đây ? Hấn cứ đứng ngẫm nghĩ chuyện của anh chị mình đến quên cả nhiệm vụ đặt ra lúc này. Lúc nhớ ra trời cũng sập tối. Định trở vào nhà ăn uống chờ mai tính tiếp thì thấy xe anh Huy chạy về tới. Nhà nó cách đây chỉ vài căn nhà nên có thể quan sát được từ ban công trên cao này. Thấy cũng không có gì đặc biệt, ngày nào anh Huy chẳng chạy qua lại đây nên hấn cũng không quan tâm lắm. Lần thứ hai định bước vào nhà thì hấn lại bị một thứ khác thu hút. Là từ cửa sổ phòng chị An. Có một cành cây lạ từ đó mọc ra. Ban công được xây dựng theo hình chữ L ôm sát theo dãy phòng, trong đó có phòng An. Tò mò về cái cây, hấn di chuyển lại gần đấy, quên luôn mình đang làm gì. Bước lại gần, thò mặt vào trong cửa sổ, lúc này đang không khóa và...

-Áaaaaaa

Một tiếng hét cất lên. Hấn giật mình, lùi lại phía sau. Nhìn vào chỗ vừa phát ra tiếng hét ấy.

-Chị ? Làm gì vậy ?

Oh dear ! Là chị An đó. Đang trầm tư gác tay lên cửa sổ ngắm cảnh thơ mộng buổi chiều tà với những làn gió nhẹ (sến ~~~) thì gặp mặt hấn lộ vào. Chưa kịp hoàn hồn vì tưởng là ăn trộm nên An la lên. Ngờ đâu “thằng ăn trộm” là chủ của ngôi nhà này.

-Cung làm gì vậy ? Làm chị hết hồn @@

-Em mới hỏi chị á. Tự nhiên rành rang ra đây ngắm xe à ???

-Mới ra nhìn có chút xiu là cung tới á. Chứ không phải ai kia cũng rành ra ban công ngắm cảnh à ????

-Chị đừng có xạo nha. Ngày nào cũng nhốt mình trong phòng làm gì ? Ra đây ngắm cảnh à ?

Hấn chui tọt vào chủ đề chính. Ngắn gọn và xúc tích. Đánh nhanh mau trốn mà. Nhân thời cơ An chưa phát hiện bị theo dõi thì điều tra lạ lẹ.

-Liên quan gì tới cung ?

Đơn giản. Gọn nhẹ. Câu trả lời vô cùng nhanh chóng của chị An làm hấn mém bật ngửa. Gặp đúng “người” rồi !

-Ừ ! Không liên quan !

-Vậy hỏi chi ? Đừng nói cung điều tra chị ?

Hỏi đúng vấn đề. Good job ! An quá xuất sắc. Người đi săn tin cuối cùng đã trở thành kẻ bị truy vấn.

-Anh Huy điện chị kia !

Tình thế bí nguy hiểm. Hấn không biết nói gì nên trả lời câu hoàn toàn không liên quan. Nhưng ai ngờ, nó lại có tác dụng kì... cực !

-Gì ? Không !!!!!

An bỗng nhiên hoảng loạn. Nãy giờ vẫn đứng nói chuyện với hấn đột nhiên cúi khỏi cửa sổ. Sấn tay đẩy cửa đóng lại, kéo luôn kèm xuống. Hấn ngạc nhiên cực độ. Bỗng dưng đang nói chuyện với mình lại đi đóng cửa. Vụ này phải hỏi cho rõ mới được. Quyết định vào nhà lần thứ n, hấn lần thứ n+1 lại bị phân tâm bởi thứ khác nữa (ngày kì cục ~~~ số không vào được nhà =====) Chiếc xe của anh Huy từ nhà chạy ngang qua đây lần nữa làm hấn chột suy nghĩ. Lúc này trước khi chị An đóng cửa hấn có nhắc đến anh Huy, lúc hấn chưa chạy đến cửa sổ thì xe anh Huy về tới, khoảng từ 5h30 về sau là giờ anh Huy thường đi làm về... Xâu chuỗi sự việc lại... Bínhhh Boongggg... Hấn đã đưa ra được một kết luận ! Chị An ngồi chờ ngắm anh Huy ~~~

Giờ thì đi làm ra lẽ chuyện này nào !!!

Wind vô địch, Wind sáng chói, Wind thông minh, Wind đẹp trai cuối cùng đã tìm ra được lời giải đáp cho thắc mắc bấy lâu nay rồi.

Hoan hô lớn cái nào !!!! Lố cái nào !!!!

-Chị An mở cửa mở cửa mở cửa !!!

Hắn đứng trước phòng chị “kêu gào” dữ dội. Vừa gọi vừa đập cửa chứ không chờ người ta phản ứng (Cuối cùng cũng lết được vào ~~~). An ở trong không biết chuyện gì hồi hả chạy ra. Cửa phòng vừa mở, hắn ào ào xông vào. Ngồi cố định trên giường để chắc chắn không bị đuổi ra, hắn vô tư nhòm ngó cả phòng.

-Cái gì nữa vậy ? Uống lộn thuốc hay sao mà qua đây hoài cha ?

-Em đã phát hiện ra rồi !!

Bằng ánh mắt chắc chắn, hắn đáp lời. Trong khi đó An vẫn không hiểu chuyện gì.

-Phát hiện ? Là sao ?

-Chị ở đây cả buổi là để đợi anh Huy chứ gì ? Em biết hết rồi.

An ngó người ra. Đợi ư ? Ôi trời ! Bị hiểu lầm dữ dội vậy sao ?

-Sao cũng nói vậy ?

-Vậy chị giải thích chuyện. ... (nằm ở trên í, mấy bạn quên thì kéo lên đọc lại nhem ^^) cho em nghe đi. Can you ?

-Thực sự muốn biết ?

-Yes.

Hắn quả quyết. An thở dài. Thôi kệ, lỡ rồi, biết cũng không sao. Dù gì chuyện này cũng không có gì to tát.

An bước vòng qua tủ đồ. Mở cửa tủ, chị lấy ra một túi đồ lớn. Hắn nhìn theo đây tò mò. Chị cầm túi đồ ấy đi lại giường. Ngồi xuống, bình thần mở túi lấy đồ ra.

Vài cuộn len màu sẫm được bày ra. Cùng một số dụng cụ đan. Thứ cuối cùng trong túi là một chiếc áo len đang dang dở. Trong lúc hắn còn đang ngạc nhiên thì An mở lời.

-Áo len. Đan cho chồng, ok chưa ?

-Vậy sao phải đan len ? Mà tại sao phải đan ? Mua được rồi mà ?

Hắn đứng thối lui. Không lẽ chị mình bất bình thường đến nỗi làm những trò kì dị chưa từng có trước giờ sao ?

-Không lẽ bày ra giữa nhà ngồi đan cha nội ? Trong phòng là đúng rồi.

-Vậy chị đan áo chi ?

-Là vậy nè...

Thật ra anh Huy biết chị An đã tốt nghiệp bên đó xong rồi. Chỉ là chị An nói dối mình đang theo học khóa nội trợ @@ gì đó nên ở lại thêm chút thời gian. Dĩ nhiên anh Huy không chịu. Nhưng do An nói dữ quá nên cũng đành lặng im chờ đợi.

Đợt trước có lần An post một tấm ảnh mặc áo len lên facebook với caption: “Muốn đến SaPa”. Vậy là Huy hứa dẫn An đi khi trở về nước với điều kiện phải đan cho anh cái áo hết vậy. Phải đan tay đó >_< không được mua (tại ai kia khoe biết đan áo len) Vì đam mê nên An cũng cố gắng hoàn thành như lời hứa, ngày ngày ôm len đan áo mong chờ SaPa.

-Cũng tội ghê ha. Vậy rốt cuộc là đan vì chồng hay vì đi chơi ?

Hắn vuốt cằm ra chiều đã hiểu. Đồng thời còn cố tình hỏi móc lại thêm câu nữa.

-Cứ coi là cả hai đi. Hahaha

An nhún vai. Thì cả 2 thật mà. Đan xong áo là có ngay suất đi chơi. Có chồng, có luôn SaPa rồi. Quan trọng là đừng bị phát hiện nói dối thôi.

-Vậy thật tình chị đâu có học gì trong cái khóa đó hả ?

-Không. Thấy thú vị nên chị tham gia song song lúc học luôn rồi. Có bằng tốt nghiệp khóa hẳn hoi nhé !

Hắn mém xỉu. Bà chị hắn nói học nội trợ thú vị kìa. Đây có phải chị hắn không ??? Con người lười nhác chỉ biết ăn cũng có được bằng nội trợ kìa kìa !!!

-Thật ????

-Yes.

-Lấy gì để tin ?

-Ai biết cung !!!!

An nhún vai tỏ vẻ không quan trọng. Cứ như tin hay không là tùy hấn vậy.

Cơ mà suy nghĩ hồi lâu hấn cũng nghĩ ra chuyện để thử.

-Nội trợ có nấu ăn đúng không ?

-Yes.

-Vậy chị nấu được không ?

-Tất nhiên được.

Nấu ăn ư ? Dễ mà ! An xử được tất. Chỉ là trước giờ lười nên không nấu thôi nha.

-Thử ?

-Ok babe !

-Mai luôn nha ? Chủ nhật đó.

-Ok fine !

-Cần trợ giúp gì không ?

Hấn vẫn nghi ngờ. Không tin lắm vào tài của chị.

-Mua thức ăn đi. Gì cũng được, chị nấu cho coi !

-Được.

Thỏa thuận xong hấn về phòng. Nghĩ xem mai mua thứ gì để chị An nấu đây...

Chắc hấn cần thêm trợ lý...

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Tung Tung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Chuyện Tình Rạp Chiếu Phim.

Chap 43

Messengers Facebook

Tín Windy: Mai rảnh hôn?

Anh Sún: Chắc rảnh. Chi ?

Tín Windy: Đi siêu thị.

Anh Sún: Làm gì ?

Tín Windy: Mua đồ ăn cho bà An nấu. Rồi qua nhà tao chiêm ngưỡng thành quả của bà luôn :v :v

Anh Sún: Chị An biết nấu hả ?

Tin Wind: Tao cũng thắc mắc như mày. Để mai đi rồi biết. Mày đi hông ?

Anh Sún: Ok, mai qua rước tao.

Tin Windy: Ok babe.

...

.

.

Hai đứa nhắn tin qua lại với nhau. Về vài ba cái chủ đề tào lao trong lớp hay ở nhà. Tiêu biểu như chuyện anh chị tụi nó, chuyện Mini- Hero... vân vân mây mây. Chuyện của người ta lúc nào cũng là đề tài vô tận để nói mà.

Tự nhiên hần tưởng tượng ra cảnh đám cưới của anh Huy với chị An. Chắc vui lắm. Còn hần khi nào cưới nhỉ ? Lâu lâu lại mơ mộng ra mấy chuyện này. Thiệt giống con gái quá, không được không được.

Ngày mai hần rảnh cả ngày. Chắc sẽ qua nhà nó sớm cho đỡ chán. Mà mưa xong thì làm gì ta ? Chủ nhật thế nào An cũng ngủ tới 10- 11h trưa cho coi. Xong về nhà lại chờ như con chó già à ? Không được luôn à. Vậy chán bome ra !

Chứ làm gì giờ ta ? Hay đi chơi ha ? Hần nghĩ thấy cũng được, chơi hết buổi sáng về là vừa hà. Mà đi đâu mới là chuyện đây nè ???

Quyết định mãi không được. Thôi hần đi ngủ sớm, có gì sáng mai qua rước nó rồi tính luôn cho nhanh. Good night all !!!!

7h sáng nhà nó...

Một tràng chuông cửa vang lên. Hần đứng ngoài ngóng cổ vào nhìn bên trong. Rất lâu sau mới có người mở cửa. Không phải nó, không phải cô giúp việc luôn. Mà là anh Huy.

Ôi trời ! Sáng sớm lại tốn enzym lấp liếm lí do rùi nó đi chơi rồi sao ? Kiểu này còn hơn là đến nhà bạn gái mà gặp bố bạn gái nữa là khác. Tự Wind tội Wind quá !!! Mới 7h anh Huy thức chi vậy ??? Chủ nhật phải nướng mới đúng chứ ??? (vậy chứ ai mà 7h xách đít đi rồi hả ~?)

-Hế lô anh !!!

-Sún nó còn ngủ á. Em lên phòng kêu nó dậy đi !!

-Dạ... ơ...

Nói xong có mỗi câu đó là Huy đi biến. Her, lạ vậy nha !!!! Lần đầu tiên thấy anh Huy vậy à. Trước giờ qua gặp là tra hỏi đủ thứ liên. Hôm nay không hỏi gì hết, không nói gì liên quan đến chuyện chị An luôn. Lại còn nói chuyện nhỏ nhẹ, nhà nhàng nữa chứ. Ấy dà, đảm bảo nhà này có biến rồi!!!!

Mà thôi, qua ải là chuyện quá tốt. Ít nhất là không còn sợ trong một phút nông nổi nhất thời mà khai ra chuyện chị An là mừng rồi. Giờ thì phòng nó thẳng tiến!!!! Xách đít con sâu ngủ này dậy nào.

-Cún ới ời oi!!!! Dậy cún oiiiiii

Tiếng hần vang vọng trước phòng nó. Kết hợp là một tràng dài âm thanh gõ cửa. Thế mà nó vẫn không nghe, nằm lì trên giường ngủ quên thời gian. Gọi mãi không được nên hần đánh liều mở cửa bước vào luôn. Đúng y như hần nghĩ, sau cánh cửa là hình ảnh chiếc giường quen thuộc trước giờ. Và trên đó dĩ nhiên là nó. Con người ngủ tư thế “phanh cang” với chiếc mền nửa đắp trên người, nửa bị người đè lên. Con Doraemon bông mà lúc “tỉnh” nó cũng như bấu vật lại nằm ngay dưới chân, đảm chắc là chỉ một cú hất chân hay xoay người của nó thôi, em Mon sẽ được định đoạt số phận tiếp đất ngay tức khắc.

Khẽ thờ dài một tiếng, hần tiến lại gần giường nó. Cúi đầu xuống sát má người đang ngủ, cái tư thế mà 100 phần trăm trong phim nhân vật sẽ kiss nhau ấy, hần dừng lại. Kéo vài sợi tóc phủ trước mặt nó ra, hần mỉm cười. Không phải làm hành động gì lãng mạn như phim đâu, đừng tưởng tượng rồi thất vọng. Hít một hơi dài rồi thở ra, từ chỗ xuất phát là cái miệng hần í, một tiếng hét bay ra, nhanh chóng đập đến nơi gần nhất lúc này, là lỗ tai của nó. Lập tức nó bắt đầu phản xạ. Vung hai tay hai chân ra đập văng mền, em Mon cũng theo quán tính bay xuống kiss đất mẹ luôn. Sau đó thì thu tay về, dụi dụi mắt, mở ra nhìn thứ đã đánh thức mình. Thấy hần, nó không những ngạc nhiên mà còn phản ứng quá lên, mém nữa thì tung chân ra đá nữa. May là kịp thời hoàn hồn lại nên thu chân về. Tiếp đó nó bật dậy, nhìn hần, và hình như chưa nhớ ra lí do hần đến đây hôm nay.

-Nhìn gì cha ??? Thay đồ đi nhanh lên !!!

Hần mở lời, hỏi thúc nó, người lúc này đang nhìn hần như sinh vật lạ.

-Đi đâu ? Mày qua đây làm gì ?

Y như những lần trước, sau khi ngủ dậy là nó hoàn toàn không nhận thức được gì cả, ngơ ngơ hỏi người khác lại.

-Nhớ giùm con cái cô hai ! Hôm qua hứa với tao đi siêu thị mà @@

Hắn cốc đầu nó. Có lẽ cái cốc này giúp nó tỉnh lại nhanh hơn. Sau 6,9s ngây ngốc và đầu suy nghĩ, nó cuối cùng cũng nhớ ra đã hẹn gì với hắn. Và cái điệu bộ ấy của nó làm hắn thấy thích. Nhìn nó vậy dễ thương sao á, khác hẳn lúc chửi lộn hàng ngày với hắn nga !!

-Ahaha, nhớ rồi nhớ rồi. Ngồi đợi tao xiu nha, nhanh lắm, ra liền nha !!

Nó phóng vội xuống giường, vơ tú lấy đại một bộ quần áo rồi chui vào phòng tắm. Ở trong mà cứ gọi với ra kêu hắn đợi, y như sợ hắn đi mất bỏ nó lại vậy =)))) lời nói tràn đầy ham muốn đi với hắn.

Mà công nhận nó nhanh thật, một loáng là chạy ra ngay. Với trang phục là yếm jeans mặc kèm áo thun trắng. Tóc buộc kiểu đuôi ngựa năng động. Tất cả đều hoàn chỉnh, chỉ chờ ra khỏi nhà đi thôi. Chẳng biết nói gì, vậy nên hắn cứ chọc nó đại cho khỏi im lặng.

-Có đánh răng tắm rửa sạch sẽ hông vậy cún ? Sao nhanh ghê vậy ?

-Ngủ thử. Mùi sữa tắm đầy người nè cờ hó.

Trở về hình ảnh “ác nữ” chửi lộn hàng ngày với hắn. Nó còn giơ tay lên đưa ngay mũi hắn để nghe cho rõ “mùi” của nó.

-Mệt. Nhanh đi kìa mày !!

Không còn gì để cãi, hắn lảng sang chuyện kêu đi nhanh. Nó cũng nghe lời (câu này giống cún nghe lời chủ dễ sợ ~~~) bước nhanh ra cổng leo lên xe để hắn đeo đi. Cơ mà nhìn thấy xe nó mới há hốc mồm lên, là xe đạp.

-Đi bằng cái này ?

-Yes !!

-Xe kia đâu cha ? Tự nhiên lại đi xe đạp ? Cưng chạm dây à ?

Chiếc xe cực cưng của hắn, cái thứ mà ngày nào đi học cũng phải gửi ở mấy bãi xe ngoài trường vì trên 50 phân khối í, hôm nay lại được thay bằng con xe đạp này. Cái người thường ngày không sợ trời, không sợ đất nên cứ trái luật chạy xe phân khối lớn hôm nay lại trở chứng chạy xe đạp ???? Lúc trước nó cũng thầm nghĩ không biết gia đình hắn có thấy ngờ ngờ giống nó không ? Ai đòi mẹ làm luật sư nắm rõ luật pháp mà hắn thì cứ vi phạm đủ thứ chuyện. Lâu rồi quen dần với chuyện ấy nên giờ việc hắn đi xe đạp không khỏi làm nó thắc mắc.

-Đi xe đạp tốt cho sức khỏe, thân thiện với môi trường nữa a.

-Cưng bình thường không vậy ? Sáng uống thuốc chưa ?

-Kệ tao đi cún à. Giờ đi thi lên tao chờ, nhanh !!

Dù chưa giải đáp được sự tò mò của mình nhưng nó vẫn phải leo lên xe cho hắn chờ đi. Thì thôi vậy, coi như hôm nay nó cũng thử đóng góp công lao vào việc bảo vệ môi trường đi.

-Ê mà giờ đi đâu ? Qua siêu thị rồi kìa.

Nó ngồi sau này giờ cứ bám tay vào áo hắn vì sợ té. Trình độ lái xe máy có thể nói là tốt nhưng còn xe đạp thì nó không chắc ~~~ Nhưng cái mà nó cần biết hiện giờ là tại nó đang đi đâu ? Vì xe hắn cứ chạy mãi này giờ chưa chịu dừng.

-Bà An ngủ tới 10h mới dậy. Giờ mưa xong về cũng ngồi không.

-Vậy sao giờ ?

-Đi chơi !!

Hai chữ ngắn gọn. Hắn không nói thêm gì nữa. Nó ngồi sau cố gắng cạy miệng nhưng hắn vẫn nín thinh đạp xe. Băng qua vài con đường, mấy con lộ, một số dãy phố (hình như hơi quá ~~~) đạp xe mà y như siêu nhân ^^) thì hắn dừng lại. Trước mắt là rạp chiếu phim nhộn nhịp ngày cuối tuần...

-Coi phim hả ? _ Nó chớp mắt hỏi.

-Không lẽ vào đây ngắm ??

-Coi phim là xem, cũng gần gần với ngắm rồi.

Nó cũng cố cãi lại trong lúc hai đứa dắt xe vào gửi. Đợi đỗ xe xong, ra ngoài hắn mới trả lời lại.

-Về tra từ điển. Coi “ngắm” với “xem” giống nhau không. Nhìn vào là biết viết khác rồi.

Nó liếc hắt. Hắt vẫn ung dung đi như thường. Tức quá nên nó không nói lại gì. Cả hai bình yên tiến lên phòng vé.

-Xem phim gì ?

Hón hờ với nhiều poster phim đang treo, nó sáng rực mắt quay sang hỏi hắt, quên luôn vụ lúc nãy.

-Phim gì có hai nhân vật chính á. Nhà chỉ có 2 người. Cả hai cùng trạng thái tự do không quần áo. Phim. . .

-Về nhà lên mạng coi một mình mày đi. Đồ biến thái !! Tao la lên cho người ta biết bây giờ.

Nó nhăn trán, phòng má, vĩnh viễn phản đối ý kiến vừa rồi. Nói thật lúc này nhìn bộ mặt nó còn hơn-cả-biến-thái. Nhìn nó phải có kèm lăm hắt mới không bật cười thành tiếng, bình tĩnh nói tiếp câu lúc nãy bị nó cắt ngang.

-Tom and Jerry má ơi. Đầu óc sâu bọ !!

-Một lần nữa chị yêu cầu cung về nhà lên mạng xem. Tom and Jerry chiếu đầy trên đó kìa, mắc cái mớ gì phải xem rạp ??

-Coi rạp đã hơn. Tao coi trailer tập này hay lắm.

-Thiệt hôn cha ?

Đổi trạng thái. Nghe nói hay nên nó cũng tò mò. Nó cũng thích Tom and Jerry lắm, chỉ tại lúc nãy quê hắt nên nói vậy thôi.

-Thiệt. Vậy coi nha ???

-Ok ok.

Nó đồng ý. Hắt nhanh chóng bước lại quầy mua vé với bắp rang cho hai đứa luôn. Vậy là cả hai xách tay nhau vào phòng chiếu, nơi chỉ toàn phụ huynh dẫn con nít vào xem. . .

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Tung Tưng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Chúng Tôi Yêu Nhau Một Năm Rồi.

Sau khi kết thúc bộ phim, vì vẫn chưa đến giờ phải về nên hai đứa cứ dung dăng dung dẻ xách butt đi vòng quanh rạp. Hôm nay hình như có sự kiện gì đó ở đây. Khu vực chính có vẻ đông đúc với nhiều người chen chúc vào, hầu hết là các bạn trẻ, cỡ cỡ nó và hắt. Bản tính tò mò có sẵn, cộng thêm cái ham vui nữa nên nó kéo tuột hắt vào đó, lấn sang từng người một để vào giữa xem xem có chuyện gì. Phía ngoài bị nhiều người che lại làm khuất tầm nhìn của nó, vậy nên chui được đến trong này thì thật là may mắn. Đứng lại thờ 2s, nó ngược mắt lên nhìn thử coi có thứ gì đang hấp dẫn tất cả mọi người như thế.

Ra đây là một sân khấu nhỏ, và toàn màu hồng. Vài chị tiếp viên trên đó đang dạo xuống khắp vòng người đang bu quanh sân khấu. Vài chị thì sắp xếp lại những chiếc bàn hồng nhỏ nhắn trên đó. À, còn có giọng của một chị MC mời những bạn ở đây lên sân khấu nữa. “Là gì vậy nhĩ ?” _ Nó chỉ nghĩ thầm chứ chưa kịp đoán ra thì một trong số những chị tiếp viên lúc nãy đã bước đến trước mặt. Nở nụ cười, để lộ ra chiếc răng khểnh nhỏ duyên dáng, chị ấy mời nó và người bên cạnh- là hắt, lên sân khấu kia.

-Hai bạn cùng chúng tôi tham gia trò chơi trên ấy nhé ?

Nó vẫn chưa biết đây là gì. Cùng lúc ấy giọng nói từ micro của chị MC kia vang lên, át đi tiếng nói xung quanh.

-Rất trân trọng đón chào các bạn đến với chương trình của chúng tôi ngày hôm nay. Và rất đón chào tất cả mọi người cùng tham gia trò chơi sân thường đây hấp dẫn trên sân khấu này. Chúng tôi cần 10 đội chơi, mỗi đội 2 thành viên. Mời mọi người hãy lên đây đi ạ!! Phần thưởng bí mật trên đây đang đón chờ tất cả đấy. Hôm nay là một ngày tốt lành, hãy tham gia cùng chúng tôi, có thể may mắn sẽ đến với bạn từ phần quà này. . .

Vừa nói chị MC vừa chỉ tay lên hộp quà to đùng đằng kia. Giờ thì nó biết đây là gì rồi. Chắc một công ty nào đó thuê chỗ này, làm trò chơi rằm rộ để thu hút, chiến dịch pr thôi mà. Phần quà kia thế nào cũng là sản phẩm của công ty đó. Giờ thì nó quay sang hắt, định kéo ra ngoài cho thoáng. Ai ngờ hắt lại đang nói chuyện với chị tiếp viên kia, chị đó như bị dính sức hút của “cún nhà nó” nên cứ liến thoắng mãi với hắt. Nó đứng nhìn thấy bức ghê, ai đòi tiếp viên lại bị khách dụ ngược lại như vậy, mới mời nó chơi có một câu trong khi lại nói mãi với hắt. Đúng là mê trai có trình độ mà, coi như nó rút lại lời nói “cười duyên dáng” lúc nãy đi. Mà giờ không lẽ để hắt nói chuyện vậy hoài, không được !!! Và nó đã nghĩ ra được một ý kiến vô cùng “sáng suốt” là: kéo

hắn lên sân khấu thi.

Tất nhiên là hắn bị bắt ngờ rồi. Tự dưng đang nói chuyện vui vẻ bên dưới thì bị lôi tuột lên sân khấu mà không nói lời nào. Đến lúc đường hoàng đứng trên ấy hắn mới định quay sang xem trán nó có âm chỗ nào không. Còn nó thì đã “tĩnh” lại, và nhận biết được mình đang-làm-cái-trò-điên-khùng-gì.

-Chúng ta đã có đủ 10 cặp tình nhân tham dự rồi. Bây giờ cùng thử phỏng vấn họ tí xíu nhé. Bắt đầu từ cặp thứ nhất nào !

Tiếng chị MC vang lên đều đều. Cũng may 2 đứa nó tận cặp thứ 9, đủ thời gian để nó bình tĩnh lại. Nó liếc sang hắn, lòng rủa thầm cái tên oan nghiệt đã góp phần đưa nó vào con đường tăm tối này. Ô mà nè... chị MC đó nói tình nhân... tình nhân gì ở đây ???

Nhìn coi cái mặt hắn kia, tí ta tí tòn như vậy là thế nào ? Hắn không biết hai đứa nó đang chui đầu vào cái khi gì hay sao ? WTF. Số nó là số con kì không mà >_< không không đi chơi rồi chạy vô cái chương trình kì cục shit này. Ngay lúc này nó mới chú ý đến cái banner to đùng ở đây. Cảm giác thiệt ba chục chấm mà.

Đây là chương trình dành cho các bạn đang yêu đó !!

Là đang yêu !!

Tức couple, tức tình nhân đó trời ạ ~~~

Vô cùng hối hận, cực kì hối hận, thành tâm hối hận luôn mà. Đúng là khủng quá hóa điên >_< con cún già nhà nó !! Nó muốn xuống, Sún muốn xuống. Rất rất rất muốn xuống. Nhưng trễ rồi...

-Xin chào !! Hai bạn đẹp đôi thật đấy. Các bạn yêu nhau bao lâu rồi ? Hôm nay hai người cùng đến đây hẹn hò sao ??

Đạch !! MC lượn đến cặp nó rồi. Vãi cả đẹp đôi mà. Muốn nó sống sao mà đi hỏi mấy câu như vậy ? Bây giờ nói hai đứa chỉ là bạn chác người ta phóng nguyên cái micro đó vào mặt nó quá. Chương trình ghi rõ là tình nhân rồi mà dám lếch xác lên làm màu à >_< Poor Sún ~~~

-Ahaha, cảm ơn lời khen. Chúng tôi yêu nhau được một năm rồi. Hôm nay là hẹn hò kỉ niệm một năm.

What ? Hắn trả lời kia. Nói cái khi gì vậy ? Yêu một năm... kỉ niệm ?? Chém còn hơn bão nữa. Nếu lúc này nó đang uống nước thì chắc 101% là lóp phần son trên mặt chị MC kia cuốn theo chiều nước rồi a.

-Oh. Thật đáng yêu. Chúc hai bạn may mắn nhé !!

Nó lại sắp lên con khủng nữa rồi đây. Chúc may mắn xong rồi thì đi đi, còn nháy mắt với hắn nữa ~~~' ló lằng, quá sức ló lằng. Xét ở thời điểm này thì nó có thể tạm coi là người yêu hắn đi ha. Vì vậy việc nháy mắt cảm dỗ đó với bạn trai người khác là hoàn toàn không chấp nhận được nha. Huống chi hắn chỉ mới 17 tuổi thôi, làm hành động thế có gọi là cảm dỗ trẻ nhỏ không ???

Quay sang nhìn, hắn cũng phần nào đoán được trạng thái hiện giờ của nó. Bà chị MC đó quả thật cũng hơi ba chấm nha. Hắn cũng không thích lắm.

Trong một giây suy nghĩ, hắn đưa tay xuống ngang tay nó, và nắm lấy.

Nó phát hiện có ai đang cầm lấy tay mình. Biết rõ chỉ có thể là hắn, nó ngược lên nhìn. Định nói gì đó nhưng lại thôi, cứ để yên vậy. Cho bà chị MC đó nhìn đi, rồi bót ló lằng đi.

Nhưng lúc này mới phát sinh ra vấn đề khác. Cái nắm tay chừng như vô tình đó của hai đứa nó lại gây chú ý cho những người dưới kia, đặc biệt là con gái, này giờ vẫn đang chăm chăm vào hắn.

Thừa nhận là hắn cũng có chút nổi trội ngoại hình hơn mấy anh chàng khác trên đây đi. Nhưng cũng đâu cần nhìn một cách “ham muốn” vậy nga. Hắn là cún nhà nó, tức là của nó, nhìn thế thiệt khiến nó khó chịu mà.

May là cùng lúc đó phản phỏng vấn đã xong. Cả 10 đội chơi cùng phía dưới im lặng nghe thể lệ của trò chơi này.

Phần thi rất đơn giản. Ban tổ chức phát cho mỗi đội một đĩa mì sợi, chỉ có mì sợi thôi chứ không thêm gì khác. Mỗi đội sẽ cử một người vào sau sân khấu, người còn lại ở yên đây... giữ đĩa mì. Người vào sau sân khấu sẽ được nhìn và chọn 5 loại gia vị, rau củ mình thích để hoàn thiện đĩa mì. Sau khi chọn xong thì ra ngoài, dùng ngôn ngữ cơ thể diễn tả cho người kia đoán xem đây là gì. Đúng được bao nhiêu thì được lấy bấy nhiêu đó loại để trang trí đĩa của đội mình. Ai có đĩa mì được nhiều khán giả phía dưới chọn nhất sẽ thắng cuộc và nhận được phần thưởng đáng kia.

Trò siêu nhảm, cực cực nhảm. Rảnh rồi quá mấy tí mà má ơi. Dư tiền dư thời gian quá mà !!

Nói gì thì nói, lỡ lên rồi biết sao giờ. Thôi thì chia nhau ra chơi đi.

Nó giành ở ngoài. Hắn đành chiều ý vào trong chọn ba cái gia vị kia. Hắn tự tin mình có khả năng... nấu mì giỏi nên chắc chọn nguyên liệu trang trí mì cũng giỏi theo. Thế là nhanh chóng bước ra, ung dung chờ đến lượt mình minh họa.

Từng người từng người bước ra và cố sức diễn tả cho bạn mình. Nhưng cũng có người may mắn người không. Người đoán đúng cả 5 lần người không đưa ra được đáp án nào cho phải.

Và rồi cũng đến lượt tại nó. Quả thật nó hơi run. Dù không thích trò này lắm nhưng nếu không đoán được gì chẳng phải rất quê sao ? Nãy giờ ngồi nhìn cứ thấy hề cặp nào đoán không được là lại bị đám đông phía bàn tán rộ lên. Nào là “con này đoán ngu như bò !!” “thằng này diễn tả chắc thánh biết”... Đứng trên đây thực đáng sợ !!

Hắn bước lại vị trí cho người tả lại. Con người đó hình như không biết run, biết sợ là gì thì phải ? Cứ cười tươi nãy giờ. Thánh nhập com mẹ nấu rồi !!

Nguyên liệu thứ nhất. Nó vẫn run. Hắn vẫn cười. Rồi hắn chỉ tay vào chiếc áo của nó. Là sao nhỉ ? Nhất thời nó rối loạn không biết gì. Nhưng rồi nhìn kĩ lại chiếc áo, nó có màu trắng, cùng chiếc túi áo giả xanh lá. Trắng- xanh lá... Nó nghĩ ra rồi !!

-Dưa leo !!

Hắn đưa tay thành số một, ý khen nó giỏi lắm. Được một nguyên liệu rồi cũng đỡ lo, nó dần bình tĩnh trở lại.

Sang cái thứ hai. Hắn nhìn một lượt rồi dừng mắt lại chỗ chị tiếp viên lúc nãy. Nó nhìn theo nhưng không hiểu. Rồi hắn lấy một tay xoa xoa đôi môi mình, tay kia chụm nhỏ lại. Nó thấy vậy nhìn lại chị kia xem có “manh mối” nào không ? Để coi, son tô đỏ chói kia kìa. Ừm, rồi cũng đã tìm được lời giải đáp.

-Cà chua !

Một lần nữa nó lại đứng. Niềm tin từ từ quay trở lại con người.

Câu thứ 3, thứ 4 cả hai đều qua trót lọt. Giờ chỉ còn câu cuối. Đúng luôn là tuyệt vời rồi !!

Hắn lần này có phần hoang mang. Từ cuối này khó đoán hơn trước, nếu diễn tả khó hiểu một chút thì sai như chơi nha. Và lại ở đây không có thứ gì thích hợp để chỉ vào rồi đoán nữa. Nhìn mặt nó hùng hực khí thế sau 4 câu thắng lúc nãy kia kìa, nếu sai chắc nó buồn lắm. Nhưng rồi hắn quyết định làm liều. Đưa 2 ngón tay ngầm ý từ này 2 chữ cái, xong hắn ôm trán, giả vờ nằm xuống.

Nó có biết đây là cái khi gì đâu. Làm gì có loại trái nào giống vậy. Miêu tả y như thằng bệnh vậy cha ??

Như biết nó chưa nghĩ ra, hắn lấy tay quẹt quẹt vài giọt mồ hôi trên trán. Nó lại đắm chiêu suy nghĩ. Đội nó chỉ còn 5s đoán nữa thôi.

4s...

3s... nó cố ghép cả hai hành động khi nãy. Bệnh... mồ hôi... không lẽ ??

2s... không còn đáp án nào hay hơn.

1s... liều thôi, hết giờ rồi.

-Nước sốt !!

Vừa hay câu trả lời của nó kịp ngay thời gian. Nó nhìn sang biểu hiện của hắn xem thế nào. Nhưng hắn chỉ lặng thinh, không cười nói bất cứ gì. Chẳng lẽ sai ?? Ôi không... Dù không thích nhưng cũng đáng tiếc mà.

Nó hơi xụ mặt. Nó nghĩ hắn buồn, vì nó không đoán ra. Nó đúng là dở tệ mà.

Và rồi có một chị tiếp viên đem khay đựng nguyên liệu hắn chọn ra. 5 loại. Dưa leo, cà chua, trứng, hành cùng nước sốt.

Như không tin vào mắt mình. Nó đứng rồi kìa, thực sự là nước sốt đó.

Vậy ra suy luận của nó cũng logic quá chứ. Từ ôm trán có thể nghĩ đến bệnh, mà là bệnh sốt luôn. Còn mồ hôi là nước. “Ôm trán đổ mồ hôi” sẽ bằng “nước sốt”. Hai bạn trẻ quá hiểu ý nhau, quá có tương lai cùng nhau lên sao Hỏa ở để suy nghĩ những việc logic tương tự thế !! Thánh nữa rồi !

Ồ vậy thì hắn buồn cái gì nhỉ ? Đứng mà về mặt lạ vậy ta ? Nhưng không kịp cho nó nghĩ nhiều hay hỏi han, tiếng chị MC lần nữa vang lên kéo nó về thực tại trên sân khấu.

Hiện tại chỉ có 5 cặp được bước vào vòng trang trí, bao gồm nó. 5 cặp kia do không đoán được hoặc chỉ được 1, 2 từ đều bị loại. Nhìn họ đầy vẻ nuối tiếc. Đây cũng là cuộc chơi mà.

Những chiếc bàn nhỏ được đem ra. Mỗi đội một cái cùng đĩa mì, khay chứa các loại nguyên liệu mình đoán được cùng một số dụng cụ hỗ trợ trang trí. Thời gian cho vòng thi này là 10 phút.

Hai đĩa cùng chụm đầu vào trang trí. Cũng rất hiểu ý nhau như lần trước nên mỗi người một việc làm rất đều đặn. Cát thái đã xong, giờ chỉ cần xếp lên thôi là được.

Nhưng vấn đề nan giải ở đây là xếp như thế nào ? Ý hắn muốn đơn giản, xếp xen kẽ cà và dưa. Thế nhưng nó muốn phải tạo hình gì đó cho hấp dẫn. Sau 30s tranh cãi, 2 đĩa đã đưa ra quyết định kết hợp cả hai !!

Đầu tiên xếp dưa cà ở dưới theo ý muốn của hần. Rồi lấy hành cắt nhỏ xếp 2 bên đĩa như 2 con mắt của người. Tiếp theo chiên và gấp đôi trứng gà lại sao cho phần màu vàng lộ ra để làm mũi cho gương mặt mì, phần trắng trứng là râu. Cuối cùng dùng nước sốt trắng xịt vài vòng để thành tóc. Và thế là “mặt mì” của tui nó đã được khai sinh.

10 phút qua mau. Từng đĩa mì một được gom về cùng chỗ, đợi sự quan sát và cho điểm của khán giả. Nhìn vào cũng không biết ai hơn ai, nhưng ít ra tui nó cũng có thể về ba, vì có 2 đĩa mì chưa kịp trang trí gì hết nên không thể chấm được.

Từng phút giây hồi hộp trôi qua. Từng cánh tay giơ lên ủng hộ đội mình thích. Và cứ như các bạn đang đọc dự đoán đi, hần và nó chiến thắng. Với đĩa mì được coi là nổi trội cùng thời gian hoàn thành nhanh hơn cả. Còn nếu suy nghĩ theo chiều hướng khác thì sao nhỉ ? Tui nó thắng nhờ vào số ủng hộ của đa phần các bạn nữ trong đây ấy (Wind: đẹp có lợi =))) đừng ganh tị với tui :) vì tui là gió, gió quét sạch tìm/ Sún: *xách dao* cũng có thể lui !!) Nhưng nói gì thì nói, hai đứa vui khỏi bàn rồi. Nhất là nó, giờ đây còn cảm thấy có một chút xiu xiu xiu xiu hối hận khi chửi chương trình nhầm lúc đầu giờ (vậy nên ta nói “Tiền không mua được tất cả nhưng quà thì dự được hết thấy ^^”)

Chương trình kết thúc, nó ôm quà te te đi về. Hần cũng chạy theo ra xe, bỏ lại những người nào đó nuối tiếc vì nghĩ rằng bầu chọn cho đội nó ít nhiều xiu ra về cũng được bạn đẹp chai đó cảm ơn. Nhưng với những gì họ thấy được, con đường “đập chấu cướp bông” xem ra xa vời quá. đành chấp nhận thực tế phũ phàng vậy, đời còn dài, trai còn nhiều, chỉ có điều là chúng nó ứ có yêu tui mình thôi =)))

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Từng Từng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: “Lật Mặt Movie”

Tình hình là hai bạn trẻ của chúng ta do sung sướng với món quà ban nãy nên cứ như không mà xách xác về nhà. Thế là công cuộc mua đồ ăn lại tiếp tục kéo dài tận mấy Chap nữa rồi =)))

May mắn nhận ra mục đích đi của mình là gì khi vừa về đến cổng, tui nó lần nữa bỏ nhà đi. . . chợ. Và lần này đồng hành cùng hai đứa là chiếc xe ga của hần (xe đập đập hoài cũng mệt nga -_-). Thế nên tốc độ nhiều phần lớn hơn, cuộc trò chuyện trên xe cũng không kéo dài lắm. . .

-Nãy may mắn ghê mà haaaaa ????

Nó mở lời trước, đường này khá vắng, ngồi im cũng chán nên thôi cứ nói lại cái chuyện nãy giờ đi.

-Nhờ nhan sắc tao không chứ đâu ra =)))

Wind vẫn là Wind, với năng lực tự tin không ai bì kịp.

-Người ta coi phim xong hoa mắt, vậy mới nhận mà đẹp.

-Nói chuyện giống chó ghê :v

Hần cười cười, còn định ngoảnh mặt lại phía sau nó chọc chơi. Nhưng bạn Sún thì đâu có vừa. . .

-Sao 2 chân mà nói chuyện giống 4 cẳng vậy bạn ???

-Bạn hiểu tiếng con 4 cẳng thì bạn là con gì ??

-Con người. Nhờ nuôi bạn lâu quá nên mới hiểu được tiếng đó chứ =)))

Im 2s, hần cũng có cái để nói lại. Level tui này ngày càng lên @@ cỡ cún trở lên không à.

-Vậy ra bạn từ người tiến hóa thành cún :) Gen đặc biệt nhaaaa

-Vâng. Đầu như bạn găm xương gần 20 chục năm rồi chưa tiến hóa được !!

-Tiến hóa rồi thành sản phẩm thất bại như bạn thì tui không thèm đâu. Cờ tui vậy được rồi bạn à.

Xe từ từ tiến vào trong sân siêu thị, biết mình khó cãi bằng (hoặc là muốn bảo tồn nước miếng) nó kêu hần nhanh chóng cho xuống xe.

-Dừng cho tao xuống coi !!

-Chứ mày tưởng tao chờ mày vô à ?? Mơ đi điếm. Stop ảo tưởng nghe con !!

Phũ tập 1. Nó lùi thủi bước xuống xe, đứng chờ hấn gửi rồi cùng vào siêu thị. Dạng người max vô duyên, vậy mà gái cứ bu bu vào, nhìn cảnh chủ mà còn bị đối xử tệ bạc vậy rồi thối nè mấy bạn.

Một lát sau...

Hấn từ nhà xe bình thản bước ra, dáng vẻ chẳng có gì là gấp gáp. Trong khi nó sốt ruột muốn vào trong tránh nóng này giờ.

-Đợi lâu chưa ??

-Lâu.

-Kệ mày =))))

-Chó !!

Phũ chap 2. Rồi hai đứa cùng đi vào. Đích đến đầu tiên là quầy rau, tìm vài loại rau củ trước đã. Cũng may lần này hấn chịu đẩy xe cho nó tìm đồ dễ dàng hơn (còn theo nó nghĩ là làm ra về ga lăng để dễ cua gái thôi)

-Mua cái này nha ??

Hấn gơ bó xà lách lên, là loại hấn thích nhất, và đòi mua. Nó lúc này làm ra vẻ “bất cần”, không thèm nhìn đến mặt hấn, chỉ để lại hai từ rồi tung tăng sai bước đi trước.

-Cứ mua.

Hấn để rau vào xe, tiếp tục đi khắp quầy rau củ. Vì không biết mua gì + thái độ không hợp tác mấy của nó nên hấn cứ vơ đại, thấy loại nào quen quen thì cho vào xe đẩy. Rau củ cứ thế thông qua.

Tiếp tục là chọn thịt cá... Lại lần nữa hấn phân vân không biết mua gì nên cất giọng hỏi nó tham khảo. Con trai mà, đâu có giỏi mấy chuyện này. Cơ mà chắc gì bà Sún đã giỏi hơn, từ nhỏ toàn có người mua rồi nấu cho ăn, ít khi nào tự đi vậy lắm. Kết cục coi như Wind tìm sai người đi, mà bây giờ dù biết nó cũng có thêm hợp tác nữa đâu. Số Wind xui ^^

-Mày chọn đi Sún, thịt hay cá hay gì ???

-Cứ chọn.

Nó y như lần trước, buông 2 từ rồi đi mất. Hấn cuối cùng đành chọn y như lần trước, thấy quen là lấy.

Tiếp theo không biết nên mua gì nữa, hấn đành đẩy xe đi vòng vòng theo nó. Chỗ nào nó cũng đi qua, nhưng hình như chưa tìm ra được thứ nó cần tìm.

-Mày muốn mua gì á ? Nói tao tìm phụ cho.

-Cứ tìm.

Vẫn câu đó. Con khi già nhà nó, thằng nào tên “Cứ” nhập hay sao mà cái gì cũng cứ cứ, điên thiệt mà !!

-Tìm cái gì mới được ? Mày nói coi !!

-Cứ nói.

Hấn nhìn đồng hồ. Chưa 12h mà, sao bị nhập hay vậy ??? Thôi kệ, coi như không chấp người bệnh đi.

Đến quầy bánh, nó dừng lại. Nghía qua lại một chút, nó lấy một vài bịch Snack bỏ vào xe rồi đi tiếp. Quầy kẹo cũng vậy, chọn một số loại ưa thích rồi lại đi. Cứ thế lặp lại với quầy bánh mì, quầy đông lạnh...

Xe đã đầy, người đã mệt, dấu chân đã in khắp siêu thị, cuối cùng cả hai cũng chịu lết butt đi tính tiền. Rau và thịt cá... hấn đã gửi tính trước nên giờ chỉ đến lấy thôi. Nãy giờ nó không thèm quan tâm đến hấn nên cũng chẳng biết hấn mua gì, đến lúc lấy đồ thì mới thẹn mặt ra, hết biết nói gì luôn. Số hàng hấn mua tính ra chắc cũng hơn chục kí, với đủ các thể loại. Rau thì khỏi bàn đi, còn hơn người ta chờ đi bán nữa. Và còn lại là thịt heo, bò, gà, vịt, tôm, mực, cá... thứ nào cũng có. Đi siêu thị mà như đi chợ đầu mối, gom không biết bao nhiêu là món. Hóa ra cái người mà nãy giờ nó nghe xung quanh xì xào vì mua-muốn-hết-siêu-thị là hấn. Ôi trời ơi !!

-Mày mua cái gì vậy ??

-Đó, coi đi !!

Hắn đưa hóa đơn cho nó xem. May mắn, cuối cùng bạn “Cứ” kia đã chịu bay xa bay ra khỏi con người nó rồi.

-Mua chi dữ vậy cha nội ?? Mày cúng ai à ?? Dư tiền quá rồi điên hả con cún ??

-Tại tao hỏi mày không trả lời mà. Tao đâu biết mua sao đâu !?! Sợ thiếu nên lấy đại. . .

Trước màn “tăng máu” ấy của nó, hẳn như bé cún nhỏ nhoi lạc đàn, chỉ dám lí nhí trả lời (mắt hình tượng ~’)

-Assssiii. Thôi về.

Nó nói rồi ngoảnh lưng đi trước, tội hắn vừa tay xách nách mang cái đồng kia vừa chạy đuổi theo nó ra ngoài trước bao nhiêu con mắt nhìn chăm chú của khách hàng siêu thị (quá quá mắt hình tượng !!!)

Ra ngoài, đồ đạc được hắn kêu xe chở về trước hết. Còn lại 2 đứa, tiếp tục đi chơi sau khi gửi tin nhắn đòi chị An nấu sẵn đồ ăn cho tụi nó. Nghĩ thấy cũng kì, để chị mình nấu ăn trong khi mình đi chơi thì đúng là em “tốt” rồi. Nhưng suy cho cùng thì không có gì để tội nghiệp An, cũng không thể tưởng tượng ra cảnh đáng thương của chị ấy nên thôi cho qua, cứ đi chơi tiếp !!

Địa điểm tiếp theo là trà sữa Key. Nó thì chưa từng uống ở đây nên hôm nay mới đến thử coi chất lượng ra sao. Ai ngờ lại biết được nhiều thứ hay ho.

Chuyện là giữa 2 bàn bất kì trong quán đều được ngăn cách bởi một hàng cây cỏ giả khá cao nhưng hơi thưa. Nếu bình thường thì không ảnh hưởng, nó vẫn che được chút không gian riêng tư của từng bàn. Còn nếu tách nhỏ đám cỏ đó ra, thì chắc chắn sẽ nhìn được bàn kế đó.

Nói chung là hai đứa nó cũng không nhiều chuyện gì =)))) vào đó cũng mệt rồi nên chỉ gọi đồ ăn, đồ uống ra bù sức này giờ thôi. Vậy mà cái bàn kế bên cứ mở hết hoạt hình đến hài rồi nhạc trên điện thoại ra làm ồn ào, ảnh hưởng đến không gian yên ắng của tụi nó. Ban đầu cũng không chú ý gì đến, nhưng càng ngày người bàn kia càng bật nhiều video con nít quá đáng nên nó cũng đâm ra tò mò. Nãy giờ không nghe giọng nói bên đó, nhưng nhìn thấp thoáng qua lớp cỏ mỏng thì chắc chắn đây không phải là gia đình dẫn con nhỏ đi chơi đâu. Nhưng mà người lớn ai lại đi xem hoạt hình, siêu nhân. . . vậy chứ @@ (nói vậy thôi chứ tác giả cũng ghiền coi mấy cái đó lắm =))))) Thắc mắc chút rồi cũng sinh ra tò mò, tự nhủ dòm qua xiu cho giải tỏa khúc mắc thôi chứ hông sao, vậy là nó len lén tách cỏ ra, đưa 2 con mắt tròn xoe nhìn vào. . .

Ô mô !! Nhìn kia !! Bên kia có 2 người, cũng lớn rồi. Nghe tiếng phim 18- vậy thôi chứ nắm tay nắm chân bên kia kia. Ăn kem chung nữa, tình dễ sợ luôn hà >_<

Nó kéo kéo hắn lại cho coi chung - _- Hắn cũng hông tò mò gì đâu nha, tại nó lòi kéo mới nhìn thôi đó !?! Nhưng cũng nhờ hắn mà nó mới phát hiện ra điều quan trọng. . . Ôi trời ơi !!

Là Hero với Mini đó mấy người oiiii !! Bạn bè cả chục năm nó cũng không nhìn ra bạn mình, vậy mà hắn mới liếc qua đã phát hiện được. Bạn bè kiểu cún vậy đó. Thiệt dễ sợ mà !!

Thôi bỏ bỏ mấy chuyện đó đi. Vào vấn đề chính nè !! Hai cái người đó đang làm gì ở đây ?? Còn làm trò xém 18+ nữa, ô uest tâm hồn ghê hà. Rốt cuộc là chuyện gì đây ?? Cảm giác bị người ta che giấu bí mật thật khó chịu. Nhất định phải làm cho ra lẽ, không thể để bị qua mặt như vậy được.

Nó đòi bay qua bắt quả tang tại trận cho hai người đó hết chối (má làm như đi đánh ghen ~~~’) Nhưng hắn cản lại, không cho chạy qua dễ dàng như vậy. Đầu tiên phải chụp ảnh trước, lưu đi, có chối còn có bằng chứng, còn nếu bị bơ thì đăng Facebook cho thấy tía thấy má hai người đó luôn (thâm dễ sợ =)))) Sẵn ghi âm hoặc quay phim lại luôn, phòng bị chặn đường đập thì gửi thẳng qua cho ba mẹ tụi đó, chết chùm cho vinh quang.

Khâu chuẩn bị đã xong. Hình ảnh, video đã được quay hoàn thiện. Rất sắc nét và sinh động. Hai người kia vẫn chưa biết gì, rất thản nhiên tình tứ. Giờ nó chỉ cần đi ngang qua, giả vờ mình vừa biết nhau thôi là được. Phim “Lật mặt” bắt đầu công diễn. . .

Đầu tiên hắn giả vờ làm rơi cái ly xuống đất để gây chú ý. Nghe có tiếng động Mini và Hero bắt giác buông tay ra, quay sang tìm nơi phát ra âm thanh đó. Cùng lúc đó nó giả bộ như vừa mới vào quán, đi tìm bàn trống nên vô tình đi qua bàn họ. . .

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Tung Tưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Yêu Là Yêu ♥♥♥

Một tiếng động phát ra. Mini và Hero quay đầu lại. Ô ! đó chẳng phải là nó sao ?

Nó cũng (giả vờ) vừa mới nhìn thấy hai người họ, (tiếp tục giả vờ) cười như sao vô tình đến vậy. Quá bối rối, Mini không còn cách nào ngoài chào lại nó

nếu không có chuyện gì xảy ra này giờ.

-Hi cưng !!

Nó tiến lại gần hơn, đứng sát ngay bàn, dùng gương mặt ngây thơ vô số tội ra mà trả lời.

-Tui quen 2 bạn không ???

-Quen không lẽ không má ??

-Quen sao không quấy đuôi ??

-Máá...

Dù còn hơi bối rối nhưng Mini vẫn không thể nào không điên được với con bạn mình. Đi tới đâu là chọc khùng người khác tới đấy. Nhưng mà Mini cũng đâu có vừa, lập tức đáp trả lại sau đó.

-Vậy mày quen tao không mà nói chuyện vậy ??

-Không nha.

-Vậy sao hông sửa ??

-Chó không sửa đồng loại cưng oi.

...

Câm nín. Tốt nhất đừng trả lời những người như này, dễ lấy bệnh điên của nó làm nga. Hero ngồi đó này giờ cũng không nói gì, biết lượng sức mà ~' Học chung đó giờ sao không chịu rút kinh nghiệm mà tới ngày đâm đầu cái bướng với nó hoài vậy chời, có bao giờ thắng được đâu.

Đó là tâm trạng của hai bạn kia. Còn bạn Sún của chúng ta này giờ vẫn duy trì trạng thái vui vẻ, vô cùng tự nhiên ngồi xuống ghế. Mọi vẫn cười tươi tắn, làm bộ quan tâm hỏi han hai người ấy.

-2 cún đất nhau đi đâu vậy ???

-Cưng mù hay sao mà không nhìn bảng hiệu ngoài kia ?? Vậy cũng hỏi được à ?

Còn cay cú, cộng thêm muốn đập nó, Mini trả lời như vậy ngay. Bạn trẻ Hero ngồi bên lại bất giác lắc đầu..

-Ừm, mù. Ta thân già mắt kém rồi nên thành ra hỏi mấy câu vô ý như vậy. Thật xin lỗi, sức già mắt kém đâu bằng đôi trẻ mắt sáng mà ngồi hút kem, bàn về phim hoạt hình này nọ được. Haizz...

Có chút bối rối chạm tay Mini rồi, có chút lấp bắp trên đầu môi... Ồ ồ ô, nó vui sướng nhìn gương mặt đang chuyển màu của hai người. Ai dà, không nhanh vậy chứ, mới nói có câu thôi mà >_<

-Mày nói gì vậy ??

-Có nói gì đâu. Trẻ mà điếc sớm vậy con ? Già này lớn tuổi rồi không nói gì, con còn nhỏ phải giữ gìn tai cho tốt nha. Chứ tui già khổ lắm, tai nghe chuyện ngọt mà hông hiểu gì sất...

Boong! Nói một câu mà như đánh một gậy lên đầu nhau vậy. Mini lẫn Hero giờ này 80% lo sợ chuyện nó phát hiện, 20% còn lại hi vọng rằng chỉ là nó lên con nói sáng theo giờ thôi. Mặt cả hai bây giờ nhìn thật u ám, cả bầu trời tươi sáng của họ giờ đây bị nó cầm khăn che lại, bầu không khí thờ như bị bóp nghẹt...

-Ý.. ý này là... sao ???

-Sao lấp bắp vậy cưng ?? Có gì thì mình nắm tay nhau truyền hơi ấm lại nè..

Vừa nói nó vừa liếc qua Hero, người lúc này cùng tâm trạng với Mini. Ồi, rút cuộc nó biết tới chuyện gì rồi đây >_<

-Nói thẳng ra đi má. Úp mở làm giống gì ??

Tuy thế, bạn nhỏ Hero lại vô cùng mạnh mẽ, thay Mini trả lời cho nó. Đến bây giờ rồi còn ngu ngơ gì nữa, vào luôn vấn đề cho nhanh.

Vừa dứt lời, một tiếng xột xoạt vang đến, đám cỏ phía sau ba người bị tách ra. Một cái đầu nhô qua đó. Giật mình !! Chính xác hơn là chỉ Mini và Hero bất ngờ thôi, còn nó chỉ cười khẩy. Vì là đầu hấn mà. Sau màn xuất hiện đột ngột đó, còn chưa kịp cho hai người kia định thần, hấn chui đầu trở lại rồi bước sang bàn bên với tội nó.

-Đi đâu vậy ??

Hero hỏi, khi hắn vừa chạm mông xuống ghế đối diện.

-Rình.

-Rình ai ??

-Mày.

-WTF ??

Bạn nhỏ Hero đầy nghi vấn. Chuyện gì đang xảy ra thế này? Bên cạnh, Mini cũng cùng tâm trạng. Hai người không hề dám trao đổi gì thêm, mà dùng ánh mắt để thể hiện tâm trạng qua lại.

-Không vòng vo. Vào thẳng vấn đề đây. Hai người quen nhau ??

Có đứa khùng mới nghĩ ra chuyện sẽ bị hỏi thẳng như vậy. Và cũng có đứa bất ổn tâm sinh lí lắm mới có thể hỏi kiểu thế này. Hỏi thì phải trả lời, nhưng ai bắt trả lời thật ? Hero nghĩ đó chỉ là đoán xàm nô căn cứ nên cứ áp dụng chiến thuật “ngu ngơ”, hỏi đến đâu ngu theo đến đó.

-Ừ, quen mấy năm rồi mà. Tao với mày cũng quen mà. Hỏi lạ vậy ??

-KHÔNG GIỜN. Tụi mày yêu nhau hả ??

Nó gằn giọng, nhìn xoáy sâu vào mắt Mini tìm kiếm sự thật (má làm như mình thánh ~~~) Và cũng như Hero, bạn này cũng cố gắng ngu ngu ra .

-Tất nhiên yêu rồi. Cô dạy bạn bè phải thương yêu nhau mà phải hông nè ??

-Vậy chứ hai người đang đi đâu vậy ??

-Thì đi uống trà sữa nè.

Nóng máu nha. Ngay giờ hỏi nhiều tạo cơ hội cho hai người nhận sự khoan hồng của pháp luật mà không chịu nha, chém chết không tha =)))

-Lần cuối hỏi! Có quen không ??

-Bạn bè vậy sao không quen được, ngộ quá à !!

Lần này Mini và Hero đồng thanh trả lời. Ok, đồng đều giả ngu thì bước cùng đi chết nha hai con. Hoặc là Sún và Wind biết, hoặc là Sún, Wind và cả trường biết. Không có sự lựa chọn thứ 3, giấu ta là chết không tha, la không nổi, giận dữ kệ mày ha!!

-Wind, show hàng liền cưng!!

Nó nghe mặt ra lệnh, tư thế như đại ca sai lính vậy. Wind định chửi nhưng lại thôi, lo việc lớn trước đã. Trong khi hai bạn kia nghếch mặt không hiểu chuyện gì thì chiếc Iphone của hắn đã xò ra trước mặt. Chạm nhẹ một cái, đoạn clip vừa quay lúc nãy hiện lên ngay, rõ mồn một...

-Ở đâu... ở đâu ra vậy ??

Lại lần nữa hai người đồng thanh. Đoạn clip không dài, nhưng đủ thấy được cảnh nắm tay, đút ăn thân mật khi nãy. Ngượng, phải có. Bất ngờ, phải có. Và bất bình, cũng phải có.

-Quay thì ra mà phải hông nè ??

Bất chước kiểu trả lời ngây thơ của 2 đứa kia, nó nhảy mắt chọc tức lại.

-Sao 2 đứa bây quay được ??

-Bạn muốn mình tường thuật ngắn gọn, đơn giản và súc tích hay cụ thể, rõ ràng và chi tiết nè ??

-Mày...

-Thật ra là vậy...- nó ôn tồn nói như đang dạy kể chuyện cho mấy đứa nhỏ- lúc này, hai đứa tao đi mua đồ rồi đến đây uống nước giải nhiệt cho thanh mát cơ thể. Vậy mà ngờ đâu lại bắt gặp nhiều cảnh mém 18+ như vậy, làm cho con người tao giờ cũng cảm thấy hot hot luôn...

Wind cười đều, liếc sang nhìn thẳng bạn, rồi lại quay sang nó khuyến khích kể tiếp. Giờ ngoài giọng nó ra thì không còn bất kì tiếng động nào, ruồi muỗi bay ngang thấy không khí “đáng sợ” quá thành ra bay luôn, một đi không dám ngoảnh lại...

-Tụi tao cũng không có ý gì đâu, thấy thân mật vậy cũng mừng giùm. Cơ mà nghĩ lại thấy uống phí quá, khoảnh khắc đẹp để vậy mà không chụp lại thì

đáng tiếc lắm. Vậy nên sẵn có điện thoại ở đây, tao với nó chụp vài tấm định làm avatar facebook câu like =))) nhưng mà sợ bỏ mất vài giây phút đáng giá nên quay luôn cái clip để dành, muốn cắt ảnh ra cũng được. Phải hông Wind ??

-Ồ, coi lại đi, hình ảnh sắc nét mượt mà lắm đúng không ?? Tao quay là chỉ có tuyệt trở lên thôi, canh ngay hướng sáng, lại cận cỡ từng cảnh vật luôn, thêm hiệu ứng nữa nè. Đẹp ghê haa ??

30s cho Wind tự pr bản thân, thật thâm thúy >_< Kề tung người hứng ăn ý như tụi nó thì còn ai qua được đây ?

Quay sang biểu cảm gương mặt hai nạn nhân kia. Giờ cứ như bị ném nguyên cái cầu vòng vào mặt. Tí màu hồng ngượng ngập, xú màu xanh tái tái mặt, chút màu đen pha xám như ngọn khói xì lên đầu, màu đỏ như muốn phun lửa ra hai đũa đối diện... Đường như toàn bộ sức lực bây giờ dồn đổ vào sắc mặt hay sao mà toàn thân cứ cứng đờ ra, miệng cũng chẳng hé ra nói. Vậy mới biết sức công phá của nó và hấn hợp lại thì lớn đến cỡ nào, biến người bình thường thành người bất thường chỉ với vài ml nước bọt... Thật là vi diệu..

-Ê nó im luôn rồi kìa mày !! Giờ sao ?

Nó chỉ chỉ hai người đó cho hấn. Chẳng khác gì nó, hấn cũng không biết phải làm gì với hai pho tượng “cầu vòng” này. Im vậy hoài rồi ai khai cho tụi nó đây, ú ừ. Không lẽ ngồi ngắm nhau qua ngày à, nó còn phải về ăn đồ của chị An nữa nha. Không thể chấp nhận được, phải “thức tỉnh” hai người kia !!

“RẦM”

Một tiếng đập bàn vang lên. Hấn giật mình nhìn kẻ vừa gây ra tiếng động đó. Ở đây ngoài nó ra thì còn ai nữa, đập để 2 người kia tỉnh ra chứ đâu. Hành động nhanh để ăn mả.

Và cũng nhờ công ơn của nó, Mini và Hero mới “hoạt động” lại bình thường. Cả hai cùng nhìn nó, ý muốn hỏi như chuyện gì đang xảy ra nhưng lại thôi. Hai người đó cũng hiểu lí do mà, giờ thì chắc không giấu gì được nữa rồi. Có lẽ phải khai ra, càng chối càng làm tin đồn có nguy cơ tăng nhanh.

-Kề hay không ?? Giờ tao...à không, tao với thằng Wind...à không luôn, tao, Wind với 3 đứa kia...à mà quên, tao, Wind, 3 đứa kia với lớp biết hay cả trường biết ??

Một lần nữa, nó yêu cầu Hemi (Hero + Mini, gọi tắt vậy cho nhanh nha) khai báo sự việc. Và đáp lại nó là 4 con mắt tròn tròn từ phía đối diện.

-Mày nghĩ sao vậy ? Nói vậy có khác gì nhau ? Mày biết đồng nghĩa với cả lớp biết, 5 đứa bây biết là cả khối biết, cả lớp đều biết thì khác nào cả trường đều biết tụi tao quen nhau ? Mày giỡn mặt à >_<

Mini cuối cùng cũng chịu lên tiếng trong sự bức xúc tột độ. Chọn làm chó gì khi đẳng nào cũng như nhau ??? Nhỏ bắt đầu nổi cơn thịnh nộ rồi, cảm xúc dồn nén bấy giờ mà. Nhưng cũng do đó mà nhỏ lại mắc phải sai lầm trầm trọng.

-Can you speak again ??

Hấn làm như không nghe, vờ hỏi lại Mini. Bốn chữ “tụi tao quen nhau” mà nhỏ lỡ miệng nói trong lúc tức giận đã hại chết cả hai luôn rồi.

-“Mày nghĩ sao vậy ? Nói vậy có khác gì nhau ? Mày biết đồng nghĩa với cả lớp biết, 5 đứa bây biết là cả khối biết, cả lớp đều biết thì khác nào cả trường đều biết tụi tao quen nhau ? Mày giỡn mặt à ??”

Nó ngay lập tức tường thuật lại, không sót một chữ. (Siêu nhân kia chời @@). Một lần nữa, Sún và Wind lại cùng nhau lật bài chuyện này.

Xong đó, Hero quay sang nhìn Mini, nhận lấy cái gật đầu đầy miễn cưỡng và thiếu nể của nhỏ rồi thờ dài. Không còn cách nào khác, bí mật ơi... xin lỗi em !!

.
.
.
.
.
.

Quay về vài ngày trước...

Nhà Hero.

Như mấy chap trước, Mini và Hero được giao nhiệm vụ thiêng liêng trong cuộc thi nhạc sắp tới của trường. Và hàng ngày, hai người đều phải cùng nhau luyện tập mong được kết quả tốt nhất.

Vì nhà Hero thường vắng người nên hay dùng làm nơi tập luyện (làm ơn đừng suy nghĩ quá xaaa =))) vắng cho đỡ ồn thôi mấy bạn à)

Và hôm đó Mini cũng đến đúng như đã hẹn. Cả hai đều tập luyện chăm chỉ đến quên chửi quên cãi lộn. Mọi thứ gần như diễn ra giống những ngày trước cho đến gần cuối ngày...

-Đi đâu vậy ?

Hero buông cây đàn trên tay xuống, vừa vói lấy đĩa bánh kẹo mẹ để sẵn trên bàn ra ăn, vừa liếc nhìn Mini bước ra khỏi chiếc ghế nây giờ.

-Toilet !! Đi không mà hỏi ?

-Mày muốn đi chung tao hả ??

-Vờ ờ ~~~' ngon đi chung nè. xàm!!

Đóng sầm cửa toilet, cứ mặc kệ tên điên đó đi. Nói chuyện nửa chữ văn hóa cũng không có (chắc bà chị có mà =)))) thì trả lời một óc thôi.

-Đóng kiểu đó hừ cửa nhớ đèn.

Hero lại nói ngược vào nhưng Mini chẳng thèm trả lời. Không phải im lặng vì nghĩ Hero keo kiệt mà vì muốn dùng điên cùng cái tên khủng có dấu hiệu từng này cho đẹp không khí, thuận lợi cho việc “buông xả” này.

Tít...tít...

Đang ăn bánh thì nghe tiếng chuông tin nhắn, Hero ngược lên nhìn hai chiếc điện thoại trên bàn. À, là của Mini, thôi cứ để đó xíu nhỏ ra rồi xem vậy. Nhưng sau tin nhắn đó thì tiếng chuông cứ vang lên mãi. Người nhắn tin chắc có chuyện gì gấp nên cứ gửi hoài, liên tiếp hết tin này đến tin khác.

-Có người nhắn tin kia mày.

Thấy ồn ào nên Hero gọi cho Mini biết.

-Kệ đi, xíu tao coi.

-Gửi hoài tao mệt, nãy giờ chắc cũng chục tin rồi.

-Vậy mày coi giùm tao đi. Mệt ghê.

Không đáp lại, Hero vói lấy chiếc điện thoại trên bàn, rồi mở ra luôn xem chuyện gì.

Để coi, lưu tên “TS2”. “TS2” là gì nhỉ ? Hero ngồi tưởng tượng ra vài cái tên hợp lí với kí hiệu này. “S2” có phải trái tim không ta ? Vậy không lẽ “T” là Trinh, tên nhỏ à ? “TS2” là ghê mới của Mini sao ???

Nghĩ tới đây Hero tự nhiên cảm thấy khó chịu. Lố lằng quá mà. Còn lộ liễu nữa. Nhìn vào cái tên là cảm thấy bức bối rồi, xem tin nhắn chắc tức chết quá.

Thế nhưng Hero vẫn mở tin nhắn ra. Đúng như dự đoán, 13 tin.

“Bà nó thằng ranh này!, không có chuyện làm hay sao mà nhắn hoài vậy”- Hero rửa thầm trong miệng và đọc từng tin nhắn.

Nhắn tin với anh nha

Nhớ em quá à

Em đang làm gì vậy

Có nhớ anh hông

Em ăn gì chưa vậy?

Hay đi ăn với anh nha?

Được hông em?

Sao em không trả lời?

Em bận sao?

Thôi anh không làm phiền nữa

Bye bye em

Rảnh gọi cho anh nha

Yêu em

“Sén chảy nước mũi, thẳng xàm lông, Rảnh thì ra trước mặt người ta rồi nói gì thì nói, nhắn tin chi cho ô nhiễm điện thoại vậy? Thằng điên này chắc hết chuyện làm rồi. Bệnh hoạn không chấp nhận được. Vậy mà có đứa cũng rảnh mà giao du với loại con trai vậy sao ?? Không chấp nhận được, too. Mấy tin nhắn này đọc làm gì cho mệt, sến lự, đẹp đẹp, xóa hết!!”- Sau 69s tự kỉ chửi thề, Hero đã đưa ra một quyết định hết sức táo bạo: Xóa hết tin nhắn, xóa luôn tên liên lạc này.

Rồi sau 6,9s giây nữa, Hero lại cảm thấy làm vậy không được. Đã ngăn chặn rồi thì phải ngăn chặn họ giao tiếp đến tận cùng. Cách tối ưu nhất là chặn luôn số điện thoại để trừ hậu họa về sau. Nghĩ là làm, chỉ sau 2 phút kể từ lúc người nào đó gửi tin nhắn, hắn ta đã bị cắt đứt mọi đường liên lạc về sau với Mini.

-Ê ai nhắn vậy ??

Vừa xong, Mini từ toilet bước ra, vội vàng để xem tin nhắn lúc nãy Hero nói.

-Ai biết.

Bạn trẻ Hero đang giả ngu (chuyên môn của cha này là giả ngu ~)

-Để tao coi cho rồi.

Giật lấy cái điện thoại trên tay Hero, nhò mở ngay ra xem. Nhưng có thấy gì đâu ??

-Tin nhắn đâu ??

-Xóa rồi.

Vô cùng thẳng thắn và bình tĩnh, Hero trả lời.

-WTF ? Xóa ? Tại sao ? Mà ai nhắn ?

-Không thích thì xóa. Bình thường.

Vẫn giữ được vẻ bình tĩnh ban đầu, Hero thông thả trả lời, câu nói cứ y như không có gì xảy ra.

-Không giỡn. Tin nhắn gì mà mày xóa ? Tới giờ hả con chó này ?

Mini hơi mất bình tĩnh, nhất là trước những câu trả lời không rõ ràng như thế. Giao trứng cho ác, giao điện thoại nhầm người rồi.

-“TS2”. Nói chuyện sến chó. Tao không thích. Đã xóa.

Ừm... 10 chữ, khái quát toàn bộ vấn đề. Tuy nhiên, chuyện chặn số điện thoại Hero vẫn giấu nhem đi, vì sợ Mini biết sẽ bỏ chặn lại.

-Mày giỡn với tao á hả ? Tin nhắn của tao tự nhiên đi xóa. Lại còn nói lí do vô duyên vậy nữa. Mày chơi kiểu kì cục quá à, lẽ đâu có chuyện quan trọng thì sao ? Đáng lẽ tao không nên kêu mày xem giùm mới đúng, điên thiệt mà..

Mini tuân một tràng. Mặt đỏ lên tức giận. Nhò quay mặt sang bên khác, như không muốn nhìn mặt Hero nữa. Mini không biết tại sao Hero lại làm như vậy. Trước giờ nhò vốn không thích ai xâm phạm riêng tư của mình. Lúc nãy nhò Hero xem giùm tin nhắn vì nhò rất tin tưởng cậu, nhưng không ngờ cuối cùng lại vậy...

-Quay qua đây.

Hero xoay người Mini lại, cả gương mặt cũng xoay qua theo luôn. Mắt nhò hơi đỏ, như chực khóc. Nhìn mà đau lòng, không ngờ nhìn vậy mà nhò có lúc yếu đuối đến thế. Thằng cha sến đó quan trọng lắm ư ? (Tại cha chứ ai mà giờ suy nghĩ vậy ?? Thật thiếu 10 > <) Hero chợt cảm thấy có lỗi, cậu không ngờ hành động của mình lại khiến người ta buồn như vậy.

-“TS2” là ghê mày hả ? Mày... thích thằng đó ??

Cứ tưởng xin lỗi, ai ngờ Hero lại hỏi thế. Chính lúc nói ra xong Hero cũng nghi ngờ bộ não mình, sao lại không phải ghê nhò được, chẳng lẽ không mà lại buồn. Đáng ra Hero phải xin lỗi thay vì hỏi câu củ chuối đó chứ ??

-Sáng nay mày ỉu đồ rồi ỉu não luôn à ?? Sao não phẳng quá vậy ? Chị mày còn độc thân à !! Thằng đó của tao thôi.

Mini dù giận nhưng vẫn chung hứng với câu hỏi vừa rồi. Từ giận mà hóa bực để la lớn trả lời.

Còn về Hero, nghe nói hai chữ “độc thân” mà nhẹ hết cả người. Mặc dù vậy, vẫn không vui với cái người của Mini lúc này. Cứ để nhò vui vẻ trả lời thế

nào cũng khiến tên kia tưởng bỏ mà lần tới. Rồi còn biết bao thằng khác nữa, đầu thế để nhỏ cứ suốt ngày đùa vui vậy được. Con người bây giờ tốt xấu khó phân biệt, nhờ mà giao du nhầm thằng không tốt thì sẽ bị lợi dụng. Không tốt chút nào, Hero thật sự rất khó chịu khi nghĩ tới điều đó.

-Thôi tao về. Còn phải nhắn tin xin lỗi người ta nữa, haizz.

Lần nữa, Hero lại cảm thấy bức bối. Sao Mini cứ để ý đến thằng đó nhỉ ? Nhắn tin thì kệ nó đi, nhắn trả lời làm gì ? Với ai nhỏ cũng vậy hả ?

-Khoan.

Hero gọi lại, khi Mini vừa đeo túi xách lên chuẩn bị ra về. Nhỏ đứng lại, nhìn Hero muốn hỏi thử còn chuyện gì nữa ?? Hôm nay tập luyện nhiều cộng với chuyện vừa nãy khiến Mini đầy mệt mỏi, chỉ muốn nhanh chóng về nhà ngủ nghỉ dành sức cho ngày mai đi học.

-Tao chặn số điện thoại đó rồi. Mày không cần hỏi lí do, chỉ đơn giản là tao không thích. Không thích tất cả những ai đeo đuổi xung quanh mày. Mày đã từng nói muốn của tao phải không ? Ok, bây giờ tao đồng ý, tao chịu thua mày. Nhưng từ bây giờ mày là của tao, mày chỉ được quyền bên cạnh và lo lắng cho tao thôi. Không cần biết mày có thích tao không, chỉ cần biết tao yêu mày, vậy là đủ. Mày có năng lực làm tao yêu mày, chắc chắn tao cũng có thể làm mày yêu tao, hứa đó. Ngày mai, ngày kia, ngày nữa mày có đá tao cũng mặc kệ, chỉ cần biết bây giờ mày là người yêu tao, và tao có quyền xua đuổi hết những đứa xung quanh để người yêu mình khỏi bị phiền phức. Hiểu bấy nhiêu đó được rồi, mày về đi. Sáng thức sớm tao qua chờ đi ăn sáng.

Từng chữ một được thốt lên rõ ràng từ chính miệng Hero, vô cùng chắc chắn. Đây có phải là lời tỏ tình không nhỉ ? Người nào đó chỉ mỉm cười gật đầu rồi đi thẳng xuống nhà. Chắc vì không muốn bị nhìn thấy gương mặt đỏ ran vì hạnh phúc của mình. Có sao đâu, người kia mặt cũng nóng rực mà. Ngại ngừng chỉ, có yêu đi, vì tác giả cho phép, là là ...

....

.....

.....

Sau một thời gian dài vắng mặt, tui đã trở lại rồi đây. Có ai nhớ tui không nè ???? Ahiihi, lần này là chap dài thiệt dài để xin lỗi và cảm ơn mọi người đã luôn ủng hộ tui nha. Yêu là yêu

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Từng Từng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Tiết Học Cuối

Tình cảm của hai bạn Hero và Mini tốt đẹp rồi nên chuyện cuộc thi âm nhạc đó cũng tốt đẹp trôi qua với giải thưởng “nhỏ nhỏ” đủ khoe bà con hàng xóm. Trước tình cảnh mật ngọt thiết tha của hai cặp đôi dễ thương kia, những người còn lại cũng đứng ngồi không yên, suốt ngày bày chuyện chọc ghẹo, phá rối đủ thứ cho đỡ ghen tị ==))

Rồi những ngày tháng êm đềm trôi qua, cuộc thi cuối kì đã đến, báo hiệu cho sự kết thúc của một năm học đầy mới mẻ này. Cuối năm, ai cũng bận rộn với bài vở, cố gắng hết sức để giành được điểm tốt. Bên cạnh đó, không khí chia tay cũng đến, từng bước từng bước đi vào lòng mỗi con người, đem lại cho người ta cảm giác buồn bã không mấy dễ chịu. Tuy không phải năm cuối cấp, nhưng cũng chưa chắc được gặp lại nhau vào năm sau nên ai nấy đều cố gắng lưu giữ trong mình những kỉ niệm tốt đẹp nhất. Và nó, với tư cách một lớp trưởng cực kì hiểu lòng dân, đã chạy đi lục tung cả chục nhà sách trong thành phố để tìm về một quyển sổ to bự phù hợp để viết lưu bút cho tất cả mọi người. Nói lưu bút nhưng thực ra đây là quyển sổ ghi chép đầy đủ những chiến tích của lớp nó từ thời kì “sơ khai” đến ngày hôm nay. Từ lúc đứa nào đứa này e thẹn chào nhau bằng tiếng “bạn”, cho đến lúc họ hàng ông cố nội bà cố ngoại cô dì chú bác thím cậu mợ con cháu hàng xóm nhà nó đều được lôi ra chửi nhau mỗi buổi sáng. Từ nhắc nhau mỗi khi chiếc áo trắng dính một hai hạt bụi đến mỗi lần bệnh cảm, ho, sổ mũi gì đó là lại nhớ đến cái áo nó thay vì khăn giấy... Có lẽ có quá nhiều thứ để nhớ về, nếu có thể cắt giữ tất thảy những kỉ niệm này lại, mỗi khi không vui lại lấy ra, chắc hẳn sẽ nghĩ mình vô cùng may mắn, may mắn vì có những hồi ức tuyệt vời đến thế..

Ngày sinh hoạt cuối cùng...

Cô An chủ nhiệm bước vào lớp, chưa đến cửa đã thấy kinh ngạc. Kinh ngạc vì cái không khí im lặng rùng rợn này. Bình thường thế nào trước cửa lớp cũng có mấy đứa con gái cầm chổi rượt tụi con trai; hàng lang có vài đứa ngồi ăn vụng, gặp cô vào tới sẽ giả vờ cười nịnh, mời cô ăn chung để bỏ qua tội; rồi còn cả tiếng nhạc rap xập xình trong loa mini kết hợp cùng giọng nhái gây kinh sợ con người trong bán kính 10m... Còn hôm nay sao im ắng quá, y như cái hồi cô An mới vừa nhận lớp, tụi nó cũng giả ngoan hiền để lừa gạt mắc bẫy như vậy nè.

-CHÚNG EM KÍNH CHÀO CÔ CHỦ NHIỆM DỄ THƯƠNG XINH ĐẸP A.

Thật là com mẹ nấu hủ hờn, tụi này hôm nay ăn trứng cái quái quỷ gì vậy?? Eo ôi, kỉ niệm ngày thứ 83 đi dạy của An thật đáng sợ (83 ngày thì có cái gì để kỉ niệm @@)

Vẫy tay ra hiệu cho cả lớp ngồi xuống, tất cả đều ngồi ngay ngắn thẳng tắp xuống ghế, động tác cũng cực kì ăn khớp nhau, y như huấn luyện quân đội vậy. Từ ghế giáo viên nhìn xuống, nguyên lớp là 8 hàng thẳng tắp, góc đo giữa mỗi người và mặt bàn đúng chuẩn 90° không thiếu không dư. Hai tay để trật tự trên mặt bàn, thậm chí trong học bàn cũng không có thức ăn hay điện thoại để táy máy. Mắt nhìn thẳng về trước bảng, môi chạm môi (môi trên chạm môi dưới ^^) không hé ra dù là một cái răng khênh... (hình như hơi quá @@)

-Vụ gì nữa đây mấy đứa? Bấy ở đâu? Tụi bây chơi cô nữa à?

Sau 1 phút 29 giây quan sát tình hình chiến trận và lực lượng của “địch”, An rút cuộc cũng không biết diễn tả cái không khí quái quỷ này như thế nào, đành mở miệng thăm dò tin tức.

-Hí hí, ngày sinh hoạt lớp cuối cùng đó cô. Tụi em tình nguyện hóa thô ngoan ngoãn một ngày để cô lưu lại kỉ niệm đó cô, đảm bảo không có lớp nào ngoan hơn tụi em hôm nay đâu đó cô. Cô thấy sao cô?

Hero đại diện cho tầng lớp lưu manh giả danh con nhà lành dưới kia đứng lên phát biểu. Ai ai cũng háo hức mong chờ về mặt cảm động của cô chủ nhiệm mình.

-Quá giả tạo!

An điềm nhiên trả lời, ánh mắt không hề có chút xúc động. Khởi phải nói tụi học sinh dưới lớp muốn gầm rú như thế nào, nhất là mấy đứa quậy. Cuộc đời đi học 10 năm trời của tụi nó có khi nào cố gắng ngoan ngoãn, nghiêm túc như này đâu. Thế là ba chữ này là ba chữ phù nhất đời học sinh của tụi nó, có ba chữ thôi mà giết chết tâm hồn non trẻ của mấy đứa mơ mộng hão huyền rằng cô An sẽ cảm động khóc lóc như trong phim kia. Haizz, thật là, cuối năm mới làm một dịp báo đáp ân tình mấy tháng nay thầy trò gắn bó với nhau mà giờ thành ra vậy đó, thiệt đáng lòng thiếu niên mà.

-Tao nói rồi, cô mình không phải như người bình thường. Phí công vô sức mà.

Hắn ngáp ngáp dài, hai chân gác lại lên bàn học, về mặt ta đây biết thế nào mọi chuyện cũng diễn ra như thế này.

-Giờ này hối hận đã muộn. Thôi ráng thi xong rồi trả đũa bay lại cho cô quay về hành tinh của mình đi. Trái đất thật sự chưa cần những người như cô =)))

Nó cũng cười, về mặt không khác gì hắn, tại hiểu rõ quá rồi mà. Thuận tay móc cặp lấy ra cuốn Conan ngồi đọc thành thoi như chưa từng có chuyện gì.

Còn cả lớp, muốn xách cặp về nhà luôn ấy chứ. Ai nói cô An mới là người ngoài hành tinh, nó với hắn mới đúng để nói vậy chứ. Xin nhắc lại, đây là tiết sinh hoạt lớp, và cả lớp vừa bị cô chủ nhiệm phủ như vậy đó. Ai đòi lại tinh như không rồi còn ngồi chơi như ở nhà vậy hả? Tốt nhất là ba người cùng dất tai nhau rời khỏi địa cầu yêu dấu của chúng tôi đi.

Trước tình hình dậy sóng của bàn dân thiên hạ và càng không thể để toàn dân dùng ánh mắt “vui vẻ, ôn hòa” kia nhìn mình nữa, An đành phải đưa về mặt ngây thơ vô cùng cực tội lỗi của mình ra “hòa giải”

-Ahiihi, có chuyện gì mà mấy đứa nhìn cô ghê vậy ha...

Im lặng, và ánh mắt oán than, oán dỗi, oán hờn, oán giận, oán tùm lùm vẫn còn chiếu lên người An.

-Hihi, thôi hay giờ cô xúc động lại đi ha? Đẹp đẹp ánh mắt giết người kia vô đi mà.

Nói là làm, An vờ chớp chớp đôi mi, cổ nặn ra từng giọt nước mắt cho thêm phần sinh động. Và kèm theo đó là bài diễn văn nêu lên sự xúc động tình cảm quý mến với học trò + ăn năn hối hận + xin được tha thứ dài dằng dặc không biết nghĩ ra từ khi nào:

-Các em học sinh thân yêu, hôm nay... hức... cô thật sự rất xúc động... hức... cô không ngờ các em lại đem đến cho cô bất ngờ to lớn như thế. Trong suốt cuộc đời hai mươi mấy năm vài tháng mấy chục ngày từ khi sinh ra, đây là lần đầu tiên cô cảm thấy dạt dào cảm xúc như vậy a. Cô thật sự rất cảm động, cô thật sự rất cảm động, cô thực sự rất cảm động, điều quan trọng phải nói ba lần. Vì vậy các em phải tin rằng lúc này cô không hề có ý nói vậy đâu, à mà cho dù cô có có ý cũng không ngờ mấy em lại tính giết cô bằng ánh mắt như vậy nha. Nên thật lòng cô rất hối hận, đáng lẽ ra cô nên nói nặng hơn í lộn ngược nhiên xúc cảm hơn mới đúng. Mấy em còn nhỏ quá đừng nên để bụng chuyện này làm gì, để bụng nhiều quá bụng to, to ra rồi bẻ, bẻ xong phải may vá lại, rất bất tiện đó. Và lại cũng đừng nên nhìn cô hoài như vậy, sẽ bị bệnh về mắt, cũng ảnh hưởng đến mấy em nữa. À mà đang nghe cô nói cũng không cần tỏ biểu cảm đáng sợ đó đâu, cô nhìn cô sợ, cô sợ rồi cô xui, mấy em phải đem cô đi bệnh viện, phí thời gian và ảnh hưởng đến mấy em luôn nữa. Tóm lại đối với sự nhiệt tình và tình cảm to lớn bao la như cha yêu má, như rau má yêu đậu xanh, như bánh canh yêu nước mắm, như sấm yêu mưa, như dưa leo yêu dưa chuột, như bạch tuột bị đem vô nồi???... của các em, cô không biết nói gì hơn nữa, và vì không biết nói gì nên cô sẽ dừng lại tại đây nhé. Mấy em im lặng có nghĩa là đồng ý tha lỗi cho cô, mở miệng ra trả lời coi như là cô không có lỗi gì hết nên chuyện này cho qua, còn nếu vẫn ngồi nhìn cô “đắm đuối” như hồi nãy thì có nghĩa là em thừa nhận em bị lệ, cô không cần quan tâm nhé!!

Cảm giác thiệt là yomost!! Unbelievable!! Thật không thể tin nổi người đang đứng đây là ai nữa? Cái này là xin lỗi xúc động đây á hả? Người này nhất định không phải là giáo viên của 10a12 tụi tui, người này là giả mạo, trả cô chủ nhiệm lại cho lớp tui đi. Người này quá đáng sợ, quá nguy hiểm, cần đưa về hành tinh gấp!!

Chẳng mấy chốc lớp tụi nó rơi vào trạng thái không thể xác định. Giờ làm cái gì cũng dính mưu người phụ nữ ác độc kia. Không chấp nhận vậy được, phải vùng lên, bảo vệ quyền con người của chúng ta trước kẻ thù mới được.

Cuối cùng, với sự đoàn kết của cả lớp, phương án chiến đấu với kẻ địch đã ra đời. *Tung bông*

Và lần này, người tiên phong bước ra bảo vệ tổ quốc kính yêu là đồng chí Mini nhanh nhẩu của chúng ta *tiếp tục tung bông*

Rẹt rẹt. Với vài nét bút đơn giản, yêu cầu của nhân dân 10a12 được trình lên cô An “đáng mền” với nội dung:

“Quá giả tạo. Không chấp nhận tha thứ. Mong nhanh chóng đưa ra giải pháp thiết thực hơn trước khi sự đồ chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt”

-Có bản lĩnh!!

An khen ngợi học trò, nhưng trong lòng đang trào sôi máu nóng. Bà đây sơ suất rồi, không ngờ tụi nó còn nghĩ ra được cách đưa giấy thay vì nói hay hành động nữa chứ. Muốn chơi tới với tui sao, xin lỗi như vậy còn không chịu chấp nhận nữa à. Mà nói gì thì nói, tụi trẻ lúc đầu cũng có lòng như vậy rồi mà. Haizz, ngày cuối rồi... Thôi thì xin lỗi nhiều lần, năm tháng gần bó bên nhau nay đã đến hồi chia lìa, An yêu tụi em, tụi em luôn cho An niềm vui mỗi khi nhìn thấy, lúc nào cũng sát cánh bên An, nhưng chúng ta không thể đi chung một con đường nữa rồi... tiền à~

-Được rồi, cô dẫn cả lớp đi ăn, được chứ?

“Ai trả tiền?”

Tờ giấy thứ hai được đưa lên, nhằm bảo đảm tính chính xác của sự việc trước khi reo hò hò. Và cũng rất cẩn thận, vẫn gửi giấy lên trên chứ không hề mở miệng, sợ lại mắc bẫy cao thủ trên này.

-Cô trả hết. Được chưa? Mở miệng trả lời đi, không ai lừa gạt gì đâu.

An ưỡ ỏi trả lời. Đám quỷ này đúng là ranh ma mà, đảm bảo ăn sạch túi người ta cho coi.

Trái với tâm trạng của An, cả lớp như được giải thoát từ ngục sâu, òa lên reo hò trong ánh nắng. Oa, không uống công đấu tranh, cuối cùng cũng thu được kết quả tốt đẹp rồi.

-Khoan!!

Giọng một ai đó vang lên. Lấn át cả bầu không khí náo nhiệt.

-Chuyện gì?

Cả lớp và cô chủ nhiệm cùng quay sang nhìn nhân vật vừa phát ngôn kia. Là vợ chồng nhà Hero và Mini. Cả hai cùng đứng lên, đồng thanh tuyên bố mà cũng có thể xem là tuyên chiến.

-Chuyện đi ăn, tụi em nghĩ nên gạt Sún với Wind ra ả!!

-Tại sao?

Hai nhân vật chính nhìn nhau khó hiểu. Tụi nó đã làm gì sao? Cô An cũng y vậy, chẳng hiểu chuyện gì, chẳng phải mấy đứa tụi nó là “băng đảng” luôn đi chung nhau sao?

-Em nghĩ lớp sẽ đồng ý với đề nghị này.

Hero khẳng định chắc nịch, và càng làm cho người ta khó hiểu.

-Lớp à, mấy bạn nhớ lại coi, sáng nay ai phản đối chuyện nghênh đón cô chủ nhiệm bằng cách này? Ai nói rằng không có hiệu quả mà chỉ rước họa vào thân? Ai lúc thấy cô đối xử phũ phàng với tụi mình mà vẫn ngồi tĩnh bơ cười cợt, sau đó lại không giúp lớp nghĩ cách vậy??

Mini tiếp lời, đưa ra dẫn chứng xác thực về sự việc ban nãy. Và dường như sau đó, ai cũng suy nghĩ lại và cho rằng Hero và Mini nói rất đúng. Cả lớp đồng thanh yêu cầu “đả đảo” cả hai người, nhất quyết không chịu cho đi ăn cùng.

Bỗng chốc, tình đoàn kết hữu nghị mà hai bạn trẻ Sún và Wind xây dựng bấy lâu nay sụp đổ. Không ngờ bạn bè thân nhau lâu như vậy nhưng chỉ qua một câu nói chưa đầy 35s kia lại làm suy chuyển tất cả. Ôi, 2 phút trước chúng ta còn là băng hữu cùng nhau kẻ mông sát mổ mà bây giờ lại là kẻ thù sống chết đều thể chung nhau. Xã hội bây giờ thật là cmn phức tạp - _ -

Còn về phần An, vốn không có ý kiến gì cả. Thế nhưng nghe lời tụi trẻ cộng thêm chút thù riêng chưa có dịp báo đáp nên cũng thuận theo cả lớp luôn.

Các bạn có thắc mắc tại sao 2 đồng chí Mini Hero lại phải tuyệt tình như vậy không??? Đáp án là cũng tại nó và hần, vào giờ này một vài tuần trước, nhờ cái miệng và tài năng thêm mồm dậm bột ngọt của tụi nó mà chuyện tình hai người họ được lan truyền ra cho đồng bào cả nước với n+n bản kẻ khác nhau. Công lao to lớn ấy của hần và nó, không báo đáp thì không phải là con người. Còn chị An í hã, là do lần trước hần đột nhập phòng chị rồi phát hiện ra bí mật giấu anh Huy và đan len nên kể cho nó nghe. Vô tình lúc đó mẹ hần đi ngang nên nghe được, rồi mẹ hần kể cho mẹ chị An nghe. Và giờ câu chuyện không mấy hay ho đó được mọi người đem ra chọc ghẹo An ngay mỗi lần có dịp gặp gỡ. Từ đó mỗi thù dần đơm bông kết quả, đến nay quả chín nên đã gặt hái được rồi... (đi đâu cũng để lại thù hần hết vậy hai cha??? , đường ăn ở có vấn đề rồi =))))

Rất nhanh sau đó, quán ăn gần trường đã tấp nập thực khách. Bốn mươi mấy con người kéo bàn kéo ghế xếp thành một vòng quây quần bên nhau ăn uống cực kì vui vẻ. Chỉ riêng hai bạn trẻ thích gây thù kia là dẫn nhau đi ngồi một bàn khác để chứng tỏ bản lĩnh (Wind: đại thiếu gia đây không cần mời, tự ăn riêng có phải sung sướng hơn không? Ông đây không thèm tranh giành như mấy người nhè!!).

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Từng Từng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Gg Land

Năm đầu tiên của cấp 3 cuối cùng cũng kết thúc. Buồn, chắc chắn có vì phải xa bạn bè. Nhưng cùng với đó, niềm vui hào hứng khi kết thúc một năm học bận rộn cũng cùng xuất hiện trên gương mặt của những người bạn nhỏ. Kì thi cuối kì và lễ tổng kết dần trôi qua, gần 3 tháng hè đang chào đón tất cả. Và vào một ngày đẹp trời của tháng sáu, bảy đứa tụi nó quyết định cùng nhau đi chơi một chuyến. Điểm đến lần này là GG Land, khu vui chơi đã được đề cập từ cuộc cá cược kì trước. Đương nhiên, với kết quả như hiện nay, Sữa và nó vô cùng yên tâm vui chơi thoải mái từ nguồn tài trợ của ba người kia. Ủm, và chắc chắn là Mini, Hero không hề biết về vụ việc lần này. Cả hai vẫn vui vẻ đi chơi, mặc cho phía sau, những người kia đã lợi dụng thành công mình cho mục đích không chính đáng.

Đúng như hẹn, mọi người có mặt rất đúng giờ tại nhà hân, hào hứng bắt đầu một chuyến vui chơi đầy thích thú. Vốn dĩ ban đầu cả nhóm đều đề nghị đi xe bus cho tràn đầy khí thế tuổi trẻ. Nhưng về sau, sau khi suy nghĩ kĩ hơn về cuộc hành trình, đám tụi nó lại thay đổi quyết định. Vì sợ khi chơi xong về không còn sức lực chạy theo xe bus nên đổi thành đi xe ô tô nhà hân cho tiện. Cứ như vậy, bác tài xế đưa tụi nó đến GG Land, đợi đến khi nào chơi vui xong rồi thì điện bác đến đón về.

Xe dừng trước cổng. Hai chữ GG Land to đùng xuất hiện trước mắt bọn nó. Cái tên đầy “kiêu ngạo” với màu đỏ rực rỡ cùng hình dáng to lớn. Thậm chí còn có cầu thang trong từng chữ để dẫn mọi người lên trên ngắm nhìn toàn bộ khu giải trí này. Quá khủng khiếp! Chỉ mỗi tên công viên thôi mà đã lớn đến dọa người như thế này rồi. Chẳng biết mọi thứ bên trong sẽ ra sao nhỉ?

Qua khỏi cổng, khách sẽ được chọn một loại phương tiện để di chuyển. Ở đây có xe đạp, ván trượt, xích lô... sẵn sàng phục vụ tùy theo sở thích của từng người. Tụi nó thống nhất chọn xe đạp, đi theo từng đôi. Dĩ nhiên là hai cặp kia đi chung, Sữa thì viện lí do là muốn đi một mình cho thoải mái nên chiếc xe còn lại là hân và nó. Khu này mang kiểu kiến trúc khá lạ lẫm- hình tròn ốc. Có lẽ chủ nhân của khu vui chơi này rất yêu thiên nhiên, vì toàn bộ hai bên đường đều là sắc xanh của cây cối. Và trước cửa bất kì phòng trò chơi nào cũng đều có một cây đại thụ lớn để treo bảng tên.

Kiểu trò chơi trong này cũng giống như những khu vui chơi ngoài kia đi, có điều nó phong phú hơn và... biến thái hơn nữa. Cho ví dụ là “Căn nhà ma” đi. Lúc mới đi ngang tụi nó cũng hào hứng đòi vào để thử xem có rùng rợn hơn chỗ khác hay không. Cho đến lúc mua vé xong mới biết. Té ra là khách tham quan phải tự hóa trang mình thành ma bằng đạo cụ có sẵn ở đây. Và dùng gương mặt ma quỷ đó hù dọa ngược lại những con ma máy có sẵn ở đây. Ma máy có được tích hợp thiết bị cảm biến trong người, nếu người hóa trang ấy đủ tiêu chuẩn xấu và kinh dị thì được phép qua cửa, nhận lấy quà tặng rồi ra về. Bằng không, phải trang điểm trở lại cho đến khi đạt chuẩn mới thôi. Lúc mới đầu, tụi con gái ngại bản nên chỉ trét ít phấn trắng lên rồi khoác áo ra ngoài. Còn tụi con trai thì cực kì khoái chí, cho lên người không biết bao nhiêu thứ mà nói.

Vậy nên, ba người hân được ra ngoài với số điểm kinh dị cao chót vót, còn tụi nó thì đành ngâm ngùi vào trong xử lí lại. Lần này, với kinh nghiệm học hỏi từ ba gã đàn ông kia, tụi nó cũng biết được nên làm như thế nào. Muốn qua là phải trét hết cả hộp phấn trắng, trắng đến mức không phân biệt được mắt mũi miệng. Là phải xõa rồi đánh tóc bù xù rồi bôi rồi che nửa khuôn mặt. Là phải bôi xi rô chảy thành dòng từ mắt, từ khóe miệng đến cằm, trong miệng cũng đồng thời ngâm một ngụm đồ tươi để phun ra trước máy. Là phải gắn con mắt giả bị đục khoét bởi những con vòi ngoe nguẩy. Là phải mặc chiếc áo trắng bị vấy bẩn bởi màu máu của ruột gan phèo phổi tim mật trứng... giả sắp rớt ra khỏi bụng. Và còn nhiều nhiều thứ kinh dị bị khác nữa. Cuối cùng, không phụ lòng hi sinh nhan sắc của bốn đứa nó, con ma máy ấy cũng phải nhường đường cho ra nhanh lẹ. Vừa được cho qua, cùng với ba người kia, cả đám cùng chụp đầu lại cùng selfie đo nhan sắc. Và sau đó, ừm, tấm ảnh được giấu kín vô thời hạn...

Trò chơi thứ hai tụi nó tham gia mang tên “Chín Phòng”. Đúng như tên gọi, bạn phải vượt qua chướng ngại vật ở chín phòng để được ra khỏi trò chơi. Nghe thì có vẻ dễ nhưng chơi rồi thì mới biết, nó quá là thử sức chịu đựng của người khác. Đầu tiên, người phụ trách dẫn tụi nó đi thay trang phục, đồng thời còn cho lấy thêm một số vật dụng mà mình cho là cần thiết. Vì không biết có thứ gì trong đó và cứ tưởng là phải chạy hay vận động nhiều để vượt qua, tụi nó sợ là đem theo vướng víu nên không lấy bất cứ thứ gì cả. Phòng đầu tiên, khá đơn giản, cả căn phòng được bày trí rất nhiều món đồ đẹp, độc, lạ. Có những thứ bên ngoài không hề có bán nên ai cũng muốn mua, và điều kiện để được mua là chấp nhận từ bỏ cuộc chơi. Dù rất luyến tiếc nhưng với tinh thần ham vui, tụi nó bỏ qua và đẩy cửa bước vào phòng tiếp. Đó là “thiên đường” với những bạn tình tình đang giành nhau ăn.

Và vấn đề sẽ không có gì lớn nếu những bạn ấy không ngồi ăn chán trước cửa qua phòng ba. Lần này thì dùng mưu mẹo, cứ Mini và Hero ra giành trái chuối trong tay bọn tình tình đó, dụ bọn đó ra khỏi cửa để năm người kia bước qua, sau cùng thì hai người cũng co chân lên chạy theo trong sự “truy đuổi” của bọn tình tình ấy. Mới an toàn đóng cửa lại, chưa kịp lau đi mồ hôi trên trán, tụi nó lại bị một dòng nước bắn mạnh vào mặt. Dòng nước ấy lúc thì mạnh khiến người ta cảm thấy đau rát, lúc lại nhẹ nhẹ nhưng làm ta nhột nhột cả người. Phải vắt và lấm tụi nó mới lần lẹ bỏ lau lết qua được phòng kế bên. Và lần này, đối diện với thứ hiện hữu trong phòng khiến Sữa muốn chết quách đi cho rồi.

Là soái ca, soái ca đó, soái ca đang nhìn nhỏ trong trạng thái bánh bèo ướp捏 như con chuột lột nè. Cuộc đời tu luyện ngôn tình của nhỏ cuối cùng cũng gặp được một đại mỹ nam rồi này. Thật không biết cái khu này tìm đâu ra được người như này nữa, quá hoàn hảo mà. Trong lúc Sữa còn đang mê

mắn tâm trí đánh giả nữ nam trước mặt này, thì mấy bạn trai kia đang ghen ngập mặt vì tụi nó bị anh đẹp trai câu dẫn lừa tình bằng những câu sến sẩm (nhưng lúc nào cũng có tác dụng) này. Đến lúc Sữa “hồi tỉnh” tâm trí thì ba bạn nữ đã bị ba bạn nam kia túm cổ lôi qua phòng thứ 5 rồi.

-Xấu bome ra mà cũng ngấm. Không hiểu con mắt của mày nữa @@

À, bạn Wind đang oán trách nó sau khi lôi tuột qua đây. (Hắn là đang ghen ^^)

-Mắt chó hay sao mà không biết thương thức vậy?

Bạn Sún cũng cực kì ai oán, đang ngắm trai đẹp mà bị lôi đi mất, ai mà không tức chứ.

-Tao đẹp hơn.

Max tự tin, Sún và đồng bọn mém xiu khi nghe câu này. Công nhận là bạn Wind và hai bạn kia cũng đẹp trai, cũng soái, nhưng mà chắc không biết lấy lòng người đẹp như người ta, sao bằng được nè?

-Chó công nhận.

Nó nói rồi bỏ đi, hắn cũng chạy theo, hai đứa lại âm ỉ cãi nhau về vấn đề này mãi. Còn ở bên kia, hai cặp kia cũng vậy, không khá gì hơn. Cứ thế khiến cho bạn Sữa lẽ loi muốn đập chết sáu người này luôn cho êm chuyện. Phiền phức quá mà.

À mà quên, tụi nó đã đến phòng 5. Nhìn cũng khá dễ, nếu như bao tử bạn đủ lớn. Thử thách của phòng này là phải ăn hết ổ bánh kem cao 2m để lấy chìa khóa mở cửa tiếp. Với sức ăn của Heo cùng sự giúp đỡ của sáu cái bụng đói rã này giờ của tụi nó, chỉ 1/4 chiếc bánh kem được thanh toán. Phần còn lại, tụi nó thì nhau bới móc từng mảnh bánh kem ra để tìm chiếc chìa khóa dài 5cm trong ấy. Và với lượng kem dư thừa ấy, không để trét mặt nhau thì không phải quá uống sao? Chừng 30 phút sau, cánh cửa phòng 6 mở ra, chào đón bảy con người giống con người nhưng không phải là con người vì không giống con người như con người. Phòng này thì độc một màu đen, đối lập hoàn toàn 5 gian phòng trước.

Cả phòng tối đen như mực, không một chút ánh sáng. Điện thoại hay thứ gì có thể phát ra ánh sáng đều bị tịch thu lúc mới vào rồi nên không còn cách nào khác, đành nắm tay nhau mò mẫm mà đi. Nhưng cũng đâu có dễ đến thế, xung quanh phòng đặc rất nhiều chướng ngại vật, chỉ cần đụng trúng là sẽ bị một luồng điện nhẹ chích vào, không ảnh hưởng đến cơ thể nhưng lại gây tê buốt trong vài phút. Sau nhiều lần bị “kích thích” như thế, tụi nó cũng mò được sang phòng 7 với cái móng tê tái (chủ yếu toàn bị chích vào móng, ta nói cái khu này biến thái cực kì). Phòng này thì nhẹ nhàng, có điều là phải vận dụng trí não. Cơ mà nó ú ớ cho bất kì dấu hiệu hay gợi ý nào. Chỉ có cái máy ghi âm thu lại đáp án của mình.

Bất kì lời nói nào cũng được thu lại nên phải hết sức cẩn trọng trước khi phát ngôn, bởi nếu sai 3 lần, hệ thống sẽ phun nước ngọt xuống “tắm” mọi người. Tuy không phải nguồn nước mạnh nhẹ như lúc nãy nữa, song “tắm” nước ngọt thì cả người lại rất khó chịu ngứa ngáy. Nhiều lần mò không thành công, từ những từ ca ngợi khu vui chơi đến chửi bới hay tất cả những gì có liên quan. Đến lúc bị nước ngọt tưới lên muốn thấm luôn vào máu thì nó mới điên tiết gào lên:

-“Biến thái! Cửa mày mở ra cho tao!!”

Đột nhiên, một tiếng nhạc vang lên, cửa từ từ mở ra. Tụi nó không biết nói gì thêm, có lẽ chạm đúng bản chất khu vui chơi này mới qua được mà. Haizz, biến thái quá!!!!

Tiếp theo, cửa 8. Rất may mắn, đã hết những chiêu trò điên khùng câu dẫn hay biến thái khôn nạn nữa rồi. Căn phòng hoàn toàn sạch sẽ, yên tĩnh, không mặt mả, không nước nôi, không người không thú... Vì đây là phòng chứa rắn! (Rắn hông phải thú nh? ^^) Heo hét lên, Sữa hét lên, Mini hét lên. Còn nó, sau khi nhìn kĩ lại, phát hiện đây chính là rắn thật thì mới hét, và tiếng hét còn kinh thiên động địa hơn cả ba nàng kia gộp lại. Bốn đứa con gái ôm nhau run cầm cập, chỉ sợ con rắn nhất thời bò lại cắn một phát. Ôi đời ta tươi sáng!! Còn tụi hấn, cũng hơi ghê ghê một chút thôi, nhưng rồi cũng bình tĩnh lại như hồi đầu, xem xét coi con rắn này có nguy hiểm không. Đáp án đương nhiên là không, vì khu vui chơi đâu thể làm hại đến khách hàng. Tuy nhiên, hình dáng bên ngoài của nó lại khiến người ta sợ chết đi. Nhìn con rắn, rồi nhìn bốn đứa nó, tụi hấn không biết nên làm sao. Bây giờ về cũng uống quá, cửa 8 rồi. Thế nhưng với tình trạng bây giờ thì không ai dám qua, có dụ dỗ thế nào cũng không được, nhờ đâu tụi nó đi ngang kích động rồi lại ngắt xiu nữa, như vậy sẽ nguy hiểm. Trong lúc ba người hấn vừa định đề xuất ý kiến ra ngoài thì nó lại trấn tĩnh lại, đòi đi qua.

Mấy người còn lại ban đầu còn kinh ngạc, sau lại nhất quyết qua theo. Tụi con trai hơi lo, có hỏi lại nhưng vẫn nguyên ý cũ, cho rằng tới cửa này rồi mà không qua thì không phải uống phí công sức này giờ sao? Đã chơi thì phải có bản lĩnh chứ. Vậy là qua trót lọt, con rắn ấy không thêm đoái hoài gì đến ai, chỉ cần nhắc chân qua khỏi người nó là Ok rồi. Qua đến cửa cuối, ai nấy thở phào, vượt qua được con vật ghê rợn đó rồi thì không còn gì đáng sợ hơn nữa đâu. Ai ngờ rằng, cái ghê gớm ấy từ con rắn chỉ là một, thứ ở phòng cuối này mới đáng để giết người nha.

Biết đây là gì không? Chỉ là cảnh sinh hoạt bình thường thôi. Cảnh sinh hoạt bình thường vợ chồng! Trước cửa ra là cảnh hai người nam nữ đang XXX nhau, chỉ cần bước NGANG qua là chiến thắng. Cực điểm của biến thái rồi!! Dù biết rằng đây chỉ là máy móc, nhưng với hình dáng giống con người đến 100% này thì không khỏi làm người khác đỏ mặt. Tò lấy tay che mắt Heo đi, khi thấy con nhóc đỏ bừng mặt khe khẽ hét lên. Vợ chồng nhà Hero thì ngược lại, Mini phải lấy tay che mắt cái người đang vô tư thưởng thức cảnh xuân kia đi, miệng còn lâu bàu ra khỏi đây thì chết với bà. Còn hấn với nó, lâu lâu có Sữa chen vào vài câu rất tích cực, đang bàn về cảnh tượng trước mắt.

-Thấy sao?

Là nó hỏi trước.

-Tạm, không quá kích thích =)))

Hắn trả lời, cực kì bình thản. Mắt nhìn nó tỏ ý cười.

-Màn dạo đầu chưa tới, thêm chút nữa mới đã!!

Sữa chen vào. Dựa trên kinh nghiệm đọc truyện H của nhỏ, như thế này chưa tuyệt vời bằng những nam chính khác~

-Tư thế cũng không đẹp lắm. Nữ số đo ba vòng chưa chuẩn, nam hình như còn yếu kém nhiều mặt...

Nó tiếp lời. Ba đứa vẫn rất hăng say.

-Âm thanh cũng không sống động cho lắm... Mà thôi, máy móc được nhiều đây là tốt rồi.

Hắn cũng thêm bình luận. Tụi nó ngày càng đắm chìm, cố tìm ra khuyết điểm của màn gây căng này.

-Tụi bây còn coi nữa hả. Đi mau lên.

Tiếng Mini vang lên, cắt đứt cả không khí suy tư của ba người bọn nó. Mini lôi Hero ra ngoài, trước khi Hero “chịu đựng” không nổi mà nhảy vào bình luận như mấy người này. Cả Tồ và Heo cũng đi ra, hai bạn thanh niên nghiêm túc này giờ chỉ mong lúc này lấy theo chiếc kính đen để bịt mắt lại trước cảnh tượng ghê gớm đang diễn ra đây.

-Tụi bây ra trước đi, đi nhanh lên đừng chần chừ tầm nhìn của tao nữa. Yếu kém quá!!

Nó lên tiếng xua đuổi, tiếp tục tận hưởng cảnh xuân nóng bỏng này. Đồng thời quay sang hai người kia tiếp tục thảo luận.

-Phải chỉ lúc này đem theo bắp rang ha? Phim full HD vậy mà coi không chán quá!!

-Ừ. Nhìn đi, nhìn đi, đang gay căng kìa...

Đừng chửi tác giả biến thái nhééé!!! Tại tụi nó biến thái mà, cả cái khu vui chơi này cũng biến thái nữa a~ Có ai muốn đi thử không nè???

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Từng Từng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Gg Land Part 2

Sau khi tận hưởng chán chê mọi thứ trong căn phòng cuối cùng ấy, ba đứa nó cũng lết xác ra ngoài. Và trong thời gian đó, bốn đứa ra trước kia đã ăn xong bữa trưa ở tiệm ăn bên cạnh.

-Sao ăn trước taoooo??

Nó giả vờ giận dỗi hỏi những người kia. Nhìn họ bây giờ tràn trề sức lực, còn ba đứa nó thì mệt lã cả người, chỉ muốn ăn rồi ngủ cho lành.

-Đội mày chắc chết đói. Nãy mày không thấy đâu, con Heo nó gặp quán ăn mà mừng còn hơn là thấy vàng nữa kìa. Nhìn y như dân tị nạn bị bỏ đói mấy tháng trời~

Mini trả lời, không quên lườm nguýt bạn Heo đang tí ta tí tởn bên cạnh. Heo no rồi nên cũng không phản kháng gì lời của nhỏ, chỉ im lặng lè lưỡi rồi cười khúc khích với Tồ bên cạnh.

-Đâu phải ai cũng ham tiền như mày, cái giống gì cũng đem tiền ra so sánh.

-Kệ tui người ơi. Lo vô ăn nhanh đi kìa, còn đi chơi nữa.

-Dồi dào năng lượng ghê. Chơi nãy giờ chưa mệt à???

Sữa cô nương thấy vậy cũng lên tiếng. Bạn nhỏ này cũng không ham mê gì mấy trò này lắm, chơi nhiều đó đủ rồi. Giờ ước mong lớn nhất của Sữa là có nguyên một tủ truyện xuất hiện trước mặt, sau đó ngồi đọc cho đến giờ về nhà...

-Mới có 2 trò à!! Ít mà, đi chơi nữa đi!!!

Mini vẫn còn sung sức mà, nhỏ là hăng nhất trong đám ấy. Vừa nói Mini còn vừa lay lay tay Hero, muốn cậu nói thêm vào cho nhỏ, nhỏ muốn chơi tiếp a.

-Đừng rồi á, đi chơi tiếp đi. Đã dzô tới đây rồi mà, phải chơi chứ!!!

Đúng là bà xã kêu gọi có khác. Hero ngay lập tức đòi đi chơi cho bằng được. Cả đám cười trừ, vợ chồng đồng lòng quá. Thế nhưng dường như vẫn không ai muốn đi thêm nữa. Cứ ngồi nhìn qua nhìn lại mà không nói gì cả.

-Vậy hai đứa bây đi đi.

Hắn lên tiếng đầu tiên. Quay đầu nhìn qua, ai cũng tán thành ý kiến này. Dù không nói, nhưng ánh mắt mọi người hiện lên rõ nguyên câu : “Đây mệt rồi, vợ chồng các người cứ thoải mái hú hí đi”

-Không đi thiệt hả??

Mini hỏi, ánh mắt tỏ vẻ hơi thất vọng, chán chệt mất.

-Kệ tụi nó đi, còn trẻ mà y như người già. Đi, tao dẫn mày đi tiếp!!!

Hero hiện ngay lên là một người đàn ông biết chiều vợ. Không đợi Mini nói nhiều, lập tức cầm tay con nhỏ dắt ra ngoài lấy xe.

-Đi ha, có gì điện thoại!!

Mini, mặc dù bị lôi đi nhưng vẫn không quên quay lại chào tạm biệt. À không, chắc có lẽ muốn nói cho cả đám biết là hãy như Hero của nhỏ mà học tập.

Hai người phiền phức kia đi rồi, không khí chợt im lặng. Nó, hắn và Sữa vào quán gọi vài món ăn để lấy lại năng lượng. Heo cũng tính ăn thêm nữa >.< bỗng Tò thì thào ghé vào tai nhỏ nói gì đó. Thế là hai đứa lon ton chạy lại bàn của tụi nó, đòi đi trước.

-Hai đứa nó đi đâu mày?

Nó hỏi hắn. Khi Tò và Heo vừa đi khỏi. Lúc này nó cũng định hỏi nhưng hắn ngăn lại, bảo không cần đâu.

-Hình như khu ẩm thực. Nãy chạy ngang thấy có quảng cáo, chắc chắn tụi nó qua đó.

Hắn và ăn vừa trả lời, giọng điệu y như ta đây biết tổng hết âm mưu của mấy người rồi.

-Có gì vui mà đi?

Nó lấy tay ngăn lại không cho hắn ăn tiếp, đòi giải đáp thắc mắc của nó một cách nghiêm sò túc. Sữa thấy hơi tò mò nên cũng ngẩng mặt lên chờ đợi hắn.

-Thấy quảng cáo là được cùng nhau vào bếp nấu ăn á. Có không gian riêng tư, làm xong thì tha hồ ăn.

-Ra vậy... Chắc thằng Tò định rù vào đó để trải nghiệm đời sống vợ chồng sau này. Còn có riêng cơ hội ở chung nhau nữa. Tội nghiệp đệ đệ ngoan hiền của tui, chắc lại bị đồ ăn lừa tình nữa rồi...

Nó vuốt cằm suy đoán. Ôi dào, còn quay sang Sữa kêu bà ấy tưởng tượng coi chuyện gì có thể xảy ra nữa.

-Tao thấy lãng mạn về lờ ra. Trong một phút nào đó, Heo con nhà mình sợ y bị đứt tay, Tò Tò sẽ cuống quýt chạy lại bên nó. Rồi sẽ cẩn thận băng lại cho nó, hôn lên vết thương đó. Heo con sẽ cảm động, nhìn Tò đỏ mặt. Sau đó hai người nhìn nhau say đắm... .

-Tò sẽ quăng con cá lóc đang cầm trên tay xuống, Heo cũng buông cái dao nặng nửa kí lô gam xuống. Hai đứa hôn nhau say đắm trong tiếng kêu rên cuối cùng của con cá lóc đang bị dao rớt trúng đầu. Số phận con cá lóc sẽ đi về đâu... .

-Con chó điên này, im ngay cho chế. Mày đang phá hư câu chuyện lãng mạn của tao đó.

Sữa ngồi oán than, tưởng chừng như muốn lấy chiếc giày đang mang ra ném vào mặt nó cho chừa cái tội phá hỏng tình tiết lãng mạn. Còn hắn, ngồi cười sặc sụa trước câu chuyện mang đầy màu sắc hư cấu kia.

-Mày không thấy con cá lóc đang thương à? Đáng lẽ sẽ được sống cuộc sống bình yên bên bạn bè, cùng chơi đuổi bắt dưới mấy bịch rác trôi nổi trên sông. Nào ngờ, trong một phút vui chơi quên giờ về, cá lóc ham vui đã sa vào tay lão bắt cá độc ác. Cá kêu gào thảm thiết, lão bắt cá nhìn chú cá lóc nhỏ trên tay, quyết định không giết. Bởi vì cá quá nhỏ, không đủ làm mồi cho lão nhậu nên đành thôi. Nhưng sau đó, lão bắt gặp một công tử đẹp trai chói lọi đang đi dạo kẻ đó, vậy là đem con cá này lại tặng cho... chó của cậu ấy. Rất tiếc, chú chó này một lòng ăn chay tu hành nên không nhận con cá. Quá tức giận, lão ném con cá đi rồi tiếp tục chạy theo đeo đuổi chàng trai ấy. Con cá bị ném rơi vào túi đi chợ của bà thợ nấu trong khu này, vậy là bà ấy xách nó vào đây. Khi cá con nhận biết mình đang ở đâu, nó rất vui sướng vì được lên bờ kiếm trai của gái. Đúng lúc đó, Heo và Tò đã đến, cá thấy trai đẹp nên ham hồ nhào người nhảy vào lòng Tò, nó muốn được ôm trai đẹp. Nào ngờ, trai đẹp đã có chủ, và đang muốn làm thịt nó cho chủ ăn. Đang lúc tuyệt vọng, Tò đã thả nó ra, và sau đó, không có sau đó nữa... .

Tự hỏi đây là chuyện gì? Rõ ràng là đang nói về cuộc đi chơi của tụi nó, sau đó thì là câu chuyện hư cấu của nó và Sữa, và cuối cùng là nói về cuộc đời

bất hạnh của bạn cá lóc “tưởng tượng” kia -_- Sún đi xa quá, Sún đi xa xa quá...

-Đừng có làm người ta tưởng hai đứa tao giấu đĩa bay của mày ~~~’ Cần tao tát cái cho tỉnh không?

Sữa nhẹ nhàng đặt ly nước trên tay xuống, cố gắng ém không cho nước phọt vào mặt nó mà làm mất hình tượng. Nhưng rõ ràng là quá sức suy diễn rồi >_<

-Wind à~ Sữa nó nói Sún người ngoài hành tinh kia, nó đòi tát cho Sún tỉnh kia. Hức hức, Wind phải lấy lại công đạo cho Sún, Sún...

Thay đổi thái độ nhanh như tia chớp. Mới 1p29s trước còn hùng hồn kể chuyện cuộc phiêu lưu của con cá lóc. Đến giây thứ 90 chuyển sang hình tượng thiếu nữ dịu dàng yếu ớt đang bị ăn hiếp. Và cũng nhờ đó, cả ngục Sting trong miệng Sữa vô thức phọt xuống bàn...

-Sáng nay tao hơi quá nên nó quên uống thuốc.

Hắn vẫn giữ được bình tĩnh, thông thả lấy giúp Sữa hộp khăn giấy. Mấy trò này hắn quen rồi nên không ảnh hưởng, cùng lắm là giả vờ không quen biết nó thôi.

Ăn xong, tụi nó vẫn không biết nên đi đâu về đâu. Không dư năng lượng mà đi khám phá như tụi Hero, cũng không muốn vào khi ẩm thực chán chết kia cùng Tô và Heo. Vậy nên cứ ngồi suy đi tính lại suốt mà vẫn không biết nên làm gì.

-Muốn đọc truyện. Oaaa, phải chi ở đây có thư viện hay vườn sách gì đó nhỉ?? Buồn chán quá!!!

Nghe câu này là biết ngay của Sữa rồi. Nhỏ nãy giờ vẫn nung nấu ước mơ được ngồi thanh tịnh đọc sách cho qua thời gian.

-Chạy khoảng 100m nữa có nhà sách mini. Đi thử đi.

Hắn chậm rãi chỉ. Hóa ra nãy giờ biết rồi, mà tại Sữa không hỏi đến nên không nói thôi.

-Thiệt hả?? Đi đi, đi với tao đi.

Sữa vô cùng vui sướng, nhỏ reo hò tung trời rồi cô rủ hai đứa nó đi cùng nhưng không ai chịu đi theo.

-Thôi, chỗ đó chán lắm. Đi một mình đi. Oáp~

Nó từ chối. Tay che miệng ngáp một cái rở dài, bộ dạng hết như người thiếu ngủ lâu lắm rồi.

-Sao nãy giờ ngáp hoài vậy? Buồn ngủ hả?

Sữa hỏi. Sáng giờ chắc nó ngáp hơn 100 lần rồi, đêm qua chắc thức khuya đây mà.

-Chắc hôm qua thức khuya. Thôi mày đi đi, tao tìm chỗ ngủ xú (mà nó đi chơi mà vậy đó há chời >.< tức quá, tức quá, uống phí quá điiii)

-Vậy thôi. Mày đi không Wind?

Sữa nhìn hắn, cố tìm hi vọng cuối cùng dù biết rõ câu trả lời. Hihihi, đi một mình buồn lắm đó.

-Thôi mày đi đi. Tao đi với nó, sợ con khủng này lạc đường lắm.

-Ừ, bye, có gì xú điện thoại ha.

-Ừm

Sữa chạy đi, trên mặt thoáng có một tia buồn bã. Nhưng rất nhanh, tia buồn ấy biến mất. Nào, cùng đến thiên đường sách truyện thôi!!!

Quay lại chỗ hắn và nó. Hai đứa ra khỏi quán ăn. Đi về hướng có chỗ ngủ mà hắn giới thiệu cho nó.

-Khu này có luôn chỗ ngủ hả??

-Ừ, nhìn kia.

Hắn chỉ tay. Nơi đó hiện lên trước mặt tụi nó. Một gian phòng dài được trang trí bằng những nhân vật hoạt hình vui nhộn. Vào bên trong, màu sắc vô cùng ấm áp. Ánh đèn nhẹ nhàng cùng tiếng nhạc du dương cho người ta một cảm giác dễ chịu. Điều đặc biệt là căn phòng này có các chiếc giường được bao bọc trong một lớp màng hình cầu, tựa như quả bóng. Bước vào đó, người ta có thể nhấn nút làm tối màu lớp màng lại, tha hồ ngủ ngon mà không bị ai quấy phá. Nó nhìn thấy là thích mê, chọn ngay chiếc giường hình chú Doraemon rồi leo lên nằm. Thật sáng khoái a! Hắn cũng chọn chiếc giường kẻ bên đó.

-Chỗ hay như vậy sao không có ai ngoài hai đứa mình vậy?

Nó rất hài lòng về chỗ này. Tuy nhiên, lại không hiểu sao chỗ này chẳng có ma nào đến ngoài hai đứa nó cả?

-Mày nghĩ có ai vào khu vui chơi để ngủ không??

-Ồ ha. Vậy xây cái này chi ta, uống phí!

-Nếu không có thì mày nằm ghế đá ngủ rồi con. Nhiều chuyện quá.

Không cãi với hấn nữa, nó ngoan ngoãn nằm im hưởng thụ chiếc giường êm ái. Tưởng chừng đã đi vào giấc ngủ thì tiếng nói của hấn kéo nó về thực tại.

-Mày sẽ như thế nào nếu bạn mày đi xa khỏi đây?

-Sao hỏi vậy?

Nó buồn ngủ, cố trả lời, cũng không để tâm lắm vào câu hỏi này. Chỉ coi là hấn dư chuyện nên nói ra thôi, không quan trọng.

-Thì trả lời đi.

-Buồn.

-Vậy thôi hả? Nếu đó là người quan trọng thì sao?

-Chưa nghĩ tới nên không biết. Nhưng mà nếu đi vì chuyện tốt thì tao cũng sẽ vui cho người ta.

-Nếu là tao đi...?

-Không biết. Mà mày chắc không nở rời xa tao đâu~

Nó nói xong câu đó thì ngủ mất. Lúc trả lời cũng là chưa suy nghĩ, kiểu như hơi giỡn giỡn í. Còn hấn nghe xong thì hơi dăm chiêu, chắc là nghĩ xa hơn một tí xú rồi. Mà về sau, nó cũng quên mất hấn đã từng hỏi mình như vậy và nó đã trả lời như thế nào...

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Tung Tàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Bí Ẩn, Bí Mật, Bí Hiểm

Vào một ngày hè đẹp trời...

-An yêu dấu!!!! Em nè!!!

Tiếng tới trước người đến sau. Sau câu chào báo hiệu ấy, bạn Sún thân thương của chúng ta dần dần ló dạng từ lùm cây đằng xa. Nói lùm vậy thôi chứ đừng nghĩ bậy, nó với An đang hẹn nhau ở quán cà phê đấy. Chỉ vì sợ bị phát hiện hành tung của mình nên lần nào An cũng chọn chỗ ngồi tận tận trong mấy quán có lùm cây thế đấy.

-Nhỏ tiếng thôi cô nương. Người ta nhìn kia!!

An ra hiệu cho nó ngồi xuống cạnh mình, vừa đó cũng nhìn sang vài người xung quanh. Có vẻ nhiều người chú ý đến sự xuất hiện của nó (tại tiếng “nhỏ” quá mờ >.<), nhưng rồi cũng thôi, lại tiếp tục công việc của mình.

-Một ly cam vắt...Hi hi. Mà hẹn em ra đây chi vậy???

Nó nhanh chóng nói tên thức uống cho chị phục vụ vừa đến rồi vào thẳng vấn đề.

-Chẳng lẽ rù cung đi chơi không được sao?

-Thôi đi. Nhà người hãy khai thẳng mục đích cho ta nghe xem nào. Đừng hòng qua mặt ta.

~~Bạn Sún đang diễn sâu~~

Nó biết, biết chắc chắn nếu An không có việc gì thì không hẹn nó ra ngoài đâu. Với con người đặt việc ở nhà ăn ngủ lên hàng đầu như An thì đừng đến

chuyện đi chơi này nọ, huống chi người ta bây giờ y như “tội phạm”, chỉ cần ra đường và bị phát hiện là tèn tèn tèn... .

-Đa nghi chết sớm đó.

An không thèm để ý đến sự nghiệp diễn xuất sâu sắc gớm kia của nó, tay khuấy khuấy cốc cà phê, miệng cười như không.

-Hay nhớ chồng rồi? Định tìm em bày cách về hồ?? Muốn chồng nhanh vậy sao??? Ôi, thanh niên ngày nay thật là... .

Sún lại tiếp tục diễn sâu. Tay vuốt không khí hết như cụ già 80 trăm tư về chuyện đời.

-Câm nín ngay. Cung tới giờ tào lao nữa rồi à?

An bây giờ mới nhìn thẳng vào mặt nó. Dừng ánh mắt nửa như hăm dọa nó im lặng, nửa như khinh bỉ cái nghiệp diễn đêch ra gì của nó.

-Thí chủ hãy tỉnh tâm mà nghĩ đến con tim mình đi. Thí chủ đang nhớ người yêu, thí chủ muốn lấy chồng mà ứ dám nói. Thí chủ hãy nghĩ xa hơn đi, nghĩ cho tương lai đất nước ta... .

-Lấy chồng liên quan cái gì đến tương lai đất nước??

-Lấy chồng sẽ được cùng chồng XXX, XXX nhiều lần sẽ có baby. Thí chủ sẽ góp phần tạo ra nhân tài cho đất nước.

Lạc đề rồi. Đi xa quá nữa rồi ~~~’ Sún mất hình tượng nữ sinh trong sáng rồi... .

-Làm như cưới rồi mới XXX được vậy??? Chưa cưới làm không được hay sao mà phải cưới để vậy chứ hả con kiaaa???

An mất kiểm soát. Nội dung câu chuyện đang chuyển về vấn đề người ta có thể XXX trước hay sau hôn nhân ??? Và... .

-Vậy chị XXX rồi à @@

-Đệchhh. Nghĩ sao vậy??? Làm ơn suy nghĩ theo đúng độ tuổi của bạn đi.

-Hãy quen với điều đó đi =)))

-Thôi thôi stop. Vào vấn đề chính nè. Cung làm chị bối rối quá. Xém nữa quên chuyện chính rồi.

-Okie. Có chuyện chi nè?

Hai chị em thôi không giỡn nữa, ngồi tập trung y như rằng đang có chuyện cực kì to lớn, ảnh hưởng đến hòa bình nhân loại hay sự diệt vong của loài người vậy.

-Cung có từng đắc tội gì đến ai không? Kiểu như chọc phá hay làm gì đó quá đáng ấy? Hay có ai ghét cực ghét cung không?

-Em nghĩ là không. Cũng không chọc phá ai đến nổi vậy đâu. Có sao hả chị?

Nó hồ nghi, kèm theo tí hoang mang. Chẳng hiểu có chuyện gì mà khiến An của nó nghiêm túc vậy ta?

-Thật ra... .

Câu chuyện đến đây là bị gấu =)))) Hẹn gặp lại các bạn vào chap sau sau sau đó nữa... .

—Đây là vạch phân cách thời gian—

Phòng của Huy. Nó thò đầu vào cửa. Thấy Huy không làm việc mà ngồi yên trên ghế chờ, vậy là nó nhảy ngay vào trong, trèo tót lên chiếc giường màu đen lạnh lẽo kia.

-Gì vậy hai yêu đầu?

-Chúc mừng nhóc!!!! Đạp vào TH rồi đó... ten... ten... .

Về lãnh đạm trên khuôn mặt khô ngô được thay ngay bằng sự vui vẻ yêu chiều_ về mặt của một người đang mang tin vui.

-Thật hả hai??? Aaaaaa

Nét vui sướng thể hiện rõ trên khuôn mặt nó. Công sức những ngày qua cuối cùng cũng được đền đáp. Trường TH, nơi mà nó hằng ao ước đã nhận nó vào học thông qua điểm số của cuộc thi được tổ chức cách đây ba tuần. Đây là ngôi trường đầy danh tiếng tại Mỹ, và chỉ nhận những học sinh thực sự có năng lực. Được nhận vào đó quả là một điểm phúc to lớn và là một món quà xứng đáng cho sự nỗ lực nhiều ngày của nó. Tin vui này ắt hẳn sẽ khiến ba mẹ nó thật hạnh phúc cho xem, có thể coi đó là quà tặng đặc biệt của nó nhân kỉ niệm ba mươi năm ngày cưới của ba mẹ không nhỉ?

-Giỏi lắm nhóc con!

Huy cũng vui mừng không kém gì nó. Nhóc con này rốt cuộc cũng đạt được ước mơ vào TH rồi, người làm anh thực sự cảm thấy tự hào về nó giống nhà mình nhà.

-Em mà. Hí hí. Em không giỏi ai giỏi nè?

-Mới khen xiu mà vậy rồi. Xoi...

Huy lờm yêu nó, hai anh em cười xòa. Nó nói thì mạnh miệng vậy thôi chứ trong lòng còn lằng lằng như không thể tin được. Trước hàng ngàn đối thủ tài giỏi như vậy mà giành được vé vào học cũng gọi là một sự may mắn đi. Đầu phải cứ có tài là đạt được, người ta thường nói hay không bằng hên mà. Dù thực sự có thực lực nhưng nó cũng không dám tự đề cao mình quá. Giỡn với người nhà vậy thôi chứ ra đường mà cứ nói thể có ngày mang trứng gà trứng vịt về ăn dần cả năm như chơi à.

-Hay mình mở tiệc ăn mừng nhé?

Anh đề ra ý kiến. Nó cười tít cả mắt. Anh hai mà, phải như thế chứ. Nhưng mà, bỗng dưng nó lại nhớ tới vài chuyện. Ừm, có lẽ chưa cần đến tiệc. Nó phải làm rõ vài thứ mới được.

-Tạm thời mình giấu chuyện này được không hai?

Nó ngưng cười giòn. Dừng vẽ mặt nghiêm túc ra nói chuyện.

-Tại sao?

Huy hỏi đầy thắc mắc.

-Là có chút xíu chuyện í mà. Đợi xong rồi mình nói ha hai?

-Sao cũng được. Chuyện của em em có quyền giữ bí mật. Nhưng mà giờ đi ăn không nè? Hai anh em mình ăn mừng trong thâm lặng trước ha?

-Okie. Em yêu hai nhất trên đời. Let's go!!!

—Tiếp tục là vạch phân cách—

Tiếp tục là một ngày đẹp trời nữa...

~Kia con bướm vàng kia con bướm vàng, xòe đôi cánh... Nó kêu rằng cạp cạp cạp cạp cạp, gặp hồ nước... Cá vàng bơi trong bể nước, ngoi lên ngoi xuống, ngoi hoài không chán... thằng Wind đâu rồi ra nghe điện thoại!!!!~

Tiếng nhạc chuông vô cùng vui nhộn vang lên, kéo sự chú ý của hân từ TV chuyển sang điện thoại. Cầm lên, hân nhanh chóng nhấn nghe mà không thêm để ý đến tên người gọi. Và từ đầu dây bên kia, một giọng thét chói tai vang vào đầu hân:

-“Đm, tắt điện thoại coi tin nhắn nhanh!”

Người kia chỉ nói vài chữ rồi tắt máy. Cũng tưởng có chuyện gì quan trọng, hân lập tức mở tin nhắn ra xem, ba tin nhắn, đều là của nó.

“Chó con, đọc rõ trả lời, hú hú”

“Chị An với má mày có ở nhà không vậy chó con?”

“Đmm, đâu rồi? 9-10h sáng rồi mà còn ngủ hả? Dậy trả lời tin nhắn của tao nhanh coi”

Nghe hơi tới mẹ và chị An, hân lại tiếp tục nghĩ có chuyện quan trọng nên trả lời liền sau đó.

“Không. Có mình tao ở nhà à. Chi vậy cún?”

Tin nhắn hồi âm của nó đến lập tức.

“Không có chi. Nhà tao đi hết rồi, cô giúp việc cũng về quê. Tưởng có cô với chị An tao qua ăn ké, đói bụng vl ra à~”

Hân: ”Mắc gì có tao mày không qua ăn ké được. Hỏi hai người kia chi?”

Nó: “Mày làm gì biết nấu cơm mà ăn ké @@ Có mày như không”

Hân: “Vậy đi ăn tiệm đi”

Nó: “Làm biếng đi một mình lắm”

Hắn: “Nhìn đói đi, mệt ghê -_-”

Nó: “Haizz”

Hắn quăng điện thoại qua một bên, tiếp tục xem TV. Nhưng rồi lại không tập trung được như nãy giờ nữa. Ngẩng đầu nhìn đồng hồ, sắp đến giờ hắn hẹn đi chơi với tụi bạn rồi. Khẽ thở dài, cầm lấy điện thoại một lần nữa, nhấn tin báo tụi bạn đi không được. Rồi lại nhấn vào số điện thoại quen thuộc, gọi nó báo chuẩn bị quần áo hắn chờ đi ăn. Ủa, hắn cứ lăm bằm, chắc kiếp trước mắc nợ nó nên giờ phải vậy đây nè. Thương quá~~

~~Chap này tào lao quá >_< ba mẩu chuyện ít có liên quan ghê~~~ Tội vui về nha mấy bạn ^^

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Tung Tung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Gặp Lại Người Quen

-Sao buồn vậy hai đứa?

Tại khu vực ăn uống của rạp chiếu phim, một cô gái trẻ trung bước vào với gương mặt trang điểm kỹ lưỡng cùng bộ quần áo khá “thoáng mát”. Cô gái tiến đến bàn của hai người nọ, hẳn là họ khá thân thiết, nhưng hình như bộ dạng sáng khoái, tươi vui của cô lại trái ngược hoàn toàn với hai gương mặt ủ dột chán chường kia.

-Má. Biết rồi còn hỏi nữa. Có mình anh Tín của mày là chưa bị con kia cướp thôi.

Cô gái đầu tiên cất giọng tỏ vẻ không hài lòng. Nghe đến đây chắc mọi người nhớ ba cô gái này rồi chứ?

-Vậy nên mới còn vác bộ mặt hơn hờ này rủ đi chơi đó thôi. Má nó -_-

Cô gái thứ hai cũng không vừa. Vừa nói vừa chửi thề kia mới đúng là tính cách thật của cô ta. Điều bộ này trái hẳn với ngày thường khi ở trước mặt người khác. Còn đâu hiền dịu nè?

-Thôi. Im giùm cái đi hai con điên. Làm như lỗi của tao vậy. Mới tới mà chửi như đúng rồi vậy.

Người mới đến_ Tiên_ ngồi phịch xuống chiếc ghế ở giữa Dung và Khánh, chuẩn bị tâm lý nghe hai người đó than vãn.

-Buzzz. Giờ tao phải làm sao??? Con Trần nó quen Duy rồi kìa, tao không chấp nhận.

-Me too. Cái bánh rán nhân đậu đỏ kia không xứng với Khang. Con mập đó làm sao có thể chứ? Fuckkk...

(Heo= bánh rán nhân đậu đỏ. Bạn Dung nói chuyện hài hước vãi bò ra >.< Cơ mà chửi thề dữ quá)

-Than hoài mệt quá! Vài bữa chia tay thôi chứ có gì mà căng thẳng vậy?

Tiên thảnh thơi vuốt tóc, đúng như dự đoán, vừa ngồi xuống là hai mẹ kia thi nhau than thở. Nghe mãi thuộc lòng.

-Mày không lo Tín của mày bị con kia giành à?

Dung đột nhiên chuyển qua chuyện của Tiên khiến nhò đơ tại chỗ.

-Hhhhh, không có đâu. Hai người đó vậy thôi chứ ở gần không hợp. Xáp lại thế nào cũng có cãi lộn à.

Tiên cười giả lả. Trong lòng nhò luôn nghĩ bạn Tín lạnh lùng boy (khùng khùng boy thì có) như thế chắc chắn sẽ không hợp với đứa tung tung như nó đâu. Thế nên không cần lo lắng, cứ bình tĩnh.

-Vậy chứ cái kia gọi là gì? Nhìn đi!!

Theo hướng Khánh chỉ, từ đằng xa, có hai người tràn đầy vui vẻ tiến vào đây. Rất quen thuộc, nam sơ mi trắng, quần jean đen, nữ mặc yếm cùng áo thun trắng nốt. Hai người đi chung tạo nên một sự hài hòa nhẹ, trông thật hạnh phúc~

-Chào lớp trưởng!!

Vừa đến gần, Tiên liền gọi nó. Với mục đích chủ yếu là gây sự chú ý cho hấn.

À, chuyện là hai bạn nhỏ này đi ăn rồi tình cờ thấy poster phim mới nên vào xem luôn. Không ngờ lại gặp ba người kia ở đây. Nó nghe giọng thì biết ai rồi nhưng vẫn lơ đãng, vô tư đi tiếp, không thèm để ý chút xíu nào đến họ. Hấn thì không cần nói rồi, bước nhanh theo nó để tránh cái sự phiền phức mang tên Tiên kia. Cả hai thông thả đi vào phòng chiếu trước sự bức tức của mấy nhỏ.

-Đi!!

Tiên nóng giận kéo hai đứa bạn đứng dậy.

-Đi đâu?

Cả hai không vừa ý. Đang thưởng thức đồ uống ngon lành lại bị kéo đi, rõ ràng phim họ chọn ba mươi phút nữa mới chiếu mà.

-Theo hai người kia. Không thể để vậy được.

Tiên cực khó chịu, bỏ mặc hai đứa bạn đang thắc mắc, chạy theo hấn và nó vào phòng chiếu bộ phim nó chọn. Dung và Khánh không đành lòng để nhỏ đi một mình nên cũng theo vào, nhưng cái chính nhất là vào chung để xem kịch vui giữa ba người kia kia.

Và thật may mắn, hai ghế bên cạnh nó và hấn đều đã có người ngồi nên nhóm kia đành chọn ghế sau lưng. Vậy là diễn ra cảnh tượng ba người đằng sau thay vì tập trung xem phim lại tập trung vào “soi” hai người phía trước. Mà hai người trước chỉ chú ý đến xem và ăn nên chẳng thèm để ý gì. Thế là lần nữa làm bạn Tiên tức giận vì sự khinh bỉ này nên bạn ấy ra sức nói chuyện thật to để gây sự chú ý. Đáng tiếc, không những không được Wind để mắt tới mà còn làm mọi người xung quanh khó chịu nhắc nhở nhiều lần. Nếu không phải hai người bạn ra sức bịt miệng nhỏ lại thì chắc đã bị mời ra ngoài vì tội làm ồn rồi.

Gần chín mươi phút chiếu phim trôi qua nhanh chóng, nhưng với ai đó lại dài như cả thế kỉ. Cuối cùng, khoảnh khắc mà Tiên hằng mong đợi đã đến, Sún sau khi xem phim xong liền vào toilet, để lại mình bạn Wind đứng bơ vơ ở ngoài. Không để lỡ thời cơ, và cứ nghĩ đây là cơ hội trời tạo cho mình, Tiên nhanh chóng bước đến, dùng giọng ngọt ngào dịu dàng nhất có thể để mở lời chào.

-Chào... chào Tín!

-Ừm, chào.

Wind mặt ngoài không cảm xúc, đầu không muốn tiếp xúc nhưng vẫn ráng chào lại để giữ phép lịch sự (có lịch sự hồi nào đâu mà giữ với không -_-)

-Đi xem phim hả?

Được chào lại, Tiên hớn hở hỏi tiếp. Mà dường như vui quá hay sao mà câu hỏi không được bình thường cho lắm. Chả nhẽ vào rạp chiếu phim để đi boi à??

-Ừm.

Trả lời ngắn gọn, ý muốn đuổi khéo nhưng đối phương không biết hoặc giả vờ mặt dày đêch thêm biết =)))

-Đạo này rảnh nhỉ?

Vẫn kiên trì hỏi, cơ hội ngàn năm có một để tiếp cận một mình đối phương mà.

-Ừm. Hè mà.

Bạn Wind vẫn giữ vẻ lạnh lạnh ngầu ngầu đó. Nhưng có ai biết trong lòng đang muốn xách chổi ra đuổi con này biến đi cho đẹp trời đâu.

-Vậy hôm nào mình đi chơi được không?

Rất dửng dưng, táo bạo mời Wind đi chơi. Trong lòng đang ấp ủ từng tia hi vọng bé nhỏ.

-Xin lỗi. Nhưng không được.

Trả lời rất nhanh chóng, không mấy may nghĩ ngợi. gương mặt vẫn vậy, không hề bối rối hay ấp úng, làm cho người ta không còn chút vọng tưởng nào nữa.

-Tại sao?

Sự thất vọng biểu hiện rõ trên từng nét mặt. Nhưng nhỏ vẫn muốn biết lí do người con trai này thẳng thắn từ chối lời mời của mình. Có nhiều cách để từ chối mà, sao lại dùng cách chặt đứt ngay tia hi vọng của nhỏ chứ. Là người ta không có cảm xúc hay toàn bộ cảm xúc ấy đã dành cho người con gái khác mất rồi?

-Chó ới chị xong rồi đây!!!

Tiếng nó lạnh lạnh cất lên. Chẳng hiểu là mới từ toilet ra hay đứng rình này giờ rồi bay ra cứu cánh hần nữa. Nhưng dù thế nào, sự xuất hiện của nó cũng rất đúng lúc, phá giải thế bí như lúc này. Như vớ được phao, hần nhanh chóng kéo nó đi, bỏ lại Tiên uy khuất đứng đó. Nhỏ chẳng biết mình nên khóc hay nên cười nữa. Cần khóc cho cái hành động bỏ đi không lời giải thích của hần hay cười vì sự ngu ngốc đến tột cùng của nhỏ đây?

-Nói chuyện với gái đồ ha? Ghê ha?

Đương nhiên, nó biết hần nói chuyện với ai. Thế là trong quá trình bị kéo đi, nó dùng giọng điệu hết sức khinh bỉ ra trêu chọc.

-Ghen hả?

Hần đâu có vừa. Dùng gương mặt không thể đều hơn ra thăm dò ngược lại.

-Chị đểch có dư thời gian mà đi ghen với thứ bán “trái cây” đó đâu.

-“Bưởi”?? Cưng lầy quá rồi!!

Hiểu ý hai bạn này không mọi người???

-Vâng, có khi dứa nước hay dưa hấu gì đó mới vừa với bạn ấy.

Sún cười nham hiểm, à không, là cười man rợ >.< Quá lầy.

-Kệ người ta đi má ơi. Má không có nên GATO à?

Wind vờ đánh giá từ đầu đến móng chân nó. Quả là không có gì để trưng bày nữa hướng chỉ là “buôn bán” như người ta.

-Phấn cho chế!!!!

Tiếng cười giòn giã của cả hai vang vọng cả khu. Mọi người cho rằng đó là nụ cười của hạnh phúc và vui sướng. Nhưng có người, giấu rất nhiều thứ vào trong nụ cười, muốn tạo cho nhau từng hồi ức đẹp, trước khi những điều đó đều trở nên xa xôi...

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Từng Từng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Lần Cuối...

-Sao đây này?

Dung hỏi Khánh, lúc này cả ba nhỏ đều đang ở nhà Tiên. Trái ngược với lúc xem phim, cả người Tiên đơ hần ra, mặt như vô hồn. Về tự tin cùng hấu thắng trước giờ biến mất, nhường chỗ cho sự trầm lắng, tĩnh mịch. Với tình hình hiện giờ, hai người kia chẳng biết nói năng hay khuyên bảo thế nào. Hồi sáng còn thần nhiên, thanh thoi an ủi hai đứa kia mà giờ quay 180° thành vậy rồi. Ôi, cuộc đời thật lắm bất ngờ!

-Mày hỏi tao tao biết hỏi ai?

Khánh cũng bối rối không kém gì Dung. Tiên bình thường tự cao tự đại không ai bằng, đến lúc buồn thì ủ rũ như tảo bôn ba năm không khỏi. Haizz.

-Tao bối rối quá!!

-Quá bối rối!! Buồn chuyện của tao chưa đủ hay sao mà giờ còn mèm buồn giùm luôn chuyện của nó >.<

Dung và Khánh lắc đầu ngao ngán nhìn con “robot sống” kia. Bỗng nhiên, con “robot sống” ấy mở miệng nói chuyện.

-Hay... mình thử lần cuối nha??

-Thử? Chuyện gì?

-Chuyện... tình cảm... với ba người kia.

Bằng vẻ mặt mong chờ, Tiên liếc mắt đoán chừng câu trả lời của hai đứa bạn.

-Lần cuối? Ý mày là sao?

Họ ngạc nhiên, và chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

-Ừm... là giống như cho mình cơ hội cuối. Thử làm cái gì đó... xem mình có thể thay đổi được gì... trong lòng người ta không?

Tiên giải thích, không cụ thể lắm song vẫn hiểu được. Tuy nhiên, để nói ra điều này, nhỏ phải đấu tranh tư tưởng rất nhiều.

-Tại sao phải làm vậy? Không lẽ... chỉ vì chuyện lúc nãy thôi à?

Khánh chất vấn. Thực sự không hiểu trong đầu nhỏ đang chứa cái gì nữa, không giống mọi ngày chút nào.

Tiên không có câu trả lời. Đúng là lúc nãy nhỏ đau lòng chết đi được. Nhưng chuyện thế này đã xảy ra một vài lần rồi mà. Đó giờ có làm nhỏ phải bận tâm nhiều đến như vậy đâu. Chỉ là tự dưng khi nãy... giống như có ai đâm vào đầu nhỏ và khuyên nhỏ nên thức tỉnh đi, thứ tình cảm này không có kết quả gì tốt đẹp đâu. Trong một thoáng, nhỏ đã nghĩ hay là mình buông xuôi? Nhưng lại giống như có một lời nói khác, bảo rằng chưa thử đến cùng thì làm sao bỏ cuộc được? Vậy là, nhỏ đưa ra quyết định như trên, muốn làm một cái gì đó, để sau này nhớ lại sẽ không phải hối tiếc.

-Quyết định sao tùy bây. Nhưng tao sẽ thử.

Tiên khẳng định chắc nịch rồi nằm phịch xuống giường. Kế bên, Dung và Khánh trao đổi ánh mắt với nhau. Rồi, như cùng suy nghĩ, cả hai ngẫm đồng ý bằng cách nằm xuống cạnh Tiên.

-Rồi mày định làm gì?

Dung hỏi, muốn biết cụ thể kế hoạch này. Nó quan trọng lắm chứ.

-Làm giống phim hả?

Khánh cũng tò mò không kém.

-Thuê người đánh ghen hả? Đánh sao cho hư mặt mũi rồi mình xông vô giành trai lại hả?

Lại là Dung, với ý tưởng từ trong bộ phim vừa mới xem.

-Hay tạt axit? Cũng hủy dung nhan đó.

Khánh cũng đề xuất, vẫn ý tưởng từ phim.

-Rồi lột da, theo thịt tụi nó.

-Vật lông nữa >_<

(Đang bàn cách mần thịt heo đấy -.-)

-Hai con khủng này. Đánh ghen với tạt axit rồi vô tù bóc lịch hả?

Tiên nhăn nhó, chặn miệng hai đứa bạn trước khi tụi nó có thêm bất kì đề xuất nào nữa.

-Ừm. Dzo đó là an toàn tuyệt đối. Tường đá chống đạn, camera chống trộm, lực lượng canh phòng 24/7, bao ăn, bao uống, bao ngủ, bao ở, bao luôn giấy đi toilet. Khuyến mãi thêm hai bộ quần áo sọc ngang thời trang suốt bốn mùa.

Khánh đến giờ huyền thuyên, mang dịch vụ “đi tù” ra giới thiệu cho bạn bè bốn phương. Haizz, chắc bà này thấy Hero khủng khủng giống mình nên đề ý nhỏ? Không may là bạn Hero bị bạn Mimi khủng khủng tóm lấy trước rồi. Tội thật ~~~

-Đm. Ngưng giỡn. Có làm gì thì cũng vẫn minh hiện đại một chút, không lẽ hờ tị ra là kêu người đập chửi như trên phim à? Coi riết nhiệm sao??

Tiên lại nổi nóng. Nói chuyện với hai con này khó giữ được bình tĩnh lắm.

-Văn minh hiện đại? Bắt cóc qua Trung Quốc mần thịt làm nhân bánh bao hay bán qua Lào làm lao công chùi toilet?

Dung nhanh nhẩu ra ý kiến. Sở trường của bà này là tưởng tượng ra chuyện tào lao mà.

-Chuồn thuốc mê rồi đem qua Thái Lan làm phẫu thuật chuyển giới?

Đây là ý kiến đầy “sáng suốt” của Khánh.

Như thường lệ, sau khi tập luyện cùng ban nhạc, Hero đều sang quán cà phê nơi Mini đang làm việc. Hero ngồi đó, gọi thức uống tùy hứng rồi mở điện thoại chơi game hoặc soạn một vài giai điệu cho ban nhạc của mình. Thỉnh thoảng, Hero ngẩng mặt khỏi màn hình, đảo mắt tìm kiếm bóng hình nhỏ nhắn đang vui vẻ làm việc kia rồi mỉm cười tiếp tục. Có đôi lúc, cậu ngẩng mặt lên lại thấy cô gái của mình đứng cạnh bên đó, chăm chú quan sát màn hình lúc quán vắng khách. Bất gặp ánh mắt của Hero, nhỏ sẽ nhón miệng cười và đưa tay ra lấy mấy thanh kẹo cậu chuẩn bị sẵn. Rồi đợi đến lúc nhỏ tan ca, hai đứa cùng nhau đi ăn nhẹ vài thứ hoặc dạo mấy vòng thành phố nếu còn sớm.

Hôm nay, như bao ngày trước, Hero vẫn đến quán. Chỉ có điều trẻ hơn thường. Hero hướng đến bàn quen thuộc trong góc. Vừa ngồi xuống, liền có một cô gái tiến lại gần. Cô gái đó e thẹn chào rồi chọn ngồi bàn trống kế đó. Hero cũng theo lịch sự chào lại rồi chăm chú vào laptop trong khi đợi Mini sang đây lấy nước cho mình. Cô gái kia cũng không nói gì thêm, từ trong túi xách lấy ra quyển bài tập rồi chăm chú làm. Nhưng, đôi lúc ánh mắt lại hướng sang bàn Hero. Người bị nhìn đương nhiên không hề hay biết, người biết chỉ là một người khác cũng thỉnh-thoảng-ngó-sang thôi.

Giờ tan ca, hai đứa cùng nhau về. Cô gái đó cũng dọn dẹp sách vở ra về theo. Mini, sau nhiều lần nhìn thấy này giờ, thoáng nghi hoặc. Nhưng rồi lại vui vẻ ăn uống bình thường. Hero cũng chẳng nghĩ hay bận tâm gì đến cả.

Ngày tiếp theo, Hero đến, cùng lúc với cô gái kia. Không nhanh không chậm, hai người ngồi đúng vị trí, làm những công việc như hôm qua. Mini cũng nhìn thấy, trong lòng bỗng dâng lên một dự cảm xấu của con gái. Thế nhưng nhỏ cho rằng mình nghĩ nhiều rồi nên thôi, không đề cập về nó khi nói chuyện với Hero.

Ngày thứ ba, Hero đi biểu diễn cùng nhóm nhạc nên không tới được. Tuy nhiên, cô gái kia vẫn đến. Lúc này, Mini cảm thấy trước kia mình nghĩ quá nhiều rồi. Nhỏ xua tan ý nghĩ kì quặc mấy hôm nay rồi vui vẻ làm việc, không thêm chú ý đến cô gái đó nữa. Và cũng do đó, Mini không hề phát hiện ra những ánh mắt khó hiểu của người kia hướng đến mình.

-Hôm nay bạn trai không đến đón hả cưng?

Tiếng của chị Trang phục vụ chung Mini chộc ghẹo lúc cả hai đang rảnh rỗi. Trong quán, Mini thân với chị ấy nhất nên chị biết khá rõ về mối quan hệ của hai người. Mà không, dù không thân cũng vậy thôi. Cả đám phục vụ ở đây ai chẳng biết cả hai là một đôi, hôm nay không người này chộc ghẹo thì hôm kia cũng có người khác ghẹo chộc à~

-Hihi. Nay bạn rồi chị, chắc không qua đây đâu.

Mini cười hi hi đáp lại. Nhỏ thân thiện dễ gần nên ai cũng quý mến. Bề ngoài năng động đáng yêu nên có khối anh đề ý, may mà hàng ngày Hero đều túc trực ở đây “khắc định chủ quyền” nên không ai may mắn thể hiện ý đồ gì.

-Đi biểu diễn hả? Giỏi ghê ta! Bạn trai vừa đẹp vừa giỏi vậy phải giữ cho kĩ đó nha chưa.

Mấy phục vụ nữ tranh thủ vắng khách cũng đến góp vui, mỗi người một câu khiến Mini đỏ cả mặt, cứ cười cười không đáp lời nào.

-À mà nhỏ đó bạn cưng hả?

Vài người khách bước vào, đứng khu vực phục vụ của đám người kia nên họ tản ra nhanh chóng. Lúc đó, chị Trang mới nhớ ra vài chuyện.

-Ai chị?

-Nhỏ ngồi bàn trong góc kia á.

Chị Trang vừa nói vừa chỉ tay ra. Mini dõi theo cánh tay chị. À, là bàn của cô gái kia. Cơ mà nhỏ đâu biết đó là ai?

-Đâu phải. Sao chị nghĩ bạn em?

-Không phải hả? Sao chị thấy nó thường nhìn cưng lắm.

Hử? Nhìn nhỏ? Sao nhỏ không biết nhỉ? À mà tại sao lại phải nhìn nhỏ, đâu có quen biết gì đâu ta? Mini càng nghĩ càng lạ, im lặng này giờ không đáp.

-Chắc nhỏ đó thích em đó. Hahaha, chắc mai phải nói bé đẹp trai kia canh chừng cẩn thận rồi. Hết trai đến gái cũng mê, haizz.

Một chị phục vụ khác xen vào. À, hình như chị này cực thích đam mỹ bách hợp, loại chuyện này khiến chị ấy thích thú không ngừng.

-Kìa, mới nhắc là tới liền kìa kìa.

Mini lập tức bị tiếng reo của ai đó làm chú ý. Nhỏ nhìn ra cửa. Là Hero đến. Hôm nay vì đi biểu diễn nên Hero đặc biệt bánh trai hơn ngày thường. Nhìn thấy trong đó có ẩn chứa khí chất của một ngôi sao thực thụ. Hero bước vào, câu dẫn khá nhiều ánh mắt của những cô gái đang ngồi, quả thực là mê người mà.

Bước đến gần Mini, Hero khẽ cười, nhỏ biết, hôm nay cậu đang rất hài lòng với buổi diễn.

-Ngồi đó đợi nha.

Cất tiếng chào mấy người phục vụ mình quen biết xong. Hero véo má Mini rồi chỉ tay về chỗ cũ, ý muốn nói hôm nay vẫn về cùng nhỏ.

-À quên, có người tặng.

Trước khi bước qua kia, Hero sực nhớ ra món quà trong túi áo khoác. Lúc này biểu diễn được vài người, cứ cho là hâm mộ rồi tặng đi. Là chocolate. Hero đưa cho Mini ăn, nhỏ cười toe toét. Nhưng mà nghĩ lại, là của người hâm mộ tặng cho Hero nên cứ để tí về hai đứa cùng ăn sẽ vui hơn.

Hero qua bàn kia ngồi rồi, Mini cất hộp chocolate vào túi áo. Lúc ngẩng lên, hình như cả trăm con mắt đang nhìn chăm chăm vào nhỏ. WTF? Có bạn trai như vậy hình như quá nổi bật rồi, nhìn đồng ánh mắt vừa hâm mộ vừa ghen tị kia đi rồi cảm nhận a~

Dù vậy, Mini vẫn quan tâm đến chuyện lúc này chị Trang nói. Trộm nhìn sang hai bàn kia chút, hình như cô gái kia nói gì với Hero? Hero có đáp lại, ừm, còn vừa đáp vừa cười nữa chứ. Thôi được rồi, tí nữa về nhỏ cứ hỏi Hero một chút là biết. Giữ tâm trạng nghi hoặc này mãi thực sự là không ổn đâu.

..

-Nay vui lắm hả?

Như cũ, Hero chờ Mini đi ăn trước khi về. Vừa gọi món xong, Mini tươi cười hỏi về ngày hôm nay của Hero.

-Yes yes. Hôm nay xong còn được mời đi diễn ở show lớn nữa. Thấy tao giỏi chưa?

Hero phấn khích kể lại. Giọng điệu hết như một đứa trẻ lần đầu được ba mẹ dẫn đi chơi vậy. Phải nói là sung sướng cực kì.

-Giỏi. Há miệng ra chị thưởng nè.

Mini bóc vỏ chocolate ra đút cho Hero ăn, tâm trạng vui vẻ y như cậu.

-Tuần sau tao phải đi tới 5 ngày. Nhưng mà yên tâm, tao diễn xong là qua bên quán liền, khỏi lo tao đi chơi với người khác he.

Mới vừa này là giọng điệu thích thú sung sướng. Giờ chuyển ngay sang giọng nghiêm túc, cẩn trọng quan sát về mặt đối phương.

-Mày nghĩ tao ghen à?

Mini hỏi, mặt không đổi sắc.

-Chính xác. Vợ ở nhà một mình dễ nảy sinh tâm lí ghen tuông lắm, chồng trước khi đi phải cố gắng tạo niềm tin.

Nói năng cực kì hùng hồn. Vậy thôi chứ mục đích chính là chọc cười người ta đó.

-Ngưng tào lao. Mày đi luôn tao cũng không tiếc chứ ở đó mà ghen tuông.

Mini cười thách thức. Nói vậy chứ cũng hơi lo lo, lúc này Hero bước vô quán là ánh mắt người ta nhìn như sói đói lâu năm nay thấy mồi vậy. Dám chắc ngoài chỗ khác người ta cũng nhìn y như vậy. Uầy, lại khó chịu nữa rồi.

-Thôi đừng dối lòng. Anh đây hiểu hết.

Hero hình như cũng thấy vẻ lo lắng ngầm ẩn của Mini nên được đà chọc tới. Và cũng tội, sau đó cả chục viên chocolate trong tay Mini chui thẳng vào miệng Hero mà chưa hề có sự báo trước...

-Ê nè!

-Giữ vợ?

Hero nịnh hót lấy nước đút cho Mini uống, vừa đó thức ăn cũng được đưa ra bàn.

-Nhỏ ngồi bàn kế mày...

-Nhỏ ngồi kế tao trong quán cà phê chứ gì? Tên Trâm, bạn gái của anh Phúc nhóm tao á. Ghen hả vợ? Tao biết mà hahaha.

-Shít. Ghen con khi.

Mini phản ứng ngay với thái độ bồn chồn của Hero bằng hành động nhét đầy ứ đồ ăn vào miệng cậu. Tội nghiệp Hero, từ đó đến lúc về không dám nói giỡn thêm một lần nào nữa. Còn Mini, gỡ được nút thắt rắc rối trong lòng mấy ngày nay nên rất an lòng. Chăm chỉ đút đồ ăn cho Hero cả buổi làm người kia nghi hoặc không biết có chuyện gì nhưng lại sợ không dám hỏi bất cứ thứ gì cả. Đây có phải điển hình của đàn ông sợ vợ không nhờ?

Chương 54: Chương 54

Một buổi sáng.

Tò về quê thăm ngoại. Heo không có người đi học nấu ăn chung sinh ra buồn chán. Quyết định nghỉ luôn ngày hôm đó để đi thăm thú phố phường. Băn khoăn suy nghĩ mãi không biết nên đi đâu, vậy là chạy sang quán cà phê nơi Mini đang làm việc. Vừa hay ngay lúc Mini ra ca trực, thêm cả Hero bạn đi diễn nên cả buổi ấy hai đứa rảnh rỗi hủ hỉ tám cả đồng chuyện trên trời dưới đất.

Đối tượng đầu tiên được hai bà tám ấy nhắc đến là bạn Sún và bạn Wind đang tay trong tay, chân cầm chân vì vụ muôn nơi kia.

Cả hai người đều cho rằng Sún có điều kì lạ. Đi du lịch mà ngày nào cũng điện thoại về “báo cáo” cho mấy đứa kia. Nào là chuyện hôm nay đi đâu, ăn gì, chụp được bao nhiêu hình, nói chuyện với bao nhiêu người, vào toilet bao nhiêu lần, thay bao nhiêu bộ quần áo... Nói chung là toàn những chuyện không liên quan đến tụi này và tụi này cũng không hề muốn nghe. Nhưng mà có nói có chửi có rủa thế nào thì nó vẫn cứ gọi, đến hẹn lại điện, đến giờ lại sửa huyền thuyên những chuyện méo ai quan tâm đến.

-Ủầy, về vấn đề này ta nghĩ con bánh bèo đó đang đến chu kỳ sinh lí nên tâm lí biến chất đó mà. Tí ti nghĩ sao về vấn đề này đây?

Heo, trong vai tiểu cô nương qua đường đang nghiên cứu hành vi của con Sún bánh bèo. Sau một hồi suy luận, suy tới suy lui suy xuôi xuy xéo xuy méo đã rút ra kết luận này.

-Ta cũng nghĩ như muội. Cơ mà, chả lẽ cái chu kỳ của con nhỏ đó kéo dài hơn nửa tháng sao? Thời gian nó ám ta đã tròn 16 ngày đêm rồi tiểu muội muội à~

Mini, tỏ ra vô cùng thâm sâu triết lí, “vuốt râu bứt tóc” nhớ lại quãng thời gian đã, đang và sẽ tiếp tục bị ám đó.

-Hay là đang ngập tràn hạnh phúc sinh ra tâm lí cuồng loạn? Hạnh phúc quá không có chỗ bộc phát nên tìm đến tí muội của chúng ta?

Heo lại tiếp tục suy diễn. Đầu biết rằng cách đó vài trăm kí lô mét, có người liên tục hắt xì mà không hiểu nguyên nhân là thể méo nào?

-Con bánh bèo đó đang hạnh phúc vậy chắc thằng bánh xèo kia cũng phải hạnh phúc. Muội với ta về hỏi phu quân xem bọn họ có xảy ra tình trạng như chúng ta không rồi tìm kế sách nữa nhĩ?

-Được, tí ti.

-Vậy chúng ta ngưng chủ đề này ở đây đi nhé. Mấy cái chuyện tào lao này xen vào nào làm đảo lộn hệ thần kinh trung ương của ta hết rồi, cứ thế mãi ta sẽ phát điên mất với con bánh bèo vô năng đó mất.

-Nhất trí. Đạo này muội ăn nhiều quá nên não bị đồ ăn tấn công dồn dập, chất xám bị đồ ăn xâm chiếm hết chỗ ở rồi. Nay thêm chuyện này nữa chắc não của muội rách vali đi chơi luôn quá.

Heo thở dài rồi cầm lấy ly cappuccino nhấp nháp. Ở xa xa kia, người nãy giờ đang được nhắc đến vẫn đang băn khoăn xem tối nay nên kể chuyện gì cho tụi bạn.

-Ăn cỡ như mày mai một thằng Tò bỏ là không đứa nào dám hót đầu đó. Bớt bớt lại đi chị hai à.

Tuồng kịch tí muội đến đây cũng kết thúc. Mini liếc xéo Heo khi thấy nhỏ cứ mãi lo chuyện ăn ăn uống uống.

-Xí. Mà nhắc mới nhớ chuyện này nè mày.

-Chuyện gì? Kể mị nghe?

—Tui là vạch phân cách để kể câu chuyện—

Là chuyện của cả tuần nay. Trong lớp học nấu ăn của Heo và Tò xuất hiện một học viên mới. Là nam, trạc tuổi hai đứa, khá đẹp trai. Cũng sẽ chẳng có chuyện gì lạ để khiến Heo quan tâm nếu như chàng trai đó một mực đòi làm bếp bên cạnh Heo và Tò. Ngày nào cũng vậy, chàng trai đó đều đứng trước cửa lớp đợi hai đứa cùng vào hết như bạn bè lâu năm. Trong lúc học cực kì tích cực giúp đỡ luôn. Kiểu như chỉ gặp một vấn đề nhỏ như kích thước của nguyên tử cũng ráng biến nó thành chuyện lớn như ảnh hưởng của bom hạt nhân rồi xắn tay móc óc ra giúp giải quyết vấn đề. Thành thật mà nói thì người đó quá sức phiền phức.

Tò và Heo gặp chuyện thế cũng không biểu hiện thái độ gì, hai đứa cũng không nói gì với nhau. Thế nhưng Heo thấy, có lẽ Tò nghĩ tên đó thích Heo mất rồi. Chỉ có điều... Heo lại nghĩ hoàn toàn ngược lại.

—Tui là vạch cách quay lại đề tài bàn tán của hai bà tám—

-Hahaha. Ý mày là thằng đó thích thằng Tò hà? Ôi trời ơi, hahaha!!!!

Mini đập bàn đập ghế cười. Ôi mẹ ơi, thú vị, quá thú vị rồi.

-Tao thấy vậy thật mà. Mày không thấy ánh mắt nó nhìn thằng Tò đâu, ánh mắt... không còn gì để miêu tả nữa. Gọi là gì ta... ừm... chắc là ánh mắt chân tình á.

Heo vừa nói vừa cố nhớ lại. Đồng thời trong đầu tiếp tục vang lên luồng suy nghĩ mấy ngày nay: Có khi nào Tò bỏ nhỏ theo tên đó không?

-Chuyện này mày qua thỉnh giáo con Sứa í. Đảm bảo nó sẽ cho mày câu trả lời thông suốt. Mà có khi nó còn bỏ học thêm qua đó cùng mày tìm hiểu sâu sắc kĩ càng về vấn đề này nga.

Mini sáng suốt đề xuất. Thêm một người nữa ở chỗ khác hắt hơi liên tiếp. Haizz!

-Được rồi. Bỏ qua bỏ qua. Nói chuyện mày đi?

-Chuyện gì?

Mini chống cằm ngây thơ hỏi. Ứ ừ, là con mấm Heo tự chạy sang đây đòi tám cơ mà, sao giờ đòi nói chuyện của nhỏ vậy ta @@

-Hihi, là cảm giác bạn gái của người sắp nổi tiếng í?

Heo cười mỉm hỏi thăm. Ai daa, nếu sau này Hero là người nổi tiếng thì Heo sẽ được thom lây đó nha. Nhỏ sẽ được xem là bạn của người nổi tiếng đó~~
Thật thích quá đi.

-Đù!! Người nổi tiếng hồi nào vậy chời?

Mini không thừa nhận chuyện bạn gái của người nổi tiếng. Chính xác hơn là nhỏ chưa từng nghĩ đến chuyện đó. Có một ngày Hero sẽ nổi tiếng sao? Vậy lúc đó nhỏ sẽ như thế nào nhỉ? Nở mày nở mặt hay sao đây? Biết chắc rằng lúc đó Hero sẽ cực kì vui sướng, nhỏ cũng vui mừng vì Hero. Nhưng mà liệu... À mà thôi, không nghĩ đến mấy cái phim truyền hình kia nữa, xem nhiều quá làm rồi.

-Chưa. Nhưng mà chắc chắn sẽ vậy.

-Cung nghĩ nhiều quá rồi. Hahaha, tới đó được đi rồi nói tiếp.

Hai đứa cùng cười. Lại cho qua chuyện này, nói tiếp chủ đề khác cho đến khi cơn mưa ập đến. Mưa không lớn, thoáng đến rồi nhanh đi. Như cuộc đời học trò, bước đến lại bước đi, nhanh thật...

Khách sạn cạnh biển.

Tối, từng đợt gió thổi qua. Gió mang mùi vị biển, mặn mà và bình yên đến diệu kì. Từ trên ban công của tòa nhà nhìn xuống, sóng biển vẫn đánh ào ạt từng đợt, từng đợt một. Biển khá vắng, chỉ vài du khách thả bộ dọc bờ biển quan sát khung cảnh về đêm. Có một hai đôi tình nhân chân trần đi trên cát, họ ghé tai nhau thầm thì gì đó. Có lẽ là những lời hẹn ước dưới khoảng trời bao la yên ả này.

-Lại tìm chuyện kể cho tui nó nghe à?

Đang chìm đắm trong suy tư, giọng nói quen thuộc của ai đó kéo nó về thực tại.

-Đang ngắm biển.

Nó không mặn không nhạt trả lời. Chẳng phủ định hay khẳng định lời hấn nói. Cứ tiếp tục nhìn ra phía trước.

-Có gì hay? Phòng tao không hướng ra biển nên không nhìn được. Nhưng mà vẫn thấy nó bình thường, thích thì xuống ngay dưới đó, nhìn có phải đã hơn không?

-Nói mới nhớ, sao mày qua phòng tao?

Lần nữa, nó chẳng thèm trả lời vấn đề hấn nói tới. Lúc này mới quay sang nhìn, hấn đã bước đến bên cạnh từ lúc nào rồi nữa là.

-Qua mượn chị An đồ sạc điện thoại. Thấy cửa không khóa nên vào luôn =))))

-Rồi mượn chưa?

-Chưa, bà An ngủ rồi.

Hắn đưa mắt đảo quanh phòng. Đi chơi đều là chị An và nó ngủ chung phòng, hắn một phòng kế bên. Giờ này chị An đi chơi mệt rồi nên ngủ trước, còn mình nó đứng ở ban công ngắm cảnh nghỉ ngơi tào lao.

- Vô trong đi, gió thổi lạnh đó.

Hắn nhắc nhở. Nó quay đầu sang nhìn, hồi lâu chưa đáp.

- Xuống dưới chơi không mày?

Bỗng nhiên nó hỏi, khi hắn vừa định quay đi làm gì đó.

- Hử? Đi làm gì?

- Lượn vô sò.

Nó đáp chắc nịch. Ánh mắt tràn đầy mong chờ nhìn hắn, thấy đó ai cũng xiêu lòng làm theo.

- Âm trần hả? Giờ này thấy đường đâu mà lượn?

Trái lại với vẻ hào hứng mong chờ của nó. Hắn nhìn nó như thể người ngoài hành tinh vừa đáp xuống liền chạy tới xin chữ kí hắn vậy.

- Vậy đi ngắm biển. Mày nói xuống dưới nhìn mới đã mà.

- Mày điên quá rồi =”=

Hắn nói rồi đi thẳng ra cửa. Nó thất vọng nhìn theo, haizz, không lẽ nó điên thật sao ta? Cơ mà nó muốn xuống đó thử quá, nhưng không dám đi một mình đâu.

- Không đi hả?

Hắn ra tới cửa liền ngoảnh đầu lại. Nói như vậy là đồng ý đi với nó rồi. Ủ uôi, đúng là nói cho có cuối cùng cũng chiều lòng nhau mà.

- Mặc áo khoác vào. Lạnh như vậy đi dễ bị bệnh lắm.

Hắn tiếp tục nói. Còn nó, vui sướng ngập trời nên hắn nói gì cũng nghe theo. Tung tăng lấy áo khoác rồi nhảy nhót ra ngoài theo hắn. Bây giờ chỉ cần gắn hai cái tai giả lên nữa thôi thì nó chẳng khác gì chú cún cưng đang mừng chủ đâu..

Bên ngoài, hai kẻ đang vui vẻ dạo chơi.

Bên trong, có người giả ngủ vừa mở mắt dậy, miệng khen tụi nhỏ lẳng mạn và tâm trí thì đang nhớ sự lẳng mạn bỏ quên bấy lâu nay từ người nào đó. Có phải nhớ người ta lắm rồi không?

Và đằng xa thiệt xa kia, có vài người nào đó đang suy nghĩ.

Chẳng hiểu tại sao đến bây giờ mà vẫn chưa bị ám điện thoại?

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Tung Tung* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Bắt Gian

- A lô anh?

Wind bắt máy điện thoại sau một hồi chuông dài réo rắt. Hôm qua thức khuya đi dạo với nó nên sáng có chút mệt mỏi, ngủ say đến giờ vẫn chưa dậy.

- Khi nào về?

Giọng nam bên kia không rõ vui buồn, một mạch đi thẳng vào vấn đề.

-Ngày mai. Có chuyện gì hả anh?

-Tốt.

Bên kia, Huy có vẻ hài lòng đáp lại, hình như đây đúng là câu trả lời anh mong đợi.

-Humm?

Giọng Wind vẫn còn hơi ngái ngủ, lòng mắng thầm không biết ông anh mình gọi điện có việc gì mà sớm đến vậy.

-Ngày mai về tới rồi kêu xe đưa chị An về thẳng căn hộ riêng của anh.

Giọng điệu vô cùng kiên định. Cứ như đây là một kế hoạch được sắp xếp sẵn chờ ngày thực hiện mà thôi.

-Ok... chị An... ngày mai... HẢ?

-...

-Anh nói cái gì vậy? Chị An gì?

Lúc này Wind hoàn toàn tỉnh táo, mặc dù không biết chuyện gì xảy ra nhưng vẫn vận dụng trí lực giả ngu tất cả.

-Anh mày biết hết rồi. Không cần giấu.

-Biết chuyện gì?

Vẫn tận lực, một mực trung thành giả ngu như khi nhận quà hồi lộ lúc trước.

-An về cách đây ba tháng. Ở nhà chú mày. Đang đi du lịch cùng hai đứa.

-... Anh có giấu điệp?

Đầu dây bên ấy cười lớn. Tất nhiên là vậy rồi. An tí ti cứ ngỡ che giấu vài người quen biết anh Huy là xong chuyện. Đâu có ngờ kể cả bạn chị í cũng làm gián điệp của anh. Anh Huy nhờ vậy mà biết An về Việt Nam, sau đó chị vẫn im lặng không nói gì nên anh cho người đi theo dõi=)))) Và đợi đến lúc An ăn chơi no đủ rồi thì tóm về :)

-Bắt về giùm anh. Anh có chuyện hệ trọng nói cho mày biết.

-Liên quan gì em không?

Wind thờ dãi, mọi chuyện anh Huy đều nắm trong lòng bàn tay hết rồi. Có cựa quậy cũng vô ích. Thôi thì chúc An may mắn lần sau!!

-Cực kì quan trọng.

-Rồi...

Đành thỏa hiệp vậy. Xin lỗi An, xin lỗi món quà lúc trước, tất cả đều do định mệnh mà thôi.

-Kêu Sún bỏ thuốc mê An cho anh. Nói nó nếu làm thì anh tặng vé đi xem concert của idol, không làm thì anh cho kiki lót ngủ bằng cái áo thun có chữ kí của idol nó.

-Anh định làm gì chị An vậy?

Wind nhăn trán, này cũng quá ác rồi đi?

-Hù tí cho sợ chơi thôi. Yên tâm, anh biết chừng mực mà.

-Anh bảo đảm an toàn sau khi hoàn thành nhiệm vụ cho em với con Sún?

-Chắc chắn!

Điện thoại chỉ còn vài tiếng tút ngắn. Ngán ngùi như số phận của bạn An vậy =))) Cũng chúc bạn ra đi an toàn và lành lặn, từ nay bỏ tật giấu giếm chồng đi haaaa

Chap siêu siêu ngắn Truyện ngắn thôi, full dzoi!!! Còn thương thì ủng hộ tui nhé ^^ Yêu lắm lắm luôn nè :)

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Từng Từng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: No Name =))))

Ánh nắng buổi sớm chiều vào làm An tỉnh giấc. Khẽ mấp máy hàng mi, đôi mắt to tròn từ từ mở ra. Nhưng khung cảnh trước mắt hoàn toàn xa lạ. Đây chẳng phải là phòng ngủ của cô. Chuyện gì đang xảy ra thế nhỉ?

Nơi này rất xa lạ. Là một gian phòng rất lớn với màu xanh đen là chủ đạo. Cách bài trí khá đơn giản, nhìn hơi lạnh lẽo. Song, nó lại mang chút hương vị quen thuộc mà cô không tài nào nhớ nổi.

Là ở đâu vậy? Khách sạn ư? Không thể nào. Sáng nay cô cùng hai đứa em đã trả phòng khách sạn để về nhà rồi mà.

Khoan đã! Cô ở đây, vậy hai đứa kia đâu? Hề...

Không được không được. Bình tĩnh nhớ lại nào... Sáng nay, cả ba người cùng trả phòng và lên máy bay về lại thành phố... Xuống máy bay, Wind không chịu về nhà ngay mà đòi sang quán cà phê gần đó uống thư giãn... Trong lúc uống nước, An có vào toilet một lần... Lúc ra thì hai đứa kia ngồi tùm tùm cười mà không chịu khai ra lý do... Sau đó... Ừm.. Chẳng nhớ gì thêm nữa cả.

Rốt cuộc đây là đâu? Tại sao cô lại ở đây? Wind và Sún đâu rồi?

-Lẽ nào... bị bắt cóc sao?

An bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi, có một linh cảm không hề hay ho về chuyện này.

Mà thường thì linh cảm của An rất đúng...

Cơ mà nghĩ lại, bắt cóc ai lại cho sống trong căn phòng to bự còn hơn khách sạn năm sao như thế này?

-Hay là bị đại gia nào tóm được rồi đem về XXX?? Aaaaaaaa!!!!

An không kiềm chế được với suy nghĩ của mình nên bắt giấc la lớn lên. Âm thanh ngay lập tức lọt vào tai người nào đó ở phòng bên cạnh.

Trong khi cô tiếp tục chìm đắm với hàng ngàn suy đoán của mình thì bên ngoài hành lang, có tiếng bước chân đang tiến lại gần. Mãi tới lúc tiếng chân đến ngay cửa phòng, nghe tiếng khóa cửa bật mở, An mới chú ý đến và vô cùng sợ hãi.

Người đó chậm rãi bước vào trong, mùi hương quen thuộc ngày càng rõ rệt. Hóa ra đây là thứ mà cô cảm nhận được lúc vừa tỉnh dậy.

Tiếng bước chân ngày thêm gần, nhịp tim đập cũng ngày càng nhanh. Lúc này mặt cô cứ cúi gằm xuống, không hiểu vì sao chẳng dám ngẩng lên.

Người đó đã đến cạnh giường, đôi mắt mơ hồ liếc nhìn người con gái trước mặt. Đôi môi cong thành một đường khó phát hiện. Vợ à, em cũng biết sợ anh sao?

1s... 2s... 3s.... 1 phút... 2 phút...

Người trước mặt chẳng hề nói câu nào. An lại càng thêm run rẩy. Đây là nhân vật khó chơi nào đây? Muốn gì ở cô hả?

Nhận thấy cúi gằm mặt như thế hoài cũng không phải cách tốt. An cố lấy hết sức bình tĩnh, ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào người đối diện và...

-... Anh..

Nói chẳng nên lời. Có phải cô đang mơ không? Huy làm thế nào mà xuất hiện ở đây được? Quý. Chắc chắn là quý. Cô đang mơ, chỉ là mơ thôi...

-Ừ, là anh!

Choang... Nghe đâu có trong đầu cô có tiếng gì vỡ nát... Lấy tay nhéo má thật mạnh. Đau!!

Là thật sao? Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?

-Về Việt Nam mấy tháng nay vui không?

An nhìn anh trần trối. Anh biết hết rồi sao?

-Hóa ra em không muốn kết hôn tới vậy.

Huy nói tiếp. Hai mắt nhìn An nhẹ như không.

-Em..

-Nếu em đã không muốn đến thế thì thôi vậy. Anh xin lỗi vì đã ép em.

Xong câu. Huy bước nhanh ra khỏi phòng. Vài phút sau, cô nghe tiếng cửa đóng sập lại. Hình như anh đi mất rồi.

Còn trong phòng, An nghe tim mình đang hoảng loạn. Lại sợ nữa rồi, lần này là sợ mất anh...

Trên chiếc xe hơi sang trọng vừa chạy khỏi căn hộ khi nãy, giọng người con trai đầy đặc ý vang lên qua điện thoại.

"Thay đồ đi, anh về chờ đi ăn rồi đưa vé xem concert luôn... Yên tâm, sau chuyện này anh thưởng lớn cho hai đứa..."

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Tung Tung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Hôm Nay Tôi Bận Kết Hôn Rồi!

Sau bao ngày nằm lì trong phòng nghĩ ngợi, cuối cùng bạn An cũng hiểu rõ được tầm quan trọng của sự việc lần này. Đây là một vấn đề vô cùng to lớn, ảnh hưởng đến tương lai con em nước nhà, đến hòa bình dân tộc, đến tài lộc quốc gia... Nói tóm lại là rất nghiêm trọng. Và lần này, An là người sai và Huy thật sự đã giận lên rồi! Vì vậy, việc làm cấp thiết lúc này là phải đi xin lỗi!!

Mà xin lỗi thì phải có kết quả, phải đem được Huy về. Thế nên chuyện này cần có một kế hoạch thật kỹ lưỡng, thật chắc chắn. Quan trọng nhất là, ra chiến trường một mình dễ bị giết, người chiến sĩ cần có đồng minh kiên quân sư theo! Quân sư là ai, đồng minh là ai? Đáp án là hai bạn nhỏ Wind và Sún. Vì sao? Vì hai bạn ấy đã góp phần tạo ra cục diện như thế này, nên bây giờ cần phải chung sức hàn gắn cứu giúp chứ.

Và những điều đó đã góp phần làm nên buổi họp mặt hôm nay..

-Em đâu có cách đâu a!

Bạn nhỏ Sún có vẻ không hợp tác cho lắm. Biết sao được, vì bạn ấy đã hứa với anh Huy lúc nhận vé xem concert là không đụng tay vào việc này rồi. Anh Huy nói, chuyện này cứ để chị An tự gây ra tự giải quyết hậu quả đi. Vậy mới chừa được!

-Me too!!

Wind thì sao? Thì cùng phe hai người kia chứ sao. Mà lí do vì sao lại cùng phe địch thay vì giúp chị mình? Vì thích xem cảnh người khác đau khổ thôi chứ sao nữa ^^ Tình nghĩa chị em chỉ là phù du thôi =))))

-Thật sự là không có cách?

An vô cùng nghi ngờ. Xem thái độ hời hợt của tụi nó đi! Y như là đang xem phim hài dài tập vậy, có chỗ nào giống động não suy nghĩ giúp đỡ người khác không? Là người thật chuyện thật chứ có phải phim đầu mà bình thần như đợi chờ tập cuối vậy chứ??

-Tất nhiên rồi. Chuyện lớn như vậy, tụi em thì nhỏ như vậy, làm sao mà có cách giải quyết được.

Shit =)))) Nghe đến đây thì biết chắc là chống chế rồi. Là cố ý, rõ ràng là cố ý không muốn giúp. Được lắm! Tình nghĩa chị em, tình nghĩa cô trò bao nhiêu lâu nay tan thành mây khói hết rồi! Chúng ta không thuộc về nhau nữa rồi :)

Nhưng mà nghĩ lại, không tụi nó thì có ai khác để giúp đâu chứ? Phải nhịn, phải nhịn. Cố gắng thuyết phục, cố gắng mua chuộc!! Xong chuyện này rồi thì thời gian trả thù còn dài mà~

-Cung có vé fan meeting tháng tới của idol chưa Sún?

-Chưa. Nhưng mà chắc không mua được, vé cháy nhanh cực kì. Em chưa lần nào giành nổi. Haizz!

-Nếu chị mua được thì sao?

-CHỊ CÓ THỂ MUA ĐƯỢC ??

-Được thì...?

-Em có cách giúp chị rồi. Em là em anh Huy mà, tâm sinh lí anh Huy em nắm trong lòng bàn tay hết!!

-Ngoan =))))

Chuyện mua vé An có thể nhờ vài người bạn, việc này chắc chắn được. Thế là xong một đứa. An biết An giỏi mà ^^

-Em không dễ bị mua chuộc như nó đâu.

Wind thờ ơ nhìn hai người. Có tí thất vọng nhìn bạn Sún, phen này kịch hay đâu nữa mà xem đây? Đúng là không sợ đối thủ nhiều mưu mẹo, chỉ sợ đồng đội dễ thay lòng =))))

-Sún à, Wind nó không chịu giúp thì hai chị em mình làm sao đây? Anh Huy không chịu tha thứ chắc chị buồn chết, mà chị buồn chị chết thì ai mua vé giúp em đây...

Fuckkkkkk, đồ cáo già. Wind ngâm mồm nuốt một ngụm chửi bậy vào trong miệng. Bà chị hồ ly, định dùng chỉ một vé fan meeting để mua chuộc cả hai đứa luôn sao? An thừa biết là Sún một khi quyết tâm vì một cái gì đó thì chỉ có dai hơn và dai hơn nữa chứ không có dai nhất mà. Wind mà không đồng ý thì sẽ bị Sún hành hạ ám bảm ngày đêm cho mà coi.

-Wind à, Wind nghe Sún nói nè...

-Rồi, rồi. Chỉ cần anh Huy không giận nữa là được chứ gì -_-

Thành công. Chỉ một câu nói của bạn Sún mà bạn Wind đã đầu hàng vô điều kiện. Chúc mừng An, chúc An tiếp tục may mắn trong những vòng tiếp theo!!!!!!

Mua chuộc xong, việc tiếp đến là lên kế hoạch. Nhưng kế hoạch gì mới được đây?

Trong tình cảnh gọi điện thoại không nghe máy, nhắn tin không trả lời như thế này thì Sún cho rằng nên đến công ty của anh Huy tìm gặp rồi xin lỗi, năn nỉ ỉ ôi để được tha thứ, để thôi không giận nữa. Ngoài ra chắc cũng chẳng còn cách nào gặp mặt. Vì anh Huy dạo này toàn ở bên căn hộ kia, đâu có về nhà để Sún thương lượng giúp.

An thấy kế hoạch này cũng tạm chấp nhận được nên đồng ý nghe theo. Ngay hôm sau liền đến công ty tìm gặp. Sau một hồi rắc rối và chờ đợi sự xác nhận từ Huy, An được một cô thư kí dẫn lên phòng của anh.

Trên đường đi, An cực kỳ vui sướng lầm nhấm những câu xin lỗi đầy tha thiết đã soạn sẵn từ tối qua. Thế nhưng, cô lại chẳng làm gì được khi trong phòng trống hoác, chả hề có hình bóng của anh. Gọi thư kí hỏi, người đó nói anh đã đi họp rồi. Huy bảo cô cứ ở đó, chờ được thì chờ, còn không có thể về trước.

An lựa chọn chờ. Nhưng cứ ngồi mãi mà Huy vẫn chưa trở lại. Lại hỏi thư kí lần nữa, người đó nói anh bận đi khảo sát thực tế rồi, lâu lắm mới về. Cô vẫn ở đó, định bụng cứ chờ thêm tí rồi về chắc cũng không sao. Ai ngờ, cô lại ngủ quên luôn. Lúc tỉnh dậy đã hơn năm giờ chiều, nhìn cạnh bàn thấy có một hộp thức ăn mua sẵn để trên. Người thư kí lúc nãy nói là dành cho cô, ăn rồi thì nên về trước, vì Huy có lẽ đã trở về nhà rồi.

Không còn cách nào khác, An đành về tay không. Biết là Huy cố tình tránh mình nhưng vẫn mặt dày tiếp tục đến công ty. Chờ, ăn, ngủ và về! Nhân viên cứ thắc mắc, không hiểu tại sao sếp mình lại để cô gái xinh đẹp đó ngồi trong phòng mãi vậy. Còn thư kí lại không hiểu sao ngày nào mình cũng phải trực chờ ở trước cửa phòng, luôn phải sẵn sàng trả lời những câu hỏi của cô gái lạ mặt đó thay vì làm việc như bình thường. Nhưng khó hiểu nhất vẫn là người trợ lý bên cạnh Huy. Người ấy chẳng tìm ra lí do nào để sếp phải đi khảo sát hết thị trường đến khảo sát hàng hóa, rồi khảo sát hoạt động của trung tâm, khảo sát tình hình và năng lực của nhân viên, khảo sát...

Mãi đến hết một tuần, An mới thôi không đến công ty nữa. Chiến thuật cuối cùng cũng được thay đổi. Lần này là do cả hai đứa kia đề xuất. Rất đơn giản, mà hiệu quả thành công lại cao. Vấn đề ở đây là An có chịu chấp nhận như vậy không thôi.

-Được!

Cô khẳng định. Vô cùng chắc chắn. Không một giây đắn đo suy nghĩ.

Kế hoạch là viết sẵn đơn đăng ký kết hôn rồi gửi cho anh Huy. Nhanh chóng, dễ dàng, không tốn quá nhiều công sức thực hiện. Xác suất được tha thứ lớn, xác suất bị bắt luôn thì khỏi phải bàn đi...

Ấy vậy mà An, một người từng sống chết chạy trốn điên cuồng, nay đã chấp nhận sa đầu vào lưới. Đâu biết được lí do, chắc cả tuần nay đã nát óc nghĩ ngợi rồi. Đòi người là một cái hồ bơi nổi khổ mà =))))

Đơn đăng kí kết hôn được gửi chuyển phát khẩn cấp ngay sau đó. Và đúng như dự đoán của hai bạn trẻ quân sư kia, trong chưa đầy mười lăm phút kể

từ lúc nhận được đơn, điện thoại bạn An lập tức reo vang.

-Anh cho em hai tiếng để thu dọn đồ đạc. Hai tiếng sau, anh qua đón về nhà, rồi đi đăng kí kết hôn luôn.

Điện thoại cúp. Bên phía người gọi vang lên tiếng gõ cửa nhẹ. Người trợ lí bước vào, thỏ thẻ hỏi.

-Sếp ơi, hôm nay có đi khảo sát không ạ?

-Không, hôm nay tôi bận kết hôn rồi!

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Từng Từng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Happy Wedding

An đã bị tóm về nhà và đám cưới thì chắc chắn phải diễn ra ngay sau đó. Rất nhanh, lễ cưới được tổ chức, rất linh đình, long trọng và xa hoa.

Ngày đó, cô dâu tươi tắn bước vào lễ đường cùng chiếc áo cưới trắng lộng lẫy và gương mặt cực kì xinh đẹp. Chú rể lại bảnh bao và tràn đầy vui sướng với nụ cười hạnh phúc trên môi. Cả hai cùng trao nhau nụ hôn nồng nhiệt trước sự chứng kiến của hàng ngàn người như để thừa nhận mình đã thuộc về nhau, như để chứng minh rằng tụi này đã thuộc về nhau rồi nhé, không còn về để tranh giành đâu nha!!!!

Nói chung là mọi thứ đều tuyệt vời. Cô dâu chú rể hạnh phúc, hai bên gia đình vui vẻ, mọi người xung quanh đều náo nhiệt. Nơi tổ chức hôn lễ lớn, chuyên nghiệp, cảnh trí cũng rất đẹp. Tóm lại là không có gì để chê cả.

À, ngoại trừ một chuyện! Đó là cả lớp của tụi nó đều được mời đến. Đám cưới cô chủ nhiệm “thân yêu” mà, tất cả mọi người đều đông đủ. Với tiêu chí “Ăn không hết của không cần đi, quây không được đã không cần đến”, cả đám đã náo loạn hết cả một vùng trời. Giữ thể diện ư? Không đâu! Cả lũ váy áo đẹp đẽ, xinh xắn như nhân vật chính sau khi selfie, chụp ảnh đã đòi bắt đầu nhào vào ăn uống. Ăn như chưa từng được thấy đồ ăn, tất cả các món, chỉ cần được đem lên, trong chưa tròn năm phút lập tức hết sạch. Chén đĩa sau khi dọn xuống, theo lời của những người phục vụ, thì chúng sạch như cùn liếm vậy =)))) Thậm chí có người còn nghĩ không hiểu có phải tụi này là dân tị nạn trà trộn vào không? Kinh khủng quá mà!!

Và theo lời của những người trong cuộc, nguyên nhân sâu xa của việc này là... do mấy bạn đó thích thì mấy bạn đó làm thôi ^^ Mà chắc tại năm rồi bị cô chơi xỏ dữ quá, hôm nay có dịp ăn của cô thì phải ăn cho xứng đáng mồ hôi nước mắt bao ngày qua chứ.

Thêm một việc được ghi nhận ở lễ cưới là từ hai bạn Wind và Sún. Nếu nói hôm nay hai nhân vật chính vui nhất thì người vui kế tiếp phải là hai đứa nó. Nếu ai không biết còn tưởng tụi nó cưới nhau luôn kia. Vì sao ư? Vì trong quá trình bỏ trốn, giận dỗi, làm hòa từ trước đến giờ, hai bạn ấy nhận được không ít chiến lợi phẩm. Sau khi làm hòa xong, lại lấy thêm được kha khá của chị An. Và bây giờ, đám cưới xong, như đã giao hẹn từ trước, anh Huy lại trả thêm “tí tí” lợi nhuận cho tụi nó. Rốt cuộc, sau chuyện tình này, kẻ đứng giữa là kẻ có lợi nhất hahaha.

Cuối buổi tiệc, khi mọi người gần về hết, cả đám lớp nó kéo lại gần chỗ An, gương mặt ai nấy đều vô cùng gian xảo cười với cô.

-Có chuyện gì? Mấy đứa làm cô sợ đó!

-Haizz...

Cả đám như được tập luyện trước, bày ra vẻ mặt như rất tuyệt vọng, như bất đắc dĩ lắm mới phải làm thế. Rồi một ai đó thay mặt cả lớp, giọng điệu như rất sâu não, trả lời An.

-Cô biết đó... Thời buổi khủng hoảng toàn cầu, kinh tế mọi nhà đều khó khăn. Dân số không ngừng tăng lên, tài nguyên vật chất ngày càng eo hẹp. Giá cả ngày càng tăng cao, mọi thứ đều đắt đỏ. Vào lúc này, kiếm được đồng tiền thật sự rất khó...

-Ngưng!! Nói thẳng ra là?

-Tụi em nghèo nên không có tiền mừng cưới cô!!

Như bắt đúng nhịp, chỉ chờ câu nói đó của cô, cả lớp đều đồng thanh.

An thờ dài, biết ngay mà. Tụi nhỏ này chắc chắn sẽ làm vậy. Nhưng đây chưa phải là điều duy nhất đâu, còn thứ khác bất ngờ hơn cho cô kia. Nghĩ sao vậy? Cái lớp mà tìm đứa nhà không khá giả còn khó hơn tìm vàng trong rổ kim cương thì sao mà không có tiền mừng cho được. Nhìn cái lớp mà còn trường trưởng phân chia học sinh theo hoàn cảnh gia đình ấy, toàn con nhà người ta không thôi.

Dài dòng đủ rồi, quay lại vấn đề chính đi.

-Thôi được rồi. Đến đây đủ, coi như còn sót lại chút tình thầy trò là cô mừng rồi.

-Thấy chưa? Cô giàu, chồng cô cũng giàu. Đi đám cưới chỉ cần ăn là được rồi, đâu cần tiền đâu ^^

Vừa dứt câu, đám ở dưới đã nhao nhao lên. An ôm trán, thua cái tội này mà. Hôm nay là ngày vui, ngày vui, nhất định không được nổi nóng... phù phù...

-Nhưng mà dù sao đi nữa thì đi ăn không cũng không có tình người cho lắm. Vậy nên tội em mua quà tặng cô nè!

Ai đó vừa nói dứt câu, món quà ngay lập tức được đưa lên trước mặt An. Rất lớn, cao khoảng nửa người cô a! Bao gói cũng vô cùng cẩn thận, vô cùng đẹp mắt. Quan trọng là thứ gì bên trong thôi!

Đúng như An nghĩ, đây mới là thứ để bắt ngờ. Nhưng, một trăm phần trăm đây chẳng phải là bất ngờ gì tốt lành rồi. Học trò của cô, cô rất rất rất hiểu!

-Có thể cho cô biết đây là thứ gì để còn từ chối không?

-Rất tiếc, quà đã tặng miễn nhận lại với mọi hình thức! Nhưng mà cô yên tâm, đây là những gì tốt nhất dành cho các cặp đôi mới cưới. Tin em đi, cô sẽ rất hài lòng.

Nói xong, mặt vài đứa lại hiện lên nụ cười gian xảo. Vài đứa khác, chắc là do da mặt quá mỏng, lại ứng đo lên khi nhớ lại những gì trong hộp quà đó. Ấy, chắc là hay ho lắm đây. Mong chờ mong chờ nha~

~~

-Tặng hai không mấy đứa? Chị bao!!!

Đầu đó trong buổi tiệc vang lên tiếng của một cô gái. Là Sún! Nó đứng chỗ gần như trung tâm, cao giọng hét lớn. Cũng may mọi người đã về gần hết, nếu không thì có lẽ bị giọng nó hù dọa chết mất thôi.

Ừm... Sau tiếng la đó, tất cả mọi thành viên của lớp đều hướng mắt về nó. Trong nháy mắt, Sún trở thành tiêu điểm của sự chú ý. Ai nấy đều dùng ánh mắt sùng bái nhìn về phía nó. Không cần biết lí do, miễn là bao ăn, ngay lập tức Sún liền trở thành anh hùng. Cô dâu chú rể tạm thời bị bỏ sang một bên, vì tội kia bận xúm lại chỗ nó hỏi thăm tình hình tặng hai rồi mà.

-À, còn cô mình thì sao?

Trong lúc An tưởng như đã bị quên lãng thì một giọng nói ngầy thơ nào đó cất lên. Mấy chục con người trong lớp bỗng nhiên quay về phía người đó. Rồi, trong một giây ngắn ngủi ấy, một cái cốc bất chợt đáp xuống đầu đứa đó. Lại vài ba đứa nhón nháo lên, như giải thích cho cái kẻ ngu ngơ kia hiểu mà bốt phát ngôn tào lao, bốt lo lắng cho người không nên lo lắng lại.

-Hôm nay đám cưới, cô phải về động phòng. Không rảnh đi với tội mình hiểu chưa?

Bạn trẻ ngu ngơ sau khi ăn cốc đường như được thông suốt, gạt đầu lia lịa, lại không quên ném về phía An cái nhìn đầy thương cảm...

Có tiếng rửa thảm bị kẹt lại đầu môi. An vô cùng bất lực, tội học trò này, công sức dạy dỗ mấy tháng nay hóa hư không. Nhìn xem tội nó đang đối xử thế nào với cô nè?

An lại nghĩ, bây giờ về nhà thì làm gì nhỉ? E hèm... việc này, có lẽ không nên về nhà sớm đâu!

-Mấy đứa cho cô đi với!!!!

Tiếng lòng vừa cất lên, đôi chân chưa kịp di chuyển, bàn tay lại bị ai đó nắm kéo lại. Thôi rồi!!

-Em đi đâu?

Giọng Huy rõ ràng không hài lòng. Có cô dâu nào vừa cưới xong lại bỏ chú rể đi tặng hai không?

-Đi ăn tặng hai. Ngày vui mà hahaha.

-Em thấy có cô dâu nào vừa cưới xong lại bỏ chú rể đi tặng hai không?

-Em nghĩ em có thể làm người tiên phong.

An lí nhí, giả vờ cười thân thiện nhằm lấy lòng ai kia. Nhưng mà đâu có được, người ta để gì chịu buông tha cho cô.

-Về với anh đi. Nay con Sún nó hẹn đi để nói về chuyện du học.

Cô im lặng. Tâm trạng hơi chùng xuống, nhưng sau đó lập tức vui lên. Chuyện này, chắc chắn tội nhỏ sẽ vượt qua được thôi. Như cô ngày đó vậy.

-Sún giỏi thật. Chắc con bé sẽ biết cách làm cho mọi người hiểu rồi vui buồn thôi.

-Ừ. Nó lúc nào cũng là niềm tự hào của ba mẹ anh.

-Hình như đây là quà dành cho ba mẹ nhân kỉ niệm ba mươi năm ngày cưới?

-Yes. Cứ mỗi năm năm nó lại có bất ngờ lớn thế này. Năm năm trước thì giành được giải thưởng gì đó tặng ba mẹ, nay thì vé du học. Nhưng mà lần này, nó làm ba mẹ lo nhiều hơn là mừng rồi!

-Sẽ ổn thôi. Lúc trước em cũng vậy mà. Đừng quá lo lắng!

Hai người nhìn nhau cười hiền. Vừa hạnh phúc vừa tự hào không sánh nổi.

-Cơ mà Sún nó làm nhiều bất ngờ cho ba mẹ như vậy, còn anh thì sao?

-Không có gì cả!

-Con trai không nhờ cậy được mà.

-Ít nhất thì anh vẫn ở đây với ba mẹ. Còn nó, đi học xong về nước lại lấy chồng, như bát nước chát đi thôi.

Huy nhìn nó rồi đùa với An. Cô bĩu môi, cái con người này!!

-Anh đúng là không làm gì được mà.

-Cho ba mẹ thì chưa được. Nhưng mà em thì anh làm được nhiều thứ đấy.

-Ví dụ như?

-Về nhà rồi thử ha?

Cạn lời. Lí do An muốn trốn đi tăng hai là đây nè. Huhuhu, bây giờ An phải làm sao, bây giờ An phải làm sao bây giờ???

-... Em nghĩ em nên đi theo tội nhỏ. Có gì còn an ủi tội nó nữa. Em... đi nha anh...?

Có một bạn cừu nhỏ đang lấp bắp. Và bên cạnh là bạn sói đang lăm le ăn thịt bạn cừu. Bạn cừu nhỏ, bạn cừu yếu đuối, bạn cừu ngây thơ hơn bạn sói... Thế nên dù bạn cừu có cố vùng vẫy đến cỡ nào đi nữa thì sói vẫn bắt trọn được cừu mà thôi.

-Em muốn tự đi về nhà hay anh bế em về?

-...

-Em chọn đi chứ? Anh bế em về nhanh, sinh con sớm rồi em tha hồ mà an ủi trẻ nhỏ nhé?

-Em nghĩ là chân em còn có thể đi được, anh đừng lo cho em quá...

Nói rồi, cặp vợ chồng mới cưới đan tay dắt nhau ra lấy xe về nhà. Bỏ lại sau lưng một đám nhỏ đang bùng bùng khí thế đang mong chờ tăng hai. Bởi, chúng đâu biết rằng, sau buổi tiệc này thì phải đến rất lâu về sau nữa chúng mới được ngồi lại vui vẻ cùng nhau như thế.

Ừ, và có lẽ do đi nhanh quá, cả hai người đều không chú ý đến người đứng phía sau tấm rèm gần đó đã nghe hết câu chuyện của họ. Một nụ cười bất đắc dĩ đọng lại trên môi người ấy. Phải nói sao bây giờ, khi tất cả đã đi quá xa?

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Tung Tung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Đừng Buồn, Đừng Khóc!

-Tao sắp đi du học rồi!

Một tiếng thông báo như sấm nổ vang lên giữa khung cảnh ồn ào của buổi tiệc. Vì diện tích không lớn, lại thêm hơn bốn mươi người chui tọt vào nên trong quán chỉ toàn là người lớp nó. Tiếng nói vang vọng vừa dứt, gần trăm con mắt đều hướng về phía nó. Ngạc nhiên và ngẩn ngơ.

-Mày xàm cái gì vậy Sún?

Mini, người ngồi cạnh nó, dường như không một chút tin tưởng mà hỏi. Những người còn lại cũng cho là nó giỡn. Chắc vậy rồi!

-Trường TH của Mĩ. Hai tuần nữa tao đi.

-Cái gì?

Lại một tiếng thét khác. Xung quanh xôn xao vài tiếng xì xào nhỏ. Ai cũng nhìn nó, như để xác định phần trăm sự thật của việc này.

-Thật. Tao không giỡn mấy chuyện như vậy đâu.

Nó nói. Vẻ mặt vô cùng nghiêm túc. Không khí hình như đang căng cứng lại. Ngột ngạt.

-Mày nói thật?

Mini hỏi. Mọi người nhìn chằm chằm vào hai đứa, chẳng muốn bỏ sót bất kì chi tiết nào trong cuộc trò chuyện này.

-Mày có thể qua nhà tao coi giấy báo.

Mini nhận được câu trả lời từ nó thì hoàn toàn im lặng. Nhỏ uống một ngụm bia lớn, rồi chẳng ngẩng mặt lên nữa.

-Mày nhận được giấy báo từ khi nào?

Là Heo hỏi, mà giọng nói thì chẳng được tự nhiên cho lắm.

-Ừm... mới đây thôi.

-Nói thật đi!

Bỗng nhiên, Heo quát nó. Một chuyện từ đó đến giờ chưa từng xảy ra.

-Hơn một tháng...

Nó lí nhí, vì nói ra sự thật. Và cũng vì thái độ này của Heo, nó chưa từng thấy qua, ngay cả những lúc Heo tức giận nhất.

-Lâu đó... Mày giỏi!

Có tiếng gật gù của Mini. Nhưng nhỏ vẫn đang cúi mặt xuống bàn.

-Tao sợ tụi bây buồn...

Nó mím môi. Giọng nói vẫn giữ như thường, tuy có đôi chút trầm lắng.

-Vậy mày nghĩ nói bây giờ tụi tao không buồn à?

Heo lại chất vấn. Vừa nói hai hàng nước mắt vừa chảy dài xuống đôi má. Tò bên cạnh trầm tư không nói, lặng lẽ nhìn Heo khóc, rồi nhìn Sún bất lực đứng ở kia. Nếu là con gái, Tò cũng sẽ không kiềm được nước mắt đâu. Hiện tại chỉ có thể ngồi cạnh Heo thôi, nếu Heo cần, có thể tựa vào vai Tò mà khóc.

-Như vậy sẽ đỡ hơn. Nói sớm thì tụi bây buồn suốt tháng à?

Nó cứ nói. Cứ giữ cho mình vẻ bình tĩnh nhất có thể.

-Con điên... đồ điên... mày đúng là đồ điên mà!

Mini nhìn nó, ra sức mà quát to lên. Lúc này mới thấy, hóa ra nước mắt đã rơi ra từ đời nào rồi. Chỉ là nhỏ cúi mặt để giấu đi mà thôi.

-Điên... tao...

-Mày định giả vờ bình tĩnh đến khi nào hả? Tính làm robot không có cảm xúc diễn cho tụi tao coi à? Mày nhìn đi, nhìn coi bao nhiêu đứa chảy nước mắt rồi? Mà mày... mày vẫn giữ như vậy... cố gượng như vậy...

Mini lấy tay quạt nước mắt rồi chỉ về phía tụi trong lớp. Cả đám, con gái đó, có mấy người không khóc được đâu. Tất cả đều nhìn nó, nhìn đến đau lòng...

Một giọt lệ lăn dài từ khóe mi. Làm sao biết được nó có bao nhiêu cố gắng cho buổi hôm nay. Nó đã tập, tập trước gương không biết bao nhiêu lần. Nó cố để nói ra với giọng điệu bình thường. Nó cố để nước mắt nó không rơi. Nó cố làm cho mình vui về hết mức để khỏi đau lòng, để chẳng ai nghĩ nó yếu đuối. Để người ta nghĩ rằng nó mạnh mẽ đến vậy, để rồi khỏi phải lo lắng cho nó nữa. Nó cố lắm rồi...

Nhưng nó vẫn không kiềm được nước mắt tuôn rơi.

-Xin lỗi...

Giọng nó nhỏ xíu. Nhỏ như cái danh hiệu “loa siêu cấp” của nó chưa từng tồn tại. Rồi nó nói tiếp.

-Nhưng mà tao có đi lâu đâu. Vài năm thôi mà. Tụi bây đừng có khóc như thế. Tao... tao...

Giờ thì nó mới nức nở. Nó nhìn khắp xung quanh. Nó tìm một đôi mắt không đỏ. Ủ, vẫn còn đấy thôi!

-Nhìn con Sữa nè, có khóc đâu.

Rồi nó nhìn Sữa, lại gượng cười.

-Đây là tin vui phải không Sữa? Mây nói với tụi nó đi chứ...?

-Ừ!

Sữa gật đầu. Nhỏ không khóc, nhưng trên mặt lại phảng phất một nét buồn khó tả. Chẳng ai để ý, chẳng ai biết rằng ngay từ đầu, nét buồn ấy đã lượn lờ trên gương mặt nhỏ.

-Nó đi du học thì tụi bây phải mừng chứ. Nó giỏi như vậy thì phải vui về chúc mừng chứ khóc cái gì? Nó đi rồi về chứ có ở luôn đâu, đừng như đưa đám vậy chứ.

Sữa nói rồi rút một cốc bia đầy đưa nó.

-Uống đi. Tao chúc mừng mày!

Nó nhận lấy cốc bia, cười xòa rồi uống cạn. Dù vậy, tụi kia vẫn thế thôi. Im lặng và nức nở. Heo ngã vào vai Tò khóc, còn Hero thì buồn rầu để yên cho Mini cầu xé tay mình như trút giận. Cứ vậy...

Nó tất nhiên không thể ngồi nhìn như vậy. Cứ liến thoắng những câu chọc cười cho lớp, nói về tương lai, về những điều cần dặn dò. Thi thoảng có vài tiếng cười nhỏ, nhưng tâm trạng chả ai khá lên cả.

Rồi cuối buổi, trừ tụi nó, cả lớp cũng người ngoai được phần nào. Mỗi người đều đến ôm nó, nói thêm vài câu, có chúc mừng, có khích lệ, cũng có than thở về những ngày sau vắng mặt nhỏ lớp trưởng đã bên mình mấy năm trời. Dường như khá ổn, với cái hẹn về buổi party chia tay to đùng vào mấy ngày sau đó.

Còn những đứa kia, sau khi nó ngồi chịu trận nghe chửi rửa cả tiếng trời, cũng chịu cười với nó. Sữa, Mini và Heo còn đòi dọn sang ở chung nó trong những ngày còn lại này để thắt chặt thêm tình bạn và tạo ra nhiều kỉ niệm hơn nữa. Ba chàng trai, chỉ việc ngủ ở nhà, còn lại thì phải luôn luôn ở bên luôn luôn xuất hiện cạnh tụi nó trong từng ngày.

Chỉ có mười bốn ngày nữa, ráng mà bên nhau thôi.

Ừ mà hình như này giờ bỏ quên hành động của Wind nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Tung Tàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Đi Xa Đến Mấy Thì Vẫn Có Thể Trở Về Mà

-Hôm nay mày không vào trường à?

Sún dụi dụi mắt, vừa mới thức dậy, bước xuống cầu thang đã gặp Sữa. Đạo này tụi kia đóng đinh ở nhà nó luôn rồi, chỉ có sáng nay vào nhận lớp nên mới

đi thôi. Nhưng Sữa lại ở nhà, ngồi ở ghế salon xem phim. Mà dường như nhỏ chẳng mấy tập trung vào bộ phim. Cảm giác như là đang chờ nó vậy!

-Nhận lớp thôi. Vẫn là tụi nó chứ có ai khác đâu. Không đi cũng không sao.

-Vậy hai đứa mình làm gì bây giờ?

-Nói chuyện chút ha?

Sữa đề nghị. Nó thoáng trầm mặc tí rồi lập tức đồng ý.

-Đi cà phê đi!

-Ừ ok.

-Đi bộ ha? Sáng sớm ra hứng nắng mặt trời chút cho khỏe =)))

-Sao cũng được.

Nói rồi hai đứa cùng nhau ra ngoài. Trên đường đi, thi thoảng nó lại ba hoa về con gà, con chó, con dê, con chuột, con lợn... nói chung là xàm xàm cho vui đường vui xá á. Sữa cũng cố gắng đáp lại. Đường đi mọi ngày đến hôm nay bỗng dưng thấy xa quá chừng. Hơn nửa đường, nó cầm tay Sữa kéo đi. Cái cầm tay như trước giờ thôi nhưng cứ thấy có gì đó đang xa cách. Có lẽ, nếu cứ là nó và nhỏ ở tuổi mười bảy này, thì chắc đây là lần cuối cùng cả hai có thể gần và thân nhau như thế...

-Mày có gì muốn nói không? Nói đi!

Nó hỏi, khi cả hai đã đến và gọi xong thức uống ở một góc khá vắng vẻ trong quán cà phê.

-Còn mày? ...Có muốn nói gì không?

Sữa không trả lời mà hỏi ngược lại. Nó cũng chỉ đáp bằng tiếng nước đá xoay đều trong ly trà. Rồi lại cùng trầm tư trong những giai điệu tha thiết của bản nhạc đang xa. Bản nhạc buồn da diết!

-Vậy để tao nói!

Cả hai cùng đồng thanh sau một khoảng lặng dài.

-Thôi... mày nói đi.

Nó nhìn Sữa. Lần đầu tiên nó nhường Sữa nói sau từng ấy năm chơi chung trong cuộc đời =)))

-Ừ. Vậy tao nói. Hôm nay mày chỉ là khán giả im lặng ngồi nghe thôi nha. Nhớ đó...

Nó gật đầu. Sữa uống một ngụm cà phê đắng. Về mặt hơi bắt đầu dĩ, nửa như muốn nói, nửa như không. Vì đây là chuyện của quá khứ, là chuyện khiến nhỏ không tài nào dứt ra được, cũng chẳng muốn nhớ về. Song, đầu thế cứ giấu mãi trong lòng như vậy. Nhỏ kể, kể với giọng nhạt théch mà buồn thên thang.

-Chuyện gia đình tao mày biết mà phải không? Ba mẹ ly hôn khi tao còn quá nhỏ. Hai người đeo đuổi theo ý muốn của bản thân mình. Ba thì suốt ngày cặp kè với các cô gái trẻ, với mùi rượu nồng nặc chẳng thể phai. Mẹ thì chỉ quan tâm đến công việc, đến chuyện làm sao có thể kiếm được thật nhiều tiền, nhiều đến nỗi bỏ quên cả tình thân. Không ai đoái hoài gì đến tao cả, họ gửi tao cho bà, để một mình bà nuôi tao lớn. Nhưng mà bà đã già rồi, không ai chăm sóc, luôn buồn phiền về chuyện của con cái lại còn phải lo cho tao mọi thứ. Bà làm tất cả mọi việc, tất cả những thứ có thể, à không, là quá sức so với tuổi của bà để nuôi tao lớn. Rồi bà cũng đâu chịu đựng được mãi, bà đổ bệnh, bệnh nặng lắm.

Nhỏ hít một hơi thật sâu, để kể tiếp câu chuyện trong sự bình tĩnh.

-Lúc đó, tao đâu có làm gì được. Tao chỉ biết học, cố gắng học để bà tao vui, để bà đừng bỏ tao đi thôi. Khi ấy, tao đã hứa với bà, hứa là sẽ đạt được giải nhất cuộc thi học sinh giỏi. Hứa như vậy để bà cam kết sẽ sống mãi với tao, sẽ không để tao lại một mình. Ừ... bà đã hứa vậy, bà nói bà tin ở tao, bà nói tao sẽ làm được. Và vì tao làm được nên bà cũng sẽ như vậy, sẽ mạnh khỏe lại và ở bên tao.

-Mày biết mà đúng không? Biết là mọi thứ tao đều đứng sau mày. Học hành cũng vậy, mày lúc nào cũng đứng nhất, đứng trước tao một bậc. Năm đó, khi tao tự tin hứa với bà, là vì tao đã chắc chắn sẽ thắng, vì mày đã nói sẽ không thi cuộc thi đó. Nhưng cuối cùng thế nào? Mày đột nhiên lại thay đổi. Mày tham gia thi... rồi giành giải nhất. Ngày công bố kết quả cũng là ngày bà tao mất. Lúc tao chạy về nhà với giấy báo trong tay thì bà đã ra đi mất rồi. Lạnh ngắt, lạnh như cái hiện thực này vậy. Bà đi rồi, đi vì tao chẳng thể thực hiện được lời hứa. Chắc bà thất vọng về tao lắm. Tao cũng vậy mà, càng thất vọng và càng ghét mày.

-Bà mất. Tao về sống với ba. Đối với một đứa trẻ mà nói, nó như địa ngục vậy. Mới lớp năm, hơn mười mấy tuổi, vẫn còn là học sinh tiểu học lại phải chứng kiến nhiều thứ vượt quá giới hạn. Mỗi ngày đều phải nhìn cảnh ba mình bê bát rượu chè rồi đem về nhà những người đàn bà chẳng phải mẹ mình. Ba say, rồi ba tỉnh. Say tỉnh chẳng phân biệt, tính cách cũng chẳng còn như lúc xưa. Mỗi lần buồn bực lại đem con mình ra mắng chửi, có khi còn đánh đập nữa. Vô cùng thậm tệ. Rồi khi đó, khi mà tao mỗi ngày phải chịu biết bao nhiêu thứ như thế thì mày lại khác. Mày luôn hạnh phúc vui vẻ. Mày có gia

đình yêu thương này hết mực. Sáng có ba chỗ đi học, chiều mẹ đón về, thi thoảng lại có anh trai dẫn đi ăn kem ăn bánh. Đây có quá nhiều thứ, những thứ làm tao ghen tị. Ghen tị đến nỗi ghét này không kể hết.

Nhỏ tiếp tục kể. Giọng khó khăn. Chùng như tất cả đau khổ và tuyệt vọng về gia đình gần đây này lại được phơi bày ra trước mặt. Đau khổ lắm, mệt mỏi lắm chứ.

-Nhưng mà càng ghét thì càng không thể tách rời được. Cấp hai, cấp ba, năm nào tao cũng học chung với này. Vẫn cứ thân thiết như thế, nhưng càng làm tao ghét này hơn. Chẳng hiểu sao vẫn là hai người như nhau, mà một người lại có được sự yêu thích của tất cả, người còn lại thì như một kẻ lạc lõng chẳng ai chịu hòa hợp cùng. Lại thật! Đây thì vẫn đối xử tốt với tao, nhưng lúc nào tao cũng cảm thấy như bị thương hại. Bạn bè, chơi chung với tao đều nhờ qua này. Có mặt này, có thể nói chuyện, vắng mặt này thì tao như không khí không hơn không kém. Đúng là chẳng giải thích được lý do này.

Rồi nước mắt nhỏ rơi. Có lẽ đã quá sức chịu đựng rồi nên mới lộ ra vẻ yếu đuối kém cỏi ấy. Cố gắng chẳng bao nhiêu là đủ cả.

-Chưa hết đâu. Trên đời này có nhiều thứ tình cảm này. Tình thân, tình bạn rồi còn tình yêu nữa. Hai thứ kia tao không có được thì tình yêu lại càng không. Có hơi khó nói, nhưng này chắc cũng cảm nhận được đôi chút này. Tao thích Wind. Thích ngay từ lần đầu gặp mặt. Thích tất cả mọi thứ. Thích nụ cười của nó, rực rỡ và ấm áp như ánh nắng mặt trời vậy. Thích cách nói chuyện đầy vui vẻ chẳng phân biệt ai là ai, như chẳng có khoảng cách nào cả. Thích cách nó đối xử với mọi người, rất nhiệt tình mặc dù người đó có thể nào đi nữa. Và thích nhất là ánh mắt đó, ánh mắt vô cùng chân thành khi nhìn người mình yêu. Ánh mắt này chẳng bao giờ dành cho tao được. Cũng vì có này, nó lại là của này. Tao hận không thể nói.

Sữa cứ kể, còn Sún cứ giữ im lặng như lời hứa từ trước lúc nói ra. Mà giờ đây, dù có muốn nói vẫn không thể nói được. Biết nói gì khi đối mặt với những câu chuyện đau khổ của người khác mà mình lại là nhân vật khiến người đó cảm thấy khó chịu?

-Tao tự hỏi liệu những điều đó có đủ để tao hết lần này đến lần khác muốn hại này chưa? Và câu trả lời là đủ. Quá đủ cho một kẻ bị sự ghen tị che mờ mắt. Chỉ sự ghen tị thôi cũng đủ để người ta đánh mất lý trí mà làm những việc ngu xuẩn không biết hậu quả. Thật là một kẻ không ra gì này.

-Có biết không? Rằng những chuyện xảy ra xung quanh này đều do tao làm hết. Lần tự mình đi cắm trại, lúc đi thám hiểm ngọn núi ấy. Tao đã định đẩy này, để này không còn tồn tại nữa hoặc nhẹ hơn là này bị gì đó để không còn vui vẻ nói cười được. Nhưng mà việc làm của người xấu lại không được ông trời chấp nhận, tao không thể thực hiện vì bỗng dưng lại bị rơi vào nơi kỳ lạ đó. Haizz! Đã vậy rồi nên tao lại nghĩ ra một cách khác. Tao muốn gọi người đến "xử" này. Để này có một vết xước trong cuộc đời mà phải hoảng sợ mỗi khi nhớ lại, để này không được tự hào về cuộc đời hạnh phúc đầy màu hồng đó nữa. Ấy, nhưng cũng thế thôi, ông trời thật sự rất tốt với này, rất muốn bảo vệ này... Biết rồi đúng không Sún, biết được chỗ tao định thuê lại là bằng bạn thân quen với chị An. Hóa ra quá khứ của cô ấy cũng như vậy, trước khi du học từng là chị đại của tổ chức kia. Tuy bỏ rồi, song danh tiếng vẫn còn thôi, nói một tiếng là này liền có người đi sau bảo vệ. Dù tao có thuê thêm ai khác cũng bằng không...

Đến đây, gương mặt nó có chút chuyển biến. Là đau lòng. Không phải đau lòng vì mình đã suýt bị như thế. Mà là đau lòng vì người bạn của mình, phải cảm nhận đến cơ nào thì mới khiến Sữa làm ra những việc đó cơ chứ?

-Tao đi quá xa rồi nhỉ? Suốt hè, tao đã nhốt mình trong phòng suy nghĩ. Nghĩ thử xem từng ấy năm tình bạn, từng ấy tình cảm này dành cho tao làm sao lại có thể bị xóa hết bằng những hành động này. Là tao quá sai rồi, sức mạnh của sự ghen tị lớn thật đó. Tao đã nhận ra rằng này chẳng làm gì ảnh hưởng đến tao cả. Dù do tao cả thôi. Lúc nhỏ, tao không được cố gắng nên mới thua trong cuộc thi đó. Cũng không phải này nổi hứng thay đổi, là vì lúc đó này biết được đó là kỷ niệm ngày cưới của ba mẹ nên mới tham gia để dành tặng họ bất ngờ. Cũng như bạn bè, tao không thể hòa nhập được là do tao thiếu chân thành, tao chưa từng đối xử nhiệt tình với người khác như này hay làm. Về gia đình, có ra sao thì vẫn là của tao thôi, phải chấp nhận và sống chứ đâu vì vậy mà gục ngã hết được. Còn tình yêu? Chắc là do duyên số cả thôi, không có duyên thì làm sao đến với nhau được. Đành chịu vậy...

-Ừ, sau khi này đi tao cũng sẽ về ở với mẹ. Đến một nơi khác để sống, mẹ cuối cùng cũng hiểu được tao đã mệt mỏi thế nào rồi. Có mẹ bên cạnh, chắc là tao sẽ tốt hơn nhiều lắm.

Lần này là câu nói đầy nhẹ nhàng và có chút chờ mong. Là câu nói có ý tích cực nhất từ nay đến giờ. Sún cũng mừng vì điều đó.

-Đã nói ra hết rồi. Tao chẳng dám xin này tha thứ, vì sẽ chẳng ai tha thứ cho tao được đâu. Đây ai có thể chấp nhận một kẻ ghen ghét mình nhưng lại đeo nặng nề thân thiết sau từng ấy năm chứ. Mặt nạ đó được tháo ra rồi, này cũng biết được tất cả sự thật về con người tao. Tình bạn này rồi sẽ chấm dứt. Nó đẹp thật đấy, nhưng toàn mùi giả tạo từ tao thôi nên xin này đừng nhớ về nó nữa. Giờ này cứ phán xét tao đi, cứ làm những gì này thích sau tất cả những chuyện tao đã đối xử với này...

-Xong rồi. Điều cuối cùng muốn nói là tao xin lỗi rất nhiều, xin lỗi về tất cả mọi thứ đã xảy ra. Xin lỗi vì đã lợi dụng lòng tin của này dành cho tao. Xin lỗi vì sự ghen ghét của tao quá lớn. Xin lỗi vì đã tự tay chặt đứt tình bạn mà chúng ta đã vất vả để tạo ra. Tao xin lỗi...

Mắt Sữa đã đỏ hoe. Nhỏ khóc nhiều lắm, nước mắt cứ đua nhau rơi xuống. Khóc như đứa trẻ được nói ra sau bao đau đớn mà mình phải âm thầm chịu đựng. Từ nay, nhỏ sẽ không còn bị dày vò bởi chính mình nữa rồi. Sẽ ổn cả thôi mà đúng không? Sẽ ổn thôi khi mà nhỏ chẳng còn người bạn thân thiết nhất bên cạnh mà đúng không...?

-Đây đúng là đã đi quá xa rồi.

Sún nói. Câu đầu tiên sau sự im lặng lắng nghe này giờ. Giọng nói buồn khôn xiết.

-Tao xin lỗi.

-Nhưng đi xa đến mấy thì vẫn có thể trở về mà đúng không?

Gió nhẹ thoảng qua. Nhạc lại du dương theo từng giai điệu. Chẳng có gì thay đổi cả, chẳng qua là sẽ có một khởi đầu mới, tốt đẹp hơn và vui vẻ hơn thôi...

=)))) Cuối cùng cũng chạm đích 60 chap *bông bay pháp phối*

Yêu các bạn nhiều lắm!!!!

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Từng Từng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Chỉ Là Yêu Thôi.

Sún.

Tôi nọ, nó nhận được một tin nhắn từ số máy lạ. Không hiểu tại sao người gửi có được số điện thoại, nhưng với nội dung tin thì có thể chắc chắn được đó là ai.

“Chào bạn, lớp trưởng 10a12!

Không xưng tên, nhưng chắc bạn sẽ biết tôi là ai ngay sau khi đọc hết tin nhắn này thôi.

Mục đích đầu tiên của việc gửi tin nhắn kì lạ này cho bạn là để xin lỗi. Trong thời gian vừa qua, tôi và những người bạn của mình đã làm nhiều chuyện không đúng. Nguyên nhân là do ghen ghét các bạn, ghét vì quá thích những chàng trai lớp bạn mà thôi. Những chuyện đã xảy ra, mà bạn đã chứng kiến và đã biết, tôi thực sự xin lỗi và không dám nhắc lại. Giờ đây tôi chỉ muốn nói thật về những việc làm khó chấp nhận được mới đây thôi. Vì muốn chia rẽ tình cảm của các bạn với Tín, Duy và Khang, chúng tôi đã lấy ảnh của các bạn, ghép vào những tấm ảnh thân mật xấu hổ trên mạng rồi gửi cho ba người kia. Gửi, nhằm mong muốn sẽ tạo ra sự hiểu lầm, để chia rẽ và phá vỡ niềm tin của các bạn dành cho nhau. Nhưng mà tôi sai rồi, các bức ảnh đó không hề ảnh hưởng đến tình cảm của các bạn, mà không, ba người kia chẳng thêm tin tưởng các bức ảnh đó. Họ cho qua nó và rồi cứ bên các bạn như chẳng có chuyện gì xảy ra. Thật đáng ghen tị!

Tôi thì chẳng có dũng khí để gặp mặt và nói lời xin lỗi các bạn sau từng ấy chuyện xảy ra. Chỉ mong tin nhắn này có thể thay mặt nói lên lời xin lỗi của mình. Tôi vô cùng xấu hổ về những chuyện đó. Điều duy nhất có thể làm là trông chờ sự tha thứ của các bạn dù biết là rất khó. Chúng tôi xin lỗi.

Điều còn lại là mong các bạn sẽ luôn hạnh phúc. Những chàng trai đó quả thực rất tuyệt vời nên mong các bạn hãy luôn bên cạnh yêu thương họ. Chúng tôi không xứng đáng để nói lời yêu với họ chút nào cả.

Còn riêng bạn, đi học mạnh khỏe và thật thành công nhé!

Hi vọng sẽ được các bạn tha thứ, rất xin lỗi.

Tiên cùng Dung và Khánh’

Ừm, như thế là tốt rồi. Bớt thù bớt ghét cho dễ sống vậy. Trước khi đi có nhiều chuyện làm nó nhẹ nhõm đi phần nào nhỉ?

Ok, tới giờ phút này mọi chuyện đều ổn. Với bạn bè trong lớp cũng đã làm xong party chia tay, ăn nhậu no say hoành tà tráng rồi. Họ hàng, cô, dì, chú, bác, thím, cậu, mợ, hàng xóm, ngay cả mấy chú cún cũng đã nói lời tạm biệt trong vui vẻ rồi. Đi chơi giải trí với hội bạn thân cũng đã đi rồi. Hành lí hay mọi thứ chuẩn bị cho việc học cũng được ba mẹ lo cho đầy đủ rồi.

Quan trọng nhất là giải quyết xong những chuyện khó nói ra trong từng ấy năm với Sữa rồi. Nhỏ cũng đã về ở với mẹ. Chuyển nhà, chuyển luôn cả trường. Nghe bảo cả hai người đều muốn đến một nơi nào đó khác, để bắt đầu lại sau những đau khổ của quá khứ. Tốt rồi, ổn cả rồi, Sữa sẽ hạnh phúc thôi...

Vậy là tất cả đã xong ư? Chắc chẳng còn vướng bận gì nữa đâu ha? Mà sao cứ thấy thiếu thiếu thứ gì đó...

Thiếu gì nhỉ? Không biết. Nhưng cứ thấy hụt hẫng, thấy khó chịu trong lòng sao ấy. Giống như là bỏ sót điều gì rồi. Một điều mà bản thân đang mong chờ. Một điều mà nghĩ tới lại thấy nhói nhói con tim. Lạ thật!

Ừm... ừ... ờ... à... Nói thẳng ra hơi xấu hổ nhỉ? Nhưng mà tại vì hần nên nó mới thấy vậy đó thôi. Đạo này hần cứ sao ấy, không thèm để ý đến nó luôn. Hần cứ im im, cố gắng né nó hết mức cần thiết. Nó có hỏi hay bắt chuyện cũng cứ âm ờ cho qua. Cứ coi nó như không khí trong khi đối với người khác chẳng thay đổi gì. Sao vậy? Là giận nó sao? Giận về chuyện gì? Về chuyện nó đi du học mà không báo trước á? Cơ mà ngay cả tụi Mini cũng bỏ

qua rồi thì hấn vì điều gì lại giận? Con người đúng là khó hiểu mà!

Nếu hấn cứ thế mãi thì nó phải làm sao đây? Khó chịu lắm. Cảm giác này không thể diễn tả được, nó cứ bứt rứt sao ấy. Hấn không chúc mừng nó thì thôi đi, đằng này lại bày ra thái độ đó...

Chắc hấn chưa từng nghĩ đến việc nó cảm thấy ra sao nếu hàng ngày không được gặp hấn nữa à?

Điên đầu thật! Cảm giác thích một người thật chẳng dễ chịu chút nào. Đằng này, lại sắp phải xa người ấy nữa chứ...

Wind.

Sao đây? Lại thấy bức tức nữa rồi. Lí do cũng chỉ nó thôi. Làm thế nào chấp nhận được việc người bạn lâu năm và cũng là người mình thích lại đi giấu mình việc người đó sắp đi xa? Không thể hiểu nổi đúng không? Nếu không nhờ anh Huy nói trước thì chắc hấn cũng sốc chết khi nghe nó báo sắp đi du học rồi. Bực quá mà! Đúng là chẳng coi ai ra gì!

Dạo này nó cứ hỏi có phải là hấn đang tránh mặt không. Biết nói sao giờ? Nói đúng vậy, tao đang tránh mặt mày hả? Haizz, phải hiểu là lúc này người ta đang khó chịu, chẳng muốn nói chuyện ra đâu, cũng chẳng muốn nghe giải thích nữa. Đáng lẽ phải biết ngay từ đầu là mình sẽ bị giận khi thông báo trễ như thế này chứ. À không, nó phải thông báo cho hấn trước tiên chứ tại sao lại gộp chung thông báo với cả lớp được. Phải có sự ưu tiên giữa những người quan trọng mới đúng. Mà, chẳng lẽ vị trí của hấn trong lòng nó ngang bằng với những đứa kia à? Không được!!!!

Nói gì thì nói, cứ tiếp tục giận như đi. Không bỏ qua dễ thế được.

À quên, hấn cần gọi điện thoại cho ba nữa.

-Tất cả xong hết chưa ba?

-Tất nhiên rồi. Mừng vì con chịu đồng ý đấy!

-Nó tốt cho con mà.

-Ừ! Hahaha.

Người đầu dây bên kia, ba hấn, cười lớn rồi nói tiếp.

-Một công đôi chuyện ha con trai?

-Ba dạo này quan tâm chuyện của con quá rồi đó. Lo chuyện của ba với mẹ đi!

Hấn không muốn nói nhiều quá, lập tức chuyển chủ đề.

-Ừ... Cuối tuần này ba mẹ đi hên hò.

-Giiiiiiii?????

Hấn kéo dài câu hỏi như chẳng thể tin được. Tiến triển này quá nhanh rồi đi. Hai vợ chồng, yêu nhau, kết hôn, chia tay toàn trong chớp nhoáng. Mới tháng trước còn không thèm nhìn mặt nhau mà đến nay đã đi hên hò lại rồi ư? Tốc độ như sét đánh! Bất ngờ cỡ như sáng sớm thức dậy đã hay tin nhà bạn bị sập, phải ra ống cống ở vậy. Ấy dà, phải học hỏi, phải học hỏi hai vị "sư phụ" này thôi =))))

-Nếu hên hò thành công thì tuần sau ba dọn lại về nhà.

Shit =))) Khó lời, cạn lời, hạn hấn lời, sa mạc lời, ôxi hóa lời luôn rồi. Thôi kệ, làm vậy càng tốt. Đờ một công hấn phải chạy qua chạy lại giữa hai nhà như trước giờ nữa. Cứ yêu đương hên hò như thời trai trẻ đi, hạnh phúc vào nhé ba mẹ.

À mà khoan! Tốc độ nhanh như thế này có khi nào qua năm sau hấn sẽ có em không?

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Từng Từng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: The End.

Ngày nó ra sân bay.

-Đi thiệt hả Sún?

Heo lại rom róm nước mắt. Từ hôm qua đến giờ cứ hể nói gì đến chuyện nó đi là Heo lại vậy. Mini thì bình tĩnh hơn, chỉ đứng đó cười gượng.

Chuyện này làm nó thật sự khổ tâm. Cả đêm hôm qua, không không, hai ba ngày trước nữa, mỗi lần thấy mặt nó là mẹ kéo lại dặn dò đủ mọi thứ, vừa dặn lại vừa lau nước mắt. Rồi vừa rời chỗ mẹ thì bị tội này kéo đi đủ nơi, nói đủ thứ, lo đủ chuyện. Nó cũng không còn cách nào khác, mà cứ thấy những người đó khóc thì nó lại rầu theo. Còn chị An thì ngược lại, thấy cảnh như vậy cứ cười. An bảo chuyện này mấy năm trước cũng từng xảy ra với chị ấy. Rồi sẽ ổn cả thôi.

Haizz!! Thôi quay lại chuyện ở sân bay đi.

-Con nhỏ này! Giờ nào rồi hả?

Nó cóc đầu Heo, cười với nhỏ. Đau lòng phải biết!

-Chuẩn bị đi Sún, đến giờ rồi đó!

Có tiếng anh Huy nhắc nhở. Mấy năm trước, cũng tại chỗ này, anh đã nói lời tạm biệt chị An trong đau khổ. May là bây giờ chẳng phải vậy nữa rồi.

-Yes sir!

Nó gật đầu, cười tươi với anh. Sau đó quay sang, nhìn mấy đứa bạn lần (đầu tiên của) cuối cùng.

-Ôm cái tạm biệt đi nè!

Rồi cả đám, không phân biệt trai gái les gay, xúm vào ôm chầm lấy nó. Bấy nhiêu là đủ, rồi sẽ về lại thôi mà. Thời gian trôi qua nhanh lắm.

Nhưng mà nó vẫn không khỏi buồn. Cười thể thôi chứ đâu có vui. Vui làm sao được khi người bạn thân nhất và cả người mình thích đều không có mặt để tạm biệt đây? Sứa thì đã đi cách đây mấy ngày rồi. Còn Wind, nói là bận gì đó nên không đến được. Mà chắc là cái cố thôi nhỉ? Giận nên không muốn đến thôi. Đành vậy...

-Giờ thì chẳng còn ai. Mày đi, Sứa đi, ngay cả...

Heo đang nói dở thì bị Mini đá nhẹ vào chân. Nhỏ lập tức im lặng cười hối lỗi với Mini. Ày, mém tí là hớ hàng rồi!! Nhìn cảnh đó, Hero và Tò chỉ cười bí hiểm. Cũng mừng là nó chẳng để ý. Người ta bận quan tâm đến một chuyện khác từ một người khác rồi còn đâu?

-Thôi tao vào trong nha. Trễ rồi!

Nó lại cười. Quyết định đi vào sau cả ngàn lần ngóng trông về phía ngoài sân bay. Bỏ đi, người không đến thì có đợi cách mấy cũng không đến mà thôi.

-À mà còn điều cuối cùng!

Hero chưa để nó đi, tiếp tục gọi với lại.

-Hề?

-Bên Mì mặc dù tư tưởng thoáng thật, nhưng mà dù có yêu nhau cách mấy thì cũng không nên... chắc chắc...

Nói tiếp Hero, Mini bày ra vẻ mặt vô cùng bất đắc dĩ khi phải nói những điều này. Nha, đó chỉ là đồng vợ đồng chồng đồng lòng hại người khác thôi.

-Gì vậy hai cha nội?

-Thôi thôi vào đi, không có gì đâu. Thời buổi hiện đại, không ngại XXX trước hôn nhân đâu mờ.

Kì lạ hơn, Tò cũng hùa vào vụ này. Nó ném cho cả ba ánh mắt khó hiểu rồi nhìn sang Heo như cần lắm lời giải thích. Đáng tiếc, Heo chỉ cười nhăn nhăn, quên luôn về thút thít khi nãy và chả thèm đáp lời. Chỉ đẩy nó qua chỗ ba mẹ, ý muốn nó nhanh chóng đi đi. À, còn để lại câu chúc vô cùng khó hiểu nữa chứ!

-Hạnh phúc nhé sư phụ!

Không quan tâm nữa. Nó nhìn ra ngoài lần cuối rồi đến chỗ ba mẹ lấy vali đi vào trong.

Tạm biệt!

Trên máy bay, ghế của nó cạnh cửa sổ. Vừa ổn định, lập tức mở điện thoại ra, dò xét kĩ một lần nữa xem có bỏ sót thông báo nào không. Và chẳng như

mong đợi, hoàn toàn không có. Hi vọng nhiều rồi, làm sao mà có được cơ chứ.

Bỏ qua vậy.

Rồi nó lại nhìn sang người kế bên. Là đàn ông nhỉ? Ăn mặc có vẻ hơi kì lạ, đáng sợ nữa. Khoác ngoài là chiếc áo rộng phồng phình có cổ che gần hết đầu, cộng thêm khẩu trang bịt kín mít nữa. Nói sao ta? Giống thám tử đang theo dõi hoặc tên nào sắp đánh bom liều chết vậy đó. Cảm giác thật rùng rợn a~

Và thế là nó chẳng dám nhìn nữa. Tiếp tục tự mình táy máy điện thoại. Chán chê rồi thì lấy mấy quyển tạp chí ra xem. Xem một thì ăn vặt mấy món bánh ngọt. Hoàn toàn không nhìn đến người kia, cứ giả vờ lơ đãng. Ai ngờ, hành động ấy lại khiến người đó cực kỳ khó chịu.

Vì sao khó chịu? Vì bị lơ. Mà bị lơ thì có ảnh hưởng gì đâu? Sao không, người ở cạnh bên suốt bao nhiêu năm trời đã không nhận ra thì thôi đi, đằng này lại làm thái độ như ngồi cạnh sát thủ vậy (bạn Sún cho là thám tử hoặc người đánh bom cơ =))) mà thật ra thì đều đáng sợ như nhau thôi =)))))

-Này!!

Đang cầm tờ báo trong tay, lại ngáp ngắn ngáp dài sắp đi vào giấc ngủ thì bị gọi. Bình thường chắc là sẽ đồ quạu và chửi người ấy. Nhưng hôm nay, kể bên là một tên đáng sợ như này, Sún đành phải vui vẻ ngừng đầu dậy. Mặc dù có hơi run run và nghe giọng này thì cũng có hơi quen quen...

-Không nhận ra luôn?

Người đó vô cùng tức giận, giật mạnh khẩu trang xuống.

Ặc.. dám cá nếu bây giờ trong miệng nó có thứ gì đó thì một trăm phần trăm là sẽ đáp ngay vào mặt người kia.

0,25 giây định thần. Bà nó, hấn làm cái gì ở đây vậy?

-Mày... mày... đi đâu vậy?

Nó lắp ba lắp bắp. Phải thôi, bây giờ thì hấn còn đáng sợ hơn bất kì nhân vật nào ngoài kia nữa. Hấn, xuất hiện như ma vậy.

-Mì. Du học.

-Hả?

-Đi học. Ok chưa?

-Mày nói cái gì? Tại sao lại qua Mĩ?

-Đi theo để bảo vệ vợ mình thôi. Sao, cảm hả?

Hấn nhếch mép cười. Khẩu trang và mũ áo tháo ra thì không còn khó nhìn nữa rồi nhỉ? Ồ kìa, đó không phải trọng điểm cần quan tâm lúc này đâu ^^ Là tỏ tình đúng không á?

Ngoài trời hình như có gió thổi...

Hi. Mỗi lần ai đó tỏ tình là mình lại muốn cho một cơn gió đi ngang. Để gió nhẹ thoảng qua và người ta thì nhẹ bước vào tìm nhau nhỉ?

The End.

Hết rồi đó a~

Cảm ơn mọi người đã theo dõi và cùng mình đi đến chặng cuối này nhé!

^^

Cơ mà có ai thích ngoại truyện không nhỉ? Cmt điểm danh để mình viết tiếp nào!!!!

À, vẫn là câu cửa miệng mình yêu các bạn thôi <3

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Tung Tung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Ngoại Truyện...

Sân bay Y. 9AM

-Anh làm cái gì mà cầm tay em hoài vậy?

Nó nhan mảy khó hiểu. Từ lúc xuống máy bay đến giờ hấn cứ kè kè đi theo còn cầm tay nó suốt. Kiểu như có chết cũng chẳng buông.

-Đánh dấu chủ quyền. Bây giờ anh thấy có người nhìn em suốt.

-Khùng!

Nó mắng đại một câu rồi bỏ đi. Đương nhiên vì tay vẫn còn trong tay nên phải kéo theo cả hấn. Con người này, mức độ bám dính càng ngày càng tăng mà.

Quên nói, hôm nay là ngày nó và hấn trở về sau khi hoàn tất toàn bộ chương trình học cũng như thực tập. Chỉ là, lần này trở về hoàn toàn trong bí mật. Phải làm mọi người bất ngờ đến bùng nổ mới được.

Nhiều năm trôi qua, mọi thứ có quá nhiều thay đổi.

Đầu tiên phải nói đến, hôm nay là sinh nhật một tuổi của bé Min Min nhà anh Huy chị An. Mức độ linh đình thì miễn bàn rồi, trở về coi như được ăn ké một bữa hoành tráng. Lại phải nhắc Min Min chào đời là niềm hạnh phúc to lớn như thế nào đối với hai vợ chồng anh chị, đặc biệt là anh Huy ấy. Nghe chị An kể, Min Min như bảo bối của cả thế giới đấy nhé, ba mẹ Sún cưng bé như trứng vàng luôn. Còn ông Huy á? Nói là ba mẹ bây giờ thương Min Min còn hơn cả nó nữa. Ghét thật ^^ Co mà nhìn ảnh bé trên mạng thì không còn biết nói gì cả. Trắng muốt lại phúng pha phúng phính nữa. Ủ hời, xem xong là yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên liền a~

Tiếp theo là Mini và Hero. Giờ đây Mini đã là cô chủ nhỏ của quán cafe gia đình rồi nhé. Oai thiệt là oai mà còn cộng thêm cái miệng ngọt như kẹo ấy thu hút không biết bao nhiêu là khách. Về Hero, người ta hiện là ca sĩ nổi tiếng. Hút fan cực kỳ, mức độ được nhắc đến không đùa nổi đâu! Chỉ cần search tên thì kết quả luôn nằm ở top đầu. Đặc biệt bên cạnh lúc nào cũng có Mini, hành động luôn luôn chứng tỏ dù kể cậu có bao nhiêu cô gái yêu mến đi nữa thì người trong tim vẫn mãi là Mini thôi.

Trái với couple nổi tiếng kia, cuộc sống của Tò và Heo khá bình lặng. Tò là một kiến trúc sư trẻ có nhiều cơ hội. Mỗi ngày chỉ làm bạn với bản vẽ và những ngôi nhà mà thôi. Cứ mỗi sáng, Tò sẽ đưa Heo- cô giảng viên đáng yêu của trường đại học đến chỗ làm. Chiều chiều lại cùng về cùng la cà khắp các con phố ăn vặt. Hoặc thỉnh thoảng có buổi cuối tuần thật ấm áp tại lớp nấu ăn mà hai đứa đã cùng nhau suốt từ đầu những tháng ngày yêu nhau ấy.

Cuối cùng, Sữa. Điều duy nhất hi vọng là nhỏ vẫn luôn hạnh phúc. Nó tin rồi có ngày Sữa sẽ trở về thôi...

Thế đấy!

Tất cả mọi người đang đang rất hạnh phúc.

Nó cũng vậy. Hạnh phúc đôi khi đơn giản là được bên cạnh những người mình yêu thương thôi. Và hôm nay, nó còn có cả bàn tay ấm áp của ai kia sẵn sàng nắm chặt lấy đôi tay nó mà :)

Chưa hết... :))))))

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Tung Tung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Ngoại Truyện... (2)

Lại nhiều năm về sau nữa...

Trong buổi tiệc nhỏ của gia đình họ, tiếng cười nói vang lên xôn xao.

Những người lớn cùng nhau nướng các xiên thức ăn trên than lửa rực hồng, lại cùng nói về vài điều lặt vặt trong cuộc sống. Mấy đứa trẻ con vui cười chạy nhảy, cùng chia nhau những thanh kẹo đủ màu sắc xếp đầy bàn. Không khí vô cùng vui vẻ ấm cúng.

-Chú Duy Duy hát một bài đi nha?

Giọng con nít trong trẻo, lay lay bàn tay Hero. Hero cười sùng nịnh rồi đáp ứng yêu cầu hát cho cô bé nghe. Vừa đó, Mini cũng mới trả lời xong một cuộc điện thoại của khách hàng gọi đến.

-Một người là ca sĩ, một người kinh doanh. Không biết con của hai người sau này sẽ theo nghề ai nhỉ? _ Một người nào đó hỏi.

-Ca sĩ. Thằng bé nhìn lăng tũn như ba vậy. Phong cách như vậy chắc chắn là ca sĩ tương lai rồi!

-Không không. Con trai thường thích kinh doanh lắm. Chắc nó sẽ như mẹ thôi!

Mọi người sôi nổi bàn tán. Bỗng có tiếng nói ra chiều ngạc nhiên xen vào làm tắt cả thôi hứng, ngưng luôn chủ đề ấy. Ừ, là giọng của Sún.

-Tại sao phải theo hai vợ chồng đó? Ai chắc là thằng bé sẽ thích hai nghề đó đâu?

Mà nghĩ lại cũng phải, thế đành thôi vậy. Ai nấy lại cắm cúi nướng thức ăn.

Rồi đến lúc thức ăn ra bàn, ai ai cũng đều ngồi vào ghế, cứ kể cạnh nhau theo từng gia đình một. Những đứa trẻ cũng ngoan ngoãn ngồi bên ba mẹ mình để thưởng thức. Nhìn cảnh đó, lại có người buột miệng hỏi ra.

-Ba đứa này trạc tuổi nhau nhỉ? Nghĩ xem Mini Hero, tụi bây có định bắt ai về làm con dâu không? Con gái của tụi thằng Wind hay Tò hả?

Lúc đó, tất cả đều hướng mắt về ba đứa bé. Một cậu nhóc kháu khỉnh con trai của Mini và Hero. Hai bé gái dễ thương còn lại của nhà Wind và Tò. Nhận biết có nhiều người nhìn mình, tụi nhỏ có vẻ ngại ngùng. Và lần này, cũng nhờ câu nói của nó mà tụi trẻ như được cứu, chẳng ai tập trung quá vào nữa.

-Tại sao tụi nó phải lấy nhau như vậy mới được? Không lẽ không thể ra ngoài yêu người khác sao?

Cái khác là lần này Mini lại khó hiểu hỏi.

-Mày không muốn làm thông gia với tụi tao à?

-Cũng tùy!

-Tùy?

-Đội lớn lên coi con mày đẹp trai không rồi tính tiếp vậy!

Ba đứa nhóc, có lẽ vẫn chưa hiểu ba mẹ chúng nói gì nên cứ vô tư ăn uống. Chẳng biết được, từ giờ phút đó, có những người đang âm mưu ghép đôi chúng với nhau. Tất cả tạo nên một cuộc tình vô cùng ba chấu trong một tương lai xa mà ở đó, tụi nhỏ vô tình trở thành nhân vật chính yếu.

Ok. Rồi mọi chuyện sẽ diễn ra như thế nào?

~ END ~

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Tung Tưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.